ஸ்ரீ

பேருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்கியானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி, ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படிகளைக் கொண்ட

பகவத் விஷயம்

ஏழு, எட்டு பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தாள் திருத்தினவர்கள்:
திருமலை அனந்தான்பிள்ளை, குன்றபாக்கம், ந்யாய வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

கிடைக்குமிடங்கள்:
தி. அ. அங்காரக்கனி அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்-3
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், 20, தெற்குமாட வீதி, திருவல்லிக்கேணி.
V. N. தேவநாதன், 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1.
திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

ராக்ஷஸ ஸூ தைத் திருமூல வெளியீடு
1976

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

எட்டாம் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—தேவிமார் : ப்ரவேசம்.

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்.

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான மஹிஷிகளோடும் தனக்கு நித்யபரிசாரகரான அயர்வறுமமரர்களோடுங்கூடின நித்யவிபூதியுக்தனும், என்றும் தனக்கு ரக்ஷ்யமான ஐகத்விபூதியையு முடையனுய்த் தன்விபூதியிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனுமாய், இப்படிகளாலே அத்யந்தம் விலக்ஷணனுமாய், பிரிந்தார்க்கு தரிக்கவொண்ணுதபடி ஸௌந்தர்ய ஔதார்யாதிகளாலே நிரதிசய போக்யனுமாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைத் திருவாறன் விளையிலேகண்டு அடிமைசெய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே மிகவும்நோவுபட்டு, தமக்குப்பிறந்த தசாவிபாகத்தாலே, அவன் ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்தபவ்யனென்றும் எல்லார்க்குமீச்வரனுய் ரக்ஷகனுமிருப்பானொருவனென்றும்இருக்கிற தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான இந்த ஜ்ஞாநங்கள் பொய்யோவென்று சங்கித்து, அத்தால் மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வாரை எம்பெருமான், "உம்மை சப்தாதிவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து இப்படி நம்மாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினேம்; இனி உமக்குச் செய்யாததுஉண்டோ?" என்ன, அத்தையநுஸந்தித்து அதிசங்கையுந் தவிர்ந்து தரித்து முடிக்கிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

எட்டாம்பத்தில், முதல்திருவாய்மொழியில், ஸர்வேச்வரன், பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிற படியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்குமாபோலே, நாய்ச்சிமாரோடும், நித்யபரிசாரகராய்த் தனக்கு அஸாதாரணராயிருக்கும் பரிகரத்தோடுங்கூடத் திருவாறன்விளையிலே திருவாய்மொழி கேட்கைக்காக வந்திருந்தான், அங்கேசென்று திருவாய்மொழிபாடிஅநுகூலவ்ருத்திகளையும்பண்ணி 'அநுபவிப்போம்' என்று பாரித்தார்; அது மநோரதமாத்ரமேயாய், கால்நடையாடாதபடியான பலஹாநியாலே அங்கேபோய் அதுசெய்து தலைக்கட்டப்பெற்றிலர். புருஷகாரபூதைகளான நாய்ச்சிமாரும் நித்யஸூரிகளுமுண்டாயிருக்க, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கைக்கு உண்டான ஐச்வர்யம் உண்டாயிருக்க, ஆச்ரிதார்த்தமாக நினைத்தவிடங்களிலே உதவுகைக்கு உண்டான நிரதிசயபோக்யமான விக்ரஹங்களும் உண்டாயிருக்க, இத்தலையில் ஆசையும் குறைவற்றிருக்க, நமக்கு இழக்கவருவதே! என்று இன்னாதானவர், தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ஈச்வரனுக்கு நியதமாயிருக்கிற ஆச்ரிதபவ்யதையென்ன! அந்தர்யாமியாய்ப் புக்குநின்று ஸத்தையைநோக்கி ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வத்தால்வந்த ஸர்வரக்ஷகத்வமென்ன! இந்த குணங்கள் நம்மைத்தோற்றிப் பொய்யாகிறதோ? என்று அக்குணங்களிலே அதிசங்கை பண்ணினார். குணஜ்ஞாநத்தால் ஜீவித்திருக்குமவர்க்குக் குணத்திலே அதிசங்கைபிறந்தால், தத்விஷயஜ்ஞாநமும் பொய்யாகையாலே, ஜீவிக்கவிரகில்லையிறே. "க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:,

ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோச:சங்கே மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்' இத்யாதி. ஈச்வரன், இப்படி இவர்க்குப் பிறந்த அவஸாதத்தைப் பார்த்தருளி, நாம் உமக்கு ஒன்றும் செய்திலோமென்றிருந்தீரோ? புறம்புள்ள வற்றில் துவக்கையறுத்தோம்: இப்படி நம்மாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினோம்; மேலுள்ளசேஷமும் நாமே தருவதாக இருந்தோம்; நீர் இங்ஙன் கூப்பிடுகிறதென்?'' என்று, இவர் தம்இழவெல்லாம்மறக்கும்படி விஸ்ரம்பணீயத்வப்ரமுகமான குணங்களைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அத்தையநுஸந்தித்து, அதில் அதிசங்கையுந் தீர்ந்து தரித்து இனியராகிறார்.

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்டருளின ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி.

பிராட்டிமாரோடே நித்யபரிகரம் ஸேவிக்க, பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிற படியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸர்வேச்வரன், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக் காகத் திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருந்தான்: நாம் அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட் பித்து அநுகூல வ்ருத்திகளையும் பண்ணி அநுபவிப்போமென்று பாரித்தார்: அது மநோரத மாத்ரமாய் நினைத்தபடி தலைக்கட்டப் பெற்றதில்லை. 'பிராட்டிமார் அருகே எழுந்தருளியிருக்க, நித்ய ஸூரிகளுண்டாயிருக்க, நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுக்கைக்கீடான ஐச்வர்யம் குறைவற்றிருக்க, ஆச்ரிதர் உகந்தவற்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு உதவும் ஸ்வபா வனுமிருக்க, எனக்கு ருசியிற் குறைவற்றிருக்க, நினைத்தபரிமாற்றம் பெறுதொழிவோமே!' என்று வெறுத்தார். இவர்தாம் ஸர்வேச்வரன்பக்கல் தமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு ஸ்வபாவத்தை :— ஆச்ரித பரதந்த்ரனு யிருக்குமிருப்பையும், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் இவற்றுக்கு வந்த வ்யஸநம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்கும் ப்ராப்தியையுமாயிற்று; அவையிரண்டும் தம்பக்கல் கார்யகரமாகக் கண்டிலர்; ''காணொருவன் தோற்றி ஸர்வேச்வரனுக்கு இவையும் பொய்யாகப் புகுகிறதோ?'' என்று அதிசங்கை பண்ணினார். ''குணஜ்ஞானத்தாலே ஜீவிக்குமவர் குணங்களிலே அதி சங்கை பண்ணினால் ஜீவிக்கமாட்டாரே. இவர்தம்மை நாம் இழக்கவொண்ணாது. இவரை ஸமாதாநம் பண்ணும் விரகு ஏதோ?'' என்று பார்த்து, ''வாரீர்! நீர், கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிசங்கை பண்ணுகிறதென்? நாம் உமக்கொன்றும் செய்திலோமோ? இவ்வளவாக உப கரித்த நாம் மேலுள்ளதுஞ் செய்வோங்காணும்; நீர் இங்ஙனே அதிசங்கை பண்ணவேண்டா;' என்று தன்னுடைய விஸ்ரம்பணீயத்வப்ரமுகமான கல்யாண குணங்களையும், தான் இவ்வள வாகப் பண்ணின உபகாரங்களையுங் காட்டி, இவருடைய அதிசங்கையைத் தீர்த்து ஸமா தாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய், அத்தையநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

க்யாத இத்யாதி *ப்ராஜ்ஞ:* - தம்மாலே யபிமதம் பெறவிருப்பார் அறிவிற்குறையால் இழக்க வேண்டாதபடி தம்மளவையும் அவர்களளவையும் அறிகைக்கு ஈடான அறிவுடை யவர். *க்ருதஜ்ஞச்ச* - கிட்டுமவன் தன்பக்கல் வைமுக்யம் பண்ணுமது தவிர்ந்து ஓரடி வர நின்ற எல்லையும் அறிவர்- *ஸாநுக்ரோசச்ச* - அறிவுகொண்டு காரியங்கொள்ளவும் அறியாதே யிருக்குமவர்களுக்கு, அவர்களிழவை யநுஸந்தித்து ''ஐயோ!'' என்று இரங்குமவராயிருப்பர். *ராகவ:* - இது இவர்தம்மைத் தோற்றி வந்ததல்ல; குடிப்பிறப்பாலே. *ஸத்வ்ருத்த:* பரஸம் ருத்த்யேக ப்ரயோஜநராயிருப்பர். *க்யாத:* இப்படி எதிரிகள்கோஷ்ட்டியிலும் ப்ரஸித்தர்- *நிரநுக்ரோச:சங்கே* - இக்குணங்களையுடைய பெருமாளை இத்தசையில் எனக்கு முகங்காட்டக் காணாமையாலே, இக்குணங்களொன்றுமில்லாத ந்ருசம்ஸரோபாதியாக சங்கியாநின்றேன். அவர்க்கு இக்குணங்கள் உண்டாகாதொழியாதிறே. *மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்* என்னுடைய பாக்யஹாநியாலேயாமித்தனையிறே. ''அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்'' என்கிறாரிறே இவரும். இத்திருவாய்மொழிக்கு ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும் ச்லோகம், இது.

தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி ஏவமற்றமரராட்செய்வார்*
மேவியவுலகம்மூன்றவையாட்சி வேண்டுவேண்டுருவம்நின்னுருவம்*
பாவியேன்றன்னையடுகின்றகமலக்கண்ணது ஓர்பவளவாய்மணியே!*
ஆவியே! அமுதே! அலைகடல்கடைந்தவப்பனே! காணுமாறருளாய். (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், பிரிவில் தரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிசயபோக்யனான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார். [ஏவவென்று தொடங்கி] - மற்று ஏவஅடிமை செய்யக்கடவார் - அயர்வறு மமரர்கள்; உன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுபாலநம் பண்ணக்கடவதான பத்தரும், முக்தரும் நித்யருமான த்ரிவிதசேதநரும் ஆளக்கடவ விபூதி; உனக்கு விபூதியென்றால் தகுதியான மூன்றுலோகமென்றுமாம். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்] - ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டின வேண்டின வடிவு உன்வடிவு. [பாவியேனென்று மேலுக்கெல்லாம்] - இங்ஙனே ஸுலபனான உன்னை இழக்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை நோவுபடுத்தாநின்றுள்ள அழகிய திருக்கண்களையும் விலக்ஷணமான திருப்பவளத்தையும் உடையையாய், ஒருகாலும் விடவொண்ணாதபேரழகையுமுடையையாய், எனக்கு தாரகனான ப்ராணனுமாய், நிரதிசயபோக்யனுமாய், அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷிதங்களைக் கடலைக்கடைந்தாகிலும் கொடுக்கும் உபகாரகனுமானவனே!

இ.—முதற்பாட்டில், பிரிவில் தரிக்கவொண்ணாதபடி நிரதிசயபோக்யனான நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார். [தேவிமாராவார் திருமகள்பூமி] - அவர்கள் புருவம் நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் கார்யஞ்செய்யவேண்டும்படி வல்லபைகளாயிருக்கிறார் பிராட்டியும் ஆண்டாளும்; ''ந கச்சிந் நாபராத்யதி'' என்று பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ஒருத்தி; ''பொறுப்ப தெத்தை? குற்றந்தானுண்டோ?'' என்று அப்பொறைதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கும் ஒருத்தி; ஒருத்திஸம்பத்தாயிருக்கும், ஒருத்திஸம்பத்துக்கு விளைபூமியாயிருக்கும்; அவர்கள் அருகே யிருக்க எனக்கு இழக்கவேண்டுகிறதென்? என்கை. [ஏவஇத்யாதி] - அவனும் அவர்களுமான சேர்த்தி யிலே யெடுத்துக் கை நீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [ஏவ] - கைங்கர்யந்தான் உத்தேச்யமானவோபாதி, ஏவிக்கொள்கையும் உத்தேச்யமென்கை: ''க்ரியதாமிதி மாம்வத''. மற்றென்று - துல்யவிகல்பத்தையா யிற்று. திருமுலைத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உள்ள இனிமை, அச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுகையாலே இவர்களுக்கு உண்டாம்; 'ரமமாண வநேத்ரய:'' ஸ்வரூபாநுரூபமாயிரே ஸுகங்களிருப்பது; ''வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு'' என்கிறபடியே, அவர்களும், புருஷகாரபூதராயிரே யிருப்பது. [மேவிய இத்யாதி] - புருஷகாரம் உண்டானாலும் அபேக்ஷிதம் கொடுக்கைக்கீடான ஐச்வர்யம் வேணுமிறே. [மேவியவுலகம்] - தகுதியாய்ப் பொருந்தினவுலகமென்னுதல், ஆஜ்ஞாபரிபாலநம் பண்ணுமென்னுதல், [மூன்றவையாட்சி] - பத்தரும், முக்தரும், நித்யஸித்தருமென்னுதல். மேலுங்கீழும் நடுவுமான சதுர்த்தசபுவநமென்னுதல். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்] - ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டின வடிவென்னுதல்; இச்சாக்ருஹீதமான வடிவென்னுதல்; ஆச்ரிதர் உகந்தவடி வென்னுதல் [பாவியேன்தன்னை] - புருஷகாரமும் உண்டாய், விபூதியையும் உடையனாய், ஆச்ரிதாதீநமான விக்ரஹயோகத்தையு முடையனாயிருக்க, இழக்கைக்குஅடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை. அந்த கார்ஹஸ்த்யத்துக்குப் புறம்பாவேனேயென்கிறார். [அடுகின்ற] முடிகின்ற. ''உயிர்க்கெல்லாம் தாயயளிக்கின்ற தண்டமரைக்கண்ணனை'' என்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! [பவளவாய்] - ''ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்'' என்கிற ஸ்மிதத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்ந்தநீர்வெள்ளத்தை வெட்டி விட்டாப்போல ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! இவைகிடீர் எனக்கு பாதகமாய் நடக்கிறது! [ஆவியே] ஒரு வாயுவிசேஷமன்று இவர்க்குப்ராணன்; நாய்ச்சிமாரோடும், விபூதியோடும், திவ்யவிக்ரஹத்தோடுங்கூடின ஸர்வாதிகவஸ்துவாயிற்று இவர்க்கு ப்ராணன். [அமுதே] தாரகமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, நிரதிசய போக்யபூதனானவனே! [அலைகடல் கடைந்த அப்பனே] - நிரதிசயபோக்யனாயிருந்த உன்னை அநாதரித்து, புறம்பே ஓர்உப்புச்சாறு அமையு மென்றிருப்பார்க்கு, உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்துகொடுக்கும் உபகாரகனே! [காணுமாறருளாய்] - எனக்குக கடலகடையவேண்டா, வடிவைக்காட்டவமையும். இவர்க்கு ப்ராப்யம அமருதமன்று; காண்கை. உபாயமும் கடல்கடைகையன்று; அதுள ''ப்ராப்யப்ராபகமிரண்டும் ஒன்ற'' என்று இருப்பார்க்குக் கார்யம் செய்யலாகாதோ? என்கை.

ஈடு.—மூதற்பாட்டு. பிரியில் தரிக்கவொண்ணுதபடி நிரதிசயபோக்யனுன நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணு *மென்கிருர்.

[தேவிமார் இத்யாதி] - [*நகச்சிந்நாபராத்யதி*] என்பாரும் அருகேயிருக்க, எனக்கு க்லேசப்படவேண்டுகிறதேறதுவென்? [*மித்ரமௌபயிகம்*] ராவணன், பிராட்டிதிருமுன்பே நின்று சிலவற்றை ஜல்பிக்கப்புக்கவாறே, ப்ரஜைநலிக்கதென்னுத் தாய் சீறுளிறே! ஜநநியான முறையாலே, அவன் அனர்த்தங்கண்டு ஹிதமருளிச் செய்கிருள். 'அவர்திருவடிகளிலே சரணம்புகு'' என்ருல், அவன் தாழ்வாகநினைத்து இசையானென் னுமத்தாலே - 'தோழமை கொள்' என்கிருள்: அவர் *மித்ரபாவேந* என்பர்; இவள் *மித்ரமௌபயிகம்* என் னும். அவ்வருகு போனுலும் பரமஸாம்யாபத்தியிறே கொடுப்பது. எனக்கு சத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவு பண்ணவேண்டுகிறதென்? என் னுமே! *ஸ்த்தாநம் பரீப்ஸதா* கொடுவாய். வழி பறிப்பார்க்கு கரையிலேகால்பாவி நின்று கொள்ளவேணுமே; உன் குடியிருப்பை ஆசைப்பட்டாயாகில் இத்தனையுஞ் செய்யவேணும், 'எனக்கு ஒரு குடியிருப்பும் வேணுமோ? ஆகாச சாரிகளாயன்றோ இருப்பது நாங்கள்' என்று அவனுக்கு நினைவாக, *வதம் சாங்க்சதா* - அவர்அம்புகள் ஆகாசத்திலே நடவாதோ? [*கோரம்*] உன்னைச் சிங்கவிளக்கெரித்துக் கொல்லாதே நற்கொலையாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப் பற்றவேணுங்காண். *த்வயா* பலசொல்லியென்? உனக்கு அவர் வேணும். *அஸௌ* - அவர்படி உனக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோ? உருவு வெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவளுக்கு: அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத்தோற்றும் அவனுக்கு. 'இரக்கமிய அபராதம் பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ என்ன *புருஷர்ஷப:* நீ செய்தவற்றை ஒன்ருக நினைத்திருப்பாரொருவரல்லர், புருஷோத்தமர் காண். [தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி] - அவர்கள் புருவம் நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக்காரியஞ் செய்யவேண்டும்படி வல்லபைகளாயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரும் ஆண்டாளாரும். *நகச்சிந்நாபராத்யதி* என்று பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ஒருத்தி, பொறுப்பது எத்தை? குற்றந்தானுண்டோ?' என்று அந்தப்பொறை விளையும் பூமியாயிருக்கும் ஒருத்தி. அவர்கள் அங்கேயிருக்க எனக்கு இழக்கவேண்டுகிறதென்? [ஏவ] - கைங்கர்யந்தான் உத்தேச்யமானவோபாதி ஏவிக்கொள்ளுகையும் உத்தேச்யமென்கை; *க்ரியதாமிதி மாம்வத* மின்னி முழங்கி வில்லிட்டு வர்ஷிக்கும் மேகத்வநிபோலே கம்பீரமாயிறே திருமிடற்றோசைதானிருப்பது. [மற்றமாராட் செய்வார்] - இச்சேர்த்தியில் கிட்டி நின்று அடிமை செய்வார் நித்யஸூரிகள். மற்றென்பது - துல்யவிகல்பத்தையாயிற்று. திருமலைத் தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்டான இனிமை இச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் பண்ணப் பெறுகையாலே இவர்களுக்கும் உண்டாம்; *ரமமாணுவநே த்ரய:* என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே ஸுகங்களிருப்பது. பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அந்யோந்ய ஸம்ச்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம் இருவருமான சேர்த்தியைக் காண்கையாலே பிறக்கும் இளையபெருமாளுக்கு. [அமரராட்செய்வார்] - ''வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு'' என்கிறபடியே அவர்களும் புருஷகார பூதராயிறே யிருப்பது. பிராட்டிமாரும் அருகேயுண்டாய், ''மற்று'' என்று அவர்களோடொக்க விகல்பித்துச் சொல்லலாம்படியான நித்யஸூரிகளு முண்டாளுலும் ஐச்வர்யத்திலே குறையுண்டாகில் கார்யஞ் செய்யவொண்ணுதிறேயென்னில்,—[மேவிய இத்யாதி] - கீழும் மேலும் நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல், த்ரிவித சேதநரையுஞ் சொல்லுதல். [மேவிய] - லோகத்துக்கு இவன் ரக்ஷகனென்ருல் தகும்படியிருக்குமென்னுதல், ராஜ்யந்தான் பொருந்தியிருக்குமென்னுதல். *த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்* த்ரைலோக்யத்தையும் கையடைப்பாக்கினுலும், ரக்ஷ்யம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பே விஞ்சியிருக்கும். [வேண்டு வேண்டுருவம் நின் னுருவம்]-அவ்வோ ரக்ஷணத்துக்குவேண்டின வேண்டின வென் னுதல்; இச்சாக்ருஹீதமென் னுதல்; ஆச்ரிதர்உகந்தவற்றையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொள்ளுமென் னுதல். [பாவியேன் தன்னை] - புருஷகாரமுமுண்டாய் விபூதியையு முடையனுய், ஆச்ரிதாநிகமான விக்ரஹத்தையு முடையனுயிருக்க, இழக்கைக்கடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னை. அந்த கார்ஹஸ்த்யத்துக்குப் புறம்பாவேனே! என்கிருர். [அடுகின்ற]- முடிகின்ற. உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணையுடையவனே! [பவளவாய்] - *ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்* என்கிற ஸ்மிதத்தை

யுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாப்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! இவை கிடீர் எனக்கு பாதகமாகிறது; [ஆவியே] - ஒரு வாயு விசேஷமன்று இவர்க்கு ப்ராணன்; காய்ச்சிமாரோடும் நித்யஸூரிகளோடுங் கூடிக் கண்ணும் வாயும் வடிவுமாயாயிற்று இவருடைய ஆவியிருப்பது. [அமுதே] - தாரகமான ப்ராணனும் போக்யவஸ்துவைப் புறம்புதேடவேண்டாதே போக்யமும் தானேயாயிருக்கை. போக்யமும் தானுனால் ஸாதித்துக்கொள்வார் இவரன்றிக்கே உபாயமும் தானேயாயிருக்கை. [அலைகடல் கடைந்தவப்பனே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியன செய்து அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் உபகாரகனே! உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன, [காணுமாறருளாய்] - எனக்குக் கடல் கடைய வேண்டா, அவ்வடிவைக் காட்ட அமையும். வடிவைக்காண்கை - ப்ராப்யம், அருள் - ப்ராபகம். "ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் நீயே" என்றிருப்பார்கார்யம் செய்யலாகாதோ?

காணுமாறருளாயென்றென்றேகலங்கிக் கண்ணநீரலமர* வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம்பேணி நின்பெயரேபிதற்றுமாறருளெனக்கந்தோ!*
காணுமாறருளாய்காகுத்தா!கண்ணா! தொண்டனேன்கற்பகக்கனியே!*
பேணுவாரமுதே!பெரியதண்புனல்சூழ் பெருநிலமெடுத்தபேராளா! (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "என்றுங்காணவேணும்" என்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்குமிருப்போ என்திறத்துச்செய்தருளப்பார்த்தருளிற்று? ஐயோ! இங்ஙனேபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்! என்கிறார். [காணுமாறென்று தொடங்கி] - காணுமாறு அருளாய் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்த தாருணத்வநிவழியே ஹ்ருதயம் கலங்கிக் கலங்கினஹ்ருதயத்துக்குப் போக்குவிட்டாப்போலே மிகவும் கண்ணநீர்வரும்படி உன்னைக்காணாதே இப்படி து:க்கப்படுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணினநான் தேடும்படியெல்லாம் தேடி உன்னைப்பெறுதல்வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைப் பிதற்றும்படியான இதுவோ நீஎனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? [காகுத்தாவென்று தொடங்கி]-அர்த்திகளுடைய ஸர்வாபேக்ஷிதமும் கிடைக்கும் ககுத்ஸ்த்தகுலத்திலே வந்துபிறந்தருளி, அதுக்குமேலே அங்குப்பெறுதனவும் பெறலாம்படி க்ருஷ்ணனுய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி சுலபனை எனக்கு அயத்நஸித்தபோக்யனானவனே! [பேணுவாரென்று தொடங்கி] - உன்னையாசைப்பட்டார்க்கு நிரதிசயபோக்யனும், உன்னையாசைப்படுதல் தன்ஆபத்தை உனக்கறிவித்தல் செய்யமாட்டாதேயிருந்த ஜகத்தை ப்ரளயார்ணவத்திளின்றும் வெறும் உன்க்ருபையாலே எடுத்தபெரியோனே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "காணவேணும் என்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்குமிருப்பேயோ என் திறத்தில் செய்யப்பார்த்தது? நான் இங்ஙனேபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருள வேணும்" என்கிறார். [காணுமாறருளாய்] "அலைகடல்கடைந்த அப்பனே! காணுமாறருளாய்" என்னச் செய்தே காணப்பெறுதேயிருக்க, பின்னையும் "காணுமாறருளாய்" என்கிறாரிறே. காண்கைக்கு ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுமவரல்லரே. வர்ஷதாரையாலல்லது தரியாத சாதகம்போலே அருளல்லது அறியாதவர் ப்ரவர்த்திக்கைக்குத் தாம் சக்தரானாலும், ப்ராப்தியில்லை என்றிருக்குமவர். [என்றென்றே] - அநவரதம் இத்தையே சொல்லாநிற்பர். ஒருகால்சொன்னால் வரக்காணுதொழிந்தால், வேறொரு புகலுண்டாகிலிறே அத்தைப் பற்றலாவது? [கலங்கி] - இப்படி கூப்பிட்டு ஒருபடிப்படச் சொல்லா நின்ற வந்த தாருணத்வநி வழியே ஹ்ருதயத்திலேபிறந்த கலக்கம் ஒருகாலைக்கொருகால் ஏறிவராநின்றது. "ஐடிலம் சீரவஸநம்". [கண்ணநீரலமர] - அகவாயிற் கலக்கம் உள்ளடங்காமை கண்ணநீராய்ப் ப்ரவஹியாநின்றது. [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு அவ்விஷயத்தைப்பற்றினார்க்குக் கலக்கமும் கண்ணநீருமில்லைகிடீர்; ஆசாலேசமுடையார்காற்கடையிலே துவளக்கடவ தத்த்வத்தைப்பெறுகைக்கு நான் இங்ஙனே கூப்பிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம் பேணி] - முதலிலே அபேக்ஷைகளொன்று அகன்று, "அவன்விரும்பாத நாணும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா" என்று ஆத்மாவையாலே

மடவிலேகைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்திபண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதும் செய்த
விடத்திலும். [நின்பெயரே பிதற்றுமாறருள் எனக்கு] - எனக்கருள் உன்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது.
உன்னைப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களை அக்ரமமாகச்சொல்லிக் கூப்பிடும் இதுவோ
நீ எனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுமத்தைத் தவிர்த்து, நம்மை
யொழியச் செல்லாமைவிளைத்து, நம்மைப் பேர்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமேயென்றன்றோ
இருக்கிறது? ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்கு வேண்டுவது? என் அபிமதம் பெற
வேண்டாவோ? [அந்தோ] - உன்னை நீ பிரிந்தறியாய்; பிரிந்தாரைக்கண்டறியாய்; நித்யஸூரிகள் பிரிந்தறி
யார்கள். ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றாமையையுடையார் இவரொருவருமேயாயிற்று.
[காணுமாறருளாய்] திருவாறன்விளையைத் திருநகரியிலேயணித்தாக்குதல், நான் கால்நடைதந்துபோய்ப்
புகவல்லேனும்படி பண்ணுதல் செய்யாய்! 'இப்படி நாமெங்கே செய்யக்கண்டு நிர்ப்பந்திக்கிறீர்?' என்ன,—
[காகுத்தா] - ககுத்ஸ்த்த வம்சத்திலே அவதரித்து உன்வடிவை எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையோ?
"ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்", ககுத்ஸ்த்தவம்சே விமுகா: ப்ரயாந்தி" என்னும்படியன்றோ? [கண்ணா] -
ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே "தாஸாமாவிரபூத்" என்று இடைப்பெண்களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றிலையோ?
[தொண்டனேன் கற்பகக்கனியே] - எனக்கு உபகரித்ததுகிடக்க, பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்?
விஷயாந்தரங்களிலே சபலனான என்னை அத்தைத்தவிர்த்து நீயேவந்து உன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்
பண்ணினவனே! அயத்நஸித்தபோக்யனானவனே! [பேணுவாரமுதே] - உன்பக்கல் ஆசாலேசமுடை
யார்க்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே! கலங்குகையும், அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகையும் மிகையாம்படியன்றோ
உன்படியிருப்பது? [பெரிய இத்யாதி] - ஆர் உன்னைப் பேணி, ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தையெடுத்து
ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவம் சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியை யதினின்றும் உத்தரித்த பெரியோனே! உன்னை
ஆசைப்படுதல், ஆபத்தையறிவித்தல் செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ யறிய ஆபத்துண்டா
மத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷ்யதி எளவல்லாதபடியான ரக்ஷகனுடைய
பாரிப்பு.

௩ு.— இரண்டாம்பாட்டு. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கும் இருப்பே
யோ என்றிறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தது? நான் இங்ஙன் படாமே உன்னைக் காணும்படி
க்ருபை பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - ஒருகால் "காணுமாறருளாய்" என்றால், அப்போதே செய்யக்காணு
விட்டால் "நாமே ப்ரவர்த்தித்துப் பெறுகிறோம்" என்றிருக்குமவரன்றே. வர்ஷதாரையா
லல்லது தரியாத சாதகம்போலே அவனருளே பார்த்திருக்குமவராகையாலே, திரியட்டும்
"காணுமாறருளாய்" என்கிறார். [என்றென்றே] - பலகாலும் வார்த்தை இதுவே. "புறம்பேயும்
ஒரு புகலுண்டு" என்றிருக்கிலிறே அத்தைப் பற்றுவது. [கலங்கி] - கலக்கமேயாயிற்று ஏறி
வருவது; *ஜடிலம் சீரவஸநம்*.- [கண்ணநீரலமர] - நிரம்பின ஏரிகளுக்குப் பரீவாஹம்போலே
கலங்கின கலக்கம் உள்ளடங்காமல் கண்ணநீராய் ப்ரவஹியா நிற்கும். [வினையேன்] - இதுக்கு
முன்பு இவ்வஸ்துவைக்காண ஆசைப்பட்டாரில் கலங்கிக் கண்ணநீர் பாய்ந்து அறிவாரில்லை
யோ? "காணவேணும்" என்கிற ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தன்னைக்காட்டி அவர்கள்கண்ண
நீரையுந் துடைக்குமவனை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாதே, கண்ணுங்கண்ணநீருமாம்படியான
பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம் பேணி] - பேணுகை - ஆசைப்படுகை.
முதலிலே அயோக்யன் என்று அகன்று, "அவன் விரும்பாதகாணும் என்னுடைமையும் எனக்கு
வேண்டா" என்று ஆற்றாமையாலே மடலெடுக்கையிலே கைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்தி
பண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதுஞ் செய்தவிடத்திலும். [நின்பெயரே
பிதற்றுமாறருளெனக்கு] - நீ எனக்கு அருளப்பார்த்தபடி, நின்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது;
உன்னைப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்
படியோ நீ எனக்குப் பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுமது தவிர்ந்து
நம்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படிபண்ணினோமாகில் இனியென்? என்றிருக்கிறாயோ? ஸம்ஸாரி
களில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்கு வேண்டுவது? என் அபிமதம் பெற வேண்டாவோ? [வினை

யேன் பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுதல் - ஆசைப்படுதல் ஆசைப்படும் வழியெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. பலவழியுண்டோ ஆசைப்பாட்டில் என்னில்?-உண்டு; வகுத்தவிஷயத்திலாசை, அபிமத விஷயத்தில் ஆசை. இவர்க்கு வகுத்த விஷயம் அபிமதமாயிருக்கும். வகுத்த விஷயத்திலாசை க்ரமமாயிருக்கும். அபிமதவிஷயத்திலாசை வரம்பழிந்திருக்கும். வகுத்தவிஷயத்திலாசைக்கு, அவனைக்கால் கட்டக்கிடைக்கும்; அதுவும் செய்தாரிறே; "நோற்ற நோன்பு" "ஆராவமுது" "மானேய்நோக்கு" "பிறந்தவாறு," "உலகமுண்டபெருவாயன்" இவற்றிலே. அபிமதவிஷயத்திலாசைக்கு, அபிமதன்பாடேறத் தூதுவிடுகைதொடக்கமாக மடலெடுக்கை முடிவாகத் துணிகை; அவையுமெல்லாம் செய்தாரிறே "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமாக, "மாசறுசோதி," "வைகல்பூங்கழிவாய், "பொன்னுலகாளீர்" இத்யாதிகளிலே. இப்படி பேணுமாறெல்லாம் பேணியும் நின்பெயரேபிதற்றுமாறே நீ எனக்கு அருளும் அருள் என்கிறார். [அந்தோ] - உன்னை நீ பிரிந்தறியாய், பிரிந்தாரைக் கண்டறியாய், நித்யஸூரிகள் பிரிந்தறியார்கள், ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றாமை யுடையேன் நானொருவனுமேயாயிற்று. [காணுமாறருளாய்] - திருவாறன் விளையை அணித்தாக்குதல், எனக்கு அவ்வளவும் கால்நடை தருதல் செய்யும்படி பண்ணாய். இப்படி நீர் எங்கே அருளக்கண்டு நிர்ப்பந்திக்கிறீர்? என்ன, [காகுத்தா *ககுத்ஸ்த்தவம்சே விமுகா: ப்ரயாந்தி.* *ரூபஸம்ஹநநம்* ஸம்ஸ்தாநந்தன்னை. *லக்ஷ்மீம்* ஸமுதாயசோபையை. *ஸௌகுமார்யம்* - அநுகூலர்க்கும் அடுத்துப்பார்க்கப் பொறுதிருக்கை, *ஸுவேஷதாம்* தாபஸவேஷம். *தத்ருசுர்விஸ்மிதாகாரா:* - விஸ்மிதாந்த:கரணராய்க்கொண்டு கண்டார்கள். ஆர்தான்? என்னில், [வநவாஸிந:] படைவீட்டிலுள்ளார் காணப்பெறுதத்தைச் சருகிலேதின்று தூற்றிலே கிடந்தவர்கள் பெற்றார்கள். 'அதுஒரு காலம் அங்ஙனேசெய்து போனுமாகில், அதுகொண்டு வளைக்கிறீரோ?' என்ன? [கண்ணா] - ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே, *தாஸாமாவிரபூத்* என்று இடைச்சிகளுக்கும் இடையர்க்கும் காட்டிற்றிலையோ? புறம்பு தேடிப்போகிறதென்? [தொண்டனேன் கற்பகக்கனியே]-சப்தாதிவிஷயங்களிலே அங்யபரனாய், அவற்றிலே சபலனாய்த்திரிகிற என்னை, அத்தைத் தவிர்த்து உன்னை ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணினவனே! [பேணுவாரமுதே] - நீயே வந்து மேல்விழாநின்றால் 'அல்லோம்' என்றுதார்க்கும் நிரதிசயபோக்யனானவனே! [பெரிய இத்யாதி] ஆர் உன்னைப்பேண ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை எடுத்துரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவஞ்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியை அதினின்றும் உத்தரித்த பெரியோனே! உன்னை ஆசைப்படுதல் ஆபத்தையறிவித்தல் செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ அறிய ஆபத்து உண்டாமத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்க வேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு.

எடுத்தபேராளன் நந்தகோபன் தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே!* அசோதைக்கு
அடுத்தபேரின்பக்குலவிளங்களிறே! அடியனேன்பெரியவம்மானே!*
கடுத்தபோரவுணனுடலிருபிளவாக் கையுகிராண்டஎங்கடலே!*
அடுத்ததோருருவாய்இன்றுநீவாராய் எங்ஙனந்தேறுவருமரே? (3)

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆச்ரிதஸுலபனுமிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கும் உன்னுடையார் எங்ஙனே தரிக்கும்படி ? என்கிறார். [எடுத்த என்றுதொடங்கி] - நிதியெடுத்தாப்போலே உன்னையெடுத்துக் கொண்ட பாக்யாதிகரான ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சிவனான சிறுவனே! [அசோதைக்கு என்றுதொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டிக்கு வருத்தமின்றிக்கே கிட்டுவதுஞ் செய்து அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைக்கும் ஸ்வபாவனும் இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ச்லாக்யனானவனே! [அடியனேன் பெரிய அம்மானே] - எனக்கு எட்டவொண்ணாத ஈச்வரனானவனே! [கடுத்த என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக அப்போதைக்கு போக்யமான வடிவைக்கொண்டு புத்தகண்டுதியையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடல் இருபிளவாம்படி கையுகிராண்ட அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடைய நீ, எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து வர்த்திக்கிறஇன்று எனக்கு து:க்கந் தீரவந்து தோற்றுகிறிலை!

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆச்ரித ஸுலபனாயிருக்கிற நீ இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆச்ரிதர் உன்னை எங்ஙன் விச்வஸிக்கும்படி? என்கிறார். [எடுத்த பேராளன்] - நிதியெடுத்தாப்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட பாக்யாதிகன். நெடுநாள் நோன்பு நோற்றுப் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதே, சிலர் போரவிட்டிருக்க, நிதியெடுத்தாப்போலே யெடுத்து புத்ரமுகம் கண்டார் இவரிறே. முன்பு ரிக்தனாய்ப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, "இவன் எடுப்பெடுத்தான்" என்பர்களிறே. [பேராளன்] - பெரியோன், அவன்பெருமையோபாதி போருங்கிமர் என் சிறுமை! "நீ மகனாகவேணும்" என்றார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? [நந்தகோபன் இத்யாதி] - ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சீவன் ஒரு வடிவுகொண்டு புத்ரனாய் உலாவுகிறபடி. க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே வெண்ணெய் களவுகண்டு பவ்யனாய்த்திரிந்த நாளுநாளுமாயிற்று, இவர் தமக்கு ப்ரயோஜநாம்சமாக நினைத்திருப்பது. கீழ் பரத்வத்தை 'மண்பற்றென்று' கழிப்பர்; கம்ஸவதத்துக்குமேல் 'நுனிக்கரும் பென்று' கழிப்பர். [அசோதைக்கடுத்த] - அவனுக்கு வந்து கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்ட இத்தனை, ப்ரஸவவேதநாக்லேசத்தாலே மயங்கிக் கிடந்தவள் உணர்ந்துவந்த வநந்தரம், இவன்முகத்தைப் பார்த்து விழித்தவித்தனை: 'ததர்ச ச ப்ரபுத்தாஸா யசோதா ஜாதமாத்மஜம்'' [பேரின்பம்] - நிரதிசயஸுகத்தை விளைத்தவன்: "தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாளே" என்கிறபடியே. அந்தமில் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கினான். [குல விளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ச்லாக்யனானவனே! அபிஜாதமாய்ப் பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு மத்தகஜம்போலே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியும்படி என்னவுமாம்; அகப்பட்ட போது, "யதி சக்நோஷி கச்ச்சவம்" என்னும்படியிறே இருப்பது; "தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானை" என்னக் கடவதிறே. [அடியனேன்பெரிய அம்மானே] - விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கோ வந்துகிட்டலாவது? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு வந்து கிட்டலாகாதோ? அடியே னென்றிருப்பார்க்கோ உன் பெருமையெல்லாங் காட்டுவது? [கடுத்தபோரித்யாதி] - யுத்தகண்டூதி வர்த்திக்கிற ஹிரண்யனுடைய உடலானது இரண்டு கூறும்படியாக. [கைபுகிராண்ட] - "படையாண்டான்" என்னுமாபோலே. [எங்கடலே] - "மகாவிஷ்ணும்" என்கிறபடியே, அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடையவனே! ப்ரஹ்லாதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து உதவினதும் தமக்கு உதவினதாக நினைத்திருக்கிறார். [அடுத்ததோருருவாய்] அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு. "நரஸ்யார்த்ததநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும் ததா" என்கிறபடியே அவன்வரத்தில் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின் தலையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தா னென்னவுமாம். [இன்று நீ வாராய்] - அன்றுமின்றுமாயிற்று உதவவேண்டும்நாள்; அன்று உதவினாய், இன்று உதவுகிறிலை. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; இரண்டுகோடிக்கும் புறம்போ நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: "மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்" என்கிற தெளிவையுடையவனுக்கு உதவினாய்; "என்றென்றே கலங்கி" என்கிற கலக்கத்தையுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாது? [எங்ஙனம் தேறுவர் உமரே] - நீ வாராவிட்டால் நான் முடிகிறேன்; அது கிடக்க: உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிக்கிற ஆச்ரிதர் எங்ஙனே தரிப்பர்கள் என்னுதல்; "உன்குணங்களே தஞ்சம்" என்றிருக்குமவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விச்வஸிக்கும்படி? என்னுதல்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு, ஆச்ரிதஸுலபனாயிருக்கிற நீ இன்றுவந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆச்ரிதர் உன்னை எங்ஙனே விச்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்தபேராளன்] - நிதியெடுத்துக்கொண்டாப்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட பாக்யாதிகன். இருவருமொக்க நோன்புநோற்க, அவர் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதே போரவிட்டிருக்க, நிதியெடுத்தாப்போலே யெடுத்து புத்ரமுகங்கண்டவரிறே. முன்பு ரிக்தனாய்ப் போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, "இவன் எடுப்பெடுத்தான்" என்பர்களிறே. [பேராளன்] - பெரியோன். அவன்பெருமையோபாதியும் போருங்கிமர் என் சிறுமையும்; "நீ மகனாகவேணும்" என்பார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? ஸ்ரீநந்தகோபருடைய நற்சீவன் கண்ணுக்குத்தோற்ற ஒருவடிவுகொண்டு திரிகிறவித்தனை. [அசோதைக்கடுத்த] - ஒக்கநோற்கச் செய்தேயும் க்லேசம் மிக்கிருக்குமிறே, உடம்பு நொந்து பெற்றவளாகையாலே; இவள் ப்ரஸவ வேதனை அநுபவியாதிருக்கப் பெற்றுக்கொடுநின்றாளித்தனை, கிட்டிக்கொண்டுநிற்கக் கண்டவித்

தனை: *ததர்ச சப்ரபுத்தாஸா யசோதா ஜாதமாத்மஜம்*. [பேரின்பம்]-நிரதிசயஸுகத்தை விளைத்தவன்; "தொல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே" என்னும்படி இவளுக்கு நிரதிசய ஆநந்தத்தை விளைத்தானாயிற்று. அந்தமில் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கினான். [குலவிளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ச்லாக்யமானவனே! அபிஜாதமாய், பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு மத்தகஜம்போலே, யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியும் படி என்னவுமாம்! அகப்பட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே யாயிற்று இருப்பது; "தறியார்ந்த கருங்களிறே போலநின்று" என்கிறபடியே ஒருகம்பத்தோடே சேர்ந்த களியானைபோலே யாயிற்றுக் கட்டுண்டுநிற்கும்போதும் இருக்கும்படி. "தடங்கண்கள்பனிமல்கும்" - இவள் *யதி சக்நோஷி என்றால் பின்னை அவனுக்குக் கண்ணநீர்பாய்கைக்கு மேற்படவில்லை; ஸர்வசக்தி அசக்தனென்று தோற்றவிருக்கையிறே இவள் நியமிக்க வல்லளாகிறது? "தன்மையானை" - ஆச்ரிதரிட்ட வழக்காகையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனை? [அடியனேன் பெரியவம்மானே] - உன்னை "மகன்" என்றிருப்பார்க்கோ உதவலாவது, முறையுணர்ந்திருப்பார்க்கு உதவலாகா தோ? நான் முறையிலேநின்றவாறே நீயும் முறையிலேநில்லாநின்றாய். "அடியேன்" என்று நான் சொல்ல, நீ ஈச்வரனாயிராநின்றாய். [கடுத்த இத்யாதி] - யுத்தகண்டூதியையுடையனான ஹிரண்யாஸுரனுடலை இரண்டுபாதியாம்படி. [கையுகிராண்ட] - "படையாண்டான்" என்னுமாபோலே. [எங்கடலே] - *மஹாவிஷ்ணும்* என்னும்படி பெரியகிளர்த்தியோடேவந்து ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினஅது தம்பேறாயிருந்தபடி. [அடுத்ததோருருவாய்] - இவன் எங்கே காட்டப் புகுகுறான் என்று அறியாமையாலே எங்குமொக்கச் சினைத்துக்கொடு நின்றாய். ஒன்றை அறுதியிட்டுத் தோற்றப்பற்றாதபடி அவன்மிகைக்கையாலே அப்போதைக்கு யோக்யமானவடிவைக் கொண்டு. *நரஸ்யார்த்த தநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்த தநும் ததா* என்கிறபடியே அவன்வரத்திலே அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தானென்னுமாம். அடுத்ததோருருவாயிற்றுக் கடுத்த போரவுணனுடல் பிளந்தது. [இன்று நீ வாராய்] - அன்றுமின்றும் ஆயிற்று உதவ வேண்டுவது? அன்று உதவினாய், இன்று உதவுகிறிலை. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய், யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய், இவ்விரண்டுகோடிக்கும் புறம்போ நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்; *மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்* என்னுந் தெளிவுடையவனுக்கு உதவினாய்: "என்றென்றே கலங்கி" என்கிற கலக்கமுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாதது? நீ வாராதொழிந்தாலும் ஜீவிக்க ஆசையுடையார்க்கேயிறே உன்னைக் காற்கட்டவேண்டுவது. அதுகிடக்கிடீர்; ஆனால், நீர் எதுக்குப் படுகிறீர்? என்ன, - [எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே] - இவ்வளவில் நீ முகங்காட்டாவிட்டால், உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிக்குமவர்கள் பிழைப்பர்களோ? "உன்குணங்களே தஞ்சம்" என்றிருக்கிறவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விச்வஸிக்கும்படி? என்னுதல்.

உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி உன்தனக்குஅன்பரானவர்* உகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை அறிவொன்றுஞ்சங்கிப்பன்
[வினையேன்*
அமரதுபண்ணியகலிடம்புடைசூழ் அடுபடையவித்தஅம்மானே*
அமரர்தமமுதே!அசுரர்கள்நஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஆச்ரிதர்உகந்த ரூபசேஷ்டிதாதிகளையே நீயுகப்புதி என்னும் இவ்வறிவு ஒன்றுமுமே தரித்திருக்கிற நான், அவ்வறிவு பொய்யோவென்று சங்கியாநின்றேன் என்கிறார். [அமரதுபண்ணியென்று மேலுக்கு] - பாண்டவர்களுக்காக மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி மஹாப்ருதிவியெல்லாம் வ்யாபித்து நலிகிற ஸேநையை முடித்தபெரியோனே! இச்செயலாலே தேவர்களுக்கு இனியையாய் அஸுரர்களுக்குநஞ்சாய் எனக்கு தாரகனானவனேயோ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னை ஆச்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைப்புதி என்னும் அறிவுஒன்றுனுமே
தூரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கியாநின்றேன் என்கிறார். [உமருகந்துகந்தவுருவம்
நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பார் எப்போதுமுகந்த ரூபமே உனக்குத்திருமேனியாக
நினைத்திருப்புதி என்னுதல், உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பாருகந்தவத்தாலே நீயுகந்திருக்கும் வடிவிறே
உனக்கு வடிவாய்விட்டது என்னுதல், "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" "தாம்ஸ்நதைவபஜாம்யஹம்". [உன்
றனக்கன்பரானரவர்]-உன்பக்கலிலே ப்ரேமபரவசராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து] - அத்யாதரத்தைப்பண்ணி.
[அமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை] - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள், உன்னுடைய
ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னை ஆச்ரிதரிட்டவழக்காக்கும் அறிவோபா
மிற்று, இவர் உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது? அதொன்றிலும் சங்கைபண்ணாநின்றேன்;
[வினையேன்] - நான்கண்ணறைஞ்சுழலையிட்டு அதிசங்கைபண்ணினபோதாக ஸ்வருபாநுபந்தியானகுணங்க
ளில்லையாகாதிறே; அதிலே அதிசங்கைவர்த்திக்கைக்கடி என் பாபமிறே. [அமர் இத்யாதி] - ஆச்ரித
பக்ஷபாதியென்னு மிடத்திலே உதாஹரணங்கள் காட்டுகிறார்; [அமரது பண்ணி] - அந்தமஹாபாரத
யுத்தத்தைப்பண்ணி, "பெரியபாரதங்கைசெய்து" என்கிறபடியே ஸாரத்யவேஷத்தோடே கையாளாய்,
உடம்புக்கீடாதே தன்னைப்பேணாதே நின்று போரைவிளைத்து. [அகலிடம்பொழில்சூழ்] பெரும்பரப்பை
யுடைய பூமியெல்லாம். பொழில் - பூமி- [சூழ்டுபடை] - வ்யாபித்துவலிகிற ஸேனையை ஸர்வதோதிக்
கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையை. [அவித்த] - "ஸாரதி, ஸாரதி" என்று வாய்பாறிக்
கொண்டுவந்த துர்வர்க்கத்தைமுடித்த. [அம்மானே] - "தேவானாம் தாநவானாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்"
என்று ஸர்வஸாதாரணனுமிருக்க, ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தத்விரோதிகளையழியச்செய்தவனே! [அமரர்
தம்அமுதே] - அஸுரர்களையழியச்செய்து குடியிருப்புக்களைக் கொடுக்கையாலே தேவர்களுக்கு நிரதிசய
போக்யனானவனே! [அசுரர்கள்நஞ்சே] - ஜன்மந்தாலே அஸுரர்களாயும், ஸ்வபாவதோஷங்களாலே
அஸுரர்களாயுமுள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாதநஞ்சானவனே! [என்னுடையாருயிரேயோ] -
எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! அநுகூலர்க்கு போக்யனும் ப்ரதிகூலர்க்கு நஞ்சாயிருக்கிற இரண்டும்
எனக்கு தாரகம் என்றுமாம்.

ரு.—நாலாம்பாட்டு. "உன்னை ஆச்ரிதரிட்டவழக்காக்கிவைப்புதி" என்னும் அறிவு
ஒன்றுனுமே தரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோவென்று சங்கியாநின்றேனென்கிறார்.

[உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பார் மாறுதே
உகந்தவடிவை உனக்குத் திருமேனியாகக்கொள்ளுவுதியென்னுதல், உனக்கு நல்லராயிருக்கு
மவர்கள் உகந்தத்தாலே நீயுகந்து அது உனக்கு வடிவென்னுதல். *யே யதாமாம் ப்ரபத்யந்தே
தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்* என்னுமாபோலே; "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" இத்யாதி. [உன்
றனக்கன்பராணரவர்] - உன்பக்கல் ப்ரேமபரவசராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து] - அத்யாதரத்
தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கை உன்மாயை] - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும்
செயல்கள், உன்னுடைய ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும்சங்கிப்பன்] - இந்த ஒரு
குணத்தையும்பற்றின அறிவாயிற்று இவர்க்கு ஸத்தாஹேது; அதிலேயாயிற்று இப்போது
இவர்க்கு அதிசங்கை வர்த்திக்கிறது. [வினையேன்] - நானொருவன் கண்ணறைஞ்சுழலையிட்டு
அதிசங்கைபண்ணுங்காட்டில், ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்களில்லையாகாதிறே; அதிலே அதி
சங்கை பண்ணுகிறது, நான் பண்ணின பாபமிறே; *க்யாபத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோ
சச்ச ராகவ; — ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச்சங்கே மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்* இப்படிப்பட்ட குணங்
களுடையவர்க்கு நான் அதிசங்கை பண்ணுங்காட்டில் அவையில்லையாகிறதன்றிறே; நான்
சங்கிக்கைக்கடி என்பாக்யஹாநி என்றானிறே. [அமரதுபண்ணி] - ஆச்ரிதபக்ஷபாதி என்னு
மிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார்; அந்த அமரைப்பண்ணி. மஹாபாரதமிறே; பூமிப்
பரப்படைய நெரியும்படியிறே வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. [சூழ் அடுபடையவித்த] - ஸர்வ
தோதிக்கமாகச்சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையை அவித்த. துர்வர்க்கமடைய காட்டுத்
தீ விளர்த்தாப்போலே கிளர்ந்து, "ஸாரதி, ஸாரதி" என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவந்து
தோற்ற அவர்கள்கிளர்த்தியை அவித்தானாயிற்று. "மழைகொலோ வருகின்றது" என்று
சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனுகிற காளமேகமிறே அறியவித்தது. [அம்மானே] - ஸர்வஸ்வாமியா

யிருந்துவைத்து ஆச்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே அநாச்ரிதரைக் கிழங்கெடுத்துப்போகட்டானித்ரனை. [அமரர்தமமுதே] - தேவர்களுக்காக ஆஸுரப்ரக்ருதிகளோடே அம்பேற்றப்பண்ணின வ்யாபாரங்களாலே அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கும்படி. [அசுரர்கள்நஞ்சே] - ஜந்மத்தாலே அசுரர்களாயும் ஸ்வபாவத்தாலே அசுரர்களாயு முள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனே! [என்னுடையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! தேவர்களுக்கு போக்யனாய் அஸுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாயிருக்கிறவிருப்புத் தமக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறபடி.

ஆருயிரேயோ!அகலிடமுழுதும் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்த*
பேருயிரேயோ!பெரியநீர்படைத்து அங்குறைந்ததுகடைந்தடைத்துடைத்த*
சீரியரேயோ!மனிசர்க்குத்தேவர்போலத் தேவர்க்குந்தேவாவோ *
ஒருயிரேயோ!உலகங்கட்கெல்லாம் உன்னைநான்எங்குவந்துறுகோ. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், காண்கைக்கீடான ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி என்னைவந்து காணீர் என்னில்; நான் யத்நம்பண்ணி வந்து காண்கையென்று ஒருபொருளில்லை; ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ உன்னை எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார். [ஆருயிரேயோ] - எனக்கு தாரகனானவனே! [அகலிடமென்று தொடங்கி] - கேவலக்ருபையாலே ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணின பெரியோனே! [பெரியநீரென்று தொடங்கி] - ஜலஸம்ருத்தியைப் பண்ணி அங்கே சயநாதிகளைப் பண்ணின சீரியவனே! [மனிசர்க்கென்று தொடங்கி] - ஐச்வர்ய பரிசரணாதிகளால் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணமாயிருக்குமா போலே அவற்றால் தேவர்களுக்கும்விலக்ஷணனானவனே! [ஒருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - எல்லார்க்கும் நீயே ஆத்மாவானவனே!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறு உம்மதாகில் ஸாதநமும் உம்முடைய தலையிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன, 'நான் யத்நம் பண்ணிவந்து காண்கையென்றொரு பொருளில்லை' என்கிறார். [ஆருயிரேயோ] - சரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? சரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ வுள்ளது, அநுஷ்டாநமில்லையோ? என்கிறார். [அகலிடமுழுதும் படைத்து] - "பஹுஸ்யாம்" என்று பூமிப்பரப்படைய ஸ்ருஷ்டித்து, இத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயுத்தரித்து, பின்பு ப்ரளயங் கொள்ளப்புக வயிற்றிலேவைத்துரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாமே வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான தசையில் எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி யபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே யிருக்க, கேவலக்ருபையாலே ரக்ஷித்த நீவேண்டாவோ இதுக்கு, ஹிதம்பார்க்கும்போது? [பேருயிரேயோ] - பெரியோனே! [பெரியநீர்த்யாதி] - பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கும் சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. "த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே" "நமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனை" என்கிறபடியே. [பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து] - ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலே கண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காக அத்தைக் கடைந்து, அவளோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக அத்தையடைத்து, அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர் ஆச்ரிதரை நலியாதபடி அத்தையுடைத்த. [சீரியரேயோ] - நித்யாச்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குந்தனை சீரியவனே! [மனிசர்க்குஇத்யாதி] - ஐச்வர்யத்தாலும் கௌரவத்தாலும் மநுஷ்யர்களிற்காட்டில் தேவர்கள் உத்க்ருஷ்டராயிருக்குமாபோலே, அவற்றாலே தேவர்கள் மநுஷ்யர்ந்தனையாம்படி ஸர்வாதிகனானவனே! ஸர்வாதிகனை நீ வேண்டாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணும்போது? ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! ஆத்மா, சரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தை பண்ணுமதொழிய, சரீரம் ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆதாரமாய் நியந்தாவாய் சேஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆதேயமாய் நியாம்யமாய் சேஷமான இது, ஸ்வரக்ஷண சிந்தைபண்ணவோ? சைதந்யத்துக்கு விநியோகம் "பேறு அவனாலே" என்றிருக்கை, பெற்ற அம்சத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி புண்டாகை, அநுபவிக்கை இயற்றிலேயன்றோ? [உன்னை] - ஆத்மபூதனான உன்னை. [நான்] - சரீரபூதனான நான் ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணி வந்துகிட்டவென்பது ஒன்றுண்டோ?

௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. *சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி* என்று பேறு உம்மதானால் ஸாதநம் உம்முடையதலையிலே ஆகவேண்டாவோ? என்ன, நான் யத்நம்பண்ணி வந்துகாண என்று ஒருபொருளில்லைகா ணென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - உயிர் நீயாயிருக்க நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டுவேன்? சரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? சரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? ஸாமர்த்யமேயோ, அநுஷ்டாநமும் இல்லையோ? என்கிறார்:— [அகலிடமுழுதும்படைத்து] *பஹு ஸ்யாம்* என்று பூமிப்பரப்படங்க ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயத்திலே நோவுபட மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண்டேறி, பிரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளேயிடந்து தளராதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான தசையிலே எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி அந்த ஆர்த்தசைகளிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உணர்ந்து நோக்கும் நீயே இது கிட்டும் விரகு பார்க்கவேண்டாவோ? [பேருயிரேயோ] - பெரியோனே! [பெரியநீர் இத்யாதி]-ஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு பிராட்டிக்காகப்பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கும்படி. [பெரியநீர்படைத்து அங்குறைந்து] - ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலே கண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காக அத்தைக்கடைந்து, அவளோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்காக அத்தையடைத்து, அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர் வந்து ஆச்ரிதரை நலியாதபடி அத்தையுடைத்த. [சிரியரேயோ] - நித்யாச்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குஞ்சீர்மையுடையவனே! [மனிசர் இத்யாதி]- ஐச்வர்யத்தாலும் சௌர்யத்தாலும் மநுஷ்யர்களுக்குதேவர்களிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அந்த தேவர்களிற்காட்டில் ஸர்வேச்வரனிருக்கும்படி [ஓருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - கேவலசரீரமோ, ஆத்மாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணுவார்? நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறேன், உன்னைப்போலேயிருப்பதொரு தத்த்வாந்தரமுண்டாகில் சொல்லிக்காண். உயிராயிருக்கிற உன்னை சரீரபூதனான நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி வந்து கிட்டுவேன்?. ஆத்மா சரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, சரீரம் ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆதாரமாய் நியந்தாவாய் சேஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆதேயமாய் நியாம்யமாய் சேஷமான இது ஸ்வரக்ஷணத்தைப் பண்ணவோ? ஆதாராதேய நியந்த்ருநியாம்ய பாவங்களாலே சரீரலக்ஷணம் இதுக்கு உண்டான பின்பு, அப்பசைதங்யமும் "நீயே கடவாய்" என்கிற ப்ரதிபத்திக்குக்கண்டவித்தனையன்றி ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணக்கண்டதோ?

எங்குவந்துறுகோ ?என்னையாள்வானே ! ஏழுலகங்களும்நீயே *
அங்கவர்க்கமைத்ததெய்வமும்நீயே அவற்றவைகருமமும்நீயே *
பொங்கியபுறம்பால்பொருளுளவேலும் அவையுமோநீயின்னேயானால் *
மங்கியவருவாம்நேர்ப்பமும்நீயே வான்புலனிறந்ததும்நீயே. (௬)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னபொருளை விஸ்தரிக்கிறார். [என்னையென்று தொடங்கி] - என்னையாளுமிறைவனே! ஸர்வலோகமும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருந்தவனே! [அங்கவர்க்கென்று தொடங்கி]-அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்குச் சமைத்த தைவமும் அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் அவற்றுக்குப்புறம்பு விஸ்த்ருதமான மஹதாதிகளும் நீயிட்டவழக்கு. [இன்னேயானால்] - இங்ஙனேயானால். [மங்கியவென்று தொடங்கி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணாவஸ்த்தமான ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியும் அத்தையும் கூட வ்யாபிக்கவல்ல புருஷனும் நீயிட்டவழக்கு பத்தஜீவஸமஷ்டியும் முக்தாத்மாக்களு மென்றுமாம்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டில், உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார். [எங்கு வந்து உறுகோ] - உள்ளளவு எது? நானிற்கிற நிலையேது? நீ என்னைக் கிட்டுமதொழிய நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வந்து

கிட்டவோ? [என்னையாள்வானே] - இவ்வளவு புகுரநிறுத்தினவனே! இவ்வளவு நான்வர நின்றேனுகி லன்றோ மேலும் எனக்கு பரமாவது? [ஏழுலகங்களும் நீயே] - ஸர்வலோகங்களும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருக்கிறவனே! அபேக்ஷவர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார்தானோ ஸ்வாதீநராயிருக் கிறார்கள்? அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்குச்சமைந்த தைவமும் நீயிட்டவழக்கு. அவர்களைக் குடிமை கொள்ளுகிற தேவர்களோ ஸ்வாதீநராயிருக்கிறார்கள்? அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் நீ யிட்டவழக்கன்றோ? [பொங்கியவித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண்டத்துக்குப்புறம்பாய், அதுக்குக்காரணமான மஹதாதிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன் அதீநம். [மங்கியவித்யாதி]- காரயாகாரமழிந்து காரணவஸ்த்தமாய், ஸூக்ஷ்மமான அவ்யக்தமும் நீயிட்டவழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், அதீந்த்ரியமான காரணவஸ்த் பத்தஸமஷ்டியும் நீயிட்ட வழக்கு. [நீயின்னேயானல்] - அர்த்தஸ்த்திதி இதுவானபின்பு எங்குவந்துறுகோ? ஆரேனுமாக, ஒருவன் தன்காரியம் தான் நிர்வஹித்துக்கொள்ளுமன்றன்றோ என்காரியம் எனக்குபரமாவது? என்றபடி. ''மங்கியவருவாம் நேர்ப்பமென்று - பத்தஸமஷ்டி'' என்றும், ''வான் புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரு பத்தையும் சொல்லுகிறது'' என்றும் பிள்ளான். அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டி யென்றும், வான்புலனிறந்ததென்று வானிலேயாய் - பரமபதத்திலேயாய், அதீந்த்ரியமான முக்தஸ்வரூப மென்றும் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்; - [எங்குவந்துறுகோ] - மேரு சிகரத்திலே நிற்கிறவொருவனை ஒரு பங்கு சென்றுகிட்டவோ! [என்னையாள்வானே]-இவ்வளவும் வரநின்றேன் நானலென்றோ, மேலும் நான் வந்து கிட்டப்பார்ப்பது? [ஏழுலகங்களும்நீயே] - ஸகலலோகங்களும் நீயிட்டவழக்காம்படி இருக்கிறவனே! அபேக்ஷவர்த்திக்கிறஎன்னையொழிய விமுகராயிருப்பார்தானோ ஸ்வாதீனராயிருக்கிறார்? [அங்கவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும்நீயே] - அவர்களைக் குடிமைகொள்ளுகிற தேவதைகளும் நீயிட்டவழக்கு. [அவற்றவைகருமமும்நீயே] - அவ்வோ தேவதைகளுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களோதான் அவர்கள்பக்கல் கிடக்கிறது? ஆக, இவ்வருநுண்டான கார்யவர்க்கம் த்வததீநம் என்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [பொங்கிய இத்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று, விஸ்த்ருதமாய், அண்டத்துக்குப் புறம்பாய், அதுக்குக் காரண மான மஹதாதிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன் அதீநம். [மங்கிய இத்யாதி] - கார்யாகாரமடங்க அழிந்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்த்தையைபஜித்திருக்கிற அவ்யக்தமும் நீயிட்டவழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும்நீயே] - இவற்றின்படியன்றிக்கே, வானாய் - அவ்யக்தத்தையும்வ்யாபிக்க வற்றாய், சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு அவிஷயமாயிருந்துள்ள காரணமான ஜீவஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு; பத்தாத்மஸ்வரூபமும் நீயிட்ட வழக்கென்கை. [இன்னேயானல் - எங்குவந் துறுகோ] - அர்த்ததத்த்வம் இதுவானபின்பு, எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? ''மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பமென்று - ''பத்தஸமஷ்டி'' என்றும், ''வான்புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது'' என்றும் பிள்ளான். அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டி யென்றும், பரமபதத்திலேயாய் அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மஸ்வரூப மென்றும் நிர்வாஹம். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்? என்னில், - கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணவஸ்த்தையோடு முக்தனான அவஸ்த்தையோடு வாசியற உன்னை பார்த்திருக்கவேண்டின பின்பு, நான் என் காரியத்துக்குக் கடவேனாகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

இறந்ததும்நீயேயெதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோ நீயின்னேயானல்*
சிறந்தநின்தன்மையதுவிதுவுதுவென்று அறிவொன்றுஞ்சங்கிப்பன்
[வினையேன்*
கறந்தபால்நெய்யே!நெய்யினின்சுவையே! கடலினுளமுதமே!* அமுதிற்
பிறந்தவின்சுவையே!சுவையதுபயனே! பின்னைதோள்மணந்தபேராயா! (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஜகத்தடைய உனக்குசேஷமாய், அதுக்குநீயே நிர்வாஹகனுமிருந்தி என்னும் இவ்வறிவொன்றுங் கொண்டு தரித்திருக்கிறநான், கர்மத்தாலே இதுவும் பொய்யோ வென்று சங்கியாநின்றேன் என்கிருர். [இறந்ததென்றுதொடங்கி] - காலத்ரயவர்த்திபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. இங்ஙனேயாகையாலே சேஷியாயிருக்கிறஉனக்கு சேஷம் ஸகலபதார்த்தங்களும். [கறந்தபால் நெய்யென்று மேலுக்கு] - பால் தொடக்கமாக ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான பதார்த்தங்களை அவனுடைய போக்யதைக்கு ஸத்ருசமாகச் சொல்லி, அவன்படிக்கு அவையும் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிருர். [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது. [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுகம். இங்குப்பேசின போக்யதாப்ரகர்ஷமுண்டாயிருக்க, இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமை அதிசங்காஹேது என்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயாசேஷமாய், ப்ரகாரியானநீயே அவற்றுக்குநிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றும்கொண்டு தரித்திருக்கிற நான், என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிசங்கை பண்ணுநின்றேனென்கிருர். [இறந்தது இத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் வர்த்திக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. தாந்தாமுள்ள காலத்தில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு சேஷிகளாயிருப்பாரில் வ்யாவ்ருத்தி. [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதுவுதுவென்று] - தூரஸ்த்தமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் சேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடைய ப்ரகாரம். 'இன்னேயானுல் - இறந்ததும்நீயே' என்னுதல். 'இன்னேயானுல் - சிறந்தநின்தன்மை' என்னுதல் - தூரஸ்த்தமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்கு ப்ரகாரமாயற்ருல் காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல், காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல். [அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்] சரீரகதமான து:க்கம் ஆத்மாவுக்கானுப்போலே, எல்லாருடைய துக்கங்களும் ப்ரகாரியான உன்னதென்னும் ஸம்பந்தஜ்ஞாகமொன்றையுமாயிற்று எனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது; அதொன்றிலும் அதிசங்கை பண்ணுநின்றேன். [வினையேன்] - கலக்கத்தாலே அதிசங்கை பண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே; எனக்கு இப்புத்திபிறக்கைக்கடி என்பாபமிறே. கீழில் அதிசங்கைக்கும் இதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. ஆச்ரித பரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வபாவத்திலே அதிசங்கைபண்ணினுல், ஆச்ரயணத்திற்குறையாலே அங்கீகரித்திலனென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்பாவத்திலே அதிசங்கைபண்ணுகிறதிறே. ஸர்வப்ரகாரியாய்க் கொண்டிறே அவனுடையஸத்தை. ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே யுண்டாவது? இப்படிஸ்வரூபத்திலே யதிசங்கை வர்த்திக்கைக்கடியென்? என்னில், அதிசங்காஹேது சொல்லுகிறது; [கறந்த பால் இத்யாதி] - வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்துஉபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்போக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிசங்காஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது; கறவாதபாலில்லையிறே; உபாதிவிசேஷங்களால் வந்த ரஸவிசேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்சம். [நெய்யி னின்சுவையே] - நெய்யின் இன்சுவையானவனே! மஹத்தத்த்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாரமான அம்ருதமானவனே! [அமுதிற்பிறந்த இன்சுவையே] - அந்த அம்ருதத்திற்பிறந்த இனிய ரஸமானவனே! [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுகமானவனே! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸங்களைச்சொல்லி, அவைபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னைதோள் மணந்தபேராயா]- ஒருமிதுநாநுபவமாயிற்று இவர்க்குபோக்யம். ஸம்ஸாரியை ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று ஆநந்தமயனை அவளுகப்பிப்பது; இருவருடையவுஞ் சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்குபோக்யம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய், நீ ப்ரகாரியாய், நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றுங்கொண்டு தரித்திருக்கிற நான் என் பாபத்தாலே அதிலும் அதிசங்கைபண்ணுநின்றே னென்கிருர்.

[இறந்தது இத்யாதி] - "இக்காலத்துக்கு நான் கடவேன், மற்றொருகாலத்துக்கு வேறே சிலர் கடவர்" என்றுதான் உன்னுலே சொல்லலாமோ? பூதகாலத்திலுள்ளாரோடு பவிஷ்யத்காலத்திலுள்ளாரோடு வர்த்தமானகாலத்திலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் த்வததீநர்.

“இன்னேயாகில் - எங்குவந்துறுகோ” என்று கீழ்ப்பாட்டோடே அந்வயம். [சிறந்த நின் தன்மை அதுவிதுவுதுவென்று] - ஸ்தூலஸ்த்தமாயும், ஸங்க்ஷிப்தமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும், சேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடைய ப்ரகாரம். “இன்னேயாகில் இறந்தும் நீயே” என்னுதல், “சிறந்த நின் தன்மை” என்னுதல் - இப்படி காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல்; ஸ்தூலஸ்த்தமாயும் ஸங்க்ஷிப்தமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்கு ப்ரகாரமாயற்றால் காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல். [என்றறிவோன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னையொழிந்ததடங்கலும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு வந்தது தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருப்பானொருவனென்கிற அறிவாயிற்று, இவர்க்கு ஜீவிக்கைக்குறைது; அதொன்றிலும் அதிசங்கைபண்ணுகின்றேன், அது எனக்குக் கார்யகரமல்லாமையாலே. [வினையேன்] - கலக்கத்தாலே அதிசங்கை பண்ணுங் காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே; எனக்கு இப்புத்தி பிறக்கைக்கடி என்பாபமிறே. *சங்கே மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்*. கீழிலதிசங்கைக்கும் இதுக்கும் வாசியுண்டு. ஆச்ரிதபரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வபாவத்திலே அதிசங்கைபண்ணிறால் ஆச்ரயணத்திற்குறையாலேயென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்பாவத்திலேயிறே அதிசங்கை. ப்ரகாரியாய்க் கொண்டிறே அவனுடைய ஸத்தை; ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க் கொண்டிறே உண்டாவது. இப்படி ஸ்வரூபத்தில் அதிசங்கை வர்த்திக்கைக்கு அடியென்? என்னில்:- அதிசங்காஹேது சொல்லுகிறது: [கறந்தபால் இத்யாதி] - வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்து உபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்போக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிசங்காஹேது. [கறந்த பால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது; அல்லது கறவாதபாலில்லையிறே, உபாதிவிசேஷத்தால்வந்த ரஸவிசேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்சம். [நெய்யினின்சுவையே] - நெய்யில் இனியசுவையானவனே! [கடலினுளமுதமே] - மஹாத்தத்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாராம்சமாக வாங்கின அம்ருதம் போலே போக்யனானவனே! [அமுதில் பிறந்த இன்சுவையே] அதில் ரஸாம்சத்தைச்சொல்லுகிறது. [சுவையது பயனே] - ரஸாநுபவஸுகரூபமானவனே! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸாம்சங்களைச்சொல்லி, அது போராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னைதோள் மணந்தபேராயா!] - ஒரு மிதுநாநுபவமாயிற்று இவர்க்கு போக்யம். ஸம்ஸாரியை அவன் ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று, ஆநந்தமயனை அவள் உகப்பிக்கும்படி. இருவருடைய சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்கு போக்யம்.

மணந்தபேராயா!மாயத்தால் முழுதும்வல்வினையேனையீர்கின்ற!*
குணங்களையுடையாய்! அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே! கொடியபுள்ளு
[யர்த்தாய்!*
பணங்களாயிரமுடையபைந்நாகப்பள்ளியாய்! பாற்கடற்சேர்ப்பா!*
வணங்குமாறறியேன் மனமும்வாசகமும்செய்கையும்யானும்நீதானே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ்செய்தாலும் நீரே யத்நம்பண்ணவேண்டாவோ? என்னில்,—ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன்னதாய், எனக்கென்ன ஒருஉபகரணமில்லாமையாலே என்னால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை; ரக்ஷிக்கவல்லையுமாய் ரக்ஷணஸ்வபாவனுமான நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்தருளவேணு மென்கிறார். [மணந்த என்றுதொடங்கி] - அத்யபிநிவிஷ்டனுமாய்க் கொண்டு நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய திருத்தோள்களையணைந்த பேராயனே! ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்னையீரும்படியான குணங்களையுடையவனே! இப்போது காணப்பெறாத இன்னாப்பாலே, ‘வல்வினையேன்’ என்கிறார். [அசுரர் வன்கையர் கூற்றமே] - வன்கையரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவனே! [கொடிய புள்ளுயர்த்தாய்] - கண்டதிசையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! [பணங்களென்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான ஆயிரம்பணங்களையும் கண்வளரப்போரும்படி விஸ்தீர்ணமான உடம்பையுமுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு ரக்ஷ்யஜந்துக்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே!

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ் செய்தாலும் பேறுஉம்மதாய் ஆச்ரயிக்கைக்குக் கரணமும் உண்டானால் நீரே யத்நிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,—ஆத்மாத்மீயங்களுடைய உன்னதீநமானபின்பு என்னால் செய்யலாவதொன்றில்லை; நீயே ரக்ஷிக்கவேணு மென்கிறார். [மணந்தபேராயா மாயத்தால்] - அபிநிவேசத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டிதோளோடே ஸம்ச்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப் பிராட்டியிற் காட்டில் இடைத்தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டான ஏற்றம் [வல்வினையேனை முழுதுமீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்] - குணங்களிலே ஒருகுணம் ஆச்வாஸஹேதுவாகிறதில்லை. உன்குணமாகையும் நானாகையுமே ஈருகைக்கு வேண்டுவது. எல்லாமொக்க ஈரும்படியான குணங்களையுடையவனே! [வல்வினையேன்] - சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அதுவும் பாதகமாம்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். "பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே". [ஈர்கின்ற] - நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை; அம்புபட்டநோவுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம், குணஜ்ஞாநத்தாலேவந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே] - கண்பாராதே நலியும் அஸுரர்களுக்கு அந்தகனானவனே! அநுகூலரை குணங்களாலேயழிக்கும்; ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலேயழிக்கும். [கொடியபுள்ளுயர்த்தாய்] - உன்னிலும் கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கொடியாக உடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடியைக்காணவே முடியுமத்தனை. [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனும், பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல தலையையுடையனும், தானும்பிராட்டியும் பரிமாறப்புக்கால் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும் உடம்பையுடையனுன திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகயுடையவனே! [பாற்கடல் சேர்ப்பா] - இப்படிப் பட்ட திருவனந்தாழ்வானை ஆஸநமாகக்கொண்டு பரமபதத்திலே யிருக்கையன்றிக்கே, ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [வணங்குமாறறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்து என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனாயிருக்கிற உனக்கு நானொரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணினேனாக ஒருவிரகறிகிறிலேன். உமக்கு மநோவாக்காயங்களுண்டு; அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான நீர்உண்டு; வணங்கத்தட்டென்? என்ன, [மனமுமித்யாதி] - அவற்றினுடைய ஸத்பாவமே யமையுமோ? அவை ஸ்வாதீநமாகவேண்டாவோ? மநோவாக்காயங்களுடைய ஸத்தை நீயிட்டவழக்கன்றோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதேனும் செய்தாலும் பேறு உம்மதாய் உமக்கு ஆச்ரயிக்கைக்குக் கரணங்களுமுண்டானால் நீரே யத்நிக்கவேண்டாவோ? என்ன; - ஆத்மாத்மீயங்களுடைய உன்அதீநமானபின்பு என்னால் செய்யலாவது ஒன்றில்லை, நீயே ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

[மணந்த பேராயா மாயத்தால்] - அபிநிவேசத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டிதோளோடே ஸம்ச்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப்பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்தனத்தில்க்ருஷ்ணனுக்கு உண்டான ஏற்றம் [முழுதும்வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்] - [முழுதும் - ஈர்கின்றகுணங்கள்) சிலகுணங்கள் ஈரச் சிலகுணங்கள் தாரகமாகையன்றிக்கே, எல்லாம் ஒக்க ஈரும்படியான குணங்களையுடையவனே! உன்குணங்களாகையும் நானாகையுமே நோவுபடுகைக்கு அடி. [வல்வினையேன்] - சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அது பாதகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஈர்கின்ற] நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை; அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டு ஆற்றலாம், குணத்தால் வந்தநோய்க்குப் பரிஹாரமில்லையே. [அசுரர்வன்கையர் கூற்றமே] - முன்கை மிடுக்கரான அசுரர்க்கு அந்தகன் தன்னைச்சொல்லும்படி கூற்றமானவனே! [கொடிய புள்ளுயர்த்தாய்] - கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கொடியாக வுடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடியைக்காணவமையும். [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனும் பகவதநுபவ ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகப் பல தலைகளையும் உடையனும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கிடான பரப்பையுடையனுமாயிற்றுத் திருவநந்தாழ்வானிருப்பது; அப்படிப்பட்டிருக்கிறவனைப் படுக்கையாக உடையவனே! [பாற்கடற் சேர்ப்பா] ஆச்ரிதர்கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தவனே! [வணங்குமாறு அறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்து என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனாயிருக்கிற உனக்கு நான் ஒரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணினேனாகைக்கு ஒருவிரகறிகிறி

லேன். 'அறியாதொழிகிறதென்? உமக்கு மநோவாக்காயங்களுண்டு, அவற்றுக்கு ஆச்ரயம் நீருண்டு, வணங்கத்தட்டென்?' என்ன, - [மனமும் இத்யாதி] - எனக்காயிருப்பதொரு நெஞ்சும் வாக்கும் செய்கையும் எனக்காயிருப்பதொரு நானும் உண்டாக வேணுமே; எல்லாம் நீயிட்ட வழக்காயன்றோ இருக்கிறது. வணங்கவேணுமென்னும் நினைவுண்டு, வணங்கும் ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன்.

யானும்நீதானேயாவதோமெய்யே அருநரகவையும்நீயானல் *
வானுயரின்பமெய்திலென்? மற்றைநரகமேயெய்திலென்? எனினும்
யானும்நீதானாய்த்தெளிதோறும் நன்றும்அஞ்சுவன்நரகம்நானடைதல் *
வானுயரின்பம்மன்னிவீற்றிருந்தாய்! அருளுநின்தாள்களையெனக்கே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு சேஷமானபின்பும், இந்தஜ்ஞானத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தத்தோடு திருநாட்டிலே யிருந்தத்தோடு வாசியில்லையாகிலும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநவிரோதியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்க அஞ்சாநின்றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான திருநாட்டிலே யென்னைக் கொடுபோகவேணுமென்கிறார். [யானும்நீதானே யாவதோமெய்யே] - நானும் உனக்கே சேஷமென்னுமிடம் ஸத்யம். [அருநரகவையும்நீ] - மற்றும் ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதந பதார்த்தங்களெல்லாம் உனக்கே சேஷம். [ஆனல் என்றுதொடங்கி] - 'ஆனபின்பு சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதிசயாநந்தத்தைப் பெற்றிருந்தத்தோடு ஸுகத்துக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தத்தோடு வாசியென்?' என்று இப்பொருளுண்டேயாகிலும். [யானும்நீ என்றுதொடங்கி] - ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு சேஷமாகையாலே நானும் உனக்கு சேஷமென்று உணருந்தோறும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; இந்தஜ்ஞாநம் பரிமாறக்கடவதான திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்தியாய்க் கொண்டு வேறுபட இருந்தருளின நீ, அங்கே எனக்கு உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு" என்கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடே யிருக்குமிடத்து ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையேயாகிலும் இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கொடுபோக வேணுமென்கிறார். [யானும் நீதானே] - நானும் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிறவனே! "ஆத்மேத்யேவது க்ருஹ்ணீயாத்", "ஆத்மேதி தூபகச்சந்தி" "அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யச்ச". [ஆவதோமெய்யே] - உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தம் ஸத்யம். [அருநரகவையும் நீ] - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநங்களுக்கும், என்னேபாதி உன்னோட்டைப்ராப்தியுண்டு. நான் நீயிட்டவழக்காயிருக்கிறவோபாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. [ஆனல்] - அர்த்தஸ்திதி இதுவானபின்பு. [வானுயரின்பமெய்தில்என்] - இச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலே போய் நிரதிசயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில்என்? [உயரின்பம்] - நிரதிசயாநந்தம். [மற்றைநரகமே எய்தில்என்] - ஸுகத்துக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கில்என்? சேஷவஸ்துவானல் சேஷியுடைய எல்லைக்குள்ளே "அவன்செய்தபடி செய்கிறான்" என்றிருக்குமதொழிய, அவனை நிர்ப்பந்திக்கக் கடவனல்லனென்பதோர் அர்த்தமுண்டு; [எனினும்] - இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும், [யானும் நீதானாய்த்தெளிதொறும்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரமாகையாலே, நானும் உனக்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனென்னும் தெளிவு பிறக்கப்பிறக்க. [நன்றும்அஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல்] சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கில், அகப்பட்ட இந்தஜ்ஞாநத்தையும் இழப்பனென்று நான் அஞ்சாநின்றேன். "உம்மோடு மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களோடு வாசியற நம்மைக்குறித்து அத்யந்த பரதந்த்ரமானபின்பு பரமபதத்திலிருப்போடு ஸம்ஸாரத்திலிருப்போடு வாசியென்? என்று நீ கைவாங்கியிருக்கப் புகுகிறீரோ?" என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன். 'இப்படி அஞ்சுகிறவுமக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன - [வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்] - பரமபதத்திலே நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய்க் கொண்டு உன்னுடைய சேஷித்வத்தால்

வந்த வேறுபாடெல்லாத்தோற்ற, உனக்கமைந்தாரும் நீயுமாகவிருப்பதோரிருப்பு உண்டு. [அருளு நின்தாள்களையெனக்கே] - அவ்விருப்பிலே என்னைக்கொண்டுபோய், அவர்கள் அநுபவிக்கிற உன் திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு" என்கிற இந்த ஜ்ஞாநத்தோடேயிருக்குமிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையேயாகிலும், இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கொடுபோகவேணுமென்கிறார்.

[யானும்நீதானே யாவதோமெய்யே]-நான் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்குப்ரகாரமாய், நான் ப்ரஹ்மசப்தவாச்யனும்படியிருக்கிற இவ்வர்த்தமோ, அதுஸத்யம். *ஆத்மேத்யேவது க்ருஹ்ணீயாத்* *அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யச்ச* என்றிறே மூக்தர்பாசுரம். [மெய்யே]- அதில் ஸம்சயமில்லை. [அருநரகவையும்நீ] - எனக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதே காலவாங்கி யல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான ஸம்ஸாரமும் நீயிட்ட வழக்கு. இது இப்போது சொல்லுகிறது, நீ நினைத்தவன்று கழித்துத்தரவல்லை யென்கைக்காக. ஆக நானும் எனக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரம். [ஆனால்]- அர்த்ததத்த்வம் இதுவானால், [வானுயரின்பமெய்திலென்]- சேஷத்வஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதிசயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கிலென்? [மற்றைநரகமே யெய்திலென்] - ஸ்வரூபத்துக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கிலென்? உடையவன் வைத்தவிடத்திலே கிடக்குமத்தனையன்றோ என்று ஓர்த்த தத்த்வமுண்டு; [எனினும்] - இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும், [யானும்நீதானாய்த் தெளிதொறும்] - இஸ்ஸம்ஸாரம் உனக்குப்புறம்பு என்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, "நான் உனக்கு அத்யந்தசேஷபூதன்" என்கிற தெளிவு பிறக்கப்பிறக்க, [நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நான் அடைதல்] - 'சேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டான பின்பு சேஷவஸ்து சேஷிசெய்தபடி கண்டு அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமித்தனையன்றோ? நம்மை நிர்ப்பந்திக்கக்கடவனோ? என்றிறே 'தேவர்க்கு நினைவு! உனக்கு இது நினைவானாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; சேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோதியாகையாலே. நீர் அஞ்சுங்காட்டில் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்னில் - [வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய் இத்யாதி] - இதுவேயன்றிக்கே, நித்யவிபூதியிலே நிரதிசயாநந்தயுக்தனாய், உன்னுடைய சேஷித்வவ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருப்பதோர் இருப்புண்டு; அவ்விருப்பிலே என்னையழைத்து அஸாதாரணப்ரீ மாற்றத்தை எனக்குத் தரவேணும்.

தாள்களையெனக்கேதலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறு*
தோள்களையாரத்தழுவி என்னுயிரையறவிலைசெய்தனன்சோதீ *
தோள்களாயிரத்தாய்!முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய்!
தாள்களாயிரத்தாய்!பேர்களாயிரத்தாய்! தமியனேன் பெரியவப்பனே! (10)

௰.—பத்தாம்பாட்டில், நான் ஆசைப்பட்டபடியே திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னாத்மாவை உனக்குத்தந்தேனென்கிறார். [தாள்களை யென்று தொடங்கி] - "நான்பெற்றபடி பேறுபெற்றாரில்லை" என்னும்படி மிகவும் பரிபூர்ணமாம்படி திருவடிகளை எனக்குத்தந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக உனக்குத் தரப்புகுகிறதென்று மிகவும் கொண்டாடி என்னாத்மாவை உனக்கே ஸ்வம்மாகத் தந்தேன். [சோதீ] - தம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். [தோள்களென்று தொடங்கி] தம்மைத் திரிப்பிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசி உன்படியிருந்தபடியென்? என்று கொண்டாடுகிறார்; [தமியனேன் பெரியவப்பனே] - உன்னைப்பிரிந்து தனிமைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு உன்னைக்காட்டியருளி, உன்னுடைய குணங்களிலே அதிசங்கைபண்ண, அவ்வதிசங்கையைப் போக்கின மஹோபகாரகனே!

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவடிகளைத்தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தேனென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக்கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும்; தன்னையொழியச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப் பிறப்பித்த தசையை ப்ரகாசிப்பிக்கை. [தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்ப] - உன்திருவடிகளைப் பற்றினரில், "நான்பெற்றபேறு பெற்றாரில்லை' என்னும்படியடிமைகொண்ட. "இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்" என்று - பராசராதிகள், முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக்கொண்ட. [தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த] - மிகச் சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாம்படிதந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்கின்ற என்தரத்திலன்றிக்கே, தன்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழுவி] - உனக்குத்தரப்புகுகிற வஸ்துவென்று மிகவும் கொண்டாடி. உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமூர்த்தமான ஆத்மவஸ்து ஸாவயவம்போலே அணைக்கலாம்படி தடித்தது. [என்னுயிரை] - விலக்ஷணமான ஆத்மாவை. [அறவிலைசெய்தனன்] - இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி யறவிலைசெய்து தந்தேன். தாம் முன்பு "மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே" என்று சொன்ன வார்த்தையை மறந்து உபகாரஸ்ம்ருதியாலேவந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறார். [சோதி] - இவர்பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம், இவர் தம்மதல்லாததொன்றை ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிக்கொடுத்தார்; அவன் தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றானாய் அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுகாநின்றான். மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற இவர் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ? மயர்வறமதிநல மருளினவன்தான் கலங்காநின்றான். [தோள்களென்று தொடங்கி] - முன்பு இழவாலே கூப்பிட்டவர், தரித்து ப்ரத்யுப காரத்திலே இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்:– உபகாரஸ்ம்ருதியில் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமூர்த்தமான ஆத்மவஸ்து அணைக்கலாம்படி தடித்தாற்போலே, ஸதைகரூபமானவடிவும் சதசாகமாயிற்று. அவாப்தஸமஸ்தகாமனானவன் ஒருஸம்ஸாரியைலபித்து ஹ்ருஷ்டனானனென்கிற இதுகூடுமோ வென்னில்? - ஸார்வபௌமனான க்ஷத்ரியனுக்கு உயர்த்தி உண்டென்னு அபிமதையான மஹிஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே யொழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆச்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமித்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைத் தானே பிறப்பித்து, அந்தஹர்ஷத்தைக் கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனுவதே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - அவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலும் அதிசங்கைபண்ணின போதை வெறுமையை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - அவ்வதிசங்கைகளையும்போக்கி இவ்வளவு புகுரநிறுத்தின மஹோபகாரகனே!

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் மநோரதித்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தேனென்கிறார், இப்போது திருவடிகளைக் கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த தசையை ப்ரகாசிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த] - "பலரடியார்முன்பருளிய" என்கிறபடியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், முதலாழ்வார்கள் தொடக்கமானார் உண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி, மிகச்சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாகத் தந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்ளுகிற என்தரத்திலன்றிக்கே, தன்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழுவி] - ஒருவனுக்கு ஒருவன் கன்யகையை யணைத்துக் கொடுக்குமாபோலே இங்கும் அணைத்துக்கொடுக்கலாம்படி அமூர்த்தமான ஆத்மவஸ்து காருக்கோருமாய்ப்பணைத்தாயிற்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே. "எனதாவியுமாவியும் நீ" "என் தாவியார்? யான் ஆர்?", "மனமும்வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீ தானே" என்பதானவற்றை மறந்தார் ஹர்ஷத்தாலே. [என் னுயிரையறவிலைசெய்தனன] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்க்கு அநந்யார்ஹமாம்படி அற விலை செய்து தந்தேன். [சோதி] - இவர் தம்மதல்லாததொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே, அவனும் தன்னதல்லாத தொன்றைப் பெறாருப்போலே ப்ரமித்து உஜ்ஜ்வலனுகாநின்றான். *விஜ்வர:* என்னும்படி யிராநின்றான். [தோள்கள் இத்யாதி]- முன்பு

இழவாலே கூப்பிட்டவர் தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார். உபகார ஸ்ம்ருதியாலே இவருடைய ஆத்மவஸ்து தானுந்தோனுமாய்த் தனிர்த்தாற் போலே, ஸைதகருபமான வடிவும் சதசாகமாயிற்று. ஒரு ஸம்ஸாரியை லபித்து அவாப்தஸமஸ் தகாமனான இவன் இப்படி ஹ்ருஷ்டனானென்கிற இது கூடுமோ? என்னில், ஸார்வபௌமனான க்ஷத்ரியனுக்கு ஒருயர்த்தியுண்டென்று, அபிமதையான மஹிஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே ஒழியுமோ? அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் ப்ரமாண ஸித்தமாய், ஆச்ரித்வாத்ஸல்யமும் ப்ரமாண ப்ரஸித்தமானால் அப்படியே கொள்ளுமத்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைப் பிறப்பித்து, அந்த ஹர்ஷத்தைக் கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனுவதே! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - இவன் ஸ்வரூபத்திலும் ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலும் அதிசங்கை பண்ணினபோதை வெறுமையை நினைத்துச் சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - பண்ணினவுபகாரம், ஓர் அளவுபட்டிருந்ததில்லையே! என் பக்கலிலே ஒரு நன்மையுண்டாய்ச் செய்தாயல்லையிறே, ப்ராப்தியாலே செய்தாயத்தனையிறே.

பெரியவப்பனைப் பிரமனப்பனை உருத்திரனப்பனை* முனிவர்க்கு
உரியவப்பனை அமரரப்பனை உலகுக்கோர்தனியப்பன் தன்னை*
பெரியவண்குருகூர் வண்சடகோபன் பேணினவாயிரத்துள்ளும்*
உரியசொல்மாலையிவையும்பத்து இவற்றால்உய்யலாந் தொண்டீர்!
[நங்கட்கே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தையெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு எம்பெருமானைப்பெற்று உய்யலா மென்கிறார். [பிரமனென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவனை, முனிவர்க்குரிய அப்பனாகையாவது - கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனையேயானவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான அனுமை சொல்லுகிறது. உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னையென்கிறது - லோகத்துக்கெல்லாம் தனியே நிர்வாஹகனானவனை. [பேணினவாயிரம்] எம்பெருமானைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன ஆயிரம். [உரிய சொல்] - பகவத்குணங்களுக்கு நேரே ப்ரதிபாதகமாகை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேணசொல்லி, இத்தைஅப்யஸிப்பார்க்கு ஈச்வரனைலபித்து உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார். [பெரியவப்பனை] - உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிரமனப்பனை] - சதுர்த்தச புவநேச்வரனுக்கு ஜநகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவனுக்குப் புத்ரனாய், அவன்தன்னளவிலும் மிகைத்துத்திரிகிற ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனானவனை; "ஸ இதிப்ரஹ்மணோ நாம". [முனிவர்க்குரியவப்பனை] - முனிவரென்கிறது - ஸநகாதிகளை. அவர்களுக்குக் கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனையேயாயிருக்கையாலே உரியவென்று - அனுமை சொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை]- தேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை; [உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை] - இப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனானவனை. இப்போது இவைசொல்லுகிறதென்? என்னில்,—நிதியெடுத்தவன் "இன்னதுகண்டேன்; இன்னதுகண்டேன்" என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிசங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லபிக்கையாலே, இவற்றைப் பிரித்துப் பேசுகிறார். முனிவர்க்குரியஅப்பனை யென்கிறது - ஆச்ரிதபவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரியவண்குருகூர்] - ரக்ஷணம் தாழ்த்தவாறே அதிசங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவையுண்டாகைக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்] - மாநஸாநுபவமாத்ரமேயாய்விடாதே, ப்ரபந்தீகரித்த ஔதார்யம். [பேணினவாயிரத்துள்ளும் உரிய சொல்மாலை இவைபத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன இப்பத்து. [உரியசொன் மாலை] - "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று மீளுகையன்றிக்கே, பகவத்குணங்களுக்கு நேரே வாசகமாகை. [இவற்றால் உய்யலாந்தொண்டீர் நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் பகவத் விமுகராய், விஷயாந்தர ப்ரவணராய், "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, "ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம்,

௧௰௧.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, இத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு ஸர்வேச்வரனை லபித்து உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை] - உபயவிபூதியுக்தனை, [பிரமனப்பனை] - சதுர்த்தச புவநேச்வரனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவன்புத்ரனான ருத்ரனுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. "முனிவர்க்குரியவப்பனை" - யென்கிறது, ஸநகாதிகளுக்கு ப்ரஹ்மபாவனைநேயாகையாலே, உரியவென்று அநுவமை சொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை. [உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னை] - இப்படி பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? ஸகல லோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனானவனை. *பூதாநாம் யோऽவ்யய:பிதா* என்றிறேயிருப்பது. இப்போது இவை சொல்லுகிறதென்? என்னில், நிதியெடுத்தவன் "இன்னது கண்டேன், இன்னது கண்டேன்" என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிசங்கை பண்ணின போது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லபிக்கையாலே இவற்றைப்பிரித்துச் சொல்லுகிறார். முனிவர்க்குரிய அப்பனையென்று-ஆச்ரிதபவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரிய வண்குருகூர்] - ரக்ஷகன் தாழ்ந்தவாறே அதிசங்கை பண்ணுகையும், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவற்றுக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்] - மாநஸாநுபவமாத்ரமாய்விடாதே, ப்ரபந்தீகரித்த ஔதார்யம். [பேணினவாயிரத்துள்ளும் உரிய சொல்மாலை யிவையும்பத்து] - அவனைத்தாம் ஆசைப்பட்ட படியைச் சொன்ன பத்து. [உரியசொன்மாலை] - *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று மீளுகையன்றிக்கே, பகவத்குணங்களுக்கு நேரே வாசகமாகை. [இவற்று ஆய்வலார் தொண்டர் நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் பகவத்விமுகராய், விஷயாந்தரப்ரவணராய் *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, *ஸந்தமேநம்* என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி - நங்கள் : ப்ரவேசம்.

ஒ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடி தன்பக்கலிலே மிகவும் ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்தபடியை யநுஸந்தித்து தரித்த ஆழ்வார், "இவ்வவஸாதத்திலும் அவன் வந்து விஷயீகரியாதொழிகைக்குக் காரணம் ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிச்சேஷமாகப் போகாமை" என்றுபார்த்து, "நாம் அறியாமே எம்பெருமானறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்திற் பற்றுண்டாகிலும் அத்தை விடவேணும்" என்றத்யவஸித்து, அதில் தாம்நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விச்லேஷித்து மிகவும் நோவுபடுகிற ளொருபிராட்டி, "அவனைப்பெறாமைக்குக் காரணம், தோழிமார்தொடக்கமான பரிகரங்களிலுண்டான ஸங்கலேசமாகவேணும்" என்றுபார்த்து அவற்றில் நசையறவிட்டு அவனைக் காணப்பெறாமையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவளைக்கண்டு இவளுடைய தோழிமாரும் தாய்மாரும் மிகவும் விஷண்ணைகளாய், "உனக்கோடுகிற வ்யஸநம் என்?" என்றுகேட்க, "என்னுடையதசை பேசநிலமன்று; நீங்கள் என்னையிலத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை" என்றுசொல்லி, குலத்திலும், பந்துக்கள்பக்கலிலும், ஸ்வசரீரத்திலும், தன்னுடைய அபிமானநிகளிலும், மற்றும் தன்னுடைய பரிகரங்களிலும் உண்டான நசையற்றேன்; அதுக்கடியாக, அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையுமானேன் என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்: இவள்தானே எம்பெருமானை அபிஸரித்து அபேக்ஷிதம்பெறாதே நோவுபடுகிறாள் ஒருத்தி.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரதாநம்; இது ப்ராப்யப்ரதாநமாயிருக்கிறது. கீழே, அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணித் தெளிந்து, "வணங்குமாறறியேன்" என்று தந்தலையில் ஸாதநயோக்யதையைத் தவிர்ந்து, "யானும் நீதானேயாவதோ மெய்யே" என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தபரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக "அவனே ப்ராபகம்" என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனென்னுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்ப ஹேதுவில்லையாயிருக்க, "அவன்வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்குக் காரணம் அவனறிய ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிச்சேஷமாகப்போகாமை" என்றுபார்த்து, நாம் அறியாமே அவனறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்" என்று அத்யவஸித்து, ஸம்ஸாரத்தில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவன் தானேவரக்கண்டிருக்குமதொழிய தன்னுற்றாமையாலே "தலைமகனிருந்த தேசத்தேறப் போயித்தனை" என்று அபிஸாரிகையாய்ப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, தோழிமார் தொடக்கமான பந்துக்கள், "அவன் தானே வரக்கண்டிருக்குமதொழிய நீபுறப்பட்டுப் போகை போராது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி நிஷேதிக்க, "நமக்கு இவர்கள்பக்கலுண்டானபற்றாலே நம்பக்கலிலே அவன் நெகிழ்ந்திருக்கிறானாகவேணும்" என்று நினைத்து, தனக்குத் தோழிமார்பக்கலிலும், தாய்மார்பக்கலிலும், மற்றுமுள்ள பந்துக்கள் பக்கலிலும், குலத்திலும், ஸ்வசரீரத்திலும், ஸ்த்ரீத்வமர்யாதையிலும் ஸங்கமற்றபடியைத் தோழிமார்க்கறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே, தமக்கு ப்ராப்யவிரோதிகளில் ருசியற்றிருக்கிற படியை ஸர்வேச்வரனுக்கு அறிவிக்கிறார்.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரதாநம்; இது ப்ராப்யப்ரதாநமாயிருக்கிறது. கீழே அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணித்தெளிந்து, "வணங்குமாறறியேன்" என்று தந்தலையில் ஸாதநயோக்யதையைத்தவிர்த்து, "யானும் நீ தானேயாவதோ மெய்யே" என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தபரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக "அவனே ப்ராபகன் என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்பஹேது வில்லையாயிருக்க, அவன் வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்கு ஹேது உண்டாகவேணுமென்று பார்த்தார்; அதில் அவன்பக்கல் பார்க்கலாவதொன்றில்லை, இதுக்கடி நம்பக்கலிலேயாகவேணும்; *மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி நஸம்சய:* என்றருளிச்செய்த பிராட்டி. இவரும் அப்படியே, "நெடுநாள்ஸம்ஸரித்துக் கண்டதெல்லாவற்றிலும் ருசிபண்ணிப்போந்தோம்; நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் நமக்கு இப்போதுள்ள அளவையும் ஸர்வஜ்ஞனானவன் அறியாமையில்லை; நாம் அறியாதிருக்க, அவனறிய அவன் பக்கல் ருசியிலே நமக்குக் குறையுண்டாகவேணும்" என்று பார்த்து, "அது உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம்; புறம்புண்டானவற்றில் ருசியில்லையென்னுமிடத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்துவோம்" என்று பார்த்து, ப்ராப்யவிரோதிகளிலும், ப்ராபகவிரோதிகளிலும் தமக்குருசியில்லாமையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன் தானே வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அபிஸாரிகையாய் அவனிருந்ததேசத்தேறப் போவதாக ஒருப்பட, இத்தைய நுஸந்தித்த தோழிமார் தொடக்கமானார், "உனக்கு இது ஆகாதுகாண்" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, அவர்களைக் குறித்து, தோழிமார் தொடக்கமானவர்களிலும் மற்றுமுள்ளவர்களிலும் நசையில்லாமையை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே தமக்கு நசையில்லாமையை அவன் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறார்.

நங்கள்வரிவளையாயங்காளோ! நம்முடையேதலர்முன்புநாணி*
நுங்கட்குயானென்றுரைக்கும்மாற்றம் நோக்குகின்றேனெங்குங்காண
மாட்டேன்*
சங்கஞ்சரிந்தனசாயிழந்தேன் தடமுலைபொன்னிறமாய்த்தளர்ந்தேன்*
வெங்கண்பறவையின்பாகனெங்கோன் வேங்கடவாணனைவேண்டிச்
சென்றே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு அவன் உகந்தருளினவிடங்களிலே சென்றும் அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நையாயிருக்கிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதாரெதிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கோடுகிற தசையைச்சொல்லு" என்ன, "அவர்களெதிர் லஜ்ஜித்துச்சொல்லாதே உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்தி லொன்றுங் காண்கிறிலேன்" என்கிறாள். [வரிவளை ஆயங்கள்] - தோழிமார். [ஏதலர்] - சத்ருக்கள். [சங்கஞ்சரிந்தனவென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூலர்க்கு பயங்கரமான திருஷ்டியையுடைய பெரிய திருவடிமேலே ஏறியருளிவந்து என்னை யடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானைக் காணவாசைப் பட்டு அவனிருந்தவிடத்திலே போய் அபேக்ஷிதம்பெறுமை மிகவும் நோவுபட்டு வளைகள்கழன்றன; ஒளி யிழந்தேன்; பூர்ணமான முலைகளும் விரஹவ்யஸநத்தாலே விவர்ணமாய் நாளுந் தளர்ந்தேன்; வ்யஸநம் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா; என்வடிவிலே தெரியுமென்று கருத்து. "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய" என்றாப்போலே, அநவாப்தியாலே 'வெங்கட்பறவை' என்கிறாள் காணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதாரெதிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கு ஓடுகிற தசையைச் சொல்லு"? என்ன, "பிறர்க்குலஜ்ஜித்து உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்த விடத்து ஒன்றும்காண்கிறிலேன்" என்கிறாள். [நங்கள் வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசியற எல்லார்க்குமுண்டான வளை. "ஏகம்து:க்கம் ஸுகஞ்சநௌ" என்று ஸுகது:க்கங்க ளொன்றாகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள், அநுஷ்டா நத்திலே வந்தவாறே பேதிப்பதே! இப்போது அநுஷ்ட்டாநத்தில் பேதமென்? என்னில்; நான் சங்கஞ்சரிந்தேன்; நீங்கள் வளை கழலாதிருந்திகோள். [வரிவளை] - வரியையுடைத் தான வளையென்கை. இவள்கையில் வளைதொங்காதிருக்க, அவர்கள் வளைதரிப்பர்களோ? என்னில்,—பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்தில் பெருமாளிற்காட்டில் தம்முடைய காவற் சோர் வாலே வந்ததென்று வ்யஸநமிரட்டித்திருக்கச் செய்தேயும் பெருமான்தளருவ ரென்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றாதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருக்குமாபோலே, இவளை தரிப்பிக்கைக்காக வளைதரிப்பர் கள். [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தரமுண்டாயிருக்க, இதிலெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆயங்கள் - தோழிமார். [ஓ] - விஷாதாதி சயஸூசகம். அவர்களை ஸம்போதித்து வார்த்தை சொல்லு வதற்குமுன்னே விஷண்ணையாகிறாள். இவ்விஷாதஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கோடுகிற தசையைச்சொல்லாய்! என்ன, [நம்முடை இத்யாதி] - தோழிமார் ஹிதஞ்சொல்லி இப்போது மீட்கப்பார்க்கிறார்களாகிலும், பேறும் இழவும் விழுக் காட்டி லொத்திருக்கையாலே-நம்முடையேதலர் என்கிறாள். ஏதலர் - சத்ருக்கள். இவளுக்கு சத்ருக்க ளில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்புகுகிற தாய்மாராயிற்று சத்ருக்கள். [ஏதலர் முன்புநாணி] - சத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு, நானொருவார்த்தை சொல்ல வேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்கும் காணமாட்டேன்] - இதுக்கொரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் க்ஷமையாகிறிலேன். மாட்டே னென்கிறதென்? சிலர்க்குமறைத்து ஆப்தர்க்குச் சொல்லத்தட்டென்? என்ன, [சங்கஞ் சரிந்தன] – இத்தை யார்க்கு மறைத்து ஆர்க்கு வெளியிடுவேன்? [சங்கஞ்சரிந்தன] - "ஜகதஸ்தமிதம்" என்றாப்போலே யிருக்கிற தாயிற்று. அதாவது - இவள் கையும் வளையுமாயிராதவன்று நாயகனுளனாகமாட்டான்; இருவருமான சேர்த்தியிலேயுண்டாகக்கடவ உபயவிபூதியுமழியும்; இவள்கையும் வளையுமாயிருக்க நாயகனுளனும் இருவருமான சேர்த்தியிலே உபயவிபூதியும் உஜ்ஜீவிக்கும். [சாயிழந்தேன்] - அவனோடுகலந்து பெற்ற தாய் அவன்வருமளவும் தரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையும்இழந்தேன். [தடமுலை இத்யாதி] - அவன் வந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] - போக்தாவால் உண்டறுக்க வொண்ணாத பரப்பையுடைத்தாகை. [பொன்நிறமாய்] - விவர்ணமாய்; ஸ்வக்ஷேத்ரம் மணல்வீடாய்ப் போமா போலே. [தளர்ந்தேன்] - இழந்தவை வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆச்ரயமில்லை. [வெங்கட்பறவை யித்யாதி] இழந்த இழவுக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] - வெவ்வியகண்ணையுடைய பெரியதிருவடி வருமிடத்தில் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக் கொடுவரவல்ல னென்னுதல்; ஸம்ச்லேஷதசையில் கண்ணற்றுக் கொடுபோமவ னென்னுதல். "அக்ரூர:க்ரூரஹ்ருதய:". [பறவையின் பாகனெங்கோன்] - பெரிய திருவடிமுதுகிலிருப்பைக் காட்டியாயிற்று என்னை யநந்யார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கடவாணனை] பரமபதத்திலிருப்பை யாசைப்பட்டேனல்லேன்; நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வருகின்ற விடத்திலே.[வேண்டிச்

சென்றே] - நம்மையாசைப்பட்டு நிற்கிறவனைக் காண ஆசைப்பட்டுச் சென்று. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்த தேசத்தளவும் சென்று. அபேக்ஷிதம்பெருமையாலே சங்கஞ் சரிந்தன. [சென்று] - பால்சென்றுப்போலேசென்று என்றுமாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதார் எதிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ! உனக்கோடுகிற தசையைச் சொல்லு" என்ன, பிறர்க்கு மறைத்து உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்து ஒன்றுங்காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

[நங்கள் வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசியற எல்லார்க்கு முண்டானவளை. *ஏகம்து:க்கம் ஸுகஞ்சநௌ* என்று ஸுகது:க்கங்களொன்றாகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள் அநுஷ்டானத்திலே வந்தவாறே பேதிப்பதே! இப்போது அநுஷ்டானத்தில்பேதமென்? என்னில்,—கைவிலேகண்டிலோமோ? நான் சங்கையற்றிருக்கிறேன், நீங்கள் சங்கையுடையிகோளாயிருக்கிறீகோள். [வரிவளை]- வரியையுடைய வளையென்னுதல், தர்சநீயமான வளையென்னுதல். இவளை தரிப்பிக்கைக்காக அவர்களும் வருந்தி தரித்திருப்பர்களிறே. பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்தில் பெருமாளிற்காட்டிலும் "தம்முடைய காவற்சோர்வாலேவந்தது" என்று தளர்த்தி இராட்டித்திருக்கச்செய்தேயும், பெருமாள் தளருவரென்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றாதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருந்தாப்போலே, இவர்களும் தரித்திருப்பர்கள் வளை. [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தாமுண்டாயிருக்க, இப்போது எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். [ஆயங்காள்] தோழியீர்! [ஓ] விஷாதிசய ஸூசகம். அவர்களை ஸம்போதித்துவைத்து வார்த்தை சொல்லுவதுக்கு முன்னே விஷண்ணையாகிறாள். இவ்விஷாதஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாயாகிலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கு ஓடுகிறதசையைச் சொல்லாயென்ன, [நம்முடை இத்யாதி] தோழிமார் இப்போது ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப் பாராநின்றார்களாகிலும், பெறுமிடத்தில் விழுக்காட்டில் ஒத்திருக்கையாலே 'நம்முடை ஏதலர்' என்கிறாள். ஏதலர் - சத்ருக்கள். இவளுக்குச் சில சத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரிறே சத்ருக்கள். [ஏதலர் முன்புநாணி] சத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] தோழிமாரான உங்களுக்கு - [யான் இத்யாதி] நான் ஒருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்ஙன் காணமாட்டேன்] இதுக்கு ஒரு பாசுரமிட்டுச்சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் க்ஷமையாகிறிலேன். மாட்டேனென்கிறதென்; சிலர்க்கு மறைத்து ஆப்தர்க்குச் சொல்லத்தட்டேன்? என்ன, [சங்கம்சரிந்தன] நான் இத்தை யார்க்கு மறைத்து ஆர்க்குவெளியிடுவது? *ஜகதஸ்தமிதம்* என்றாப்போலேகாணும் இருக்கிறது. இவளைக்கிடையாத போது நாயகனில்லை; நாயகனில்லாதபோது உபயவிபூதியுமில்லை. அதாவது இவள் கையும் வளையுமாயிராதவன்று நாயகன் உளனாகமாட்டான். இருவருமான சேர்த்தியிலே உண்டாகக்கடவ உபய விபூதியுமழியும். [சாயிழந்தேன்] - அவனோடே கலந்து பெற்றதாய் அவன் வருமளவும் தரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையுமிழந்தேன். [தடமுலை இத்யாதி] - அவன் வந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] போக்தாவா லுண்டறுக்க வொண்ணாத பரப்பையுடைய முலை. [பொன்னிறமாய்] விவர்ணமாய். ஸுக்ஷேத்ரம் மணலிடாய்ப்போமாபோலே. [தளர்ந்தேன்] இழந்தவை வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆச்ரயமில்லை. [வெங்கட்பறவையின் பாகனெங்கோன் இத்யாதி] இழந்த இழவுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] வெவ்விய கண்ணையுடைய பெரிய திருவடி. வருமிடத்தில் ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கிக்கொடுவருமென்னுதல். ஸம்ச்லேஷ தசையிலே பிரித்துக்கொடுபோமென்னுதல்; *அக்ரூர : க்ரூரஹ்ருதய: *. [பறவையின்பாகனெங்கோன்] பெரிய திருவடிமுதுகிலிருப்பைக்காட்டியாயிற்று, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கடவாணனை] பரமபதத்திலிருப்பை ஆசைப்பட்டேனல்லேன்; நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்றவிடத்தே. [வேண்டிச் சென்றே] - நம்மை வேண்டி வந்தவனை நாம் வேண்டிச் சென்று; நாம் ஆசைப்பட்டுச் சென்று

என்றபடி. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே அவனிருந்த தேசத்தளவும் சென்று அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, சங்கஞ்சரிந்தன. [சென்று] பால்சென்றாப்போலே சென்றற் றென்றுமாம்.

வேண்டிச்சென்றொன்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர் நுங்கட்கேலும்*
ஈண்டிதுரைக்கும்படியை அந்தோ !காண்கின்றிலேனிடராட்டியேன் நான்*
காண் தகுதாமரைக்கண்ணன் கள்வன் விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனைக்
கண்டால்*
ஈண்டியசங்கும்நிறைவுங்கொள்வான் எத்தனைகாலமிளைக்கின்றேனே! (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், உனக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கைகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு உன்னுடைய நோவு சொல்லலாகாததுமுண்டோ? என்ன,—என் துஃக்கத்தின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச் சொல்லும் பாசுரமறிகிறிலேனென்கிறாள். [வேண்டிச் சென்றொன்றுதொடங்கி] - ஏதேனுமொன்று என்னைவந்து அர்த்திந்தாலும் அதுபெறும் வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும், சென்றென்றது - வந்தென்றவாறு. [ஈண்டென்று தொடங்கி] - படுகிறதுஃக்கத்தை உங்களுக்குச்சொல்ல வேண்டாதபடி நோவாட்டியான நான் இப்போது இதுசொல்லும்படி அறிகிறிலேன். [காண்தகு தாமரைக் கண்ணனென்று மேலுக்கு] - எப்போதும் காணவேண்டும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களைக்காட்டி என்னுடையஆத்மாத்மீயங்களை அபகரித்து அயர்வறுமமரர்களை யடிமைகொண்டாப் போலே நம்மையடிமைகொண்டவனைக் கண்டிடில் அவன்பக்கலிலே திரண்டவளையும் நிறைவும் கொள்கைக்காக எத்தனை காலம் துஃக்கப்படக்கடவேன்?

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “இப்படியானாலும் அந்தரங்கைகளான எங்களுக்கு உன்நோயிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்!” என்ன, ‘துஃகாநுபவத்தால் வந்தஇளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லலாம் பாசுரமறிகிறிலேன்’ என்கிறாள். [வேண்டிச்சென்றுஒன்றுபெறுகிற்பாரில்] - என்பக்கலிலே வந்து ஒன்றை யபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத் தோழியர்] - நிருபாதிகஸௌஹார்த்தமுடைய தோழிமார்; உயிர்த் தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, “அவனை ஒன்று அபேக்ஷித்துச் சென்றாரில் ஓர் அபேக்ஷிதம்பெற்றறிவாரில்லை; “ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:” என்கிறது - உக்திமாத்ரமே” என்றொரு தமிழன் நிர்வஹித்தான். [ஈண்டு] - இப்போது. முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும் இப்போதுசொல்லாவது காண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும் இது சொல்லுகைக்குப் பாசுரம் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - நெஞ்சிலே விஷமூர்ந்தாப்போலே யூராநின்றது. பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ; காண்கின்றிலேன்] - எனக்கோடுகிற தசையை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சுரிப்படுத்தித்தரிக்க, கேட்கிறவுங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசுரம் காண்கிறிலேன். “ப்ரலாபமேவ தார்யதே”. [இடராட்டியேன் நான்] - என்னிடருக்கன்றிக்கே, “சொல்லு, சொல்லு” என்று அலைக்கிறவுங்களுக்கன்றியே, துஃக்கப்படுகிற நான். [காண்தகுதாமரைக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்களையுடையவன். ஸதாதர்சநயோக்யமான கண்கள். விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம் இவற்றாலே பங்கஜஸத்ருசமாயிருக்கை. [கள்வன்] - “நானும் என்னுடைமையும் உன்னதன்றோ” என்று ஒருகால் தன்செல்லாமையை ஆவிஷ்கரித்து, ஆத்மாத்மீயங்களை யபஹரித்தவன். [விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனை] - நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ஒருவிபூதியாகப் படுத்தினபாட்டைக்கிடீர் என்னை யொருத்தியையும் படுத்திற்று! [கண்டால்] - காணப்பெற்றால். [ஈண்டியசங்கும் நிறைவும் கொள்வான்] - அவன்பக்கலிலே திரண்ட வளையையும் அடக்கத்தையும் அவன்பக்கலிலே கொள்ளுகைக்காக. தன் பக்கல் தொங்காதவை யெல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்கேயென்றிருக்குமே. [எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேனே] - இவ்வளவையோடே எத்தனை காலமுண்டு இளைத்துப்போருகிறது?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "இப்படியானாலும் அந்தரங்கைகளான எங்களுக்கு சொலிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்" என்ன "து:க்காநுபவத்தால்வந்த இளைப்பின்மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லும் பாசுரம் அறிகிறிலேன்" என்கிறாள்.

[வேண்டிச்சென்றொன்று பெறுகிற்பாரில் இத்யாதி] என்பக்கலிலே வந்து ஒன்றை அபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும், [என்னுடைத் தோழியர்] உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே பதபங்கத்தைத்தப்பண்ணி, [வேண்டிச்சென்றொன்று பெறுகிற்பார்|இல்]அவனை ஒன்றபேக்ஷித்துச் சென்றாரில் அபேக்ஷிதம்பெற்றாரில்லை; "ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:" "வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்" என்கிறவிடம் உக்திமாத்ரமே' என்று ஒருதமிழன் நிர்வஹித்தான். [என்று] இப்போது முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனேயாகிலும் இப்போது சொல்லலாவதுகாண்கிறிலேன்; [இது] எல்லாவற்றிலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லிப்போந்தேனேயாகிலும், இது சொல்லுகைக்குப் பாசுரங்காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] நெஞ்சிலே விஷஹூர்ந்தாப்போலே ஊராநின்றது; பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ! காண்கின்றிலேன்] எனக்கோடுகிற தசையை உங்களுக்குச்சொல்லி அகஞ்சுரிப்படுத்தி தரிக்கைக்கு, கேட்கிற உங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசுரங் காண்கிறிலேன். *ப்ரலாபைரேவ தார்யதே*, [இடராட்டியேன்நான்]நோவாட்டியேன் நான். என் இடருக்கன்றிக்கே, "சொல்லு, சொல்லு" என்றலைக்கிற உங்களுக்கன்றிக்கே, து:க்கப்படுகிறநான்; [காண்தகு தாமரைக்கண்ணன்] காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்ணையுடையவன். ஸதா தர்சநயோக்யமான கண்கள்: விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம் இவற்றால் பங்கஜஸத்ருசமாயிருக்கை, [கள்வன்] நோக்காலே தன் செல்லாமையை ஆவிஷ்கரித்து, என் ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்தவன். [விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனை] நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ஒரு விபூதியாகப் படுத்தின பாட்டைக்கிமேர் என்னையொருத்தியையும் படுத்திற்று. [கண்டால்] காணப்பெற்றால், [ஈண்டியசங்கும்] திரண்ட வளையையும், ஒரு வலம்புரி கிடந்தவிடத்தே ஆயிரம் சங்குசேரும். "வலம்புரி யாழியன்வேங்கடவேதியன்" இறே. [நிறையும்] அடக்கத்தையும், [கொள்வான்] கொள்ளுகைக்காக. தன்பக்கல் தொங்காதவையெல்லாவற்றுக்கும்புகல் அங்கேயென்றிருக்குமே; இவளுக்குக் கைமுதல் அங்கேயிறே. இருவாகில் உன் துணிவு காலஞ்சென்றவாறே நீயே இளைத்துமீளுகிறுயென்ன? —[எத்தனைகாலமிளைக்கின்றேனே] இதுசொல்லிப் பகட்டக்கேட்பனோ? இவ்வாசைபோடே எத்தனைகாலமுண்டியளைத்துப்போருகிறது?

காலமிளைக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன்கண்டுகொண்மின்*
ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென்?*
நீலமலர்நெடுஞ்சோதிசூழ்ந்த நீண்டமுகில்வண்ணன் கண்ணன்கொண்ட*
கோலவளையொடுமாமைகொள்வான் எத்தனைகாலமுங்கூடச்சென்றே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நாங்கள்சொல்ல விட்டிலேயாகிலும் நீயேபிளைத்து விடுகிறாயிறே: என்ன; நித்யகாலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேனென்கிறாள். [ஞாலம் அறிய வென்று மேலுக்கு] - "உனக்கு லஜ்ஜையில்லையோ" என்று தோழிமார் சொல்ல, நெடுங்காலம் ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலும், நீலமாய்விகஸியாநின்றுள்ள மிக்க ஒளிசூழ்ந்து பெருத்த முகில் நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் இவ்வழகைக்காட்டி அபஹரித்துக்கொண்ட அழகியவளையும் மாமையும் கொள்ளுகைக்காக ஜகத்தெல்லாம் அறியும்படி பழிசுமந்தேன்? இனி லஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜநமுண்டு?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "பகவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் தண்ணிது என்கிறோமல்லோம்: நாங்கள்சொல்ல மீண்டிலேயாகிலும் எட்டவொண்ணாத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயே

மீளுவுதி; எங்கள் வார்த்தைக்கு மீண்டாயாகவமையாதோ?'' என்ன, காலதத்த்வம் முடியிலும் அவனைக் கண்டாலல்லது விடேனென்கிறாள். [காலம் இத்யாதி] - ''அநாதிர்ப்பகவாந் காலோ நாந்தோ஽ஸ்ய'' என்கிற காலம் முடியுமத்தனையல்லது நானினைத்து மீளுகிறேனல்லேன். [நானினைக்கின்றிலன்] - ''நகாலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:'' என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலை கொண்ட அபிநிவேசத்தையுடைய நான் மீளுவேனோ? [வினையேன்] - ''துர்லபம்'' என்றாலும் விடவொண்ணாதை விஷயத்திலே கைவைக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள் சொன்ன வார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல். [கண்டு கொண்மின்] சொல்லுமத்தனைபோக்கி முடியாதுகாண் என்ன, ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிற வர்த்தத்துக்கு வேறொன்று வேணுமோ? இப்படித் துணிந்தால் லோகமடையப் பழிப்புச்சொல்லாதோ? என்ன, [ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்] - ''நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்'' என்ற அன்றுதொடங்கிப் பழிசுமந்துபோருகிறேனன்றோ? ஆனாலும் ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையைவிடாதே நோக்கவேண்டாவோ? என்ன- [நன்னுதலீர்இனி நாணித்தானென்] - ஜகத்தெல்லாம்அறியப் பழிசுமந்த பின்பு லஜ்ஜித்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [நன்னுதலீர்] - நுதல் - நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டிகோளே! இந்நெடுவாசியைப் பார்த்தன்றோ ஒருவார்த்தை சொல்லுவது. [நீலமலர் இத்யாதி] - நீலமாய், விஸ்த்ருதமாய், அபரிச்சேத்யமான தேஜஸ்ஸாலே சூழ்ந்த அபரிச்சேத்யமான காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஆச்ரிதபவ்யன் இவ்வழகைக்காட்டி யபஹரித்துக்கொண்ட. [கோலவளை] - அவன் தன்கையிலேயிட்டுக்கொண்டு கொண்டாடும் வளையாகையாலே - அழகிய வளையென்கிறாள். [மாமை] - அவன் கொண்டாடுகிற நிறம். [கொள்வான்] - வளையோடேகூடின நிறத்தை மீட்டுக் கொள்ளுகைக்காக. [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்றே] - நெடுங்காலம் ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலுமென்னுதல். காலமெல்லாங் கூடியாகிலும் சென்றென்னுதல். 'நீலமலரென்று தொடங்கி, கோலவளையொடுமாமை - எத்தனை காலமும் கூடவாகிலும் சென்று - கொள்வன்; ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்; நன்னுதலீர்! இனி நாணித்தானென்? காலம் இளைக்கிலல்லால் வினையேன் நானினைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்' என்று வாக்யபேதம் பண்ணி அந்வயிக்கை முக்ய்யம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. 'நாங்கள் சொல்ல மீண்டிலையாகிலும் எட்டவொண்ணாத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயேமீளுவுதி: எங்கள்வார்த்தைக்கு மீண்டாயாக அமையாதோ? என்ன, - காலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லது விடேனென்கிறாள்.

[காலம் இத்யாதி] - *அநாதிர்ப்பகவாந் காலோ நாந்தோ஽ஸ்ய* என்கிற காலம்முடிந்துபோமித்தனையல்லது நான் இளைத்து மீளுகிறிலேன். [நான் இளைக்கின்றிலன்] *நகாலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:* என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலைகொண்ட அபிநிவேசத்தையுடைய நான் மீளுவனோ? [வினையேன்] ''துர்லபம்'' என்றாலும் மீளவொண்ணாதவிஷயத்திலே கைவைக்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்னவார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல். இப்போது இங்ஙனே சொன்னாயாகிலும் மேல் அநுஷ்டிக்கிறாய் நீயேயென்ன, [கண்டுகொண்மின்] ப்ரத்யக்ஷிக்கலான வர்த்தம் பிறர்பக்கலிலே கேட்டறியவேணுமோ? உன் துணிவு இதுவானபின்பு எல்லாருமொக்கப் பழிசொல்லுகிறார்களிறேயென்ன, [ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்] இன்றோ நான் பழிசுமந்தது? ''நாடுமிரைக்கவே'' என்றவன்றே பழிசுமந்திலேனோ? ''பழிசுமந்தேன் என்னுமது வார்த்தையோ? ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையை நோக்க வேண்டாவோ?'' என்ன, [நன்னுதலீர்இனி நாணித்தானென்] நம்அழகு அழிவதற்கு முன்பன்றோ அவை நோக்க வேண்டுவது? ஜகத்ப்ரஸித்தமாய்விட்டதாகில் இனி லஜ்ஜித்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [நன்னுதலீர்] நுதல்-நெற்றி. உங்கள் முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டிகோளே: இந்த நெடுவாசியைப் பார்த்தன்றோ வார்த்தைசொல்லுவது? அது கிடக்க; அவன் ஸௌந்தர்யம் நம்மை நினைத்தபடி செய்ய வொட்டாநின்றதோவென்கிறது மேல்:— [நீலமலர் இத்யாதி] நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய். [மலர்] விஸ்த்ருதமாய். [நெடு] அபரிச்சேத்யமாய். [சோதிசூழ்ந்த இத்யாதி] தேஜஸ்ஸாலே சூழப்பட்டு, அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வடிவைப் பரார்த்தமாக்கி

வைக்கும் அவன் அபஹரித்த தர்சநீயமான வளையோடேகூட அவன் காய்புலற்றும் நிறத்தை யும் மீட்டுக் கொள்ளுகைக்காக, காலமெல்லாம் கூடச்சென்றும் ஞானமைதியாப்பறிகமர்தேன், நன்னுதலீர்! இனிகாணித்தானென்? [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று] நெடுங்காலம் ஸம்ச்லே ஷார்த்தமாகச் சென்று என்னுதல்

கூடச்சென்றேனினியென்கொடுக்கேன்? கோல்வளைநெஞ்சத்தொடக்க

மெல்லாம்* பாடற்றொழியவிழந்துவைகல் பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்*

மாடக்கொடிமதில்தென்குளந்தை வண்குடபால்நின்றமாயக்கூத்தன்*

ஆடற்பறவையுயர்த்தவெல்போர் ஆழிவலவனையாதரித்தே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவு இதுவாக! எல்லாவற்றையுமிழக்கிறாயிறே என்று தோழிமார் சொல்ல; இனியெத்தையிழப்பது? பண்டே எல்லாமிழந்தோமிறே யென்று பதாமநோரதம் ஸம்ச்லே ஷிக்கப் பெறாமையாலே சொல்லுகிறாள். [கூடச்சென்றேன்] - இப்பாட்டுக்கு, நல்ல மாடங்களையும் கொடியோடு கூடின மதிள்களையுமுடைய தெற்குத்திக்கிலேயுண்டான திருக்குளந்தையில் விலக்ஷண மான மேற்பார்ச்வத்திலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து ஸர்வேச்வரவாஹந மென்னும் ஹர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்படுவதுஞ் செய்து போரிலேவெல்லும் திருவாழியை வலத்திலேயுடைய மாயக்கூத்தனை ஆதரித்து ஸம்ச்லேஷிக்கச்சென்று என் அழகிதான வளை நெஞ்சு தொடக்கமாக எல்லாவற்றையும் நிச்சேஷமாக இழந்து அவனையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்த்ரீகள் எதிரே என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரமான குணங்களை யிழந்தேன் - இனி எத்தைக் கொடுப்பேன்?

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவிதுவாக இன்னமெல்லாவற்றையும் இழக்கிறாயிறே என்ன; இனி எத்தையிழப்பது? எல்லாமிழந்திலேனோ? என்கிறாள். [கூடச்சென்றேன்] - ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேன். ஸ்வரூபத்தை யழியமாறியன்றோ நான் சென்றது? [இனியென் கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாம் இழந்தபின்பு இனி எத்தையிழப்பது? [கோலவளை] - அழகியவளை. [நெஞ்சமித்யாதி] - நெஞ்சு தொடக்கமானவையெல்லாம். அவன்விபூதியோபாதி போரும் இவளுடைய பரிகரத்தின் பரப்பும். பாடற்றொழிய இழந்து] - என்பக்கல் வாஸநமாக ஸம்பந்தமற்றுப்போம்படி யிழந்து. [வைகல் பல்வளையார்முன்] - என்றுமொக்கப் பலவகைப்பட்ட வளையையுடைய ஸ்த்ரீகள்முன்பே, அவனையுமென்னை யும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்திரீகள் எதிரே. [பரிசழிந்தேன்] - பரிசு - ப்ரகாரம். என்னுடைய ப்ரகாரம் - ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரம்; அத்தையிழந்தேன். கழற்றிப் பூணுமவற்றை அவர்கள் தரித்திருக்க, கழற்றவொண்ணாதபடி ஆபரணமாயிருக்கிற லஜ்ஜாதிகளை யிழந்தேன். [மாடக்கொடிமதிள் தென் குளந்தை] - மாடங்களையும் கொடியோடுகூடின மதிள்களையுமுடைத்தாய், தெற்குத்திக்குக்கு ச்லாக்யமான திருக்குளந்தையில். [வண்குடபால் நின்ற] - அழகிதான மேற்பார்ச்வத்திலே நின்ற. மேலைத்திக்கில் நிற்கிறவிதுவும் ஒரு வைலக்ஷண்ய ஹேது. [மாயக்கூத்தன்] - ஆச்சர்யசேஷ்டிதன். [ஆடல்பறவை யுயர்த்த] - ஸர்வேச்வர வாஹநமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே மதுபானம் பண்ணினாப்போலே களித்தாடா நின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டவனை. பெரியதிருவடி திருத்தோளிலிருப்பும் ஒரு வைலக்ஷண்யஹேது. [வெல்போராழிவலவனை] - யுத்தத்தில் வெற்றியோடல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகே யுடையவனை யாதரித்து. 'மாடக்கொடிமதிள்' என்றுதொடங்கி, வெல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளை - நெஞ்சத்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய விழந்து வைகல் பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் - இனியென் கொடுக்கேன்?'

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உன் துணிவு இதுவாக இன்னமுள்ளதையும் இழக்கிறாயிறே யென்ன; 'இனி நான் எத்தை இழப்பது?' என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்] கான் முடிந்து ஒருதலையாம்படி கிட்டினேனென்னுதல், ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகச்சென்று கிட்டினேனென்னுதல். [இனியென்கொடுக்கேன்] பண்டே எல்லாமிழந்தபின்பு இனி எத்தை இழப்பது? [கோல்வளை இத்யாதி] தர்சநீயமானவளை, நெஞ்சு தொடக்கமானவை யெல்லாம் என்பாடற்று வாஸனையோடே போம்படியாக இழந்து, அவன் விபூதியோபாதி போரும், இவள்பரிகரத்தின் பரப்பும். [வைகல் பல்வளையார்முன்பரிசழிந்தேன்] கழற்றிப்பூணும் ஆபரணமும் இழவாதவர்கள்முன்பே, கழற்றவேண்டாத ஆபரணமான பரிசுண்டு-ப்ரகாரம்-லஜ்ஜை; அத்தை இழந்தேன். [மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை] மாடங்களையும், கொடியோடேகூடின மதிளையுமுடைத்தான தென்குளந்தையிலே. [வண்குடபால் நின்ற] அழகிதான மேலைப்பார்ச்வத்திலேநின்ற. இதுவும் ஒரு பரத்வஹேதுபோலே. [மாயக்கூத்தன்] ஆச்சர்யசேஷ்டிதன். [ஆடல் பறவையுயர்த்த] ஸர்வேச்வரவாஹநமென்னும் ஸர்வோத்ப்ரகர்ஷத்தாலே களித்தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டிருப்பானும். [வெல்போராழிவலவனை] புக்கபோரிலே வென்றல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகேயுடையனாயிருக்கிறஸர்வேச்வரனை ஆசைப்பட்டு, 'மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை வண்குடபால் நின்ற ஆடல்பறவையுயர்த்த வெல்போராழிவலவனை மாயக்கூத்தனை-ஆதரித்து-கூடச்சென்றேன்-கோல்வளைநெஞ்சத் தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய இழந்து வைகல் பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்-இனி என்கொடுக்கேன்?, என்றக்வயம்.

ஆழிவலவனையாதரிப்பும் ஆங்கவன்நம்மில்வரவுமெல்லாம்*
தோழியர்காள்!நம்முடையமேதான்? சொல்லுவதோவிங்கரியதுதான்*
ஊழிதோறூழியொருவனுக நன்குணர்வார்க்குமுணரலாகா*
சூழலுடையசுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்காலே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும்எட்டவும் அரிதானநிலத்தை ஆசைப்பட்டு அதுக்குதுஃக்கப்படுகிறுயென்று தோழிமார்சொல்ல, அவன் எத்தனையேனும் விஸஜாதீயனும் துர்ஜ்ஞேயனுமிருந்தானேயாகிலும், அவனையாச்ரயிக்கையும், அவனாலே விஷயீகரிக்கப்படுகையும், இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றோ? இது அநாதியன்றோ? என்கிறாள். [ஆழிவலவனையென்று தொடங்கி] - தோழியர்காள்! ஸர்வேச்வரனை நாம் ஆதரிக்கையும் அவன் நம்மை விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம் நம்மளவதோ? அர்த்தஸ்த்திதி ஏதேனுமாயிருக்க இங்கேயிருந்து தோற்றிற்றுச் சொல்லாநிற்கைதான் அரிதோ! [ஊழியென்று மேலுக்கெல்லாம்] - அவன்படியை யநுஸந்திக்கப்புகில் அர்த்தஸ்த்திதி அழகிதாகவறிய வல்லவர்களுக்கும் காலமுள்ளதனையும் கூடினாலும் இப்படிப்பட்டவனென்று நிலையிடவொண்ணுதானுமாய்த் தப்பாமே யகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய தேஜ:ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குணங்களையுடையனும் நிருபாதிகமுமாய் விஸஜாதீயமுமான அழகையுடைய ஜகத்காரணபூதன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும் எட்டவுமொண்ணுத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு துஃக்கப்படுகிறுயென்ன, ஆனாலும் அவனையாச்ரயிக்கையும், அவனாலே விஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றோ? அநாதியன்றோ? என்கிறாள். [ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேச்வரனை நாம் ஆச்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆச்ரயணதசையிலே. [அவன்] மேன்மையோபாதி நீர்மையுமுடையவன். [நம்மில்வரவும்] - ஆச்ரயித்த நாம் இருந்த ப்ரதேசங்களிலே வந்து விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம். [தோழியர்காள்] – என்னோபாதியிவ்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்களல்லீகோளோ? [நம்முடையமே தான்] - நம் அளவதோ? அவனையாச்ரயிக்கையும், அவ னபேக்ஷிதம்செய்கையுமாய்ப் போருகிறஇது நம்மளவிலே யுண்டாயிற்றதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்]- அர்த்தஸ்த்திதியேதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச்சொல்லாநிற்கைதான் அரிதோ? விவாதமில்லையென்று ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்டவரியனென்று

ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன்கிட்ட அரியனாயிருக்கிறமை யில்லையோ? என்ன, அது தானும் என்வாயிலே கேளுங்கோள்! [ஊழியித்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று, ஊழி தோறூழி - உணரலாகா] - அர்த்தஸ்த்திதியுள்ளபடி யறியவல்லவர்களுக்கும் ஏவம்விசிஷ்டனென்று காலமெல்லாம் கூடினாலும் நிலையிடவொண்ணாது. [சூழலுடைய] - தன்பக்கலிலே தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்ளும் விரகுகளையுடையனாயிருக்கும். [சுடர்கொளாதி] - தேஜ:ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண களை ஜகத்காரண பூதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாபாவிகமாய், நிரவதிக தேஜோ ரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. [நினைக்குங்கால்] - அவன்பெருமையையாராயப்புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனாக - ஊழிதோறூழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும்' என்றந்வயம். துர்ஜ்ஞேயனென்றதால் வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று; விலக்ஷண விஷயமே ஸுலபமானால் மேல்விழுந்து பற்றவன்றோ வடுப்பது? என்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'வாங்மனஸ்ஸுக்களுக்கு எட்டவொண்ணாத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் ஏதுக்கு து:க்கப்படுகிறாய்' என்ன; ஆனாலும் அவனை யாச்ரயிக்கையும் அவனாலே விஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நம்மைத் தோற்றியுண்டாயிற்றோ, அநாதியன்றோ? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] திருவாழியை வலவருகேயுடையானானவனை ஆச்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] ஆச்ரயணதசையிலே. [அவன்] மேன்மையோபாதி நீர்மையுமுடையனானவன். [நம்மில் வரவுமெல்லாம்] ஆச்ரயித்த நாமிருந்த ப்ரதேசங்களிலேவந்து விஷயீகரிக்கையுமாகிற இவை யெல்லாம். [தோழியர்காள்] என்றோபாதி இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்திகோளல்லீகோளோ! [நம்முடையமேதான்] நம்மளவதோ? அவனை யாச்ரயிக்கையும் அவன் அபேக்ஷிதஞ்செய்கையு மாய்ப் போருகிற இது, நம்மைத் தோற்றிப் புதியதாகவிட்டதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்] அர்த்தஸ்த்திதி ஏதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையோ அரியது! நிவாரகரில்லையென்று ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன்கிட்ட அரியனா யிருக்கிறமை இல்லையோவென்ன; அதுதானும் நான் சொல்லக்கேட்கவேண்டாவோ உங்களுக்கு? [ஊழிஇத்யாதி] (நன்குணர்வார்க்கும் ஒருவனென்று ஊழ்தோறூழி உணரலாகா) எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பார்க்கும், காலமெல்லாம் கூடியறியப்புக்காலும் அறியப்போகாது ஏவம்விசிஷ்டன் என்று. [சூழலுடைய] கிட்டினாரை அகப்படுத்திக்கொள்ளு கைக்கு ஈடான விரகுகளையுடையனாயிருக்கும். [சுடர்கொள்] தேஜ:ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல் யாணகுணங்களையுடையவன். [ஆதி] ஜகத்காரபூதன். [தொல்லையஞ்சோதி] ஸ்வாபாவிக மாய், நிரவதிகதேஜோரூபமாய், இதரவிஸஜாதீயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாயிருக்கும். [நினைக்குங்கால்] அவன்பெருமையை ஆராயப்புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனாக - ஊழிதோறூழி-உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி- ஆழிவலவனையாதரிப்பும், ஆங்கவன் நம்மில் வரவுமெல்லாம், தோழியர்காள்! நம்முடையமே தான், சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்?' —விலக்ஷண வஸ்துவே ஸுலபமானால், பற்றவடுக்கு மோ? விடவடுக்குமோ என்கிறாள்.

தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்கால் என்சொல்லளவன் றிமையோர்தமக்கும்*
எல்லையிலாதனகூழ்ப்புச்செய்யும் அத்திறம்நிற்கவெம்மாமைகொண்டான்*
அல்லிமலர்த்தண்துழாயுந்தாரான் ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சொல்லீர்*
வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண்வளர்கின்றமாலே. (6)

ஏ.—ஆறாம்பாட்டில், "நீ சொல்லுகிறபடி எளியனல்லன், எட்டாததொருவன்" என்று தோழிமார் சொல்ல, 'துர்லபனாகிலும் ஸுலபனாகிலும் நம்மை இப்படி நோவுபடுத்தினவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே நம்மோடே ஸம்பந்தமில்லாதாரையோ இன்னாதாவது?' என்கிறாள். [என்சொல்லளவன்று

தொடங்கி] - அவனுடைய வைலக்ஷண்யம் பேச்சினளவன்று; அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மிகவும் துர்ஜ்ஞேயமாயிருக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனு மிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினான். [அல்லிமலரென்று தொடங்கி] - என்னை இப்படி நோவு படுத்திவைத்த தான் வந்து ஸம்ச்லேஷியாவிட்டால் தன்னோடு ஸ்பர்சமுள்ளவற்றைத் தந்தாகிலும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். என்னை யிப்படிநலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடு வோம் ? சொல்லிகோள். [வல்லியென்று தொடங்கி] - பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும் வளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரன். [குடந்தை] - கூப்பிடு கேட்கும்படி ஸந்நிஹிதனென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், துர்லபன் என்ன; ஸுலபனுகிலும் துர்லபனுகிலும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப் புகுரநிறுத்தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார்வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது? என்கிறுள். [தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்] - ஆராயப்புகில், இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தை யுடையவன். [என்சொல்லளவன்று] - அவன் வைலக்ஷண்யம் என்னுடைய பேச்சினளவன்று. நான் ஓர் அபலையிருந்து சொல்லுமளவோ அவன் பெருமை? [இமையோர் இத்யாதி] - அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்சயங்களைப் பண்ணும்; "யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி பரமம்பதம்", "நக்ராஹ்ய: கேநசித் க்வசித்". இமையோரென்று நித்யஸூரிகளாய், அவர்கள் சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்க, ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போரு மென்றுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண்டான்] அம்மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, தன்ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னோடே இட்டீடுகொண்டல்லது தரியானாய், நம்முடையநிறத்தைக்கொண்டது அந்தவைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதே என்கிறுள். [அல்லிமலர்த் தண்துழாயுந்தாரான்] - இப்படி நோவுபடுத்தினவன்தான் வாராவிட்டால், தன்னோடு ஸ்பர்சமுள்ளவற்றைத் தந்தாகிலும் என்னையுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். அபிமதம் கிட்டாதொழிந்தால் ஸத்தையை நோக்கவேண்டாவோ? [ஆர்க்கிடுகோ இத்யாதி] - நலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம். சொல்லிகோள், ஸம்பந்தமில்லாதார்வாசலிலே சென்று கூப்பிடவோ? [வல்லி இத்யாதி] பூங்கொடிபரந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரன். வளம் - அழகு. [மாமலர்க்கண் வளர்கின்ற மாலே] - ப்ராப்தனானவன்மலர்ந்ததாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண்கள் என்னளவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணக் காண்கிறிலே னென்கை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்நிஹிதனென்கை. வல்லிவளவயல் சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால் - தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்' என்று தொடங்கி, 'ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல் சொல்லீர்!' என்று அந்வயம்.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. 'நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், துர்லபன்' என்ன; ஸுலபனுகிலும் துர்லபனுகிலும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப்புகுர நிறுத்தினவன்வாசலில் கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார்வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது? என்கிறுள்.

[தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்] ஆராயப்புக்கால், இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தையுடையவன். [என் சொல்லளவன்று] அவனுடைய வைலக்ஷண்யம், என்னுடைய பேச்சினளவன்று. நான் ஓர் அபலையிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர் இத்யாதி] எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்சயங்களைப் பண்ணுமதுக்கும். *யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி பரமம்பதம்,* *நக்ராஹ்ய:கேநசித் க்வசித்*. இதன்றிக்கே, இமையோர் என்கிறது நித்யஸூரிகளையாய், அவர்கள் சூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்க, தான் ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போரும்படியாகவுமாம். [அத்திறம் நிற்க வெம்மாமைகொண்டான்] அம்மேன்மையுங் கிடக்கச் செய்தே, தன் ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக்கொண்டான். என்னோடே இட்டீடுகொண்டல்லது தரியாதானாய், நம்முடைய நிறத்தைக்கொண்டது தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதேயன்றோ? [அல்லிமலர்த்தண் துழாயுந்தாரான்] நம்நிறத்தைக்கொண்டால் தன்னோடே ஸ்பர்சமுள்ளதொன்றைத்தந்து நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கலாமிறே, அது செய்திலன். அதுசெய்தா

ஞுமில் பூசுக்குஇட்டோம் போலும் என்றிருக்கலாமே. [ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல் சொல்லீர்] நம்மை நலிந்தவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள்! [வல்லி இத்யாதி] பூங்கொடி படர்ந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரன். [மாமலர்க்கண் வளர்கின்ற மால்] ப்ராப்தனானவன் மலர்ந்ததாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற கண் என்னளவில் அலரக்காண்கிறிலேன். விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணக் காண்கிறிலே னென்கை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்நிஹிதனென்கை. 'வல்லிவளவயல் சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால், தொல்லையஞ்சோதி' என்று தொடங்கி, 'ஆர்க்கிடுகோவினிப் பூசல் சொல்லீர்' என்றந்வயம்.

மாலரிகேசவன்நாரணன் சீமாதவன்கோவிந்தன்வைகுந்தனென்றென்று*
ஓலமிடவென்னைப்பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றுமுருவுஞ்சுவடுங்காட்டான்*
ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள் ! என்னுடைத்தோழியர்காள்!என்செய்கேன்?*
காலம்பலசென்றுங்காண்பதானை உங்களோடெங்களிடையில்லையே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அவனைக் கண்டுமுடிகை யரிது இத்தைவிடவல்லேயே' என்று உறவு முறையார்அலைக்க; அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்குவேண்டா வென்கிறாள், [மாலரியென்று தொடங்கி] - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் மிகவும் வ்யாமுக்தன், அவர்களுடைய ப்ரதிகூலங்களைப் போக்குமவன், அவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் விடவொண்ணாதபடியான அழகிய திருக்குழலையுடையான், ஆச்ரிதவத்ஸலன், இக்குணங்களுக்கெல்லாம் அடியாம்படி நீர்மையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன், ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபன், இங்ஙனேயிருக்கிற இவன் அத்யந்தம் பரிபூர்ணனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிடும்படிபண்ணிச் சமைத்து என்னை அசேதநங்களைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டுத் தன்னையும் காட்டுகிறிலன்; தானின்னவிடத்திலானென்று அறிகைக்கீடாக அடையாளம் ஒன்றும் காட்டுகிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] - பண்டுபோலே நீங்கள் தரித்திருக்க நான் காணவல்லேனோ என்று கருத்து. [ஆனை] - அவனானை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் கண்டுமுடிகை யரிது, விடவல்லையேயென்று உறவுமுறையார் அலைக்க; அவன்குணங்களிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லது விடேன், தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்குவேண்டா என்கிறாள். [மால்] - ஆச்ரிதர் பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி, இவ்வளவும் வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] - ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸந சீலன். [கேசவன்] - நித்யாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரசஸ்தகேசன். [நாரணன்] - ஆச்ரிதர்பக்கல் குறைகுணநிரூபணம் பண்ணாத வாத்ஸல்யத்தை யுடையவன். [சீமாதவன்] - இந்த குணங்களுக்கெல்லாம் அடியான நீர்மையை யுடைய பிராட்டிக்கு வல்லபன். [கோவிந்தன்] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தாலே ஆச்ரிதர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இப்படியிருக்கிறவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன். [என்றென்று] - ஒருகாலிருகால் சொல்லுகையன்றிக்கே நிரந்தரமாக. [ஓலமிட] - கார்யப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [என்னைப்பண்ணி] - ''ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய'' என்கிறபடியே இதுவே யாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு] - என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் பொகட்டு. [ஒன்றும் உருவுஞ்சுவடுங் காட்டான்] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன், தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓர் அடையாளம் காட்டுகிறிலன். ''தாஸாமாவிரபூத்'', என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல் ராமாச்ரமத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, ''பரதோ யத்ர தூமாக்ரம் தத்ரத்ருஷ்டிம் ஸமாததே'' என்கிறபடியே தூமாதிகள் அடையாளமானாப்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஸூசகம் காட்டுதல் செய்கிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] - நீங்கள் பண்டிருக்கக் கண்டாப்போலேயிருக்கக் காணவல்லேனோ வென்கிறாள். ஏலம்போலே, கமழுகிற நறுநாற்றத்தையுடைய மலர். நான் இப்பாடுபட ஒப்பனையில் குறியழியாதிருக்குமவர்களன்றோ

நீங்கள். [என்னுடைத் தோழியர்காள்] - உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்குமதில்லை, என் ப்ரியமேயிறே யுங்களுக்கு உத்தேச்யம். [என்செய்கேன்] - தன்வடிவைக் காட்டுதல், இருந்தவிடத்துக்கொரு சுவடு தெரிவித்தல் செய்கிறிலன், மேல் நான் செய்யவடுப்பதென்? என்ன: எங்களைக் கேட்கில் விட்டுப்பற்ற வடுக்குமென்ன,—[காலம்பலசென்றும் காண்பது] - காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் கண்டல்லது மீளேன். சொல்லாமத்தனையல்லது செய்யப்போமோ? என்ன, [ஆணை] - அவனுடையஆணை. விடுகிறவர்களோடு ஸம்பந்தமில்லாமையாலே யவர்களாணையிடாளே! இப்படி இவள் ஆணையிடச் செய்தேயும் தங்கள் சாபலத்தாலே சிலசொல்லப்புக, [உங்களோடு எங்களிடையில்லையே] - உங்களோடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை: நீங்களொன்றும் சொல்லவேண்டா? என்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனைக் கண்டுமுடிகை அரிது, விடவல்லையே என்று உறவுமுறை யாரலைக்க, அவன்குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லது விடேன்: தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

[மால்] ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். பொய்கையின் முதலைநினைந் தொடங்கி, இவ்வளவும்வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] விரோதிநிரஸநசீலன். [கேசவன்] காலமெல்லாம் அநுபவியாநின்றாலும் மீளவொண்ணாதபடி ப்ரசஸ்தகேசன். [நாரணன்] ஆச்ரித வத்ஸலன். [சீமாதவன்] அதுக்கடியான ச்ரிய:பதியானவன். [கோவிந்தன்] அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆச்ரிதர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] இதுக்கெல்லாம் அடியான மேன்மையையுடையவன். [என்றென்று] நிரந்தரமாக. [ஓலமிட] காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [என்னைப்பண்ணி] *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* என்கிற படியே, இதுவே யாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு] என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து, [இட்டு] அசேதநவத் பொகட்டு [ஒன்றும் உருவும் சுவடுங்காட்டான்] தன்வடிவைக் காட்டு கிறிலன், தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓரடையாளங்காட்டுகிறிலன். *தாஸாமாவிரபூத்* என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல், ராமாச்ரமத்தில் ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு தூமாதிகள் அடையாளமானாப் போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஒரு ஸூசகம் காட்டுதல் செய்கிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர் காள்] நீங்கள் பண்டிருக்குமாபோலே நான் உங்களை என்று காணக்கடவேன்? [ஏலமலர்] ஏலம் போலே கமழுகிற பரிமளத்தையுடைய மலர், [என்னுடைத்தோழியர்காள்] உங்களுக்கு ஹிதஞ் சொல்லி மீட்குமதில்லை. என்ப்ரியமேயிறே உங்களுக்கு உத்தேச்யம். [என்செய்கேன்] ஓர டையாளமும் காணாத நான் இனி எத்தைச் செய்வேன்? எங்களைக் கேட்கில் விடவடுக்குமென்ன, [காலம்பலசென்றும்காண்பது] காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் கண்டல்லது மீளேன். அது செய்து தலைக்கட்டலாவதொன்றல்லகாணென்ன; [ஆணை] விடுகிறவர்களாணையிடாளிறே. பற்றுகிறவனாணை யிடுகிறாள். இப்படி தானியச்செய்தேயும் ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள்; [உங்களோடு இத்யாதி] உங்களோடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை, எனக்கு நீங்கள் ஹிதஞ் சொல்லவேண்டா.

இடையில்லையான்வளர்த்தகிளிகாள்! பூவைகள்காள்!குயில்காள்!மயில்காள்!*
உடையநம்மாமையுஞ்சங்கும்நெஞ்சும் ஒன்றுமொழியவொட்டாது
கொண்டான்*
அடையும்வைகுந்தமும்பாற்கடலும் அஞ்சனவெற்புமவைநணிய*
கடையறப்பாசங்கள்விட்டபின்னையன்றி அவனவைகாண்கொடானே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிகள் பூவைகள் தொடக்கமான பரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான நைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்லுகிறாள். [இடையில்லை] - என்பக்கல் அவகாசமில்லை. [உடைய நம்மாமை யொன்று தொடங்கி] - நம்முடைய மாமைதொடக்கமான பரிகரங்களை நிச்சேஷமாகக் கொண்டவன் சேரும் பரமபதம், திருப்பாற்கடல், திருமலை இவ்விடங்களிற்செல்லுகையில் ஒருருமையில்லை; இப்போது நமக்குஅரிதாவானென் என்னில்? பாஹ்யருசிகள் நிச்சேஷமாகப் போனாலல்லது அவற்றைக்காட்டான்,

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிதொடக்கமான லீலாபரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறாள். [இடையில்லை] - உங்களுக்குஎன்பக்கல் ஓரவகாசமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறிகோளன்றோ நீங்களும்? [பூவைகள்காள் இத்யாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை அவனுடைய லீலோபகரங்களிலும் குவாலிறே: அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறாள். நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், பாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கலொன்றும் சேஷியாதபடி கைக்கொண்டவன்சேரும் பரமபதமும்; இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு எட்டவொண்ணாத நிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள் தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை நமக்குக் கிட்டிற்றின. ஆனால், புக்கநுபவிக்கத்தட்டேன்? என்ன, - அவனுகிறன் - கூனையுடையனுயிருப்பானொருவன், புறம்பேயுமொருவிஷயத்திலே நசை கிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடையறஇத்யாதி] - பின்னாட்டாதபடி நிச்சேஷமாக பாஹ்யருசிபோனாலல்லது போகஸ்த்தாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே, "வணங்குமாறறியேன்" என்று ப்ராபகாபாஸங்களைவிட்டாராய், இங்கே ப்ராப்யாபாஸங்களை விட்டேனென்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கிளிகள் தொடக்கமான லீலோபகரணங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறாள்

[இடையில்லை] என்பக்கல் உங்களுக்கு ஓரவாசகமில்லை. [யான் வளர்த்த கிளிகாள்] பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறிகோளிறே நீங்களும், [பூவைகள்காள் இத்யாதி] முன்பு இவள் ஆதரித்தவை, அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி.. [உடைய இத்யாதி] எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது; நம்முடையதான நிறமும், வளையும் நெஞ்சும், பாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கல் ஒன்றும் சேஷியாதபடி கைக்கொண்டவன். [அடையும் வைகுந்தமும்] சேரும் பரமபதமும். இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாத நிலத்திலே போய்ப் பாரித்து வெற்றி கொண்டாடியிருந்தா னென்கை. [பாற்கடலும்] அத்தோடு தோள் தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] ப்ராப்யபூமியானவை கிட்டிய: கிட்டிற்றின. ஆனால், அநுபவிக்கத்தட்டேன்? என்ன, அவன் கூனையுடையவன். புறம்பேயும் ஒரு விஷயத்திலே நசை கிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடை இத்யாதி] பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாக பாஹ்யருசிபோனாலல்லது போகஸ்த்தாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே "வணங்குமாறறியேன்" என்று ப்ராபகாபாஸங்களை விட்டார்; இங்கே ப்ராப்யாபாஸங்களை விடுகிறார்.

காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னைக் கைசெயப்பாலதோர்மாயந் தன்னால்*
மாண்குறள்கோலவடிவுகாட்டி மண்ணும்விண்ணும்நிறையமலர்ந்த*
சேண்சுடர்த்தோள்கள்பலதழைத்த தேவபிரார்க்குஎன்நிறைவினோடு*
நாண்கொடுத்தேனினியென்கொடுக்கேன்? என்னுடை நன்னுதல்நங்கைமீர்காள். (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவே துணிவாகில் உன்னையும் உனக்குள்ளனவும் இழக்கிறாயிறே" என்று சொன்ன தாய்மாரைக் குறித்து, பண்டே நிறைவும் லஜ்ஜையும் இழந்தேன்; இனி எத்தை யிழப்பது ? என்கிறாள். [காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்நத்தால் காணப்புகில் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் தன்னைக்காட்டும் ஸ்வபாவனல்லன். [கைசெயப்பாலதென்று

தொடங்கி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ர்த்ரிமமான குறள்வடிவைக்காட்டி ஸமஸ்தலோகமும் விம்மும்படி வளருவதுஞ்செய்து நீண்டு ஒளியையுடைத்தான பலதோள்களையுமுடையனாய் தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [கைசெயற்பாலது] - வேணுமென்று உயிர்பெறப் பண்ணினாற்போலே யிருக்கையென்றுமாம். [என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - இத்துக்கம் அறியாமையாலே அழகையுடையராய் பூர்ணைகளாய்த் தனக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறபடியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறாள்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவேதுணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயிறே" என்ற உறவுமுறையாரைக் குறித்து, முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தையிழப்பேன்? என்கிறாள். [காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞானர்க்கும், ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்புகில், தன்படிகளைக் காட்டிக்கொடாத ஸ்வபாவன். [கைசெய இத்யாதி] - மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி] - மாயந்தன்னால் - க்ர்த்ரிமத்தாலே. க்ர்த்ரிமமாவது - உபயவிபூதி யுக்தனான தான் ஒன்றுமில்லாதானாய் வருகையும், ச்ரிய:பதியான தன்னை அர்த்தியாக்குகையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பாலதான - கோலவடிவு] - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை - கைசெய் என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது; அக்ர்த்ரிமமான அழகையுடைய வடிவென்கை. கைசெயவென்கையாலே - உயிர்பெறவெழுதினாற்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள் - வடிவு] - இரப்பிலே தகணேறி அபரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனாய். [காட்டி] - மஹாபலியைவஞ்சிக்கைக்காக அக்ர்த்ரிமமான குறள்வடிவைக் காட்டி. [மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த] - கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்சுடர்த்தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே பலதோள்களை யுடையவன். [தேவபிராற்கு] - இந்த்ரனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [என்நிறைவினோடு நாண் கொடுத்தேன்] - இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றான், மஹாபலி ஔதார்யம்பண்ணிப் போனான், நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வமான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையுமிழந்தேன். [இனி என்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக் கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - 'இத்து:க்கம் அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்றுப் பூர்ணைகளாய் எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லாமிறே யுங்களுக்கென்கிறாள். கீழே நாலாம் பாட்டிலேயும் "இனி என்கொடுக்கேன்" என்று சொல்லிற்று; இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென் என்னில்?— பெரியதிருவடிமுதுகிலிருப்பிலும் கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக்கூத்தனையாசித்துக் கலக்கச் சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்று மஹாபலியைப்போலே ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்தேன் என்கிறது - இதில்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "இதுவே துணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயிறே" என்ற தாய்மாரைக்குறித்து, 'முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தை இழப்பது? என்கிறாள்.

[காண்கொடுப்பானல்லனார்க்குந்தன்னை] ஸ்வயத்நத்தாலே காணநினைப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரேயாகிலும், தன்னைக்காட்டும் ஸ்வபாவனல்லன். [கைசெய இத்யாதி] (மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி) மாயந்தன்னால்-க்ர்த்ரிமத்தாலே. க்ர்த்ரிமமாவது - உபயவிபூதியுக்தனான தான் ஒன்றுமில்லாதானாய்வருகையும் ச்ரிய:பதியான தன்னை அர்த்தியாக்குகையும், சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பாலதான கோலவடிவு] - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை-கைசெய் என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. அக்ருத்ரிமமான கோலமென்னுதல். அன்றிக்கே, கருவி உயிர்பெறவெழுதினாற்போலேயிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள்-வடிவு] இரப்பிலே தகணேறி அபரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனாய் [கோலவடிவு] இப்படி அழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கை. [காட்டி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ருத்ரிமமான அழகையுடைய மாண்குறளான வடிவைக்காட்டி. [மண்ணும்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த] கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம்

ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்மவளர்ந்த. [சென்சுடர்த்தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியை யுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே பலதோள்களையுடையவன். [தேவபிராற்கு] இந்த்ரனிழந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [என்நிறை வினோடுநாண்கொடுத்தேன்] - நான் இரண்டுராஜ்யமிழந்தேன். இந்த்ரன் ராஜ்யம் பெற்றுப் போனான், மஹாபலி ஔதார்யம் பண்ணிப்போனான், நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வமுமான அடக் கத்தையும் லஜ்ஜையையும் இழந்தேன். [இனியென்கொடுக்கேன்] இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - து:க்கம் அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்று, பரிபூர்ணைகளாய் எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே உங்களுக்கு. கீழே காவாம்பாட்டிலே, "இனி யென்கொடுக்கேன்" என்று சொல்லிற்று: இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென்? என்னில்,- பெரிய திருவடிமுதுகிலிருப்பிலும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக்கூத்தனை ஆதரித்துக் கலக்கச்சென்று பெட்டாமையாலே வந்த இழவு அதில்: ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்ற மஹாபலியைப்போலே ஸர்வத்தையும் இழந்தேனென்கிறது இதில்.

என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்! யானினிச்செய்வதென்? என்னெஞ்சு என்னை*
நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி நேமியுஞ்சங்கும்இருகைக்கொண்டு*
பன்னெடுஞ்சூழ்சுடர்ஞாயிற்றோடு பால்மதியேந்திஓர்கோலநீலம்*
நன்னெடுங்குன்றம்வருவதொப்பான் நாண்மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், "இங்ஙனே செய்யலாமோ? தரித்திருக்கவேண்டாவோ?" என்று தோழிமார்சொல்ல, என்நெஞ்சானது என்னைவிட்டுப்போய் எம்பெருமானழகிலே யகப்பட்டது, இனி என்னாற்செய்யலாவதில்லை யென்கிறாள். [என்னுடையென்று தொடங்கி] - எனக்குஉறவுமுறையா ரான நிர்து:க்கைகளான நங்கைமீர்காள்! இப்படியவஸந்நையான நான் இனி எத்தைச்செய்வேன்? [என் நெஞ்சென்றுதொடங்கி] - என்நெஞ்சு; என்னை யுன்னோடு எனக்கடைவில்லையென்று அகன்று, திரு வாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டுகையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, பலவாய் தூரமாகச்சென்று எங்கும் வ்யாபியாநின்றுள்ள ஒளியையுடைய ஆதித்யனோடே பேரொளியையுமுடைய சந்த்ரனையும் ஏந்தி அழகியதாய் நீலமாய் மிகவும் நெடிதாயிருப்பது ஒருமலை நடந்துவருமாபோலே யிருக்கிறவ னுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளைச் சேர்ந்தது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளாய் பந்துக்களான நாங்கள் சொல் லிற்றுக்கேட்கவேணுங்காணென்ன, 'நீங்கள் சொன்ன வார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அது அவன்பக்கலிலே போயிற்று' என்கிறாள். [என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - எனக்குஉறவுமுறை யாரான நீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்த்ரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்து:க்கைகளாயிருந்தீகோள். யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையாயிருந்தேன். [இனிச் செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன்? 'இவற்றை மீட்கவோ, அவனை நியமிக்கவோ. எல்லாவளவிலும் தரித்திருக்க வேண்டாவோ?' என்கிறாள்:— [என்நெஞ்சு] - எல்லாவவஸ்தையிலும் இதுக்குமுன்பு எனக்கு பவ்யமாய்ப் போந்த என்நெஞ்சு. [என்னை] - தன்னைக்கொண்டு ஜீவித்திருந்த என்னை. [நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்கு அடைவில்லையென்று அகன்று. இத்யுக்த்வா பருஷம் பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி, "ஸங்கல்பஸ்தம் மயா" என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நிற்கிற நிலையிலேயிறே என்நெஞ்சு எனக்கவ்வருகே போனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின் தொடரவொண்ணாத படி கடலிலேயாயிற்றுப்புக்கது. வெறும்புறத்திலே யாலத்திவழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற இரண்டு கையிலும் ஆழ்வார்களைத் தரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்கும் வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனோடேகூட அவனோடொத்த தேஜஸ்ஸையும் வெண்மையையுமுடைய சந்த்ரனையேந்தி, அத்தேஜஸ் ஸுக்களுக்குப் பரபாகமாய், இதரவிஸஜாதீயமாய், தர்சநீயமாய் கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும்அநுக்தமான அழகுகளையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு மலை நடந்து வருமாபோலே

யாயிற்று ஆழ்வார்களைக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப் பாதமடைந்தது] - செவ்விப்பூவிலே வண்டு படிந்தாப்போலே திருவடிகளிலே சேர்ந்தது. யான் இனிச் செய்வதென்?

*ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக் கேட்கவேணுங்காணென்ன,- 'நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அது அவன்பக்கல் போயிற்று' என்கிறாள்.

[என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - எனக்கு உறவுமுறையாரான நீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்த்ரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்த்து:க்கைகளாயிருந்திகோள். [யான்]- நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையானேன். [இனிச்செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு எத்தைச் செய்வேன்! இவற்றை மீட்கவோ, அவனைகிமிக்கவோ? எல்லாவளவிலும் தரித்திருக்க வேண்டாவோ? என்ன 'அதுக்கும் நெஞ்சுவேண்டாவோ? என்கிறாள். [என்னெஞ்சு] எல்லா அவஸ்த்தையிலும் எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சு. [என்னை] - தன்னைக்கொண்டு ஜீவிக்கவிருக்கிற என்னை. [நின்னிடையேனல்லேனென்றுநீங்கி] உன்னோடு எனக்கு அடையில்லையென்று அகன்று. *இத்யுக்த்வா பருஷம்* பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி மீட்கவொண்ணாதபடி *ஸந்ந்யஸ்தும் மயா* என்று போயிற்று. உங்களுக்கு நான் நின்றாற்போலேயிறே என்நெஞ்சு எனக்கவ்வருகேபோனபடி. [கேமியும் இத்யாதி] - பின்தொடரவொண்ணாதபடி கடலிலே யாயிற்றுப்புக்கது. வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களை தரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்குமொக்க வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனோடே பாலோடொத்த தேஜஸ்ஸையுடைய சந்த்ரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்குப் பரபாகமாய், இதரவிஸஜாதீயமாய், கண்டார்கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும் அநுக்தமான அழகுகளையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிப்பதொரு மலை நடந்துவருமாபோலே யாயிற்று, ஆழ்வார்களை ஏந்திக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே] - செவ்விப்பூவிலே வண்டுபடிந்தாப்போலே சேர்ந்தது-யான் இனிச்செய்வதென்?

பாதமடைவதன்பாசத்தறாலே மற்றவன்பாசங்கள்முற்றவிட்டு*
கோதில்புகழ்க்கண்ணன்தன்னடிமேல் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
தீதிலந்தாதியோராயிரத்துள் இவ்வையுமோர்பத்திசையோடும்வல்லார்*
ஆதுமோர்தீதிலராகி இங்குமங்குமெல்லாம்அமைவார்கள் தாமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அவித்யாகர்மாதி தோஷங்களும் நீங்கி, இஹ லோகபரலோகங்களில் தாங்களே ப்ரதானராவ ரென்கிறார். [பாதமென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுகையிலுண்டான ஆசையாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களையெல்லாம் விட்டு; [கோதிலென்று தொடங்கி] - தன்திருவடிகளை யாச்ரயித்தார்க்குப் புறம்புண்டான ஸங்கங்களை அறுக்க வல்லவான கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, பகவத் குணங்களையொழிய கதாந்தரப்ரஸங்கமாகிற பொல்லாங்கில்லாத ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதிஸகலதோஷங்களும் நீங்கி இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரென்கிறார். [பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகை யிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை நிச்சேஷமாக விட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்றது. புறம்புள்ள பற்றற்றுத் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டவரன்றே; "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸங்கத்தாலே ஔபாதிகமான பாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்ந்தவர். [கோதில் புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்குறுதல்

அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள், இக்குணங்களுக்குக் கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படி யிருக்கை. [கண்ணன்தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலேயாயிற்றுச் சொல்லிற்று. "எல்லாம் கண்ணன்" என்றிறே தொடங்கிற்று. பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீதிலந்தாதி] - ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதாவது கதாந்தர ப்ரஸ்தாவம். ராமக்ருஷ்ணாந்தத்தைச் சொல்லப்புக்கு, ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி, புஷ்பகவர்ணநம் இவற்றிலேயிழிகையும், "நாராயணகதாமிமாம்" என்று சொல்லிவைத்து, விட்டார் விட்ட அம்பெண்ணுகையும், இவை. [ஓராயிரத்துள்ளிவையுமோர் பத்து இசையோடும் வல்லார்] - அத்விதீயமான திருவாய்மொழியில், இப்பத்தைப் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆதுமோர் தீதிலராகி] - அவித்யாதிதோஷங்களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக விருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை. [இங்கும் அங்கும் எல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியறக் குறைவற்றிருப்பர்கள்; இஹலோகத்தில், "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே" என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள்; பரலோகத்தில், "அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று குறைவற்றிருப்பர்கள். [தாமே] - ஈச்வரன்முழங்கைத் தண்ணீர்வேண்டா, உபயவிபூதியிலும் தாங்களே ப்ரதானராவர்கள்.

கக.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலிய ஸங்கங்களை நிச்சேஷமாக விட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுக்களற்றுத் திருவடிகளை யாசைப்பட்டவரல்லர்; "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்கிறபடியே, திருவடிகளில்ஸங்கத்தாலே ஞானாதிமகான பாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்ந்தவர். [கோதில்புகழ்] - திருவடிகளில்ஸங்கத்துக்கு முதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். குணங்களுக்குக்கோதாவது-தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படியிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலேயாயிற்றுச் சொல்லிற்று. பரமோதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. [தீதிலந்தாதி] - ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதாவது - கதாந்தரப்ரஸ்தாவம். ராமக்ருஷ்ணாந்தத்தைச் சொல்லப்புக்கு ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி, புஷ்பகவர்ணநம் இவை தொடக்கமானவற்றிலே இழிகை; "நாராயணகதாமிமாம்" என்று யுத்த ப்ரகாராதிகளைச் சொல்லுகை. [ஓர் ஆயிரத்துள்ளிவையுமோர்பத் திசையோடும்வல்லார்] - அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆதுமோர்தீதிலராகி] - அவித்யாதி தோஷங்களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக இருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை. [இங்குமங்குமெல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியறக் குறைவற்றிருப்பர்கள். இஹலோகத்தில், "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே" - என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள்; பரலோகத்தில், "அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி" என்று குறைவற்றிருப்பர்கள். [தாமே] - (ஈச்வரன்முழங்கைத்தண்ணீர்வேண்டா,) உபயவிபூதியிலும் தாங்களேப்ரதானராவர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றுந்திருவாய்மொழி— அங்குமிங்கும்:ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றுந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே எம்பெருமானுடைய திருவழகை மிகவும் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், "ஆரேனும் அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாகக் கொண்டு தந்தாம் ப்ரயோஜநங்களல்லது அறியாதிருப்பாரும், மத்யஸ்தரும், சத்ருக்களுமேயாய்த் தன்பக்கல் பரிவுடையா ரொருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அத்யந்த ஸுகுமாரனை தான், தன்னிற்காட்டிலும் ஸுகுமாரமான பரிகரங்களோடே பலகாலும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி யருளி: அவ்வவகாலங்களில் அர்த்திகளுடைய அர்த்திதங்களைப் பூரிக்கைக்காகத் தனியேயுலாவி நிற்பது: அவ்வளவன்றிக்கே கோயில்கள்தோறும் நித்யஸந்நிஹிதனுவது: தான் இப்படித் தனிமைப் படாநிற்க நான் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று இவர்பீதராக, தனக்குப்பரிவருள்ள படியையும், பரிவரில்லையேயாகிலும் தன்னை ஒருவரால் நலியவொண்ணாதபடியான ஸாமர்த்த்யத்தையுங் காட்டி யருளக்கண்டு பயந்தீர்ந்து தரித்தராய் முடிக்கிறார்.

இ.—மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே - "ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம்வருவதொப்பான்" என்று வடிவழகை யநுஸந்தித்தவாறே தாம் பட்டக்லேசத்தை மறந்து, "இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே சிலர்அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாகத் தனியே வந்தவதரித்து உதவாநிற்கும்; சத்ருக்களும், மத்யஸ்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய்ப் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனும், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனும், அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதனுயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருவருமில்லை; நானும் உதவப் பெறுகிறிலேன்" என்று அவன்தனிமைக்கு வெறுத்து பீதராக, "நமக்குப் பரிவரில்லை' என்று பயப்படவேண்டா, முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர் களன்றோ? நமக்குத் தான் சிலர் பரியவேண்டியோ இருக்கிறது" என்று ஸர்வேச்வரன் தன் சக்திகளைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். "ஸர்வேச்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டாவார் இல்லையென்று தன் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்கள். நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராதல், தங்களுக்காக அவனை அம்புக்கிலக்காக்குதல் செய்வர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொரு துணையின்றிக்கே யிருக்கிற தனிமைக்கு வெறுக்கிறார். சேஷவஸ்துவுக்கு "சேஷியே ரக்ஷகன்" என்னும் வெளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; சேஷவஸ்துவாகில் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்துத் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமதாகை யாலே, 'அவன்ரக்ஷ்யன், நாம் ரக்ஷகர்' என்னுமளவும் செல்லவறிகை - உள்ளபடி ஸ்வரூபத்தை யுணருகையாவது.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில், பத்தாம்பாட்டிலே - "ஓர்கோலநீலநன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான்" என்று வடிவழகை யநுஸந்தித்தவாறே, தாம் பட்ட க்லேசத்தைமறந்து 'இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே தனியேவந்து அவதரித்து உலாவாநிற்கும். சத்ருக்களும், மத்யஸ்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் இவனுக்குப் பரிவுடையார் ஒருவருமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனும், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனும் (சிலர் அர்த்தித்ததுவேவ்யாஜமாக,) அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்குக் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதனுயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருத்தருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று அவன்தனிமைக்கு வெறுத்து பீதராக; "'நமக்குப் பரிவரில்லை' என்று பயப்படவேண்டா, முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றோ? நமக்குத்தான் வேறே சிலர் பரியவேண்டியிருந்ததோ?" என்று ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்வசக்தித்வத்தைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். 'ஸர்வேச்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டாவாரில்லையென்று தம் தனிமைக்கு

வெறுக்கிறார்' என்றும் சொல்லுவர்கள். 'நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிகளிலே அந்யபரர்; ப்ரஹ்மேசாநாதிகள், தங்களுக்காக 'நீணாகர்நீளினைத் தருளாய்' என்று அவனை அம்புக்கிலக்காக்குதல், ஏவித்தேவைகொள்ளுதல் செய்வர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொருதுணையில்லை'' என்று தம் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார். ரேக்ஷவஸ்துவுக்கு ''சேஷியே ரக்ஷகன்'' என்னும் வெளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; சேஷவஸ்துவாயில், சேஷிக்கு அதிசயந்தை விளைத்துத் தன்ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, ''அவன் ரக்ஷ்யன் நாம் ரக்ஷகர்'' என்னுமளவும் செல்லவுறிகை-ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணருகையாவது.

அங்குமிங்கும் வானவர்தானவர்யாவரும்*
எங்குமினையையென்று உன்னையறியகிலாதலற்றி*
அங்கஞ்சேரும் பூமகள்மண்மகள் ஆய்மகள்*
சங்குசக்கரக்கையவ னென்பர்சரணமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் விலக்ஷணரோடு அவிலக்ஷணரோடு வாசியின்றிக்கே, உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து, உனக்குப் பரிவரின்றிக்கே உன்னைத் தந்தாமுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாதநமென்றே யிருப்ப ரென்று ஐச்வர்யார்த்திகளை இகழ்கிறார். [அங்குமென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும் இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எல்லாலோகங்களிலு முண்டான அநுகூலரான தேவர்கள் ப்ரதிகூலரான அஸுரர்கள் மற்றும் இரண்டு வகையுமான மநுஷ்யாதிகளெல்லாம் இப்படி நிரதிசயபோக்யனென்று உன்னையறியாதே உன்படியைச் சொல்லுகிறாராக ஏதேனுமொருபடியைச் சொல்லிக்கதறி. [அங்கம்சேரும் இத்யாதி] - இத்தால் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையுஞ் சொல்லுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்துப் பரிகையன்றிக்கே, அவனைத் தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாதந மென்றிருப்பார்களென்று ஐச்வர்யார்த்திகளை க்ஷேபிக்கிறார். [அங்குமிங்கும்] - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்] - அநுக்தமான பாதாளங்களிலும். [வானவர்] - அநுகூலர்கள். [தானவர்] - ப்ரதிகூலரான அஸுரர்கள். [யாவரும்] - இரண்டுவகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்று உன்னை] - உன்னை இனையையென்று - ஸர்வசேஷியான உன்னை இப்படிப்பட்டாயென்று; நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்த னென்று. இவர்நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமுகைமாலையைப்போலேயிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [அறியகிலாது] - அறியாதே. பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களோடு, இரண்டும்கலசின மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்பரியக்கண்டவர்கள் எல்லாரும் என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி] - ''யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:'' ''பராஸ்யசக்தி:'' என்று, உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு உடலான வசநங்களைக் கதறுகிற்பர்கள். உன்னை ரக்ஷ்யனென்றறியார்கள். [அங்கம்சேரும் இத்யாதி] - இதுக்குமேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையும் சொல்லுகிறது; [பூமகள் மண்மக ளாய்மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாச்ரயிக்கைக்குப் புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமார் உண்டென்பர்கள். ''ந கச்சிந்நாபராத்யதி'' என்பாரும், ''குற்றத்தையுணருகிறதென்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?'' என்பாரும், முதலிலே குற்றங் காண வொண்ணாதபடி ஸ்வபோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கேயுண்டென்பர்கள். ''வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு'' என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக் கையவன்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகை யநுபவிக்க இழிவாரில்லை. நம் விரோதிகளைத் துணிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களையுடையவ னென்பர்கள். ''வடிவார்சோதி வலத்துறையும்'' என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. [என்பர் - சரணமே] - அபிமதஸாதகமென்பர்கள். அபிமதமென்றறிவாரில்லை; ஸுகுமாரமான விஷயமென்றறிவாரில்லை. முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்யுமித்தனை;

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இதில், முதற்பாட்டில், உன் ஸௌகுமார்யத்தையறிந்து பரிகையன்றிக்கே, தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாதநமென்று இருப்பர்களென்று ஐச்வர்யார்த்திகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும் இத்யாதி] - உபரிதநலோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்] அநுக்தமான பாதாளாதிகளிலும். [வானவர்] - அநுகூலர். [தானவர்] - ப்ரதிகூலர். [யாவரும்] இரண்டுவகையுமான மநுஷ்யாதிகளும்; [இனையையென்று உன்னை] - உன்னை இனையையென்று - ஸர்வசேஷியான உன்னை, இப்படிப்பட்டாயென்று - நிரதிசய ஸௌகுமார்ய யுக்தனென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன்ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமுகை மாலைபோலேயிருக்கிற உன்படியறியாதே. [அறியகிலாது] - அறியாதே. பரிவ அறியாமைக்கு அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களோடு, இவ்விரண்டுங்கூடின மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்பரியக் கண்டவர்கள் எல்லாருமென்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி] *யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* *பராஸ்யசக்திர்விவிதைவச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீஜ்ஞாநபலக்ரியாச* என்று, தங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உடலானவசநங்களைக் கதறுகிற்பர்கள், உன்னை ரக்ஷ்யனென்று அறியார்கள். [அங்கஞ் சேரும் இத்யாதி] - இதுக்குமேல் ஸௌகுமார்யத்தையும்அழகையுஞ்சொல்லுகிறது:— [பூமகள் மண்மக ளாய்மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாச்ரயிக்கைக்குப் புருஷகாரமாகப்பிராட்டிமாருண்டென்பர்கள். *நகச்சிந்நாபராத்யதி* என்பாரும், "குற்றத்தையுணருகிறதென்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?" என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணுதபடி. ஸ்வபோக்யதையைமுன்னிடுவாரும் அங்கே உண்டென்பர்கள். "வடிவாய்நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும்பல்லாண்டு" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக்கையவன்]- கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுபவிக்கைக்கு இழிவாரில்லை. நம் விரோதியைத் துண்டிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களையுடையவனென்பர். "வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு" என்னவேண்டியிருக்குமே இவர்களுக்கு. [என்பர்சரணமே] - (சரணம் என்பர்) அபிமதஸாதநம் என்பர். அபிமதமென்றறிவாரில்லை - ஸுகுமாரவிஷயமென்றறிவாரில்லை: மூன்றானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்வர்கள்.

சரணமாகிய நான்மறைநூல்களுஞ்சாராதே*
மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றுஇவைமாய்த்தோம்*
கரணப்பல்படை பற்றறவோடுங்கனலாழி*
அரணத்திண்படையேந்திய ஈசற்கு ஆளாயே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தநிஷ்ட்டரை யிகழ்கிறார் [சரணமென்றுதொடங்கி] - "த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிறபடியாலே ஐச்வர்யபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதபாகங்களைவிட்டு மோக்ஷோபதேசம்பண்ணுகிற வேதாந்தபாகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மமரணங்களும், ப்ரபலமான வ்யாதிகளும், ஜரைதொடக்கமான ஷட்பாவ விகாரங்களையும் மாய்த்ததிதநிலையிறே நாம் செய்ததென்று முமுக்ஷுக்களை க்ஷேபிக்கிறது. [கரணப் பல்படை யென்று தொடங்கி] - உபகரணங்களையுடையராய் வந்த சத்ருஸேநை நிச்சேஷமாக ஓடும்படி கனலாநிற்பதுஞ்செய்து ஆச்ரிதர்க்கு அரணும் அவர்களை யொருநாளும்விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானுகிற திவ்யாயுதத்தை ஏந்தினஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாயே. 'கரணப்பல படையென்றது' - கரணக்ராமம் விஷயங்களில் நின்றும் பற்றறவோடும்படி கனலாநின்றுள்ள திருவாழியென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்த்திரத்வாதி தோஷயுக்தமான ஐச்வர்யத்தைவிட்டு, **நித்யமத்ம நுபவகாமரான** கைவல்யநிஷ்ட்டரை யிகழ்கிறார். [சரணமாகிய இத்யாதி] - "**த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:**" என்கிறபடியாலே ஐச்வர்யதத்ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகத்தில் இழியாதே, **மோக்ஷத்தையுபதே**

சிக்கிற வேதாந்தபாகத்திலே புகுராநின்று, ஸர்வேச்வரனையாச்ரயித்து, சரீரஸம்பந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாமும் செய்தது? என்று க்ஷேபிக்கிறது. [சரணமாகிய] - ஐச்வர்யதத்ஸாதக விஷயஜ்ஞாந ஸாதநமான. [நான்மறை நூல்கள்] - சதுர்வேதமாகிற சாஸ்த்ரங்கள். நூல் - சாஸ்திரம். "வேதசாஸ்த்ரா விரோதிநா" என்னக்கடவதிறே. [மரணம் தோற்றம்] - ஜந்மமரணங்கள். [வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்] - ப்ரபல வ்யாதி, ஜரை தொடக்கமான ஷட்பாவவிகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக் கொண்டவித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜாவசநம் க்ஷேபத்திலே. [கரணப்பல்படை யித்யாதி] - உபகரணங்களையுடைய பலவகைப்பட்ட சத்ருஸேனை நிச்சேஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னுதல்; கரணக்ராமம் விஷயங்களினின்றும் நிச்சேஷமாகப்பற்றற ஓடும்படி கனலாநின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆச்ரிதர்க்கு அரணாய், சத்ருக்களுக்கு பேதிக்க வொண்ணாததாயிருக்கை. [திண்படை] - ஈச்வரன் விடிலும் ஆச்ரிதரை விடாதவென்றுமாம். [ஏந்திய ஈசற்கு] - திருவாழியையேந்துகையாலே ஸர்வேச்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] - இவர்கள் ஆளாகையாவதென்? என்னில்,—பகவத்ப்ராப்தி காமனுபாதி, பகவத்பஜநமும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் உண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றுஇவை மாய்த்தோம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஐச்வர்யம்போலே கீழ்நில்லாததொன்றன்றே இது; நித்யமாயிருப்பதொன்றன்றோ?" என்று ஆத்மலாபத்துக்காக உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்துதோற்ற, அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார்.

[சரணம் இத்யாதி] - *த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:* என்கிறபடியே ஐச்வர்ய தத்ஸாதநங்களைப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகத்தில் இழியாதே, அத்தைவிட்டு மோக்ஷத்தைஉபதேசிக்கிற வேதாந்தபாகத்திலே புகுராநின்று, ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்து, சரீரஸம்பந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாம் செய்தது? என்று க்ஷேபிக்கிறது. [சரணமாகிய] - ஐச்வர்ய தத்ஸாதக விஷயஜ்ஞாந ஸாதகமான. [நான்மறை நூல்கள்] - சதுர்வேதமாகிற சாஸ்த்ரங்கள். நூல் - சாஸ்த்ரம். நூலென்று - பிரித்து, ஆகமாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். நான்மறையாகிற சாஸ்த்ரமென்றே அருளிச்செய்வது. *வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா* என்னக்கடவதிறே. [மரணம் தோற்றம்] - ஜந்மமரணங்கள், ப்ரபலவ்யாதி, ஜரைதொடக்கமான ஷட்பாவவிகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜாவசநம் க்ஷேபத்திலே. [கரணப்பல்படை இத்யாதி] - உபகரணங்களையுடைத்தாய்ப் பலவகைப்பட்ட சத்ருஸேனை நிச்சேஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னுதல்; கரணக்ராமங்களை விஷயங்களிலின்றும் நிச்சேஷமாகப் பற்றற ஓடும்படி கனலாநின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆச்ரிதர்க்கு அரணாய், சத்ருக்களாலே பேதிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக்கை. [திண்படை] ஈச்வரன்விடிலும் ஆச்ரிதரை விடாதவென்றுமாம். [ஏந்திய ஈசற்கு] - திருவாழியை ஏந்துகையாலே ஸர்வேச்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] - அவர்கள் ஆளாகையாவதென் என்னில்? - பகவத்ப்ராப்திகாமனுபாதி பகவத்பஜநமும் அந்திமஸ்ம்ருதியுமுண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்.

ஆளுமாளார் ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்*
வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை*
தாளுந்தோளும் கைகளையாரத்தொழக்காணேன்*
நாளும்நாளும்நாடுவன் அடியேன்ஞாலத்தே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆரேனும் கிலப்யோஜநபரராய், அர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, பிறரறியாதே தன்னோடே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலேவந்து வர்த்தியாநிற்கும்; அக்குறைக்கு ரக்ஷகமாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்கிறார். [ஆளுமென்று தொடங்கி] - திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்ச

ஜந்யத்தையும் வருந்திதரிக்கிறார், அதிஸௌகுமாரரான தாம். [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை] - திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஒருநாளும் கைவிடாராகில் மற்றை திவ்யாயுதங்களைக்கொண்டு பின்செல்வாரின்றிக்கே யொழிந்தால் அதில் என்னையாகிலும் ஏவுகிறிலரென்று கருத்து. [தாளுந்தோளுமென்று மேலுக்கு] - தனக்குரக்ஷார்த்தமாகப் பின்னேதிர்ந்து தன்னைப்பெறாதே யுறுவிக்கிடக்கிற கைகள் பூர்ணமாம்படி, தான் நடந்தருளும்போதை பரிஸ்பந்தத்தாலே மிகவும் அழகிதான திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் தொழலாம்படி காணப்பெறுகிறிலேன்: நான் என்றுமொக்க பூமியிலே தேடாநிற்பன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவர்களைவிட்டுத் தம்முடைய பக்தியிலேயிழிகிறார். ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காகத் தன்னாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்னாதாகிறார். [ஆளுமாளார்] - உபயவிபூதியிலும் பரிகைக்கு ஓர் ஆளில்லை. தனியே யொருத்தரை யாளவேணு மென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயபரர். [ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்] - ஆபரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன்ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையையெடுத்தாற்போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை, ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்த இவர்க்கு மலையாயிருக்கிறது. [தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? எப்போதும்கைகழலா நேமியானன்றோ, நிருபகங்களானவை சுமைபோ?' என்ன, அது தானே செய்கிறது? [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை] - வாளும்வில்லும்கொண்டு பின்னே செல்லுகைக்கு இளையபெருமாள்மாத்திர மொருவருண்டானாலோ? "ஆளுமாளார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது— பரிவரானநீர்இவற்றுக்கு ஆளன்றோவென்று தம்மை யேவுகைக்காக. [தாளும்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியாயிற்று மாறிவிடும் திருவடிகளிருப்பது. "அக்ரத:ப்ரயயௌ ராம:" என்னக் கடவதிறே: அத்தையும், வீசுந்தோள்களையும். [கைகளையார] - தன்னைப்பிரிந்து உருவிக்கிடக்கிற கைகளை, ஆர - வயிறாரஉண்ண என்பாரைப்போலே. [தொழக்காணேன்] - தொழக்காணப்பெறுகிறிலேன்: தொழுகையென்றும் பரிகையென்றும் பர்யாயமாயிற்று இவர்க்கு. நமச்சப்தத்தாலே - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நம: என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும்நாளும் நாடுவன்] - அவன்தனிமையை யநுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நாள்தோறும் ஆராயாநிற்பன். [நாளும்நாளும்] - ஸம்பந்தம் நித்யமானால், தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையநான்: சேஷிக்கதிசயத்தை விளைக்கை சேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணுகிறேனோ? அஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணுவார், நாகபாசத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல்லரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸநமிடுவாராகிற தேசத்திலேயிறே வர்த்திக்கிறது.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்னாதாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - விபூதித்வயத்திலும் பரிகைக்கு ஆளில்லை. தனியே ஒருவரை ஆளவேணுமென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர். ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதிகளிலே அந்யபரர். [ஆழியும்சங்கும் சுமப்பார் தாம்] - ஆபரணமான திவ்யாயுதங்கள் அவன் ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற்போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை. [தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டாவோ? எப்போதும் கைகழலா நேமியானன்றோ, அவனுக்கு நிருபகங்களான இவை சுமைபோ? என்ன, அது தான்செய்கிறது. [வாளும்வில்லுங்கொண்டு] - இளைய பெருமாளைப்போலே ஒருவர் பின்னே கொடுசென்றாலாகாதோ? "ஆளுமாளார், சுமப்பார் தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது. "பரிவரான நீர் அவற்றுக்கன்றோ?" என்று

தம்மை ஏவுவாராக. [நாளுந்தோறும்] - நடக்கும்போது நடைச்சக்ரவர்த்துப்பிடிக்கும்படியா யிற்று, மாறியிடும் திருவடிகளிருப்பது. *அக்ரத:ப்ரயயௌ ராம:* என்னக்கடவதிறே. அத்தை யும், வீசுதோள்களையும். [கைகளையார] - "வயிறார உண்ண" என்பாரைப் போலே. [தொழக் காணேன்] தொழுகையும், பரிகையும், பர்யாயம்போலே காணும். தொழக்காணப் பெறுகிறிலேன். நமஸ்ஸப்தத்தால் எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நம:என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும்நாளும்நாடுவன்] - அவன் தனிமையை அநுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறதோ!" என்று நாள்தோறும் ஆராயா நிற்பன். ஸம்பந்தம் நித்யமானால் தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்] ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடைய நான் - சேஷிக்கு அதிசயத்தைப் விளைக்கையே சேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்த்ராபேக்ஷை பண்ணுகிறேனோ? ப்ரஹ்மாஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணுவார், நாகபாசத்தையிட்டுக் கட்டுவார்; அழைத்துவைத்து மல்லரையிட்டு வஞ்சிக்கத் தேடுவார், பொய்யாஸனமிடுவாராகிற தேசத் திலே வர்த்தியா நின்றால் நான் அஞ்சாதே செய்வதென்?

ஞாலம்போனகம்பற்றி ஓர்முற்றாவுருவாகி*
ஆலம்பேரிலை அன்னவசஞ்செய்யுமம்மானே;*
காலம்பேர்வதோர் காரிருளூழியொத்துளதால்*உன்
கோலங்காரெழில் காணலுற்று ஆழுங்கொடியேற்கே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸப்ரமாதமாம்படி ஆலிலையிலே ரக்ஷகரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந் தருளுகிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இவனுக்குஎன்வருகிறதோ?" என்று பீதராகிறார். [ஞால மென்று தொடங்கி] - அத்யந்தஸுகுமாரமான சிறுவடிவைக்கொண்டு ஜகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே புகவைத்து சிறிய ஆலிலையிலே இடம்வலம் கொள்ளும் ஸ்வபாவனான பெரியோனே! [காலமென்று தொடங்கி] - ஒருக்ஷணத்தில் நின்றும் ஒருக்ஷணத்தில் பேரும் ஸந்திமாத்ரம் மஹாந்தகாரமான கல் பத்தோடு ஒவ்வாநின்றது, உனக்கு ரக்ஷாசிந்தை பண்ணுகைக்காகக் கறுத்த ஒளியையுடைய உன் அழகியவடிவைக் காண ஆசைப்பட்டுப்பெறாதே மிகவும் நோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு.

ஈ.—நாலாம்பாட்டில், "ஞாலத்தே - நாளும் நாளும் நாடுவன்" என்றார்; அந்த ஸம்ஸாரத்திலே வடதளசயநத்திலே பிறந்த ப்ரமாதத்தையநுஸந்தித்து பீதராகிறார். நீர் இங்ஙனே க்லேசப்படுகிறதென்? ப்ரளயாபத்திலே ஸர்வரக்ஷகனானவனன்றோ நான்? என்ன; ஸர்வரக்ஷகவஸ்துவோ ப்ரளயத்திலேயகப்பட்ட தென்று பீதராகிறாரென்றுமாம். [ஞாலம் போனகம்பற்றி] - பரப்பையுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து, "ஸாத்மிக்கும், ஸாத்மியாது" என்றறியாதே, இத்தைச்செய்வதே! "வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது" என்றிருக்குமவரிறே. [ஓர் முற்றாவுருவாகி] - அதுக்கடி, இவனுடைய சைசவமென்கிறார். வெண்ணெ யமுதுசெய்தருளுவதற்கும் கீழேயிறே யிங்கு, யசோதாஸ்தநந்தயத்துக்கும் கீழாயிறே யிருப்பது இந்தமௌக்த்யம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தஸர்வரக்ஷகத்வமும், அகடிதகட நாஸாமர்த்த்யமும் இவர்நெஞ்சிலே பட்டதில்லை; ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருப்பது. அங்கு ஒருதொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது; இங்கு, ஒருபவனான ஆலிலையிலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந் தருளுகிறது. [பேரிலை] , ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமானத்திலே யென்னுதல்; விபரீதலக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்னுதல். [அன்னவசம் செய்யும்] - உணவுக்கீடாக இடம்வலம் கொள்ளும், "கிடக்கில் தொட்டில்கிழியவுதைத்திடும்" என்கிறபடியே பண்ணும் வ்யாபாரமடைய, இதிலேபண்ணுகின்றான், தனக்கு ஸாத்மியாத பூமியை அமுதுசெய்கையும், "ஸாத்மியாது" என்றறியாத முக்தனுகையும், ப்ரளயத் திலே அல்பாவகாசமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் பயஸ்த்தாநமாயாயிற்றிருக்கிறது இவர்க்கு. [அம்மானே] ஸர்வரக்ஷகனானவனே! ஒரு காபுருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்த ப்ரமாதமென்று இதுவும் பயஸ்த்தாநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம்பேர்வதோர் காரிருள் ஊழியொத்துளதால்] - உன்தனிமையை யநுஸந்திக்க, ஒருக்ஷணத்தினின்றும் க்ஷணாந்தரத்திலே பேரும் ஸந்திமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்பமாய்க்கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு. [உன்கோலங்காரெழில் காணலுற்று]

உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல்; மேகத்தினுடைய எழில்போலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றுழுங் கொடியேற்கே] - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னுடைய அழகிய வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே மிகவும் நோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு. ஒருகாலத்திலே முடியாதே, நித்யமாயிருப்பதொரு பயம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸம்ஸார பயம் அவன்காலிலே குனிபத்தீரும்; ''ரக்ஷகனுக்கு என்வருகிறதோ!'' என்கிற பயத்துக்கு முடிவில்லை.

ரு.—நாலாம்பாட்டு. இவர் இப்படி அஞ்சினவாறே, ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஜகத்தை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனன்றோ நான்? நீர் நமக்கு பயப்படவேண்டாகாணு மென்று தான் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டினான்; ஸர்வரக்ஷகமான வஸ்து வாகாதே ப்ரளயத்திலே அகப்படப்புக்கதென்று அதுக்கும் அஞ்சுகிறார்.

[ஞாலம் போனகம் பற்றி] - "இது நமக்கு ஸாத்மியாது" என்றறியாதே, பூமிப்பரப்பை யன்றோ வயிற்றிலே பெடுத்துவைத்தது? "வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது" என்றிறே இவரிருப்பது? [ஓர்முற்றாவுருவாகி] - ஒரு கொறுட்டிலே தெறித்தால் மற்றைக் கொறுட்டாலே பால் பாயும் பருவமாயிற்றுப்பருவம். யசோதாஸ்தநந்தயத்துக்கும் கூசியிறேயிருப்பது, இந்த மௌக்த்யம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தரக்ஷகத்வமும், அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யமும் இவர்நெஞ்சில் படுகிறதில்லை; மௌக்த்யமேயாயிற்று இவர்க்குத்தோற்றியிருக்கிறது. [ஆலம்பேரிலை] - அங்கு ஒரு தொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது; இங்கு ஒரு பவளுன ஆலிலையிலே யாயிற்றுத் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - பெருகிற இலை; முகிழ்விரிகிற இலை. *கதந்வயம்சிசுச்சேதே லோகோநாசமுபாகதே, சாகாயாம்வடவ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்மித:* "இனந்தளிரில் கண்வளர்ந்த" என்கிறபடியே. ஆலிலையென்று - ஒருபேர் மாத்ரமென்னுதல், பெரிய இலையென்று விபரீதலக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்றுதல். [அன்னவசஞ்செய்யும்] - உணவுக்கு ஈடாக இடம்வலங் கொள்ளும். யசோதைப்பிராட்டிதொட்டிலில் பண்ணும் வ்யாபார மெல்லாம் பண்ணுமாயிற்று அதுக்குள்ளே. கிடக்கில் தொட்டில் கிழியவுதைத்திடுமதில், தனக்கு ஸாத்மியாதபூமியை அமுதுசெய்கையும், "ஸாத்மியாது" என்றறியாத முக்தனுகையும் ப்ரளயத்திலே அல்பாவகாசமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலேகிடந்த விடத்திற்கிடவாதே வ்யாபரிக்கையும்; இதெல்லாம் பயஸ்தாநமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனானவனே! ஒரு காபுருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்ததென்று இதுவும் பயஸ்தாநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம் இத்யாதி] - உன் தனிமையை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, ஒரு க்ஷணத்தினின்றும் க்ஷணாந்தரத்திலே பேருகிற நடுவில்ஸந்திமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்பமாய்க்கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு. [உன்கோலம் காரெழில் காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல். மேகத்தினுடைய எழில்போலே இருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றுழுங்கொடியேற்கு] - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னழகியவடிவைக் காண ஆசைப்பட்டுப் பெறுதே நோவுபடுகிறமஹாபாபியான எனக்கு. ஸம்ஸாரபயம் அவனையாச்ரயிக்கப் போம்; ஒரு காலத்திலும் முடியாதே நித்யமாயிருப்பதொரு பயம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். "ரக்ஷகனுக்கு என்வருகிறதோ!" என்கிற பயத்துக்கு முடிவில்லையே.

> **கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும்***
> **மடியாதின்னே நீதுயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான்***
> **அடியாரல்லல்தவிர்த்த அசைவோ?* அன்றேல் இப்**
> **படிதான்நீண்டுதாவிய அசைவோ?பணியாயே. (5)**

ஈ—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் கண்வளர்ந்தருளுகிற படியை இவன் பலத்திரக் காட்டியருளக்கண்டு சேஷ்டைகளைப்பண்ணுதே ஒருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளி

அத்தாலே இனியையாகைக்குக் காரணமென்? என்று தம்முடைய பயத்தாலே எம்பெருமானைக் கேட்கிறார். [மடியாது] - சோம்பாமையுமாம். [அடியாரென்றுதொடங்கி] - ஆர்த்தர்க்காக அஸுரராக்ஷஸரோடேபிணங்கி அவர்களுடைய து:க்கங்களைக் கெடுத்தவருத்தமோ? அன்றிக்கே, இப்பூமியை அதிஸுகுமாரமான வடிவோடே வளர்ந்தருளி அளந்த நோவோ? அருளிச் செய்தருளாய்!

இ.— அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளினவிடத்தில் பயந்தீர, நிர்ப்பயமாய்ப் பரிவருண்டான திருக்கோளூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை இவர்பயநிவ்ருத்திக்காக காட்டிக் கொடுக்க, 'அதுதானும் பயஹேது' என்கிறார். [கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கொடிமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும், சத்ருக்கள் கிடந்தவிடம்அறிந்து அபிசரிக்கும்படி கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கம்ஸபயத்தாலே பிறரறியாதபடி வளர்ந்தாப்போலே யிருக்கலாகாதோ? [புளிங்குடியும்] - இதுவும் ஒருபயஹேது. பலவிடங்களில் படுக்கைபடுக்கிறது ச்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலம்கொளாதே - பாடோடும்படியாக வென்னுதல்; மடியென்று சோம்பாய், சோம்பாதேயென்னுதல். அதாகிறது - அவன் நமக்காகக் கிடக்கிறானென்றறிந்து பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோமென்று கிடையிலைகாதொழிகை. [இன்னே] - ''கிடந்ததோர்கிடக்கை'' என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப் போகாதிருக்கை. [நீதுயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான்] - அவிகாரியாயிருக்கிற நீ, ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியையாகைக்குஹேதுவென்? இவன்முகத்தில் தெளிவுக்குஅடி முன்னேயொரு ச்ரமமுண்டாகையிறே. ச்ரமமுண்டாயிருப்பார்க்கு உறங்கவுறங்க முகம்தெளிந்துவரக் காண்கையாலே, இங்கும் இத்தெளிவுக்கடி ச்ரமமென்கிறார். [அடியாரல்லல்தவிர்த்த அசைவோ] - திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை வழியச்செய்து, அவர்கள்து:க்கங்களைக்கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றிக்கே. [இப் படி இத்யாதி] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு காடுமேடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொந்தோ, திருவடிகள் நொந்தோ அருளிச்செய்யாய்! தோள்நொந்ததென்னில் தோளைப்பிடிக்கவும், திருவடிகள் நொந்ததென்னில் திருவடிகளைப் பிடிக்கவும் அருளிச்செய்யாய். பாவஜ்ஞராய் அகவாயிலோடுகிறதுஅறிந்து அது செய்கையன்றியே ''பணியாய்'' என்கிறதென் என்னில்? சொல்லும்போதை ஸ்வர ஸாதம்கொண்டு ஓடுகிற தசையறிந்து பரிஹரிப்பாராக. உகந்தருளின நிலங்களிலும் செய்ய முடியாததில்லை, சொல்ல முடியாமை யிருக்கிறனத்தனையோ! என்றிருப்பாரிறே.

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்று பயப்பட்டவர்பயந் தீர, பரிவரும்உண்டாய், நிர்ப்பயமான திருக்கோளூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதுதானும் இவர்க்கு பயஹேதுவாயிற்று.

[கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கொடிமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும்: சத்ருக்கள் கிடந்தவிடமறிந்து அபிசரிக்கும்படி. கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்க வேணுமோ? கம்ஸபயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தாப்போலே இருக்கலாகாதோ? இந்தப்பயமில்லையிறே கீழ்ப்பாட்டில், அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமற கொடிக்கு பயப்படவல்லார் இவரைப்போலில்லை. ஸம்ஸ்ருதமாய்க் கிடக்கையாலே. [புளிங்குடியும்] - இதுவும் ஒருபயஹேது. பலவிடங்களிலும் படுக்கை படுக்கிறது ச்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம் வலங்கொள்ளாதே என்னுதல்; மடியென்று - சோம்பாய், சோம்பாதே என்னுதல்; அதாவது நமக்காக இவன்கிடக்கிறானென்று அறிந்து ''பரிகைக்கு ஒருத்தரைப் பெற்றிலோம்'' என்று இளைகாதொழிகை. [இன்னே] - இப்படியே. ''கிடந்ததோர்கிடக்கை'' என்னுமித்தனையொழிய பாசுரமிடப்போகாதிருக்கை. [நீ துயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] - அவிகாரியாயிருக்கிற நீ ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியனாகைக்கு ஹேதுவென்? இவன்முகத்திலே தெளிவுண்டாயிருந்தது, அதுக்கடி முன்பே ஒருச்ரமமுண்டாகையிறே என்றிருக்கிறார்; ச்ரமமுடையாருக்கு உறங்கவுறங்க முகம் தெளிந்துவரக் காண்கையாலே. [அடியாரல்லல் தவிர்த்த

அசைவோ] - திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை அழியச் செய்து, அவர்களுடைய துக்கங்களைக் கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றியே, [இப் படி இத்யாதி] - அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து ஸௌகுமாரமான திருவடிகளைக் கொண்டு காடுமோடையும் அளந்துகொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொந்தோ, திருவடிகள் நொந்தோ? அருளிச்செய்யாய்; தோள் நொந்த தென்னில், தோளைப்பிடிக்க, தாள் நொந்த தென்னில் தாளைப்பிடிக்கவும் அருளிச்செய்ய வேணும். ஸ்வர ஸாதங்கொண்டு அறியலாமென்று கேட்கிறார். உகந்தருளினவிடங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை; சொல்ல நினையாமலிருக்கிறுனித்தனை என்றிருக்கிறார்.

பணியாவமரர் பணிவும்பண்புந்தாமேயாம்*
அணியாராழியுஞ்சங்கமும் ஏந்துமவர்காண்மின்*
தணியாவெந்நோய் உலகில்தவிர்ப்பான்*திருநீல
மணியார்மேனியோடு என்மனம்சூழவருவாரே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் பரியஎழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் இவர் ஸமஸ்தாத்மாக்களுடைய தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக்காக என்மனம் மறுகும்படி இவ்வுல கிலே வருகிறவன் என்கிறார். [பணியாவமரரென்று தொடங்கி] - வேறுசிலரைப் பணிகைக்கு ஸம்பா வனையின்றிக்கேயிருக்கிற அயர்வறும்மரர்கள்பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷய மாய்க்கொண்டு அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்துமவர்இவர்! [தணியாவென்று மேலுக்கு] - ஒருநாளும் முடியாத கொடிய துக்கங்களைத் தவிர்க்கைக்காக அழகியவடி வோடே இவ்வுலகத்திலே வருகிறவர்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ரக்ஷகனைக்குறித்து இப்படி அஞ்சக்கடவீரோ? என்ன; நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் தசையிலும் அஸ்த்தாநே பயசங்கைபண்ணிப் பரியவிருக்கும்அவன் அவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேவந்து உலாவாநின்றால், அஞ்சாதே செய்வதென்? என்கிறார். [பணியாவமரர்] - வேறே சிலரைப்பணிய ஸம்பாவனையில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸேவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, "அழுக்குடம்பெச்சில்வாய்" என்று அநுதபித்து, பின்பு அவன்காலிலே குனிந்தவர் களல்லர். [பணிவும்பண்பும் தாமேயாம்] - அவர்கள்பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருக்குமவர். - [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப்போரும் படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்து நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்தால், அவர்களுக்கும் அஸ்த்தாநேபய சங்கை பண்ணவேண்டும்படியிறே யிருப்பது. அவர்களுக்கு நான் பட்டது படவேண்டியிருக்கும். [அவர் காண்மின்] - அவர்இவர் பயஸ்த்தாநத்திலே வருகிறார். தமக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகத்தான் வருகிறரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் தவிர்ப்பான்] - உலகில் தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக்காக. [தணியாவெந்நோய்] ஒருநாளும் தணியாத தாபத்ரயாதிகள். [திருநீலமணியார் மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாய் ஸௌகுமாரமான வடிவோடே. இங்கேவரவேண்டினால், அவ்வடிவைக் கொண்டு வரவேணுமோ? [என்மனம்] - அந்த ஸௌகுமாரமான வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே புலாவா நின்றான் என்றறிந்த என்மநஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்றுவரும்படி வருகிறவர். 'தணியா வெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருவார் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறதென்? ஸர்வரக்ஷகனன்றோ அவன், என்ன; நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கக்கடவ அவன் ஸம்ஸாரத்திலே அவ்வடிவோடேவந்து உலாவாநின்றால் நான் இப்படிப்படாதே செய்வதென் என்கிறார்.

[பணியாவமரர்] - வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்பாவனையில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸேவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, "அழுக்குடம்பெச்சில்வாய்" என்று

அநுபவித்து, பின்பு வகுத்தார்காளிலே குனிந்தவர்களல்லர்; பணித்தல் பணிதல் செய்யாத வர்கள். இத்தால் - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்] - அவர்கள்பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருக்குமவர். [அணியாராழி யும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப்போரும்படியான இவ்வாயுதங்களைதரித்து, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தால் அவர்களும் அஸ்த்தாநே பயசங்கைபண்ணி மங்க ளாசாஸநம் பண்ணும்படியாயிற்று இருப்பது. அவர்களுக்கும் கண்பட்டது படவேணும். [அவர்காண்பின்] - அவர்இவர் பயஸ்த்தாநத்திலே பிறக்கிறார். தமக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக் காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில்-தணியாவெங்கோய்-தவிர்ப்பான்] 'தணியாவெங்கோய்' - ஒருநாளும் முடியாத தாபத்ரயாதிகள். [திருநீலமணியார்மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ச்ரமஹரமாய் ஸுகுமாரமானவடிவோடே. இங்கே வரவேண்டினால், அவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவு வரவேணுமோ? [என் மனம்] - அந்த ஸுகுமாரமானவடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவு இருனென்றறிந்த என்மநஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்றுவரும்படி வருகிறவர். தணியா வெங்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருகிறவ ரென்றுமாம்.

வருவார்செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த*என்
திருவாழ்மார்வற்கு என்திறம்சொல்லார்செய்வதென்?*
உருவார்சக்கரம்சங்கு சுமந்துஇங்குஉம்மோடு*
ஒருபாடுழல்வான் ஓரடியானுமுளனென்றே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் அங்கு உதவப்பெறாதே அவஸந்நனானால், என்னைப்போலே அகதுமனதயின்றிக்கே நிரந்தரமாய்ப் போவதுவருவதாய்த் திரிகிறவர்களிலே ஒருவர், ஒருபாடுழல்வான் ஓரடியானுமுளனென்று திருப்பரிசாரத்து என் ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியார்ஸந்நிதியிலே எம் பெருமானைத் தருவிப்பாரைப் பெறுகிறிலோ மென்கிறார். [உருவார் சக்கரமென்று தொடங்கி] - அழகு மிகவிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஸாதரமாக தரித்துக்கொண்டு ஒருபார்ச்வத் துக்கெல்லாம் நிரந்தரமாகப்பரிவான் ஒரு அநந்யபரனும் உளன் என்று.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, நான் உதவப்பெறாதே யவஸந்நனானால், ஓரடியானுமுளனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறார். [வருவார் செல்வார்] - திருநகரியில்நின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபதமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரை நம்தசையை யங்கே யறிவிக்கப்போகிறாரென்றும், அங்குநின்று இங்கேவருவாரைத் தம்மையழைக்க வருகிறாரென்றும் இருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்றுகிடீர்! [வண்பரிசாரத்திருந்த] - திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேணும். [என்திருவாழ் மார்வர்க்கு] - அதுக்குமேலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவேணும். "பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா" என்று இளையபெருமாளைப்போலே தொடர்ந்து அடிமைசெய்யவேண்டும் படியாயிற்று இங்குத்தையிருப்பு. [என்திறஞ்சொல்லார்] - என்னிடையாட்டம் ஒருவரும் சொல்லு கிறிலர்கள். [திருவாழ்மார்வர்க்கு] - என்ஸ்வாமிஸந்நிதியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலை செல்லுங்கிடீர்! [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னாற் செய்யலாவதென்? அங்குச்சென்றால் சொல்லும் பாசுரமென் என்னில்?—[உருவார் இத்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாக தரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறு ஆபரணம்வேண்டாதே தானே யாபரணமாகப் போரும் படியான ஆழ்வார்களென்னுதல். [இங்கு] - ஒருநாடாகப் பரியும் தேசமிறே அது. பரிவாரின்றிக்கே யிருக்கிற தேசத்திலே. [உம்மோடு ஒருபாடுழல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ச்வத்தைப்பற்றித் திரிவான். ஒருபார்ச்வத்துக்கு இளையபெருமா ளுளனிறே. [ஓரடியானுமுளனென்று] - அநந்யபரனு மிருப்பான் ஒருவனுளனென்று. "ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று கைவாங்கியிருப்பர். ஒருவன் உளனென்று என் திறம் சொல்லார்; செய்வதென்?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க நான் உதவப்பெறாதே அவஸந்நனானால், ஓரடியானுமுளனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறிலோமென்கிறார்.

[வருவார்செல்வார்] - திருநகரியினின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபதமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரைத் தந்தசையையறிவிக்கப்போகிறார்களென்றும், அங்குநின்றும் வருவாரைத் தம்மையழைக்கவருகிறார்களென்றுமிருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்று இவர். திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்குப் பரியவேணும்; அதுக்குமேல் பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்திக்குப் பரியவேணும். *பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா* என்று இளையபெருமாளைப்போலே தொடர்ந்துபோய் அடிமைசெய்யவேண்டும்படியாயிற்று இங்கிருக்கிறவிருப்பு. [என் திறஞ்சொல்வார்!] - சொன்னவார்த்தை கேட்பிப்பாரில்லாமை சொல்லாதொழிகிறாரல்லர்இவர். [என் திருவாழ்மார்வற்கு] - என்ஸ்வாமிஸந்நிதியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலைசெல்லுமிவர். [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னாற்செய்யலாவதென்? ஸ்வகார்யபரராய்ப் போவார்களாகில், அவர்கள் அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரம்ஏது? என்ன—[உருவார் சக்கரம் இத்யாதி]- அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாகதரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறோராபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியான ஆழ்வார்களை தரித்து என்னுதல். [இங்கு]-பரிவரின்றிக்கே யிருக்கிறஸம்ஸாரத்திலே. [உம்மோடொருபாடுழல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ச்வத்தைப்பற்றித்திரிவான். ஒருபார்ச்வத்துக்கு இளையபெருமாளுண்டிறே. [ஓரடியானுமுளனென்றே] - அநந்யப்ரயோஜநனுமிருப்பானொருவனுளனென்று. *ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிறபடியே ஒருவரில்லையென்று கைவாங்கியிருப்பர்; அதுவேண்டா, ஒருவனுளனென்று என்னிடையாட்டம் சொல்லுகிறிலர்கள்; செய்வதென் ?

என்றேயென்னை உன்னேரார்கோலத்திருந்தடிக்கீழ்*
நின்றேயாட்செய்ய நீகொண்டருள நினைப்பதுதான்?*
குன்றேழ்பாரேழ் சூழ்கடல்ஞாலமுழுவேழும்*
நின்றேதாவிய நீள்கழலாழித்திருமாலே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'உன்திருவடிக்கீழ் என்னை நிலையாளாகக்கொள்வது என்று?' என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்கிறார். [ஏரார் கோலத்திருந்தடிக்கீழ்] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஒப்பனை திருந்தின திருவடிக்கீழ். [குன்றென்று தொடங்கி] - சங்கசக்ராதி திவ்யாயுததாரனும், ச்ரிய:பதியாய், குலபர்வதங்களேழையும் ஏழுத்வீபங்களையும் ஏழுகடல்சூழ்ந்த பூமியையும் எல்லாவற்றையும் நின்றநிலையிலே அநாயாஸேந அளந்தருளின நீண்ட திருவடிகளையும் உடையயானவனே! நினைத்தது முடிக்கவல்லவனே! என்றுகருத்து. லோகங்களையெல்லாமளந்த ச்ரமந்தீர அடிமைசெய்யப் பெறுகிறிலேனென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'பிறரைவிடீர்; உன்திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலையாளாக என்னைக் கொள்வது என்று?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார். [என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறோமென்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப்பரிந்தன்றி உளனாகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இத்யாதி] - உன்னழகுமிக்க ஒப்பனைதிருந்தின திருவடிகளின்கீழே. மங்களாசாஸநம் பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - "தேஹிமே ததாமிதே" என்று ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு போகையன்றிக்கே, விடாதேநின்று அடிமைசெய்ய. [நீகொண்டருளி] - நான் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமைசெய்வானென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளி [நினைப்பதுதான்] - [நின்றேயாட் செய்ய - நினைப்பதுதான்] - அவன்நினைவுக்கே ப்ரபலவ்யாப்தியுள்ளது, அபிநிவேசம் அப்ரயோஜகமென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி] - "வண்பரிசாரத்திருந்த" என்று -

எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்புத்தனக்கே பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷமான செயல்களைச்செய்தால் மங்களாசாஸநம் பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுலபர்வதமென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச்சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி ஏழு வகைப்பட்ட பூமியையுடைய நின்றநிலையிலே நின்றளந்துகொள்ளும்படி நீண்ட திருவடிகளை யுடையையாய்க் கையும் திருவாழியுமான ச்ரிய:பதியே! சங்கசக்ராதி திவ்யாயுததாரனுய், ச்ரிய:பதியாய் வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியை ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்துள்ள ச்ரமஹர சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெறுவது என்றுகாண்! என்கை. அரியனசெய்யவல்ல நீ,நான் உன்திருவடிகளைக்கிட்டி யடிமை செய்யும்படி நினைத்தருள வேணு மென்றுமாம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'பிறரைவிமர்: உன் திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலையாளாக என்னைக் கொள்வது என்று?', என்று அவன் தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறோமிறே என்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப் பரிந்தன்றி உளேனாகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இத்யாதி] - உன் அழகு மிக்க ஒப்பனை இருந்தின திருவடிகளின் கீழே. மங்களாசாஸநம் பண்ணியல்லது நிற்க வொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - *தேஹிமே ததாமிதே* என்று ப்ரயோஜ நத்தைக்கொண்டு போகையன்றிக்கே, விடாதே அடிமைசெய்ய. [நீ கொண்டருள] - நான் இடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்தேகொண்டருள. [நினைப்பதுதான்] - [நின்றேயாட்செய்ய - நினைப்பதுதான்] அவன் நினைவுக்கே ப்பல வ்யாப்தி யுள்ளது. தம்மபிநிவேசம் அப்ரயோஜகமென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி] - "வண்பரி சாரத்திருந்த" என்று - எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்புத்தனக்குப் பரியவேண்டியிருக்க, அதிமா நுஷமான செயலைச் செய்தால் மங்களாசாஸநம் பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுல பர்வதமென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி ஏழு வகைப்பட்ட பூமியையுடைய நின்றநிலையிலே நின்று அளந்து கொண்டருளும்படி நீண்ட திருவடிகளை உடையையாய்க் கையும்திருவாழியுமான ச்ரிய:பதியே! சங்கசக்ராதி திவ்யாயு தங்களையுடைய ச்ரிய:பதியாய்வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியையடைய, நின்ற நிலையிலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்த ச்ரமஹர சிசிரோபசாரம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று? என்கை. அரியனசெய்யவல்ல நீ, நான் உன் திருவடிகளைக்கிட்டி நின்று அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருளவேணுமென்றுமாம்.

திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள்* எம்
பெருமான்தன்மையை யாரறிகிற்பார்? பேசியென்*
ஒருமாமுதல்வா! ஊழிப்பிரான்! என்னையாளுடை*
கருமாமேனியனென்பன் என்காதல்கலக்கவே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகள் தகஷாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் என் செய்ய அஞ்சு கிறீர்! என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அவர்கள் உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளையறியார்கள்; நான் என்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே கலங்கிக் கதறுநின்றேனென்கிறார். [திருமால்] - திருமாலே! [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேச்வரனுன உன்னுடைய படியை. [ஒருமாவென்று மேலுக்கு] - விலக்ஷணபரமகாரணமாய் காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய் என்னையடிமை யாக்கிக்கொண்ட அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன் என்று சொல்லாநிற்பன், என்னுடைய ஸ்நேஹம் என்னைப்பற்றிக் கலக்கப்பண்ண.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிற தென்? என்ன; அவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோ? என்கிறார். [திருமால்] - திருமாலே! என்று ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணவல்லவர்களோ

அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுமுடையனாய், அதிலே அங்யபரனானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாதகவேஷம் தோற்றநிற்கிற ருத்ரன், தன்அபிமதலாபத்திலே அங்யபரன். [எம்பெருமான் தன்மையை] ஸர்வேச்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [யார் அறிகிற்பார்] - யார் அறிகிறவர்? அங்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யத்தை அறிவர்களோ? அங்யபரரானால் தான் தேவருடையஸௌகுமார்யம் சிலர்க்குஅறியலாமோ? [பேசியென்] - சொல்லி யென்னப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ! உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? பரிகைக்கு நீருண்டேயென்ன: நானும்செய்வது இவ்வளவன்றோ? என்கிறார்; [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை] - புறம்பேஅங்யபரனான என்னை, அநங்யபரனாம்படிபண்ணின வடிவழகையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிறே என்னளவு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் வடிவழகாலே யென்னைச்சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக் கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல் கலக்கவே] - என்ப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படிகலங்கப் பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச்சொன்னேன் இத்தனைபோக்கி, உன்ஸௌகுமார்யத்தை எல்லைகண்டு சொன்னேனல்லேன்: ப்ரேமாந்தனாய்ச் சொன்னேனத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்து சொன்னேனல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருசமன்று; ப்ரேமாந்தனான என்னுடையபரிவும் உனக்கு ஸத்ருசமன்று என்றதாயிற்று.

ஈடு:—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென்? என்ன, அவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோவென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுமவர்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுடையனாய், அதிலே அங்யபரனானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாதக வேஷந் தோற்ற நிற்கிற ருத்ரன்: தன்னபிமதலாபத்திலே அங்யபரன். [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேச்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [ஆரறிகிற்பார்] - சிலராலே அறியலாயிருந்ததோ? அங்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யத்தை அறியவல்லர்களோ? அங்யபரரானால்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யந்தான் சிலரால் அறியலாமோ? [பேசியென்] - இது சொல்லி என்னப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ? உன்ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? அவர்கள் நம்மை அறியமாட்டார்களாகில் அறிந்தநீர் பேசிக்காணீரென்ன, "என்னால்தான் செய்யலாயிருந்ததோ!" என்கிறார்; [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை இத்யாதி] - புறம்பே அங்யபரனான என்னை அநங்யபரனாம்படிபண்ணின வடிவையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிறே என்னளவும். ஸர்வநிர்வாஹகனாய் வடிவழகிலே என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல் கலக்கவே] - என்னுடையப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன் வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச் சொன்னவத்தனைபோக்கி, உன் ஸௌகுமார்யத்தை எல்லை கண்டு சொன்னேனல்லேன். ப்ரேமாந்தனாய்க்கொண்டு சொன்னேனத்தனை போக்கி, நெஞ்சொழிந்து சொன்னேனல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருசமன்று, ப்ரேமாந்தனான என்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருசமன்று என்றதாயிற்று.

கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர்*
துளக்கமில்லாவானவர் எல்லாந்தொழுவார்கள்*
மலக்கமெய்த மாகடல்தன்னைக்கடைந்தானை*
உலக்கநாம்புகழ்கிற்பது என்செய்வது?உரையீரே. (10)

ஓ—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளை யநுஸந்தித்துப் பரிவராய்க் காப்பார் அநேகருளர்; ஒருவரும் பரியவேண்டாதபடி நான் பெரியமிடுக்கன்' என்று நம்பெருமான் அருளிச்

செய்ய; அத்தையநுஸந்தித்துத் தம்முடை பயங்கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார். [கலக்கமென்று தொடங்கி] - தங்களுடைய அறிவுகளுக்கு, விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே நல்ல தபஸ்ஸுக்களையுமுடையராய் முமுக்ஷுக்களான முனிகளும் முக்தரும் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறுமமரர்களும் என்கிற இவர்களெல்லாம் அவனைப் பரிந்து காக்கக்கடவார். [மலக்கமென்று தொடங்கி] - பெருங்கடல் மலங்கும்படிகடைந்த பெருமிடுக்கனை நாம் முடியப் புகழவல்லோமாகையாவது என் செய்தபடி? சொல்லிகோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நம் ஸௌகுமார்யாதிகளை யநுஸந்தித்துப் பரிவராய் நமக்குரக்ஷகராயிருப்பார் அநேகருளர்; ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடி நான் பெருமிடுக்கன் என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அத்தையநுஸந்தித்து பயங்கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார். [கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களையுடைய மநநசீலரான ஸநகாதிகள். [கரைகண்டோர்] - முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - முதலிலே ஸம்ஸார ஸ்பர்சகந்தமில்லாத நித்ய ஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம்; அதாகிறது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்களெல்லாம் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமைசெய்கையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே மங்களாசாஸநமிறே. [மலக்கமெய்த] - மஹத்தத்த்வமானகடலை க்ஷுபிதமாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்கனை: பரியுமவர்கள்தாங்களும் குழைசரக்காம்படி மிடுக்கனென்கை. [உலக்குநாம்புகழ்கிற்பதென்செய்வது? உரையீரே] - அவன்படியை நேராக அறியாதநாம் பரிவிலேயிழிந்து முடியப்பேசப்புக்கது, என்செய்தோமானோம்? சொல்லிகோள்! முன்பு தன்மிடுக்கைக் காட்டினவிடங்களில் அத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணாதே, அதுதன்னைச் சொல்ல, இப்போது ஸமாஹிதராயிற்று, இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டக்கடவதாகையாலேயாதல், ஈச்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே யாதலிறே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர்பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக நமக்கு ஸநகாதிகள் முக்தர் நித்யஸூரிகள் இவர்கள் கிட்டிநின்று பரிமாறுகிறார்கள்; நாம்தான் அரிய செயல்களும் செய்ய வல்லோம் சிலரானபின்பு, நீர் நமக்கு அஞ்சவேண்டாகாணுமென்ன; முன்பு பயஹேதுக்களான வைதானே பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் அத்தையநுஸந்தித்து இனியராகிறார். இவர்தமக்கு இன்னபோது இன்னது பயஹேதுவாம், இன்னபோது இன்னது பரிஹாரமாம் என்று தெரியாதிறே.

[கலக்கமில்லாநல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயங்களால்வரும் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களை யுடையராய் மனனசீலரானஸநகாதிகள். [கரைகண்டோர்]- முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - துளக்கம் - நடுக்கம். ஸம்ஸாரஸ்பர்சமில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம். அதாவது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்கள் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே, மங்களாசாஸநமிறே. [மலக்கம் இத்யாதி] மஹத்தத்த்வமான கடலை க்ஷுபிதமாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்கன். பரிகிறவர்கள் தாங்களும் குழைசரக்காம்படி பெருமிடுக்க னென்கை. [உலக்க இத்யாதி] - அவன்படியை நேராக அறியாத நாம் பரிவிலே யிழிந்து முடியப்பேசப் புக்கது, என்செய்தோமானோம்? சொல்லிகோள். முன்பு தன்மிடுக்கைக் காட்டினவிடங்களில் அத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணாதே அது தன்னையே சொல்ல இப்போது ஸமாஹிதமாயற்றது, இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டக்கடவதாகையாலேயாதல், ஈச்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலேயாதலிறே.

உரையாவெந்நோய்தவிர அருள்நீள்முடியானை*
வரையார்மாட மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்*
உரையேய்சொல்தொடை ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்*
திரையேவல்லார் நீடுலகத்துப்பிறவாரே (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், எம்பெருமானுடைய தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறவாரென்கிறார். [உரையாவென்று தொடங்கி] - வாயால் பேசவொண்ணாதபடி தமக்கு வர்த்தித்த பயம்போம்படி யருளும்ஸ்வபாவனும் அதுக்கீடான ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமான பெரிய திருவபிஷேகத்தையுமுடையவனைத் தம்முடைய வ்யஸநம்போகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய்ச்சேர்ந்த சொற்றொடையை உடைத்தாயிருந்துள்ள விலக்ஷணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை. [நிரையேவல்லார்] - அர்த்தக்ரமத்திலே அறிவார்.

இ—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார், அவன்தனிமை கண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார். [உரையா வெந்நோய்] - வாசாமகோசரமாய் அதிக்ரூரமான நோய். தம்மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, "உபயவிபூதியுக்தனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சின நோயிறே. [தவிர அருள்] - இதுபோம்படிக்கீடாக அருளும் ஸ்வபாவனான உபயவிபூதி நாதனை. இவ்வாழ்வாருடைய பயந்தீர்ந்தபின்பாயிற்று உபயவிபூதிக்கும் ரக்ஷகனாகச் சூடின முடி நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார் இத்யாதி]-இவர்பயம் நிவ்ருத்தமானவாறே, ஸம்ருத்தமுமாய் ஸ்த்திரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். உக்தியாய்ச்சேர்ந்த சொற்றொடையையுடைத்தாய், விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையே வல்லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்யஸிக்கவல்லார், தமக்குப்பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதில் இழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்கவொண்ணாதென்றிருக்கிறார். [நீடுலகத்துப் பிறவாரே] - பூமிப்பரப்படைய அநுஸந்தித்தால், பரப்பேயாய், ஸர்வேச்வரன்தனிமைக்குப் பரிய ஒருவரைக்கிடையாத இத்தேசத்தில் பிறவார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார் அவன்தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவா ரென்கிறார்.

[உரையாவெந்நோய்] - வாசாமகோசரமாய், அதிக்ரூரமான நோய். தம்மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, "உபயவிபூதிநாதனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சினநோயிறே. [தவிரவருள்நீள்முடியானை] - இதுபோம்படிக்கீடாக அருளும் ஸ்வபாவனான உபயவிபூதிநாதனை. "இவர்பயம்போம்படி "உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்" என்று சிரஃகம்பநம் பண்ணினான்போலேகாண்" என்று அம்மங்கியம்மாள். இவ்வாழ்வாருடைய பயம் நிவ்ருத்தமான பின்பாயிற்று, உபயவிபூதிக்கும் ரக்ஷகனாய்ச் சூடின முடியும் நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார் இத்யாதி] - இவர்பயம் நிவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ருத்தருமாய் ஸ்த்திரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். [உரையேய் இத்யாதி] - உக்தியால் சேர்ந்த சொல்தொடையையுடைத்தாய் விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல்லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்யஸிக்க வல்லார்; தமக்குப்பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதிலிழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்க வொண்ணா தென்றிருக்கிறார். [நீடுலகத்துப்பிறவாரே] - இப்பூமிப்பரப்பையடைய அநுஸந்தித்தால், பரப்பேயாய், ஸர்வேச்வரன்தனிமைக்குப் பரிய ஒருவரைக் கிடையாத இந்தேசத்திலே பிறவார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

நான்காந் திருவாய்மொழி - வார்கடாவருவி : ப்ரவேசம்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய தனிமையை யநுஸந்தித்து மிகவும் பீதரான ஆழ்வார்க்கு, சௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யாதி களாகிற அத்புதகர்மங்களையு முடையனாய், அதுக்குமேலே மிகவும்சக்திமான்களாய்த் தனக்குப் பரிவரா யிருப்பார் அநேகரோடேகூடத் திருச்செங்குன்றூரிலே தானிருந்தருளினபடியைக் காட்டியருளக்கண்டு; எம்பெருமான், ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜருடைய பயத்தைத் தம்முடைய ஸாமர்த்த்யத்தைக் காட்டிப் பெருமாள் தீர்த்தருளினாப்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் பார்சவஸ்த்தருடைய பயத்தை அம்மல்லரை முடித்து க்ருஷ்ணன் தீர்த்தருளினாப் போலேயும், தம்முடைய பயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே "க்ருதார்த்தனானேன், இனி அவனையல்லது எனக்கு தாரக போஷக போக்யாதிகளில்லை" என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், "ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேக்ஷையேயாலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவாநிற்கும். ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷிதத்தைப் பற்றக் கிட்டுமதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக் கடவாரில்லை, என்னுகிறதோ?" என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்தஅச்சந்தீரும்படி, 'நமக்குப் பரிவருமுண்டு, ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடி அவர்களுக்கு ரக்ஷகமாம்படியான மிடுக்கும் நமக்குஉண்டு" என்றுதன்படிகளைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்நின்றார் கீழ்: இதில் - "தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு தேஹஜ்ஞாநம் பிறந்தாலும் தேஹாத்மாபிமானம் பின்னாட்டுமாபோலே, இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வபாவராயிருப்பர், இன்னமும் மறுவலிடக்கூடும், மறுவலிடாத படி பரிஹரிக்கவேணும்" என்று தன் சௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளாகிற அத்புதகர்மங்களையும், எதிரிட்ட விரோதிவர்க்கத்தை வேரோடே வாங்கிப்பொகடவல்ல ஸர்வசக்தியையுங் காட்டி; ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த பயத்தை, "பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந்" என்று தன்மிடுக்கைக்காட்டிச் சக்ரவர்த்திதிருமகன் போக்கினாப்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் "நஸமம் யுத்த மித்யாஹு:" என்கிறபடியே பார்சவஸ்த்தருடைய பயத்தை க்ருஷ்ணன் மல்லரையழித்துத் தீர்த்தருளினாப் போலேயும், தம்முடைய பயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், "இனி நமக்கு தாரகபோஷக போக்யாதிகள் அவனல்லதில்லை" என்று ப்ரீதராய் முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலேபீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சு சென்று அநுபவித்து க்ருதக்ருத்யராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—"ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேக்ஷையே ஆலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்துத் தனியே உலாவாநிற்கும்; ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷிதங்களைப்பற்றக் கிட்டுமதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக்கடவாரில்லை: என்புகுகிறதோ?" என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சந்தீரும்படி "நமக்குப்பரிவருண்டு: ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடியான மிடுக்கும் நமக்குண்டு" என்று தன்படிகளைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய் நின்றார் - கீழ்; இதில் - இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வபாவராயிருப்பர், காதல்மையலேறிக்கலங்கி "முக்தரும் நித்யரும் இங்கில்லையே, ஸநகாதிமுமுக்ஷுக்கள் நல்லதபஸ்ஸும் மநநத்யானமும் விடமாட்டார்கள், கடல்கடைந்தது தேவயோநியிலேயன்றோ" என்று கலங்குவர். இன்னம் இவர்க்கு இது மறுவலிடக்கூடும்" என்று பார்த்து, மறுவலிடாதபடி தன்சௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்புதகர்மங்களையும், எதிரிட்டவிரோதிவர்க்கத்தை வேரோடே வாங்கிப் பொகடவல்ல சக்தியையும் காட்டிக்கொடுத்து, அதுக்குமேலே, "அதிசயிதஜ்ஞாந சக்திகராய்த் தனக்குப்பரிவராயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு" என்று காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு க்ருதார்த்தராய், அவன்வடிவழகிலேயும் நெஞ்சுசென்றநுபவித்து இனியராகிறார்.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் *ராகவம் சரணம் கத:* என்றுவந்து விழுந்தபோது, மஹாராஜர் பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, தானுக்கென்று,"இவன்சொன்னவார்த்தை பெருமாள்

திருச்செவியிலே படுமாகில் சாலத்தப்பாம்'' என்று, ''நாயன்தே! ராவணப்ராதா, ராக்ஷஸஜாதி: அவன் புகுரக்கடவனல்லன்'' என்ன, ''இவர் நம்பக்கல் பரிவாலே சொல்லுகிறவார்த்தை, நம்மிடுக்கைக்காட்டவே தெளிவர்'' என்றுபார்த்து, *பிசாசாந் தாநவாந்* இத்யாதியாலே தம்முடைய மிடுக்கைக்காட்டக்கண்டு அவர் அச்சந்தீர்ந்து, *கிமத்ர சித்ரம்* என்று இனியரானாப்போலவும், மல்லயுத்தத்தில் *ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:* என்கிற பார்ச்வஸ்த்தருடைய பயத்தை, அவர்கள்ஸந்நிதியிலே க்ருஷ்ணன் மல்லரை யழியச்செய்து தீர்த்தருளினாப்போலவும், தம்முடைய பயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், ''இனி நமக்கு தாரகபோஷக போக்யங்கள் இவனல்லது இல்லை'' என்று ப்ரீதராய், முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலே பீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சுசென்றநுபவித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

வார்கடாவருவியானைமாமலையின் மருப்பிணைக்குவடிறுத்துருட்டி*
ஊர்கொள்திண்பாகனுயிர்செகுத்து அரங்கின்மல்லரைக்கொன்றுசூழ்பரண்
போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீமிசைக்கஞ்சனைத்தகர்த்த* [மேல்*
சீர்கொள்சிற்றாயன்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறெங்கள்செல்சார்வே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீட மல்லப்ரப்ருதிகளான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுடைய பயத்தைப் போக்கவல்ல புகலென்கிறார். [வார்கடாவென்று தொடங்கி] - பாயாநின்றுள்ள மதஜலமாகிற அருவியையுடைய ஆனையாகிற பெரியமலையினுடைய இரண்டுகொம்புகளாகிற சிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து அத்தையுருட்டி நிலையுடையனும், ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி ரங்கத்திலே யுத்தோத்முகரான மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரணென்று தொடங்கி] - சூழவுண்டான பரண்களின்மேலே நின்ற ஆண்பிள்ளைகளான ராஜாக்கள் முதுகிட்டுப் போம்படி மாடத்தின்மேலேயிருக்கிற கம்ஸனை விழவிட்டுத் தகர்த்த.

இ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு நிர்ப்பயமான புகலென்கிறார். [வார்கடாவருவியானை மாமலையின்] வாராநின்றுள்ள மதஜலமான அருவியையுடைய ஆனையாகிற [மாமலையினுடைய. கடா - மதம். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி, புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினான், ப்ரமாதத்தாலே பிறந்ததென்று மாதுலனும் வெறுத்துவிடுவானாக நினைத்து. ''புகுவாய்நின்ற போதகம்வீழப்பொருதான்'' என்னக்கடவதிறே; ''பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை'' என்றுதொடங்கி, ''மருப்பொசித்த பாகன்'' என்னக்கடவதிறே. [மருப்பிணைக் குவடிறுத்து] - மருப்பாகிற இணைக்குவடுகளை யிறுத்து; கொம்பாகிற சேர்ந்த சிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து. [உருட்டி] - திருவடிகளாலே அநாயாஸேந நூக்கி. [ஊர்கொள்திண்பாகனுயிர்செகுத்து] - திண்ணியனாய் ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப் போக்கி. திண்மையாகிறது - ஆனைகொம்பை முறித்தாலும் உயிர்பெறுத்தி நடத்தவல்ல சிக்ஷாபலம். ஆனையின் கொம்பை முறித்தாலும் இவனையழியாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லை. ஆனையின் கொம்பை முறிக்கைக்குள்ள அருமைபோருமாயிற்று, இவனுயிரைப் போக்குகைக்கு. [அரங்கின் மல்லரைக்கொன்று] - ஆனையினுடைய இரண்டுகொம்பையும் இருவருங்கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, யுத்தோந்முகராய்வந்த சாணூரமுஷ்டிகரைக்கொன்று. ஆனைபோயிற்றாகிலும் மல்லருண்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந்தவர்களையும் அழியச்செய்தபடி. ''ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:'' என்று பெண்கள் முதலான பார்ச்வஸ்த்தரடங்கக் கூப்பிட்டு பீதரான ஸமயத்திலே, அவர்கள்பயமெல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண்மேல்] - சுற்றுமுண்டான மஞ்சஸ்த்தலத்தின்மேலே நின்ற. [போர்கடா அரசர்புறக்கிட] - கெடும்படையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரும் அரசர். ''ஸேநாநயவிசாரத:'' என்கிறபடியே, தாசித்தலையிலே வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி படைபொருத்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே முதுகுகாட்டி ஓடும்படியாக. [மாடமீமிசை] - ''துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்தித:'' என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலே இருந்த. [கஞ்சனைத்

தகர்த்த] - கம்ஸனைக் கீழே விழவிட்டு மேலே தான் குதித்து, அதிலேநக்கரைந்து நசிக்கும்படிபண்ணினான்; ''அவஜ்ஞயா ஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேந மதுரேச்வரம்'' என்கிறபடியே. ''கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத் கிரீடமவநீதலே, ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச'', ''ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களைவாங்கிக் கொல்லுமாபோலே, தான்கொடுத்த முடியை வாங்கிக்காண் கொன்றது!'' என்று பணிக்கும் அம்மங்கியம்மாள். [சீர்கொள் சிற்றாயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே, வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - புலிநின்ற தூறுபோலே ப்ரதிகூலர்க்கு அஞ்சவேண்டும் ஊர். [எங்கள்] - மஹாராஜர், பெரியாழ்வார், ஸ்ரீவிதுரர், தாம் இவ்வனைத்த பரிவர்க்கு. [செல்சார்வே] - நிர்ப்பயஸ்த்தானமென்று புகும் புகல்! கீழ் இவர்க்கு ஓடின பயம் நீங்கிற்று என்னுமது இயல்தழைப்பிலே தெரிந்திருக்கிறபடி கண்டதே.

௩௫.—முதற்பாட்டு. குவலயாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு நிர்ப்பயமான புகலென்கிறார்.

[வார்கடாவருவியானைமாமலையின்] - வாராநின்றுள்ள மதஜலமான அருவியையுடைய ஆனையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மதம். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத்தீற்றிப் பிச்சேற்றிப் புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினான், ப்ரமாதத்தாலேவந்ததென்று மாதுலனைக் கண்ணநீர்விழ விட்டுத் தானிருப்பானாக. ''புகுவாய்நின்றபோதகம் வீழப்பொருதான்'' என்னக்கடவதிறே. [மருப்பினைக் குவடிறுத்து] - மருப்பாகிற இணைக்குவடுகளை இறுத்து; கொம்பாகிற சிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து. அம்மலையிலே இரண்டு சிகரங்களை ஒடித்தாப்போலே. [உருட்டி] - கொம்புகளைப்பறித்தவாறே புளுக்காங்கது; திருவடிகளாலே அநாயாஸேந தள்ளி. [ஊர்கொள் திண்பாகன்] - உயிருள்ள பதார்த்தத்தை நடத்துமாபோலே நடத்தவல்லனாயிற்று சிக்ஷாபலத்தாலே. இன்னியலும் ஆனையை நடத்துகிற பாகன், [உயிர் செகுத்து] - அத்தைத்தள்ளினாலும் இவனுயிர் போகாதவன்று அத்தை முடித்ததாகாது காணும். [அரங்கின்மல்லரைக்கொன்று] - ஆனையின் கொம்புகளை இரண்டையும் இருவரும் கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, அச்செருக்குப் பொறுமையாலே, யுத்தோந்முகராய் வந்த சாணூரமுஷ்டிகர்களைக் கொன்று. ஆனை இரயக்காகையாலே விரகறியாதேபட்டது; அது போலேநிற்கிறார் மல்லருன்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந்தவர்களை அறியச்செய்தபடி, *ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:* என்று பெண்கள் முதலான பார்ச்வஸ்த்தரடங்கக் கூப்பிட்டு பீதரான ஸமயத்திலே, அவர்கள்பயமெல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண் மேல்] - சுற்றுமுண்டான மஞ்சத்தின் மேலே நின்ற. [போர்கடாவரசர்புறக்கிட] - கெடு படையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரு மரசர். *ஸேநாநயவிசாரத:* என்கிறபடியே தூசித்தலையிலே வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி படைபொருத்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் முதுகுகாட்டி ஓடும்படியாக. [மாடமீமிசை]-*துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்தித:*என்கிறபடியே உயர்ந்த மாடத்திலே இருக்கிற. தனக்கு பயம் எவ்வளவுண்டு அவ்வளவும் உயர்த்தினானாயிற்று மாடத்தை. [கஞ்சனைத்தகர்த்த] - அவனிருக்கிற இடத்தளவும் எழப்பாய்ந்து. ''கஞ்சன்குஞ்சி பிடித்தடித்தபிரான்'' என்கிறபடியே - மயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு மேலே பாய்ந்து பசளைக்கலம்போலே]உடைத்தான்; *அவஜ்ஞயா ஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேந மதுரேச்வரம்* என்கிறபடியே. *கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரிடமவநீதலே—ஸ கம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச* ''ராஜத்ரோஹிகளைக்கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுமாபோலே, தான் கொடுத்த முடியை வாங்கிக்காண் கொன்றது'' என்று அம்மங்கியம்மாள் பணிப்பர். [சீர்கொள்சிற்றாயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] புலிநின்ற தூறு போலே ப்ரதிகூலர்தங்களுக்கு அஞ்ச வேண்டும் ஊர். [எங்கள்] - மஹாராஜர், பெரியாழ்வார், ஸ்ரீவிதுரர், தாம், பிள்ளையுறங்காவில்லி தாஸர், இவ்வனைத்த பரிவர். [செல்சார்வே] - நிர்ப்பயஸ்த்தானமென்று புகும் புகல். கீழ், இவர்க்கு ஓடினபயம் நீங்கிற்றென்னுமிடம் இயல்தழைப்பிலே தெரிந்திருக்கிறபடி கண்டதே.

எங்கள்செல்சார்வுயாமுடையமுதம் இமையவரப்பனென்னப்பன்*
பொங்குமூவுலகும்படைத்தளித்தழிக்கும் பொருந்துமூவுருவனெம்மருவன்*
செங்கயலுகளுந்தேம்பணைபுடைசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு
அங்கமர்கின்ற* ஆதியானல்லால் யாவர்மற்றுஎன் அமர்துணையே? (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸமர்த்தனும் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானல்லது எனக்கு நல்ல துணையில்லை என்கிறார். [எங்களென்று தொடங்கி] - எங்கள்புகல் எங்களுடைய நிரதிசயபோக்யம் அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவன். [பொங்கென்று தொடங்கி] - தனக்கு விபூதியாய் ஸம்ருத்தமான இம்மூன்று லோகத்தையும் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, அழிப்பதான இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவையு முடையான். [எம்மருவன்] - எனக்கு தாரகனுமுள்ளான். [செங்கயலுகளுமென்று மேலுக்கு] - இளமையாலே சிவந்திருக்கிற கயல்கள் களியாநின்றுள்ள தேனையுடைத்தான நீர்நிலம் சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வகாரணமானவனல்லது வேறு எனக்குச்சேர்ந்த துணையில்லை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸமர்த்தனுய்த் திருச்செங்குன்றூரிலேநின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்லதுணையில்லை என்கிறார். [எங்கள் செல்சார்வு] - ஆச்ரிதர்க்கு நிர்ப்பயமானபுகல். கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு இவர் தனியரல்லரே. "குன்றமெடுத்தபிரா னடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோபனுரை" என்று அவர்களோடுஒன்றிநின்றுசொல்லுகிற சொல்லிறே. [யாமுடையமுதம்] - புகலேயாய் போக்யவஸ்து வேறு தேடவேண்டாதிருக்கை. தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [இமையவரப்பன் என்னப்பன்] - நித்ய ஸூரிகளை அடிமைகொண்டாப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்; குறைவற்றார்க்கு ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமாய் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையுண்டாக்கி நோக்கி யழிக்குமவன். [பொருந்து மூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்று வடிவையுடையவன். ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்; ருத்ராந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹரிக்கும்; ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலநம் பண்ணும். பொருந்துகையாவது - ரஜஸ்தம:ப்ரசுரமான ப்ரஹ்மாதிகளோடு, திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - தான் ஸகலத்துக்கும் உத்பத்த்யாதி ஹேதுவாயிருப்பதொன்று இல்லையென்னுமிடத்தைக்காட்டி எனக்கு தாரகனுனவன். "உத்பத்தி ஸ்த்திதி நாசாநாமஹேதும்ஹேயமீச்வரம்" ஸ்வேதரஸகலமும் தன்நினைவாலேயாய்த் தான் ஒருவர்நினைவின்படியன்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக்காட்டி என்னைதரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்த கயல்கள் களித்துவர்த்திக்கிற தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேசித்து, பின்பு வார்கடாவருவியாய் ப்ரீதராக வேண்டாதே, ஸகலபதார்த்தங்களும் களித்துவர்த்திக்கிற தேச மென்கை. [தேம்பணை புடைசூழ்] - தேனையுடைத்தான நீர்நிலம் சூழப்பட்ட என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்டவூரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வூர். [ஆதியான்] - ஸர்வகாரணபூதனுனவன் என்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென்னுதல். ப்ரஜைக்கு பரத்யாஸந்நையாய் வர்த்திக்குந் தாயைப்போலே, என்ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர் மற்று என் அமர்துணையே] - இவனையொழிய வேறு எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக்கட்டியாதல்; துணையென்று பேராய், ஆபத்திலே கூட விழுதல் செய்யுமித்தனை யென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸமர்த்தனுய்த் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்துணையில்லை யென்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - அநுகூலராயிருப்பார்க்கெல்லாம் அஞ்சவேண்டாத புகல். [யாமுடை யமுதம்] - புகலேயாய், போக்யவஸ்து வேறே தேடவேண்டாதே யிருக்கை 'எங்கள், யாம்' என்னப்பலருண்டே; கேசவன்தமர்க்குப் பின்பு தனியரல்லரே. 'குன்றமெடுத்த

ப்ரானடியாரொடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்" என்று அவர்களோடு ஒன்றிநின்று சொல்லுகிற சொல்லிறே. [இமையவரப்ப னென்னப்பன்] - நித்யஸூரிகளை அடிமை கொண்டாப்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்; குறைவற்றார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் உண்டாக்கி ரக்ஷித்து அழிக்குமவன். [பொருந்துமூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவை உடையவன்; ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; ருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸம்ஹரிக்கும்; ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணும். பொருந்துகையாவது - ரஜஸ்தம: ப்ரசுரரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - "அல்லாதார்காரியம் நம் புத்யதீநமாயிருக்கு மத்தனையல்லது நங்கார்யம் அல்லாதார்நினைவின் படியல்லகாணு மிருப்பது" என்று எனக்கு அறிவித்து; என்பயநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி, எனக்கு தாரகனானவன். *உத்பத்திஸ்த்திதிநாசாநா மஹேதும் ஹேதுமீச்வரம்* - ஸ்வேதர ஸகலங்களும் தன்னினைவிலேயாய், தான் ஒருவன் நினைவின்படியன்றிக்கே இருக்கிறபடியைக்காட்டி என்னை தரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்தகயல்கள் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேசித்து, பின்பு வார்கடாவருவியாய் ப்ரீதராக வேண்டாதே, ஸகல பதார்த்தங்களும் களித்தேவர்த்திக்கும் தேசமென்கை. [தேம்பணைபுடை சூழ்] - தேனையுடைத்தான நீர்நிலங்கள் சூழ்ந்த என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட ஊரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஊர். [ஆதியான்]-ஸர்வகாரணமானவனென்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவ னென்னுதல்; ப்ரஜைக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக வர்த்திக்கும் தாயைப்போலே, என் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர்மற்று என்னமர் துணையே] - இவனையொழிய எனக்குச்சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக்கட்டியாதல், துணையென்று பேராய் ஆபத்திலேகூட வழுதல் செய்யுமித்தனை.

என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான் இருநிலமிடந்தவெம்பெருமான்
முன்னைவல்வினைகள் முழுதுடன்மாள என்னையாள்கின்றவெம்பெருமான்*
தென்திசைக்கணிகொள் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரைமீபால்
நின்றவெம்பெருமான்* அடியல்லால்சரண் நினைப்பிலும்பிறிதில்லை
யெனக்கே. (3)

ஈ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தையெடுத்தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறு சரணம் எனக்கு மநோரதத்திலுமில்லை என்கிறார். [என்னென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் மங்களாசாஸநத்தைக்கொண்டு எப்போதும் ஸேவிக்கிறபடியைக் காட்டித் தம்முடைய பயத்தைக் கெடுத்தானென்று கருத்து. [இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை யெல்லாம் எடுத்த தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். [முன்னையென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டிக் கீழில்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பயமெல்லாம்போம்படி என்னையாளுகிறவன். ப்ராக்தநமான ப்ரபல கர்மங்களாகவுமாம். [தென்திசைக்கு அணியென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - தெற்குத்திக்குக்கு ஆபரணமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையில் மேல் பார்ச்வத்தில்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மநோரதத்திலும் எனக்கு சரணமில்லை யென்கிறார். [என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய், எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் இடைவிடாமல் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியைக்காட்டி என் பயத்தைத் தீர்த்தானென்கை. [இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை

யெடுத்த தன்ஸாமர்த்யத்தைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியோபாதி ஸர்வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தம்பயத்தைக் கெடுத்தானென்கை. [முன்னை யித்யாதி] - ப்ராக்தநமான ப்ரபல கர்மங்கள் ஸாகல்யேந போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவன். சௌர்ய வீர்யாதிகளைக் காட்டிக் கீழ் எனக்குப்பிறந்த பயமெல்லாம் போம்படி யென்னையடிமைகொண்டவ னென்கை. வல்வினை யென்கிறது - பக்திபாரவச்யத்தையாயிற்று. இதிறே "உபயவிபூதி நாதனுக்கு என்வருகிறதோ!" என்னும் பயத்தைப் பிறப்பித்தது. பயஹேதுவிறே பாபமாகிறது. ப்ராக்தந ப்ரபல கர்மங்களென்றுமாம். [தென்திசைக்கு அணியித்யாதி] - ஆர்யர் இகழ்ந்தபூமியான தெற்குக் திக்குக்கு ஆபரணமான ஊர். [மீபால்நின்ற எம்பெருமான்] - மேலைத்திக்கில்நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய், இவர்க்கு பயநிவ்ருத்திக்குஉடலாயிருக்கிறது. நிரபேக்ஷமாஇறே பரத்வமிருப்பது. [அடியித்யாதி] - அவன்திருவடிகளொழிய மற்று ரக்ஷகமாயிருப்பதொருவஸ்து மநோரதத்திலு மில்லை.

௩௫.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தருளித் திருச் செங்குன்றூரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மநோரதத்திலும் எனக்கு சரண மில்லையென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் தனக்குப் பரிவராயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி, நான் அஞ்சாதபடி பண்ணி என்னுடைய சேஷத்வத்தை நிர்வஹித்தவன். [இருநிலம் இத்யாதி] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை எடுத்த தன் ஸாமர்த்யத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியோபாதி ஸர்வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிறபடியைக்காட்டித் தம்பயத்தைக்கெடுத்தானென்கை. [முன்னை இத்யாதி] ப்ராக்தநமான ப்ரபலகர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகிற ஸ்வாமி. சௌர்யவீர்யாதிகளைக் காட்டி, கீழ் எனக்குப் பிறந்த பயமெல்லாம்போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவனென்கை. வல்வினை என்கிறது - பக்தி பாரவச்யத்தையாயிற்று. அதிறே "ஸர்வசக்திக்கு என் வருகிறதோ?" என்னும்பயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தென்திசை இத்யாதி] - ஆர்யர்களிகழ்ந்த பூமியான தெற்குத் திக்குக்கு ஆபரணமான ஊர். [மீபால் நின்ற வெம்பெருமான்] - மேலைத் திக்கில் நிலையும் உத்கர்ஷ ஹேதுவாய் இவர்க்கு பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. நிரபேக்ஷமா இறே பரத்வமிருப்பது; [அடி இத்யாதி] - அவன்திருவடிக ளொழிய மற்று ரக்ஷகமாயிருப்பதொரு வஸ்து மநோரதத்திலுமில்லை.

பிறிதில்லையெனக்குப்பெரியமூவுலகும்நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த*
குறியமாணெம்மான்குரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக்கமென்னம்மான்*
செறிகுலைவாழைகமுகுதெங்கணிசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த்திருச்சிற்றாறு
அறிய*மெய்ம்மையேநின்றஎம்பெருமான் அடியிணையல்லதோரரணே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆச்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமான்திருவடிகளல்லது வேறுஎனக்கு அர ணில்லையென்கிறார். [பிறிதில்லை யெனக்கு] - வேறில்லை யெனக்கு. [குரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக் கம் என்னம்மான்] - மஹாகோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்த ஸாமர்த்யத்தாலும் அப்போதையழ காலும் என்னையடிமைகொண்டவன். [அறிய மெய்ம்மையேநின்ற எம்பெருமான்] - பூர்ணமாக அநு பவிக்கலாம்படி நின்ற.

இ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆச்ரிதர்ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன்திருவடிகளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார். [பிறிதில்லை யெனக்கு] - அவனையொழிய வேறெனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப் பேருருவமாய் நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசாவகாசமடைய விம்ம வளர்ந்த. தொடங்கின

கார்யம்வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமாணெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்
கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்த்தித்வத்தையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை
வெல்லுகைக்குக்கொண்ட வடிவைக்காட்டி பயத்தைக்கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாகோஷம்
எழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையுள்ள ரத்நம்போலேயிருக்கிற அழகிய
வடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்த்யத்தையும்
வடிவழகையுங்காட்டி என்னையடிமைகொண்டவன். [செறிகுலையித்யாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான
வாழை, அப்படியேயிருக்கிற கமுகு, தெங்கு. இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட ஊர். ஊர்ச் சிறப்பென்றும்
அரணென்றும் இரண்டில்லை. செறிந்தகுலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப்
புகுரவொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்றாறறிய] - திருச்சிற்றாற்றிலுள்ளார் ''ஸர்வேச்வரன்'' என்றறியும்
படியாக. மஞ்சா:க்ரோசந்திவத், [மெய்ம்மையேநின்ற எம்பெருமான்] - ''ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே''
என்றும், ''அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத'' என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாக நின்ற
என்ஸ்வாமி [அடியிணையல்லதோர் அரணே] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணை
யல்லதோர் அரண் - பிறிதில்லை எனக்கு.

௫.—நாலாம்பாட்டு. மஹாபலியை வென்று கடலைக்கடைந்தும் ஆச்ரித ஆபத்தைப்
போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது வேறு எனக்கு
அரணில்லையென்கிறார்.

[பிறிதில்லை எனக்கு] - அவனையொழிய வேறு எனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும்
நிறையப் பேருருவமாய் நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசாவகாசமடைய
விம்மவளர்ந்த. தொடங்கின கார்யம் வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமா
ணெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்த்தித்வத்தை
யுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக்கொண்டவடிவைக்
காட்டி பயத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாகோஷமெழும்படி கடலைக்
கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையுள்ள ரத்நம்போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக்
கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்த்யத்தையும்
அழகையுங்காட்டி என்னை அடிமை கொண்டவன். [செறிகுலைவாழை இத்யாதி] - செறிந்த
குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படிப்பட்ட கமுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட
ஊர். ஊர்ச்சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. செறிந்த குலைகளாலும் திரண்டு
சூழ்ந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புகுரவொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்றாறறிய] - திருச்சிற்
றாற்றிலுள்ளார் ''ஸர்வேச்வரன்'' என்றறியும்படியாக. மஞ்சா:க்ரோசந்திவத். [மெய்ம்மையே
நின்ற எம்பெருமான்] - "ஆத்மாநம் மாநுஷம்மந்யே" என்றும் "அஹம் வோ பாந்தவோஜாத:"
என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி, பத்தும்பத்தாக நின்ற என் ஸ்வாமி. [அடியிணையல்ல
தோரரணே] - அவன் திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணையல்ல தோரரண் -
பிறிதில்லை எனக்கு.

அல்லதோரரணும் அவனில்வேறில்லை அதுபொருளாகிலும்* அவனை
யல்லதென்னுவியமர்ந்ததிலாது ஆதலாலவனுறைகின்ற*
நல்லநான்மறையோர்வேள்வியுள்மடுத்த நறும்புகைவிசும்பொளிமறைக்கும்*
நல்லநீள்மாடத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறெனக்குநல்லரணே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மற்றுகந்தருளின நிலமுமெல்லாம் அவனதேயாய், அவ்விடங்களில்
நின்றருளுகிறானும் தானேயாகிலும், திருச்செங்குன்றூரையும் அங்கு நின்றருளுகிற எம்பெருமானையும்
அல்லது என்ஹ்ருதயம் சேர்ந்ததில்லையா தென்கிறார். [அல்லதென்று தொடங்கி] - அல்லாத கோயில்
களும் அவனையொழிந்திருப்பதில்லை. அர்த்த தத்த்வமிருக்கும்படி அது. [நல்லநான்மறையோர்] -
அநந்யப்ரயோஜநர். [வேள்வியுள் மடுத்த] - யாகங்களில் ப்ரவ்ருத்தமான.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அல்லாத வுகந்தருளினதேசங்க ளுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரிலல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார். [அல்லதோர் அரணும் அவனில் வேறில்லை] - அல்லாத விடங்களிலும் அவனை யொழிந்திருப்பதில்லை. [அதுபொருள்] - அர்த்த தத்த்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனேயிருந்ததாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவியமர்ந்து அணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளினவனையல்லது என்மாநஸம் சேர்ந்தணையாது. திருவடி, "பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி" என்றது, பரமபதத்தில் ப்ராப்தியில்லாமையோ? ராமாவதாரத்தில் பாவபந்தத்தாலேயிறே; அப்படியே இவரும். [ஆதலால்] - அத்தாலே. [அவனுறைகின்ற] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூ ரென்றுங்வயம். [நல்ல நான்மறையோர்] - அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள் மடுத்த நறும்புகை] யாகங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்க்கந்தியான தூமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்கள் அநுஷ்டாநத்துக்கு ப்பலமென்? என்னில்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், பகவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யும் அபிசாரம் ப்பலமாதல். எம்பெருமானுரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசும்பொளி மறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்குமென்னுதல்; விசும்பு தன்னில் ஒளியை மறைக்குமென்னுதல். [நல்ல நீள்மாடம்] - ஒருகர்மம் வேண்டா, ஊர்அரண்தானே ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கை. [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - "மாடமா மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணே] - "என்தான் வருகிறதோ!" என்று பீதனான எனக்கு நல்லபுகலான தேசம்

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களு மூண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே நீர் அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன,— அது அங்ஙனே இருக்கச்செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரிலல்லது எனக்கு ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோரரணுமவனில்வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களும் அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதில்லை. [அதுபொருள்] - அர்த்த தத்த்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவி அமர்ந்தணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனையல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தணையாது; ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஈச்வரனல்லாமையும் ப்ராப்தியில்லாமையுமோ, திருவடி "பாவோ நாந்யத்ரகச்சதி" என்றது? அப்படியே இவரும். அமர்ந்தணைகை - உள்வெதுப்பாற்றுப் பொருந்துகை. [ஆதலால்] இப்படியாகையால். [அவனுறைகின்ற]- அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூர் என்றந்வயம். [நல்லநான்மறையோர்]- அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மடுத்தநறும்புகை]-யாகங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்க்கந்தியான தூமம் அநந்யப்ரயோஜநராகில், இவர்களநுஷ்டாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்,— ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல் பகவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யுமபிசாரம் ப்பலமாதல், எம்பெருமானுரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசும்பொளிமறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்குமென்னுதல், விசும்புதன்னில் ஒளியை மறைக்குமென்னுதல். [நல்லநீள்மாடம்] - ஒரு கர்மமும் வேண்டா, ஊரரண்தானே ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கும். [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - "மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்னுமாபோலே. [எனக்குநல்லரணே] - அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணும் எனக்கு பயநிவ்ருத்தியுண்டாம் தேசம், அதுவல்லதில்லை. திருச்சிற்றாறென்று - திருப்பதிக்கும்பேர், ஆற்றுக்கும்பேர்.

எனக்குநல்லரணை யெனதாருயிரை இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை*
தனக்குந்தன்தன்மையறிவரியானைத் தடங்கடற்பள்ளியம்மானை*
மனக்கொள்சீர்மூவாயிரவர் வண்சிவனுமயனுந்தானுமொப்பார்வாழ்*
கனக்கொள்திண்மாடத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுட்
கண்டேனே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸர்வஜ்ஞனை தனக்குங்கூட அறியமுடியாத படியையுடையனும், அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாச்ரயணீயனுமாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை "தனக்கென்புகுருகிறதோ?" என்று அஞ்சாதபடி நிர்ப்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். [எனக்கென்று தொடங்கி] - எனக்கு நல்லபுகலுமாய் எனக்குதாரகனுமானவனை, [அம்மானை] - பெரியோனை. [மனக்கொள்சீரென்று மேலுக்கு] - எம்பெருமானுடைய குணங்களை எப்போதும் மநஸ்ஸிலேகொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார க்ஷமராயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர், தன்னையநுபவித்துத் தனக்குப்பரிந்து வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, செறிந்த திண்ணிய மாடங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணப்பெற்றேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனுமாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை, "தனக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். [எனக்கு நல்லரணை] - "அத ஸோऽபயங்கதோ பவதி" என்கிற விஷயத்துக்குபயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணானவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி எனக்கு தாரகனானவனை. [இமையவர் இத்யாதி] - பயப்ரஸங்கமில்லாத பரமபதத்திலேயிருந்து, அஸ்தாநேபயசங்கைபண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவானவனை. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்று அவர்களும் அஸ்தாநேபயசங்கைபண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். அஸ்தாநேபயப்படவேண்டும்படியிறே விஷய வைலக்ஷண்யம், [தனக்குந்தன்தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாசமில்லை. ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து நலியவேணும். [தடங்கடல் பள்ளியம்மானை] - மதுகைடபர்களை மழியச்செய்கைக்கும், ச்வேத த்வீபவாஸிகளுக்கு ஆச்ரயிக்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டவனை. [மனக்கொள்சீர் மூவாயிரவர்] - பகவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலே கொண்டு, "இவனுக்கென் வருகிறதோ?" என்று அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர் கோடியிலுள்ளாராயிற்று; "வவந்தே நியதோ முநிம்" என்கிற ஸ்ரீபரத்வாஜபகவானோடு ஒக்குமவர்கள். தன்னைப் பிரிந்தவன்றுமுதல் ராவணவதம் பண்ணிமீளுமளவும் செல்ல, "இவர்களுக்குஎன் வருகிறதோ?" என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான் [வண் சிவனும் அயனும் தானுமொப்பார்வாழ்] - ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக்கடவராய் ப்ரதாநரானமூவரும் செய்யக்கடவ கார்யத்தை ஒரொருத்தரே செய்யவல்லராம்படியாயிற்று இவர்கள்சக்தி யிருக்கும்படி. [கனக்கொள் திண்மாடம்] - செறிந்து திண்ணிதானமாடம். ஒருவர் பரியவொண்ணாதபடி ஸாரஸ்தானே யமைந்திருக்கை. [திருச்சிற்றாறு அதனுட்கண்டேனே] - பயப்பட்ட தேசத்திலே பயநிவ்ருத்தி பிறந்தாப்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதொரு ஸ்தாநமுண்டாய், அதிலே காணப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயனுமாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனை "தனக்கென் வருகிறதோ" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்குநல்லரணை] *அத ஸோऽபயங்கதோ பவதி* என்கிற விஷயத்துக்குப்பயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணானவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டி எனக்கு தாரகனானவனை. [இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை] - அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானவனை. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. [தனக்குந் தன் தன்மை யறிவரியானை]-ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாசமில்லை; ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து நலியவேணுமே. [தடங்கடல் பள்ளியம்மானை] ச்வேதத்வீபவாஸிகள் ஆச்ரயிக்கைக்கும், மதுகைடபாதிகளை அழியச்செய்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. [மனக்கொள்சீர்மூவாயிரவர்] - பகவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலேகொண்டு, "இக்குணாதிகளுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஸ்தாநேபயசங்கை

பண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர்கோடி யிலேயாயிற்று; *வவந்தே நியதோ முநிம்* என்கிற ஸ்ரீபரத்வாஜமஹாமுனியோடொக்குமவர்கள். தன்னைப்பிரிந்த அன்றுமுதல் ராவணவதம்பண்ணி மீளுமளவுஞ்செல்ல இவர்களுக்கு என்வருகிறதோ? என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான். [வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார்வாழ்] - மூவர்செய்யும் கார்யமும் ஒரோருத்தரே செய்யவல்லராயிருப்பர்கள். அதிகாரிபுருஷர்களில் இவர்களுக்கு உண்டான ஏற்றம். [கனக்கொள்திண்மாடம்] - (செறிந்து திண்ணிதானமாடம்) இவர்களும்மிகை, ஊராண்தானே சிலர்க்கு ப்ரவேசிக்கப்போகாது. [திருச்சிற்றாறதனுள்கண்டேனே] - பயப்பட்டதேசத்திலே பயம்நிவ்ருத்தமானாப்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதொருதேசமுண்டாய், அதிலே காணப்பெற்றேன்.

திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றாறதனுட்கண்ட அத்திருவடியென்றும்*
திருச்செய்யகமலக்கண்ணும் செவ்வாயுஞ்செவ்வடியுஞ்செய்யகையும்*
திருச்செய்யகமலவுந்தியும் செய்யகமலமார்வுஞ்செய்யவுடையும்*
திருச்செய்யமுடியுமாரமும்படையும் திகழவென்சிந்தையுளானே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றாயன், ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி தன்திருவழகோடே என்ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்தா னென்கிறார். [திருவடி] - ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணென்று மேலுக்கு] - ப்ரணயபானுரை ச்ரமஹரமான வர்ஷதாரைபோலே நோக்கக்கடவதாய் அழகிதாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும், அவர்களைக்கண்ட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே விளவுவாரைப்போலே ச்ரமஹரமாம்படி முறுவல் செய்கையாலே சிவந்துதோன்றின திருப்பவளமும், கண்ணுக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார்க்கு இளைப்பாறலாம்படி சிவந்த திருவடிகளும், திருவடிகளிலே விழுந்தவர்களை தரிப்பிக்கும்படியாக ஸ்பர்சிக்கும் சிவந்த திருக்கையும், தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே தரித்துநின்றவர்கள் விடாதேநின்று நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி யழகிதாய்ச் சிவந்ததிருநாபியும், பெரியபிராட்டியார் ஸந்நிதாநத்தாலே சிவந்ததிருமார்வும், நீலமான நிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாம்படி சிவந்த திருப்பீதாம்பரமும், ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய் அழகியதாய்ச், சிவந்திருக்கிற திருவபிஷேகமும், தன்திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும், மிகவும் பணைத்த கல்பகதருபணைத்தாப்போலே தரித்தருளின திவ்யாயுதங்களும்எல்லாம் விளங்கும்படி என்றுமொக்க என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்த்தனானான்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றாயன், மறக்கவொண்ணாதபடி தன்னழகோடே என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தானென்கிறார். [திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ப்பயஸ்த்தானமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்றருளின ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலான வற்றாலே தாமரைபோலேயாயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால்பிறந்த முதலுறவை க்ரயஞ் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழுந் திருவடிகளும். [செய்ய கையும்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்ய கமலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநுபாவ்யமாய், அழகுக்கெல்லையாய், ஸர்வோத்பத்திஸ்த்தானமாயிருக்கிற திருநாபியும். [செய்ய கமலமார்வும்] - பகவத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் பற்றாசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்பும் [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரபாகமாய், பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்ய முடியும்] - அப்படித் திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் பயந்தீரும்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவபிஷேகமும். [ஆரமும்] - "பெரியவரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு" என்கிறபடியே திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், போகதசையில் ஆபரணமாயிருக்கிற திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] "சோபயந்தண்டகாரண்யம்" என்கிறபடியே திவ்யாயுதத்தாலே விளங்கும்படியாக. [என்றும் - என்சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என்னெஞ்சிலே வர்த்திக்கையாலே பயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. "பயம் பயாநாம்".

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றாயன், தன்னழகோடே மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ப்பயஸ்தானமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்ற ஸ்வாமி. திருவடி-ஸ்வாமி. [திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரை போலேயிருக்கிற திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்]-நோக்கால் பிறந்த முதலுறவை க்ரயம் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகளும். [செய்யகையும்] - திருவடிகளில் விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்யகமலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநுபாவ்யமாய், அழகுக்கு எல்லையாய், ஸர்வோத்பத்திஸ்தானம் என்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருநாபியும். [செய்ய கமல மார்வும்] - பகவத்ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கும் பற்றாசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்வும். கமலையென்னுமாம். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரபாகமாய், பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்ய முடியும்] - அப்படித் திருமேனிக்குப்பரபாகமாய் பயந்தீரும்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவபிஷேகமும். [ஆரமும்] - "பெரிய வரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு" என்கிறபடியே - திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய்; போகதசையில் ஆபரணமாயிருந்துள்ள திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] - *சோபயந் தண்டகாரண்யம்* என்கிறபடியே விளங்க. [என்றும் - என் சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என் சிந்தையிலே வர்த்திக்கையாலே பயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை.

திகழுமென் சிந்தையுளிருந்தானைச் செழுநிலத்தேவர் நான்மறையோர்*
திசைகைகூப்பியேத்துந்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை*
புகர்கொள்வானவர்கள்புகலிடந்தன்னை அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றை*
புகழுமாறறியேன்பொருந்துமூவுலகும் படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவனே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாகத் தாம் அநுபவித்த சீர்கொள்சிற்றாயனுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் அழுந்தி, அவனை ஸ்துதிக்கும் படி யறிகிறிலே னென்கிறார். [செழுநிலத் தேவரென்று தொடங்கி]-நாலுவேதத்திலும்பழகி விலக்ஷணரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [புகழென்று தொடங்கி] - தேஜஸ்விகளான இந்த்ராதிகளுக்கும் புகலிடமுமாய் ஒருவராலும் ஸாதிக்கமுடியாதபடி பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு வெங்கூற்றமுமானவனை. [பொருந்து மூவுலகென்று மேலுக்கு] - தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாக அநுபவித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய விலக்ஷண குணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும் படி யறிகிறிலே னென்கிறார். [திகழுமென் சிந்தையுளிருந்தானை] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தம்நெஞ்சிலே இருக்கையாலே ஓர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று. உகவாதார்வன்நெஞ்சிலே யிருக்கிறபயம்போய் தம்நெஞ்சிலேயிருக்கப் பெற்றபடி. "இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்" என்னக்கடவதிறே. [செழுநிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலக்ஷணராய் பூஸுரரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி துர்க்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - புறம்புள்ளார்க்கு ஆச்ரயணீயராய், அத்தாலேவந்த தேஜஸ்ஸை யுடையரான இந்த்ராதிகள். [புகலிடந்தன்னை] - அவர்களாபந்நரான

போது புகலானவனை. அஸாத்யமான அஸுரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தன்னையென்னும்படி அந்தகனானவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை; என்குறைதீரப் புகழ்வதொருப்ரகாரமறிகிறிலேன். புகழாதொழியவும் மாட்டுகிறிலேன். ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்னில்; தனக்கு விதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லுமத்தனை. பிரிந்து வகையிட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாது; ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுமித்தனை:

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு, இப்படி பூர்ணமாக அநுபவித்த சீர்கொள் சிற்றாறனுடைய விலக்ஷணமான குணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும் படி அறிகிறிலேனென்கிறார்.

[திகழ என் சிந்தையுளிருந்தானை] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்குறுப்பாயிற்று. தம் நெஞ்சிலே யிருக்கையாலே ஸாரஜ்ஞருக்குள்ளே யிருக்கிறப்போலே இருக்கிறதாயிற்று. உகவாதார் நெஞ்சிலேயிருந்த பயமும் போயிற்று; "இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்" என்னுமவர்களிறே. [செழுநிலத்தேவர் இத்யாதி]- நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலக்ஷணராய் பூஸுரரான வைஷ்ணவர்கள், இருக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி ஏத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி தூர்க்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - தங்களை யொழிந்தார்க்கெல்லாம் ஆச்ரயணீயராகையால் வந்த புகரையுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆபத்துவந்தால் புகலிடமாயுள்ளவனை. [அசுரர் வன்கையர்வெங்கூற்றை] - முன்கைமிடுக்கரான அஸுரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தன்னையென்னும்படி வெவ்விய கூற்றமாயுள்ளவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை; என்குறைதீரப் புகழுவதொரு ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன்; புகழாதொழியவும் மாட்டுகிறிலேன். ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்னில், - [பொருந்து இத்யாதி] - தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லுமத்தனை: பிரித்து வகையிட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லி முடிக்கப்போகாது. ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுமித்தனை.

படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவன் பிரமபரம்பரன்சிவப்பிரானவனே*
இடைப்புக்கோருருவுமொழிவில்லையவனே புகழ்வில்லையாவையுந்தானே*
கொடைப்பெரும்புகழாரினையர்தன்னானார் கூரியவிச்சையோடொழுக்கம்*
நடைப்பலியியற்கைத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதி விபீலிகாந்தமாயுள்ள ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரம் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளின எம்பெருமானேயென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று; மெய் என்கிறார். [பிரமபரம்பரனென்று தொடங்கி]-மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் பரமரான இந்த்ராதிகளிற் காட்டில் பரரான ப்ரஹ்மாவும் ப்ரதான ருத்ரனும் எல்லாப்படியாலும் அவனிட்ட வழக்காயிருப்பர்; நடுவேபுக்குக் கிடக்கும் க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் அவனிட்டவழக்கு; இதில் அர்த்தவாதமில்லை; மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும் தானிட்ட வழக்கு. [கொடைப்பெரும் புகழாரென்று மேலுக்கு] - ஔதார்யத்தாலே வந்த மஹாப்ரதையையுடையராய் இன்னாரென்று ப்ரஸித்தராய் தன்னோடொத்திருந்துள்ளவர்களுடைய ஸம்யக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுகுண ஸமாசாரங்களும் நிரந்தர பகவத் ஸமாராதநங்களுமே யாத்ரையான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனே. 'எனையர்' - என்று பாடமானபோது அநேகரென்று பொருள்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய் என்கிறார்.

[படைப்பு இத்யாதி]-ஸ்ருஷ்ட்டியோடு ஸம்ஹாரத்தோடு பாலநத்தோடு வாசியற, தன்னதீநமாகவுடையவன். ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன்: மநுஷ்யாபேக்ஷயா பரர் இந்த்ராதிகள், அவர்களுக்கும் பரன் ப்ரஹ்மா. சிவனுகிறபிரான் - ப்ரதாநனான ருத்ரன். [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - இவர்களிருவர் நடுவே புக்கு ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமுமில்லை, அவனிட்ட வழக்கு. [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிபாகமற அவனதீநம் [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாத மில்லை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங்கள் சொல்லக்கடவது: அது உபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதசங்கையுமில்லை. இப்படி எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவன் ஆர்? என்ன, "திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதன்" என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநத்தாலே வசீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமாதிகளிலேயொன்றிறே. பெரும்புகழாவது - ஜ்ஞாநதாநம்; "வித்யாதாநம் விசிஷ்யதே". [இனையர்] - இன்னார் என்று ப்ரஸித்தரா யிருக்குமவர்கள். "விதேசேஷ்வபி விக்யாதா:" என்று சத்ரு தேசங்களிலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே சத்ருக்கள் அங்குச்சென்றால் மீளப்போகாதென்று இங்கு வாரினையாதிருக்கை. 'எனையர்' என்று பாடமானபோது, இப்படியிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னானார்] தன்னோடொத்தவர்கள்: அப்ரதிஹத சக்திகர். அவன் புக்க காரியம் தலைக்கட்டுமாபோலேயாயிற்று, இவர்களும். [சூரியவிச்சையோ டொழுக்கம்] - ஸம்யக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸமாசாரங்களும், எதிரிகளை யறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும் எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசாரவைகல்ய மின்றிக்கேயிருக்கையும். இந்த்ரன் திதிகர்ப்பத்தை யழிக்கைக்கு, ஆசாரவைகல்யமிறே அவகாசமாயிற்று. "சத்ருநண்டல் ஸுவ்ருத்ததா". [நடைப்பலி]-நித்யமான பகவத்ஸமாராதநம். நடையென்று நிரதரமாகை, பலி-பூஜை. [இயற்கை] - இவையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனே, படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவன்

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு, ப்ரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய்யென்கிறார்.

[படைப்பொடு இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், பாலநம் இவை யெல்லாம் தன்னதீநமாகவுடையவன். [பிரமபரம்பரன்] - மநுஷ்யாதிகளில் இந்த்ராதிகளுக்குண்டான ஏற்றம் போலே, அந்த இந்த்ராதிகளிலேற்றமுடையனான ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன். [சிவப்பிரான்]- அப்படியே தேவர்களில் தலைவனித்தானுயிருக்கிற ருத்ரன். அவர்களும் இவனிட்டவழக்கு [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - நடுவே புக்கு ஒருபதார்த்தமும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை; அடைய ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும். [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிபாகமற அவனதீநம். [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங்கள் சொல்லக்கடவது; அது உபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதசங்கையுமில்லை. இப்படி, எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிறவன் ஆர்? என்ன - 'திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதன்' என்கிறார் - [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநத்தாலே வசீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமாதிகளிலே ஒன்றிறே. பெரும்புகழாவது - ஜ்ஞாநதாநம்: *வித்யாதாநம் விசிஷ்யதே*. [இனையர்] - "இன்னார்" "இன்னார்" என்று ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்கள்; *விதேசேஷ்வபி விக்யாதா:* என்று சத்ருதேசத்திலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே சத்ருக்கள் அங்கே சென்றால் மீளப்போகாதென்று இங்குவர நினையாதிருக்கை, 'எனையர்' என்றுபாடமானபோது, இப்படியிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னானார்] - தன்னோடொத்தவர்கள். அவன் தன்னைப்போலே அதிகரித்த காரியத்தில் வெற்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள். [சூரியவிச்சையோ டொழுக்கம்]- ஸம்யக்ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸமாசாரங்களும். எதிரிகளையறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும், எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசாரவைகல்யமின்றிக்கேயிருக்கையும், இந்த்ரன் திதிகர்ப்பத்தை அழிக்கைக்கு, ஆசாரவைகல்யமிறே அவகாசமாயிற்று. *சத்ருநண்டல் ஸுவ்ருத்ததா* [நடைப்பலி] - நித்யமான பகவத்ஸமாராதநம், நடையாகை - நிரந்தரமாகை. [பலி] - பூஜை. [இயற்கை] - இதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். [திருச்செங்குன்றூரில்

இத்யாதி] - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றில் நித்யவாஸம்பண்ணுமெ ஸர்வேச்வரன் - படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவன்.

அமர்ந்தநாதனை அவரவராகி அவர்க்கருளருளுமம்மானை*
அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை*
அமர்ந்தசீர்மூவாயிரவர்வேதியர்கள்தம்பதி அவனிதேவர்வாழ்வு*
அமர்ந்தமாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேனே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனுமிருந்தநிலைத்து, ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஸமாச்ரயணீய னுகைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே எழுந்தருளி நின்றருளின எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெற்றே னென்று ப்ரீதராகிறார். [அமர்ந்தவென்று தொடங்கி] - எல்லார்க்கும் ''ஈச்வரன்'' என்றால் தக்கிருப் பதுஞ்செய்து அர்த்திகளானார் தந்தாமுக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்குத் தான் நல்லனும் நிர்ஹேது கமாகஇவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவதுஞ்செய்து சேர்ந்திருந்துள்ள அழகிய நீர்நிலங்களை யுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசீரென்று மேலுக்கு] - சேர்ந்தகுணங்களையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்தாநமாம் பூமியில் வைஷ்ணவர்க்கு ப்ராப்யபூமியாயுள்ள திருச்செங்குன்றூரைச் சேர்வதுஞ்செய்து அத்யாச்சர்ய மான அழகையும் உடையனும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனுமானவனைச் சேரப்பெற்றேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனும்வைத்து ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் ஸமாச்ரயணீயனுகைக் காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை யநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். [அமர்ந்தநாதனை] - ''ஆனைப்பிணைங்களைக் குதிரை சுமக்கவற்றோ!'' என்னுதபடி, உபயவிபூதிக்கும் நாதனென்றால் தக்கிருக்குமவனை. ''த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்'' என்று *ரக்ஷ்யத்திற்காட்டில் ரக்ஷகத்வம் விஞ்சியிருக்கை. [அவரவராகி] - அர்த்திகள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தாமுக்கு நல்லர்போலே அவர்களுக்கும் நல்லனுமிருக்கும். அவர்கள் ''இது நமக்கு வேணும்'' என்றிருக்குமாபோலே, ''இவர்களுக்கிதுவேணும்'' என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்த்தித்வம் இவனுக்குக் கொடுக்கையிலே அர்த்தித்வம். பெற்றோம் என்னும் ஹர்ஷம்அவர்களுக்கு; கொடுக்கப் பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறாகக் கொடுக்கை. ''ஸ ஸர்வார்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிகத்யச!''. [அம்மான்] - ஸர்வேச்வரன்; பூர்ணனை யென்னுதல், ப்ராப்தனை யென்னுதல். [அமர்ந்த இத்யாதி] - சேர்ந்து குளிர்ந்த நீர்நிலங்களை யுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. சேர்ந்த குணங்களை யுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்தாநம். சேஷித்வத்துக்கு அவனுக்குச் சேர்ந்த குணங்கள்போலே, இவர்களுக்கும் சேஷத்வத்துக்குச் சேர்ந்த ஏற்றமெல்லா முண்டாயிருக்கை. [அவனி தேவர் வாழ்வு] - பூஸுரரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்ந்த] - இத்தேசத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஆச்சர்யமான அழகையுடையவனை. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனு னவனை. ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது—இவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வம் தோற்றுகைக் கைக்காகவும், நிர்வாஹ்யங்களிலேயொன்றால் நலிவுண்டாகக்கூடா தென்கைக்காகவும். [அமர்ந்தேனே] - ஸர்வேச்வரத்வத்தை யநுஸந்தித்து, கிலேசடின பயம் தீர்ந்து அவனைக் கிட்டப்பெற்றே னென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேச்வரனும்வைத்து ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனு கைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[அமர்ந்தநாதனை] - உபயவிபூதிக்கும் நிருபாதிகசேஷியென்றால் பொரும்படி இருக்கிற வனை. *த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்* - *என்றபடியே, த்ரைலோக்யத்தையும் பெருமாளுக்குக் கையடைப்பாக்கிலும் பின்னையும் ரக்ஷ்யம் குறைந்து ரக்ஷகத்வத்துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும்.* *''யேந - நாதேந-நாதவத்தரம்-ஸ்யாத்'* *[அவரவராகி] - அர்த்திகள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தாமுக்கு நல்லராமாபோலே, அவர்களுக்கும் நல்லனுமிருக்குமவன்.* அவர்கள் இது

நமக்கு வேணும் என்றிருக்குமாபோலே, இவர்களுக்கு இது வேணும் என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்த்தித்வம், கொடுக்கக் கொடுக்க கொள்ளுகையிலே அர்த்தித்வம் இவனுக்கு. பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறாகக் கொடுக்கை; கொள்ளுகிறவனுடைய இரப்பைத்தானுடையவனுக் கொடுக்கை; *ஸ ஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்யச* என்கிறபடியே. [அம்மானை] - ஸர்வேச்வரனை; பூர்ணனையென்னுதல், ப்ராப்தனையென்னுதல். [அமர்ந்ததண்பழனம் இத்யாதி] - சேர்ந்து குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசீர்] - சேர்ந்தகுணங்களை யுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர், சேஷித்வத்தாக்கு அவன் தக்கிருக்குமாபோலே, சொன்ன சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருப்பர்கள். [வேதியர்கள் தம்பதி] - மூவாயிரவரானவன்றிக்கே ப்ராஹ்மணஜாதிக்காக வாஸஸ்த்தானம். [அவனிதேவர் வாழ்வு] - பூஸுரரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்ந்தமாயோனை] - அத்தேசத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சர்ய பூதனான ஸர்வேச்வரனை. [முக்கணம்மானை நான்முகனைய மர்ந்தேனே] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனை. ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது - இவனுடைய நிர்வாஹகத்வம் தோற்றுகைக்காகவும் நிர்வாஹ்யர்களிலே பொன்றால் நலிவுண்டாகை கூடாதென்கைக்கும். அன்றிக்கே, "அமர்ந்தமாயோன்" என்று வைத்து, இவர்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஸமாநாதிக்ருதசப்தங்கள் விசேஷயத்திலே பர்யவஸிக்கக் கடவதாகையாலே, ப்ரகாரியானவனை. [அமர்ந்தேனே] கிட்டப் பெற்றேனென்கிறார். *பூதாநிவிஷ்ணு:* இத்யாதிவத்.

தேனைநன்பாலைக்கன்னலையமுதைத் திருந்துலகுண்டவம்மானை*
வானநான்முகனைமலர்ந்ததண்கொப்பூழ் மலர்மிசைப்படைத்தமாயோனை*
கோனைவண்குருகூர்வண்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துளிப்பத்தும்*
வானின்மீதேற்றியருள்செய்துமுடிக்கும் பிறவிமாமாயக்கூத்தினையே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிதாநமான ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகரணங்களைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, இது கற்றார்க்குஉள்ள பலத்தை யருளிச்செய்கிறார். [தேனையென்று தொடங்கி] - நிரதிசயபோக்யனை திருந்துவைத்து கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள இஜ்ஜகத்து ப்ரளயத்திலேயழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை, வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாபீகமலத்திலே படைத்த ஆச்சர்யபூதனுமான ஸர்வேச்வரனை. [வண்குருகூர் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது முதலில் திருநாட்டில் கொடுபோய் பின்னை ஸம்ஸார மஹாநாடகத்தை அறுக்கும்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார்க்கு இதுதானே முந்துற பரமபதத்தேறக் கொடுபோய்ப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுக்கும் என்கிறார். [தேனையித்யாதி] - இவருடைய பயசங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரையஞ்சப் பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யனானவனை. "ஸர்வரஸ:" என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் பயநிவ்ருத்திஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தை ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை, வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாபீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆச்சர்ய பூதனை. [கோனை]- நிருபாதிக சேஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரண பாவத்தாலுண்டான ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸகனும், அழித்தவற்றை யுண்டாக்குமவனும், ப்ராப்தனுமிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜகமானால் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைத்துப் பின்னை விலங்குவெட்டி விடுமாபோலே, இப்பத்துத்தானே முந்துற பரமபதத்தைக்கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுத்துக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, இதுதானே முதலிலே பரமபதத்தைக்கொடுபோய், பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்குமென்கிறார்.

[தேனை இத்யாதி] - இவருடைய பயசங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யனானவனை. *ஸர்வரஸ:* என்னக்கடவதிறே. [திருத்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் பயநிவ்ருத்திஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தை ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. [வானம் இத்யாதி] - (கொப்பூழ் - மலர்ந்ததண் - மலர்மிசை வானநான்முகனை - படைத்த மாயோனை) - வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாபீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆச்சர்யபூதனை. [கோனை] நிருபாதிகசேஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரணபாவத்தாலே சொல்லிற்றென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸகனும், அழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்லனும், ப்ராப்தனுமிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜகமானால் ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியைவைத்து விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே, இப்பத்துத்தானே முந்துற பரமபதத்தைக் கொடுத்து, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தையும் அறுக்கும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—மாயக்கூத்தா : ப்ரவேசம்

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தனிமைக்கஞ்சி அவனுடைய சௌர்ய வீர்யாதிகளை யநுஸந்தித்துத் தமக்குப்பிறந்த பயங்கெட்டுதரித்து, "திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுட் கண்டவத்திருவடி" என்று தொடங்கி, சீர்கொள்சிற்றுயனுடைய திருவழகை மிகவும் அநுஸந்தித்து, "முதலே தொடங்கி யிவ்வளவும்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் இதிலேயொரு திவலை" என்னும் படி மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவனைக் கண்ணாலேகண்டு தழுவி முழுசிப் பரிமாறவேணுமென்று அபேக்ஷை பிறந்தபோதே பெருமையாலே, கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீதியும் போய், தாம் திருநகரியிலாராகவும் அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானாகவும் அநுஸந்தித்து, "முதலிலேதொடங்கி யிவ்வளவும் பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் இதிலேயொரு கலாமாத்ரம்" என்னும்படி வந்த மஹாவ்யஸநமாகிற தவதஹநபரீதராய், தம்மிற்காட்டிலும் தப்தமாய் ஆகுலமான ஸர்வகரணங்களையுமுடையராய், "அவனைக்காணவேணும்" என்று பெருவிடாய்ப்பட்டு, என்னார்த்திதீர சரமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருள வேணுமென்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலே - "அவன் ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவுகிற தனிமைக்கஞ்சி, அவனுடைய சௌர்யவீர்யாதிகுணங்களை யநுஸந்தித்து பயங்கெட்டு தரித்தஸமநந்தரம், 'திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுட்கண்ட அத்திருவடி' என்றுதொடங்கிச் சீர்கொள்சிற்றுயனுடைய வடிவழகை யநுபவித்து, "முன்புத்தை ப்ரீதிகளெல்லாமொரு திவலை" என்னும்படி யதிப்ரீதராய், அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபவ மாகையாலே

பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அந்தப்ரீதியெல்லாம் போய், தாம் திருநகரியிலாராய் அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானாய், அவ்வடிவோடே யணையப்பெறாமையாலே, "கீழ் பட்டவ்யஸநங்களெல்லாம் ஒருகலாமாத்ரம்" என்னும்படி நொந்து, காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், "என் ஆர்த்தி தீர ச்ரமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருளவேணும்" என்று கேட்டார்க்குத் தரிப்புஅரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார். கீழ்-"இவ்விஷயத்துக்குப் பிறராலே பழிவுவருகிறதோ?" என்று பேதானார்; இப்போது, தம்மார்த்தத்வநியாலே பழிக்கிறார். "மாயக் கூத்தனில் விடாய்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. இதுக்குமேலுள்ள இழவுகள் பாதிதாநுவ்ருத்திமாத்ரம்.

ஈடு.—கீழிரண்டு திருவாய்மொழியிலுமாக பகவத்தத்த்வம் பிறராலே அழியப்புகுகிறதென்று வெறுத்தார்; இதில் தம்முடைய ஆர்த்தநாதத்தாலே அவனை அழிக்கப் பார்க்கிறார். கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுக்குப் பரிவருண்டென்று பயமுந்தீர்ந்து வடிவழகையநுபவித்தாராய் நின்றார். அவ்வழகு, நெஞ்சிலே, 'திகழுமென் சிந்தையுள்இருந்தான்'' என்கிற படியே ஊற்றிருந்து, பாஹ்யஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அதுபெறாமையாலே, "கீழ்ப்பட்ட க்லேசங்களுமெல்லாமொன்றுமல்ல, இதிலே ஒருகலாமாத்ரம்" என்னும்படி நொந்து, காட்டுத் தீ கதுவினாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிற்காட்டிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், "என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி திவ்யாவயவங்களோடே வரவேணும், அழகியதிருவபிஷேகத்தோடே வரவேணும், மேகம்போலே வரவேணும், அழகியவடிவோடே வரவேணும், உதயஸமயத்திலாதித்யனைப்போலே பெரியபுகரோடே வரவேணும்" என்றாப்போலே கூப்பிட்டு, பின்னையும் அவன்வந்து முகங்காட்டக்காணாமையாலே, நாம் இந்த க்லேசத்தோடே முடிந்துபோமித்தனையாகாதேயென்று இழவோடே தலைக்கட்டுகிறது.

மாயக்கூத்தா!வாமனா! வினையேன்கண்ணா!கண்கைகால்*
தூயசெய்யமலர்களா சோதிச்செவ்வாய்முகிழதா*
சாயல்சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா*தாமரைநீள்
வாசத்தடம்போல்வருவானே! ஒருநாள்காணவாராயே! (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்விடாய் கெடும்படி தாமரைத்தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார். [மாயக்கூத்தா வாமனா] - ப்ரயோஜநாந்தரபரனான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்காக ஸ்ரீவாமநனாய் மஹாபலியையுடைய யஜ்ஞவாடமேறநடக்கை தொடக்கமான மநோஹாரியான திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [வினையேன்கண்ணா] - எனக்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனே. இத்திருவவதாரம் தமக்குக் கார்யகரமாகாமையாலே, வினையேனென்கிறார். [சாயற் சாமத்திருமேனி] - சாயலையுடைய ச்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்ததில்லையாக.

இ.—முதற்பாட்டில், என்விடாயெல்லாம் கெடும்படி, தாமரைத்தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார். [மாயக்கூத்தா] - ஆச்சர்யங்களையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையும் உடையவனே! இந்த்ரனிரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றேயிரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தளவும் தர்சநீயமாம்படி நடந்துசென்று "மாவலி" என்றாப்போலே முக்தஜல்பிதங்கள் முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுமுடையவனே! நடந்துசென்றநடை, வல்லாராடினாப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] - இந்த்ரனுக்காகத் தன்னையிரப்பாளனாக்கினவன்கிடீர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனாக்கினான்! [வினையேன் கண்ணா] - ஸ்ரீவாமனனாய் வந்தவதரித்தது இந்த்ரனுக்கானாப்போலே, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கிறார். அவதாராந்தரங்களிற் காட்டில்க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அண்ணிமையாலே சொல்லுகிறார். ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உணர்ந்தவர்களுக்கு "எனக்கு" என்னலாம்படியிருக்கையாலே சொல்லுகிறாரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்லிலேபட்டுத் தெறித்தாப்போலே, அவதாரத்துக்குப்பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கை கால் தூயசெய்யமலர்களா] - கிட்டினாரை முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத்தோற்றவர்

கனை யணைக்கும் கை, ஸ்பர்சத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள், அங்கேகிடந்து தலையெடுத்தநுபவிக்கும்
வடிவு கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி நிர்மலமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள பூக்களாக. ஒருபொய்கை பரப்பு
மாறப் பூத்தாப்போலே, தூரஸ்த்தர்க்குப் பூவேயாய்த் தோற்றுமித்தனையிறே. [சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா] -
தேஜோரூபமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரம் முகுளமாக. ''அவாக்யநாதர:'' என்கிற தத்த்வமாகையாலே,
ஸ்மிதம் விகாஸோந்முகமான அளவாயிறேயிருப்பது. ''ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:'' என்கிறபடியேயிறே, வந்து
தோற்றும்போதிருப்பது. [சாயற்சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா] - ஒளியையுடைத்தாய் ச்யாமமான திரு
மேனி குளிர்ந்த பச்சிலையாக. ''புருஷ:புண்டரீகாப:'' ''அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனி'' என்னக்கட
வதிறே. [தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே] பரப்புமாறத் தாமரையலர்ந்திருப்பதாய், ஏகார்ணவத்
தை ஒரு தாமரைத்தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளம் நிரம்பியிருப்பதொரு
தடாகம் நடந்து வருமாபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பேயலையெறிய வரும்போதிருப்பது. ''ஸர்வகந்த:''
என்னக்கடவதிறே [வருவானே] - வரும் ஸ்வபாவனே! முன்பு தம்பக்கல் வரும்படியை யுபகாரஸ்ம்ருதியாலே
சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - ''ஒருகால் நாக்குநனைக்க'' என்பாரைப்போலே. [காண] - வந்தால் கொள்ளும்
ப்ரயோஜநம் காணுமதுவே. ஒரு தேச விசேஷத்திலும் ஸ்தாதர்சநத்தையிறே ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லிற்று.
[வாராயே] - ஆற்றாமைமிக்காலும் தானேவந்துகாட்டக் காணுமது முறை. ''தஸ்யைஷ ஆத்மா
விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்,'' ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து'' என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி, ஒருதாமரைத்தடாகம்போலே வந்து
தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆச்சர்யங்களையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! இந்த்ர
னுடைய இரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றே இரப்பிலே
அதிகரிக்கையும், மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தளவும் தர்சநீயமாம்படி நடந்து சென்று ''மாவலி''
என்றாப்போலே முக்தஜல்பிதங்கள் முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே!
நடந்துசென்றநடை, வல்லாராடினாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] -
இரந்தும் இரந்தவர்க்கிகையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறவன்கிடீர், தன்னைக்காண்கையே
ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனுக்கி இரங்காதிருக்கிறான். [வினையேன் கண்ணா] -
ஸ்ரீவாமநனாய்வந்தவதரித்தது இந்த்ரனுக்கானாப்போலே, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தது தமக்
காக என்றிருக்கிறார். அவதாராந்தரங்களிற்காட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் அண்ணிமையாலே
சொல்லுகிறார். ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உகந்தவர்களுக்கெல்லாம்
''எனக்கு'' என்னலாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறா ரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது -
பல்லிலேபட்டுத் தெறித்தாப்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார்.
[கண்கைகால்தூயசெய்யமலர்களா] - கிட்டினாரோடு முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத்
தோற்றவர்களை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்சத்துக்குத்தோற்று விழும் திருவடிகள், அங்கேகிடந்து
தலையெடுத்து அநுபவிக்குமதாய்க் கண்டபோதே விடாய்தீரும்படி ச்யாமமான திருமேனிக்குப்
பரபாகமான நிறத்தையுடைத்தான தாமரைப்பூவாக. [சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா] - புகரை
யுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரமானது, அதில் முகுளமாக. *அவாக்யநாதர:* என்கிற
தத்த்வமாகையாலே, காம்பீர்யாதிசயத்தாலே, ஸ்மிதம் விகாஸோந்முகமான அளவாயிறே
யிருப்பது; ஆகையாலே - முகுளமென்கிறது. [சாயற்சாமத்திருமேனிதண்பாசடையா] - ஒளி
யையுடைத்தாய் ச்யாமமான திருமேனி, குளிர்ந்தபச்சிலையாக; *புருஷ:புண்டரீகாப:* ''அக்
கமலத்திலைபோலும்'' என்கிறபடியே. [தாமரைநீள் வாசத்தடம்போல் வருவானே] - பரப்பு
மாறத் தாமரை மலர்ந்திருப்பதாய், ஏகார்ணவத்தை ஒரு தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்
பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளத்தாலே நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் நடந்துவருமாபோலே
யாயிற்று, பரிமளம் முன்பே அலையெறிய வரும்போதிருப்பது; *ஸர்வகந்த:* என்னக்கடவதிறே.
[வருவானே] - வரும்ஸ்வபாவனே! முன்பு தன்பக்கல் வரும்படியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே
சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - ''ஒருகால் நாக்கு நனைக்க'' என்பாரைப்போலே. [காண] - வந்தால்
கொள்ளும் ப்ரயோஜநம், காணுமதுவே. ஒரு தேசவிசேஷத்திலும் ஸ்தாதர்சநத்தையிறே

*அந்வயம். அப்பேறுபெறும்படி. [வாராயே] - அத்தலையாலே வரக் காணவிருக்கு மவரிறே; *தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்கிறபடியே, தாம் கிட்டிக் காணுமது ஸ்வரூப விரோதமென்றிருக்கிறார்.*

காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயுந்துவர்ந்து* அடியேன்
நாணிநன்னாட்டலமந்தால் இரங்கியொருநாள்நீயந்தோ!*
காணவாராய்கருநாயிறுதிக்கும் கருமாமாணிக்கம்*
நாள்நன்மலைபோல்சுடர்ச்சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே! (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடேவந்து தோற்றியருள வேணு மென்கிறார். [நாணி] - இவனை நாட்டார் பழிசொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்து. இவனை 'யாசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே "என்செய்தேனானேன்?" என்று லஜ்ஜித்தென்றுமாம். [நன்னாடு] - விபரீதலக்ஷணை, விஷயாநுபவத்தாலே ஸுகிதமான தேசத்திலேயென்றுமாம். தம்மைப்போலே கூப்பிடக்காணாமையாலே, ஆத்மாநுமாநத்தாலே ஸுகிப்பார் ஸுகிப்பது எம்பெருமானைப் பெற்றிறே யென்றுகொண்டு நன்னாடென்கிறாராகவுமாம். [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [கருநாயிறென்று தொடங்கி] - கறுத்திருந்துள்ள ஆதித்யன் உதியாநிற்பதுஞ்செய்து அபிநவமான போக்யதையை யுடைய தொரு மாணிக்கமலைபோலே அழகிய மயிர்முடியோடேகூடின சென்னியையுடைய பெரியோனே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோன்றியருள வேணு மென்கிறார். [காணவாராய் என்றென்று] - ஒருகால் அழைத்து வரக்காணவிட்டால், "நம்மாசையை ஆவிஷ்கரித்தோம், வந்தபோது வருகிறான்" என்றிருக்கிறாரல்லர்; நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்பர். [கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனே வருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண் பசையற வுலர்ந்தது. "கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்" என்கிறதசையும் கழிந்தது, கூப்பிட்டு நாவும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன் நாணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தத்தையுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனைநாட்டார் என்சொல்லுகிறாரென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ரயோஜநார்த்தியாய்க் கூப்பிடுகையன்றிக்கே, முறையறிந்து காண்கைக்குக்கூப்பிட்டநமக்கு உதவினபடி யழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னாடு] - ஆநந்தக்லேச பாஜநமாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல்; விஷயாநுபவத் தாலே களித்துவர்த்திக்கிற தேசமென்னுதல் தம்மைப்போலே கூப்பிடக் காணாமையாலே அவனைப்பெற்றி ருக்கிறார்களென்னும் நினைவாலேயாதல். இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேக்ஷையில்லாவிட்டால் பரார்த்தத்துக் கிரங்கவேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருசம்ஸ்யமுமில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்க வேண்டும் வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன்வைலக்ஷண்யம் அறியாதொழிந்தால், என்னார்த்தியும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ? [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யன் உதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள் நன்மலைபோல்] - அவ்வாதித்யனுடைய உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நபர்வதம்போலே. [நாள் நன்மலை] - "நாட்பூ" என்னுமாபோலே, தர்சநீயமானமலை. [சுடர்ச்சோதி முடி] - மிக்கபுகரையுடைய மயிர் முடி. 'கருநாயிறுதிக்கும்' - என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர் சென்னி] - அதுக்காச்ரயமான திருமேனி நீலரத்நபர் வதம்போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம்மானே] - ஸர்வேச்வரனே! நித்யது:க்கியாய்ப் போந்தஸம்ஸாரி முக்தனாய்ச்சென்றால், தாபஹரமாக அவனுக்குச் செய்வது திருக்குழலைப் பேணுமத்தனை. "கேசவ:க்லேச நாசந:".

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்விடாய் கெடும்படி அழகியமயிர்முடியுடனே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராயென்றென்று] ஒருகால் "காணவாராய்" என்றால் வரக்காணவிட்டால், ஆறியிருக்கவல்லரன்றே; பின்னையும் "காணவாராய், காணவாராய்" என்பராயிற்று. [கண்

ஞும் வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனேவருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண் பசைபறவுலர்ந்தது. "கண்ணாநீர்கைகளாலிறைக்கும்" என்னும் தசையும் கழிந்தது. கூப்பிட்டு வாயும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன் நாணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தமுடையா நான் லஜ்ஜித்து. இவனை நாட்டார் என்சொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்தேன்னுதல்; ப்ரயோஜநார்த்தியாய்க் கூப்பிடுகையன்றியே, முறையறிந்து காண்கைக்குக் கூப்பிட்ட நமக்குத் தன்படி அழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தேன்னுதல். [நின்றுடு] - அநர்த்தக்லேசபாஜநமாகையாலே விபரீத லக்ஷணையாதல். விஷயாநுபவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் தேசமென்னுதல். பின்னான், "எம்பெருமானைப் பெற்று அநுபவிக்கும் நாடுகாண்" என்னுமாம், "இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?" என்று, [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேக்ஷையில்லாவிட்டால் பரார்த்தத்துக்கு இரங்கவேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருசம்ஸ்யமு மில்லையோ? [ஒருநாள்]-பலநாள் வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும்படி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன் வைலக்ஷண்யம் அறியாதொழிந்தால், என்னார்த்தியும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ. [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யனுதிக்கிற. [கருமாமாணிக்க நாள்கல்மலைபோல்] - அவ்வாதித்யனுதிக்கிற உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையனான ரத்னபர்வதம்போலே. [நாள்கல்மலை] - "நாட்பூ" என்னுமாபோலே, அபிநவமாய் தர்சநீயமான மலை. "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் பொழுது போல் - முடிசேர்சென்னியம்மான்" என்று கூட்டுவது, நாள் - பொழுது. [சுடர்ச்சோதிமுடி] - மிக்க புகரையுடைய மயிர்முடி. 'கருநாயிறுதிக்கும்' - என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே, முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்சென்னி] அதுக்கு ஆச்ரயமான திருமேனி ரத்நபர்வதம்போலேயாயிற் றிருப்பது. [அம்மானே]-ஸர்வேச்வரனே! ஸம்ஸாரி முக்தனுய்ச்சென்றால், தாபஹரமாக அவனுக்குச் செய்வது திருக்குழலைப்பேணுமத்தனை. *கேசவ; க்லேசநாசந:* என்றிறே இருப்பது.

முடிசேர்சென்னியம்மா! நின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்*
கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே! என்றென்றேங்கியழுதக்கால்*
படிசேர்மகரக்குழைகளும் பவளவாயும்நால்தோளும்*
துடிசேரிடையுமமைந்ததோர் தூநீர்முகில்போல்தோன்றாயே. (3)

ஈ.—மூன்றாம்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்திதீரும்படி விலக்ஷணமாய் ச்ரமஹரமான தூநீர் முகில்போலே வந்துதோற்றியருள வேணுமென்கிறார். [முடியென்று தொடங்கி] - ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தோடேகூடின சென்னியையுடைய ஸர்வேச்வரனே! உனக்குத்தகுதியாய் மிகவும் அழகியதாய் ஒளியையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமாய்ப் பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாய்மாலையையுடைய பெரியோனே என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பொருமியழுதால், [படிசேர் மகரக்குழையென்று மேலுக்கு] - படியாய்ச் சேர்ந்திருந்துள்ள மகரக்குழைகளும் பவளம்போலேயிருக்கிற வாயும் நாலுதோளும் துடியையொத்திருந்துள்ள இடையையுமுடைத்தாய்க்கொண்டு சமைந்து தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நல்லநிறத்தையுடைய மேகம்போலே வந்துதோன்றவேணும். படியாவது - திருவுடம்பென்றுமாம்,

இ.—மூன்றும்பாட்டில், தெளிந்தநீரைப் பருகின காளமேகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே என்னார்த்தி தீரவந்து தோன்றவேணுமென்கிறார். [முடிசேர்சென்னியம்மா] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தோடே சேர்ந்தசென்னியையுடையஸர்வேச்வரனே! [நின்மொய் பூந்தாமத்தண்துழாய்] - தகுதியாய்ச் செறியத்தொடுக்கப்பட்டு மநோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமாய், நாட்செல்லநாட் செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனே! [என்றென்று] - ஒரு

கால் சொல்லி யாறிருந்தேனுய்த்தான் தாழ்க்கிறுயோ ? [ஏங்கியழுதக்கால்] - பொருமியழுதக்கால்; என்னுடைய அழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால் சடக்கெனவந்துகொடு நிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர் மகரக் குழைகளும்] - ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு சேர்ந்தவென்னுதல்; படியென்று - திருமேனியாய், அதுக்குச் சேர்ந்தவென்னுதல். ''படிகண்டறிதியே'' என்னக்கடவதிறே. [பவளவாயும்] - பந்தமெல்லாம் தோற்றும் திருவதரமும், அணைக்கைக்குக் கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே நாலுதோள்களும், துடிபோலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்ததொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. இவ்விசேஷணங்கள் கேவலம் முகிலுக்கில்லாமையாலே அபூதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரை முகந்த முகில். அகவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவழகிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. தெளிந்தநீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ச்ரமஹரமான வடிவோடே என்னார்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர்சென்னியம்மா] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் சேர்ந்த சென்னியையுடைய ஸர்வேச்வரனே! [நின்மோய்பூந்தாமத்தண் துழாய்] - தகுதியாய்ச் செறியத் தொடுக்கப்பட்டு மநோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமாய், நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனே. [என்றென்று] - ஒருகால் சொல்லி ஆறியிருக்கிறேனுய்த்தான் ஆறியிருக்கிறுயோ ? [ஏங்கியழுதக்கால்] - பொருமி அழுதக்கால், என்னழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால் சடக்கெனவந்துகொடு நிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர்மகரக்குழைகளும்]-படியாய்ச்சேர்ந்த வென்னுதல், படியிலேசேர்ந்த வென்னுதல்; ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டுசேர்ந்த வென்னுதல், திருமேனியிலேசேர்ந்த வென்னுதல். ''படிகண்டறிதியே'' என்னக்கடவதிறே. [பவளவாயும்] - பந்தமெல்லாக்தோற்றும் திருப்பவளமும். [நால்தோளும்] - அணைக்கைக்குக் கல்பகதருபணைத்தாப்போலே நாலுதோளும். [துடி இத்யாதி] - துடிபோலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்ததொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. இவ்விசேஷணங்கள் கேவலம் முகிலுக்கு இல்லாமையாலே அபூதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரைமுகந்த முகில், அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும்.

தூநீர்முகில்போல்தோன்றும் நின்சுடர்கொள்வடிவுங்கனிவாயும்*
தேநீர்க்கமலக்கண்களும் வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா*
மாநீர்வெள்ளிமலைதன்மேல் வண்கார்நீலமுகில்போல*
தூநீர்க்கடலுள்துயில்வானே! எந்தாய்!சொல்லமாட்டேனே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகுவந்து என்ஹ்ருதயத்தில் நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் சொல்லி முடிகிறதில்லையென்று எம்பெருமானை நோக்கி விஜ்ஞாபிக்கிறார். [தேநீரென்று தொடங்கி] - தேனுகிற நீரையுடைய செவ்வித்தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்களும் என்ஹ்ருதயத்திலே பூர்ணமாய் நலிகிறபடி. தேனின் நீர்மையையுடைய வென்றுமாம். [மாநீர்வெள்ளிமலையென்று மேலுக்கு] - நீர்வெள்ளத்திலே வெள்ளிமலையின்மேலே அழகிதாய்க் கறுத்துக் கிடந்ததொரு மேகம்போலே சுத்தஜலமான கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் என்ஸ்வாமீ!

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னழகு வந்து என்மனஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிற படியை என்னால் பேசி முடிகிறதில்லை யென்கிறார். [தூநீர்முகில்போல் தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படியான வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயாயிற்றுத் தோன்றும்போது. [நின்சுடர் கொள்வடிவும்] - சுத்தஸத்த்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, உபசயஸ்வரூபமான மேகமோ த்ருஷ்டாந்தம்? [கனிவாயும்] - கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலே யிருந்துள்ள வாயென்னுதல், கனிந்திருந்துள்ள வாயென்னுதல். [தேநீர்க் கமலக்கண்களும்] - தேனுகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்களும்.

இத்தால் செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது—கண்ணாலே பருகலாம்படியிருக்கை. [வந்தென் சிந்தை நிறைந்தவா] - வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே நிறைந்தபடி - சொல்லமாட்டேனென்றன்வயம். இதர விஷயங்கள் அநுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், இவ்விஷயம் அநுபவித்துப் போரநின்றாலும் நெஞ்சிலே ஊற்றிருக்கும். [மாநீர் வெள்ளிமலைதன்மேல்] - மிக்க நீர்வெள்ளத்திலே ஒரு வெள்ளிமலையின்மேலே. திருப்பாற்கடலிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே யென்கை [வண்கார் நீலமுகில்போல] - உதாரமாய்க் கறுத்து நெய்த்திருப்பதொரு முகில்படிந்தாப்போலே. தார்ஷ்டாந்திகமான திருவனந்தாழ்வானை யழைத்துக் கொள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச் சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லையானாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. [வந்தென்சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்] - மானஸமில் ப்ரகாசம் க்லேசஹேது வாகாநின்றது, இதுக்கொரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹதசையில் குணாநுஸந்தாநம் க்லேசத்துக்கு உடலாமித்தனையிறே. தூநீர்க் கடலுள் துயில்வானேயென்று - “நெஞ்சுநிறையக் காணவேணும்” என்னும் அபேக்ஷையில்லாதார்க்கு முற்பாடனாய் வந்து சேர்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்னுடைய வடிவழகுவந்து என்மானஸத்திலே நிறைந்து நலிகிற படி என்னால் பேசிமுடிகிறதில்லையென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல்தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படியான வர்ஷுகவலாஹகம் போலேயாயிற்றுத் தோன்றுவது. [நின்சுடர்கொள்வடிவும்] - சுத்தஸத்வமயமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, அன்னாலும் துன்னாலுமாய்த் திரண்ட மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே. ஒண்சுடர்க்கற்றையிறே. [கனிவாயும்] - கண்ட போதே நுகரலாம் கனிபோலேயிருக்கிற வாயும். [தேநீர்க்கமலக்கண்களும்] - தேனாகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலேயிருந்த கண்களும். இத்தால் - செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது - கண்ணாலே பருகலாயிருக்கை. [வந்தென் சிந்தைநிறைந்தவா] - வந்து என் சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேனென்றன்வயம். இதர விஷயங்கள் அநுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும்; இவ்விஷயம் அநுபவித்துப் போரநின்றாலும் நெஞ்சிலேயூற்றிருக்கும். [மாநீர்வெள்ளிமலைதன்மேல்] - மிக்கநீர் வெள்ளத்தே ஒருவெள்ளிமலையின்மேலே. [வண்கார்நீலமுகில்போல] உதாரமாய்க் கறுத்து நெய்த்திருப்பதொருமுகில் படிந்தாப்போலே யென்னுதல். உதாரமாய்க் கார்காலத்தில் முகில் படிந்தாப்போலே என்னுதல். [தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானே] ; சுத்தஜலத்திலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! வெள்ளிமலை யென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அழைத்துக்கொள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி; [எந்தாய்-வந்தென் சிந்தைநிறைந்தவா சொல்லமாட்டேன்] - மானஸமில் ப்ரகாசம் க்லேசஹேதுவாகாநின்றது, இதுக்கு ஒரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹதசையில் குணாநுஸந்தாநம் க்லேசத்துக்கு உடலாமித்தனையிறே. தூநீர்க் கடலுள் துயில்வானென்று - “காணவேணும்” என்னும் அபேக்ஷையில்லாதார்க்கு முற்பாடனாய்வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

சொல்மாட்டேனடியேன் உன்துளங்குசோதித்திருப்பாதம்*
எல்லையில்சீரிளநாயிறு இரண்டுபோலென்னுள்ளவா*
அல்லலென்றுமிருள்சேர்தற்கு உபாயமென்னே ? ஆழிசூழ்*
மல்லைஞாலமுழுதுண்ட மாநீர்க்கொண்டல்வண்ணனே! (5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே மநுஸம்ஹிதமாய் நின்று நலியாநின்றது; இது மறக்க விரகுசொல்ல வேணுமென்கிறார். [சொல்மாட்டேனென்று தொடங்கி - விளங்காநின்ற வொளியையுடைய திருவடிகள் எல்லையில்லா வொளியையுடைய இரண்டு ஆதித்யர்களைப்போலே என்னுள்ளேநின்று நலிகிறபடி நான் சொல்மாட்டுகிறிலேன். [அல்லலென்று

தொடங்கி] - அநர்த்தரூபமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமென் ? சொல்லவல்லையே! கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளின பரமோதாரனே!

இ.— அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நின்று நலியாநின்றது: இது மறக்க ஒருவிரகு சொல்ல வேணுமென்கிறார். மறக்கும்பரிகாரம் என்னுடைய அலங்கிதாநமன்றோ? மறவீரென்ன; நீ "மயர்வறுக்கையாலே" துயரறுசுடரடி என்மநஸ்ஸிலே குடிபுகுந்து நலியாநின்றது; "மாமேகம்" என்று நீயே சொல்லவேணும். [சொல்லமாட்டேன்]-என்ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்கும் பாசுரமிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். அதேதென்ன? [உன்துளங்கு இத்யாதி] - விளங்காநின்ற ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லையில்சீர்] அளவிறந்த அழகையுடைய பாலாதித்யர்கள் இருவரைப்போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடி. பாலாதித்யர்களென்கிறது - கண்ணாலேபருகலாம்படியிருக்கையாலும், பாதிக்கத்தொடங்கின இத்தனை யென்று தோற்றுகையாலும். [இளஞாயிறு]-என்னை பாதிக்க அது இளமைமிகுகிறது. என்னுள்ளவா-சொல்ல மாட்டேன். [அல்லல் இத்யாதி]-உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப் பார்த்தாயாகில் துஃக்காத்மகமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநமாகிற இருள்சேருகைக்கு உபாயமென்? சொல்லவல்லையே! அநர்த்தருமக்ளான விஸ்ம்ருதி தேட்டமாம்படியிறே, வடிவழகு ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. ஏதேனுமாக இவர்க்கு துக்கநிவ்ருத்தியேயிப்போது வேண்டுவது- திருவடிகள் நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, அஜ்ஞாநம் வந்துசேருகைக்கு ப்ரஸங்கமின்றியேயிருக்க, அத்தை அபேக்ஷிக்கிறாரிறே. கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த பரமோதாரனே! என்னுதல். ஆழிசூழ் மல்லைஞாலமுழுதுண்ட மாநீரென்று - ஏகார்ணவமாய், அத்தைப்பருகின மேகம்போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையவனே என்னுதல். மல்லைஞாலம் - மஹாப்ருதிவி.

ரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. உன்னுடைய அழகு என் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதி விஷயமாய் நலியாநின்றது; இது மறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணுமென்கிறார்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என் ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசுரமிடப் போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். [உன் துளங்கு இத்யாதி] அதேதென்ன, விளங்காநின்றுள்ள ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லை இத்யாதி] - அளவிறந்த அழகையுடைய பாலாதித்யர்களிருவரைப்போலே என்ஹ்ருதயத்தே நின்றுநலிகிறபடி. பாலாதித்யர்களென்கிறது கண்ணாலே பருகலாயிருக்கையாலும், பாதிக்கத்தொடங்கின வித்தனை என்று தோற்றுகையாலும். [இளஞாயிறு] - என்னை பாதிக்க பாதிக்க இளமைமிகுகிறபடி. (என்னுள்ளவா சொல்லமாட்டேன்) [அல்லல் இத்யாதி] "உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப் பார்த்தாயாகில் நாட்டார் 'தன்னணித்து' என்கிறஅஜ்ஞாநம்வருவது ஒருபாயம் ஏதோ?" என்றருளிச் செய்வர் பட்டர்; இப்போது மறந்து பிழைக்கலாமென்னுமத்தாலே "திருவடிகள் என்ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாநிற்க, துஃக்காத்மகமாம் அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமுண்டோ" என்னும் அம்மான். உண்டாகில், உண்டுடுத்துத் திரியலாமே காட்டாரோ பாதி. [ஆழி இத்யாதி] - கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்திலே நலியாமே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த பரமோதாரனே! ஆழிசூழ்மல்லைஞாலம் முழுதுண்ட மாநீரென்று - ஏகார்ணவமாய் அத்தைப்பருகின மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன் என்னுதல். மல்லைஞாலம் - மஹாப்ருதிவி.

கொண்டல்வண்ணா! குடக்கூத்தா!வினையேன்கண்ணா!கண்ணா!* என்
அண்டவாணா!என்று என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்*
விண்தன்மேல்தான்மண்மேல்தான் விரிநீர்க்கடல்தான்மற்றுந்தான்*
தொண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்து தோன்றாயே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து, "காணவேணும்" என்று நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிற நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார். [கொண்டல்வண்ணா குடக்கூத்தா] - நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுமுடையவனே! [வினையேன்கண்ணா கண்ணா] - எனக்கு த்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - காணப்பெறாத இன்னாப்பாலே - வினையேன் என்கிறார். [என்னண்டவாணாவென்று தொடங்கி] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாதிபதியானவனே! என்று என் னையடிமை கொள்ளு கைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக்கால். [தொண்டனேன்] - சபலனான நான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து, "காணவேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி ஏதேனுமோரிடத்திலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார். [கொண் டல்வண்ணா] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! [குடக்கூத்தா] - மநோஹரமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [வினையேன்கண்ணா கண்ணா] எனக்கு த்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணைவிழுந்திருக்கும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்ட வாணா என்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாதிபதியானவனே! கல்யாணகுண யோகம் ஆச்ரி தார்த்தமாயிருக்கிறப்போலே, விபூதியோகமும் தமக்காக வென்றிருக்கிறார். [என்னையாள] - ஒருப்ரயோஜ நாந்தரத்துக்காக அழைக்கிறேனோ? என்னை நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளவேணுமென்றன்றோ அழைக் கிறது? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தியை ஸஹிக்கவல்லேனாய்த்தான் தாழ்க்கிறாயோ? என் ஆர்த்தத்வநி கேட்டால் "க்ரமத்திலே வருகிறோம்" என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? [விண்தன்மேல் தான்] - மாநீர்க்கொண்டல் வருமாகாசத்திலே தோற்றவேணும். [விண்தன்மேற்றான்] - பரமபதத்தி லிருக்கிற விருப்போடே வந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேற்றான்] - அவதரித்துவந்து தோற்றவுமாம். [விரி நீர்க் கடல்தான்] - க்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினாப்போலேயாதல், ஆனைக்கு உதவவந்து தோற்றினாப்போலேயாதல் தோற்றவுமாம். [தொண்டனேன்] - உன்திருவடிகளில் கைங்கர்யத்திலே சபலனான நான். [உன்கழல்காண] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிகளைக்காண. [ஒருநாள்வந்து தோன்றாயே] - "பலநாள் வேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கி றேனோ? என் ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒரு நாள் வந்து தோற்றியருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உன்னுடையஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து "காணவேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி ஏதேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ணா] - காணவே விடாயாறும்படியான வடிவையுடையவனே! [குடக்கூத்தா] - மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவனே! [வினையேன்கண்ணா கண்ணா] எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணைவிழுந்திருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்டவாணாவென்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண் டாதிபதியானவனே! கல்யாணகுணயோகம் ஆச்ரிதார்த்தமாய் இருக்குமாபோலே, விபூதி யோகமும் தமக்காகவென்றிருக்கிறார். [என்னையாள] - ஒரு ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக அழைக்கிறேனோ? என்னை நித்யகைங்கர்யங்கொள்ளவேணுமென்றன்றோ அழைக்கிறது? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தி ஸஹிக்கவல்லேனாய்த்தான் தாழ்க்கிறாயோ? என் ஆர்த்தநாதங்கேட்டால் "க்ரமத்திலே வருகிறோம்" என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? [விண்தன்மேல்தான்] - மாநீர்க்கொண்டல் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசத்திலே தோற்றவுமமையும்; [விண்தன்மேல்தான்] - பரமபதத்திலிருக்கிற இருப்போடேவந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேல் தான்] - அவதரித்துத்தோற்றவுமாம். [விரிநீர்க்கடல்தான்] - க்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளு கிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினாப்போலே யாதல், ஆனைக்குவந்து தோற்றினாப்போலே யாதல் தோற்றவுமாம். [தொண்டனேன்] - உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தில் சபலனான நான். [உன்கழல்காண] - எனக்கு ஜீவநமான திரு வடிகளைக்காண. [ஒருநாள் வந்து தோன்றாயே] "பலநாள்வேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கி றேனோ? என்ஸத்தை இடக்கைக்கு ஒருநாள் வந்து தோற்றியருளவேணும்.

வந்துதோன்றாயன்றேல் உன்வையந்தாயமலரடிக்கீழ்*
முந்திவந்துயான்நிற்ப முகப்பேகூவிப்பணிகொள்ளாய்*
செந்தண்கமலக்கண்கைகால் சிவந்தவாயோர்கருநாயிறு*
அந்தமில்லாக்கதிர்பரப்பி அலர்ந்ததொக்குமம்மானே! (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோன்றியருளுதல், வாராமைக்குக் கண்ணழிவுண்டாகில் என்னை அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணுமென்கிறார், [வையந்தாய மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - ஒருவரையும் இழக்கக்கடவதன்றிக்கே நிரதிசயபோக்யமாய் லோகத்தை யெல்லாம் அளந்த உன்னுடைய திருவடிக்கீழே முற்கோலிவந்து நிற்கும்படி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல், அதுக்குக் கண்ணழிவுண்டாகில் என்னை யங்கே யழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார். [வந்துதோன்றாய்] - நானிருந்த விடத்திலே உன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டியருளாய்! [அன்றேல்] - என் ஆர்த்தியைப்பார்த்து உன்க்ருபை யாலே வந்து முகங்காட்டவேணும். அதுசெய்யப் பார்த்திலையாகில்; உன்பூர்த்தியையும் என்சிறுமையை யும் பார்த்து வந்துமுகங்காட்டிற்றிலையாகில் என்றுமாம். [உன் வையம்தாய மலரடிக்கீழ்] - வஸிஷ்ட்ட சண்டாள விபாகம்பாராத திருவடிகள். [மலரடிக்கீழ்] - ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்டாயிற்றுக் காடு மோடையும் அளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து யான்நிற்ப] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனாய்வந்து நிற்கும் படியாக. [முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்] - "க்ரியதாமிதி மாம்வத" என்று கண்முகப்பே யடிமை கொண்டருளவேணும். குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்திருக்கும் பரதாழ்வான்ப்ரக்ருதியல் லேன்; "ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" என்னும் இளையபெருமாள்ப்ரக்ருதியான என்னை அடிமை கொண்டருளவேணும். [செந்தண் இத்யாதி] - சிவந்து குளிர்ந்த தாமரைபோலே கண்ணையும் கையை யும், காலையுமுடையனாய், சிவந்தவாயையும் உடையனாய், நீலமான நிறத்தையுமுடையனாயிருப்பானொ ராதித்யன், "ஸஹஸ்ரம்" என்று ஒருஸங்க்யையின்றிக்கே யளவிறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகஸிதனானாற்போலே வந்துதோன்றவேணும். [அம்மானே] - உன்மேன்மையைப் பார்த்து அங்கே யழைத்து அடிமைகொள்ளுதல், உன்னுடைமை நசியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் உனக்கு வந்தடிமை கொள்ளுதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. இங்கே வந்து தோற்றியருளுதல், அது திருவுள்ளமல்லவாகில் அங்கேயழைத்து அடிமைக் கொள்ளுதல் செய்தருள வேணுமென்கிறார்.

[வந்துதோன்றாய்] - என் கண்வட்டத்திலேவந்து தோன்றவேணும், தூணிலே விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றலையிறே வந்து தோன்றாயென்கிறது. [அன்றேல்] - என் னார்த்தியைப் பார்த்து உன்னுடைய க்ருபையாலே வந்து முகங்காட்டப்பார்த்திலையாகில், உன் பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் பார்த்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகிலென்றுமாம். [உன் வையந்தாயமலரடி] - வஸிஷ்ட்ட சண்டாள விபாகம் பாராத திருவடிகள். [மலரடி] - ஒரு செவ்விப்பூவைக்கொண்டாயிற்றுக் காடுமோடையுமளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான் நிற்ப] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனாய் வந்து நிற்கும்படியாக. [முகப்பே] - கண்வட்டத்திலே. [கூவிப்பணிகொள்ளாய்] - சோற்றையிட்டுப் பணிகொள்ளாய், *க்ரியதாமிதி மாம்வத* என்று கண்முகப்பே அடிமை கொண்டருளவேணும். குணஜ்ஞா நத்தாலேதரித்திருக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வான்ப்ரக்ருதியல்லேன். *ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்னும் இளையபெருமாள்ப்ரக்ருதியான என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். "வழு விலாவடிமைசெய்யவேண்டும்" என்றும், "மின்னலாலிவேன்" என்றும் இட்டுவைத்தவிடத் தில் கிடக்கமாட்டேன். "நன்றுமஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்" என்னுமவரிறே. [செந்தண் இத்யாதி] - சிவந்து குளிர்ந்த தாமரைபோலே கண்ணையும் கையையும் காலையுமுடை யனாய், சிவந்த வாயையுமுடையனாய், நீலமான நிறத்தையுடையனாயிருப்பா னொராதித்யன்,

"ஸஹஸ்ராம்" என்று ஒரு ஸங்க்க்யையின்றிக்கே அளவிறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகஸிதமானாற்போலே வந்து தோன்றவேணும் [அம்மானே] - உன் மேன்மையைப் பார்த்து அங்கேயிருந்து அடிமைகொள்ளுதல், உன்னுடைமை நசியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் இங்கேவந்து அடிமை கொள்ளுதல் செய்தருளவேணும்.

ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்து நாளும்*
தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறுந்தொலைவன் நான்*
தக்கவைவர்தமக்காய் அன்றீரைம்பதின்மர்தாள்சாய*
புக்கநல்தேர்த்தனிப்பாகா! வாராயிதுவோபொருந்தமே (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருசமான மேகதர்சநத்தாலே நான் வ்யஸநப்படாநிற்க, என்னோடேவந்து ஸம்ச்லேஷித்தருளுகிறிலை; இங்ஙனேயோ உன்னுடைய ஸ்வபாவம்? என்கிறார். [நாளும்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும், [தொக்க] - திரண்ட. [தக்கவைவரென்று தொடங்கி] - மிகவும் நீர்மையுடைய பாண்டவர்களைவர்க்குமாய், ஒருநீர்மையுமின்றிக்கே இவர்களுக்கு விரோதிகளுமான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் காலறும்படி புக்கஉன்னை ஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிச்லாக்யமான தேருக்குத் தனியே நிர்வாஹகனானவனே! வருகிறிலை. "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம்ஸ்தாபய மேऽச்யுத" என்றால் அப்படிச் செய்யலாவது அர்ஜுநனுக்கேயோ? எனக்காக அந்தத் தேரைத் திரியவிட்டால் ஆகாதோ? என்றுகருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருசமான மேகதர்சநத்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்து முகங்காட்டுகிறிலை; உன்ஸங்கல்ஸ்வபாவ மிதுவோவென்கிறார். [ஒக்குமம்மான் உருவமென்று]-ஸர்வேச்வரனுடைய வடிவுக்கு, தூமஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸமூஹமான மேகத்தை ஸத்ருசமென்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் சிதிலமாய். [நாளும்] -'நாள்தோறும் நாள்தோறும்; இந்த சைதில்யம் காதாசித்கமன்றியே, இடைவிடாமல் செல்லுகை. திரண்ட மேகஸமூஹங்களைக் காணுந்தோறும். [தொலைவன்நான்] "கண்ட நாள் காருருவம் காண்டோறும் நெஞ்சோடும்" [தாமிலோபம் பிறக்கிறதுமில்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேகதர்சநம் ஆச்வாஸஹேதுவிறே நாட்டுக்கு. [தக்கவைவர்] - என்ன மேகதர்சநத்துக்கு இடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? "பந்துக்களும் ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கு ஐந்து குடிக்காடமையும்" என்னும் தக்கோர்மையுடையவர்கள் [தமக்காய்] - "ரதம் ஸ்தாபய" என்னலாம்படி கையாளாய். [அன்று] - அன்று உதவிற்றும் தமக்கென்றிருக்கிறார். [ஈரைம்பதின்மர்தாள் சாயப்புக்க] - "பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்" என்ற நூற்றுவர் காலறும்படியாகத் தூசித்தலையிலே புக்கவனன்றோ? [நல்தேர்] இவனை ஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிச்லாக்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனானவனே! ரதியைக்காண்கிறிலர். "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" என்றவனைச் சேமஞ்சாத்தி வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர்காண்கிறது. [வாராய்] "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபயித்வா" என்று பாண்டவர்கள்சத்ருக்கள்மேலேவிட்ட தேரை, என்னை நலிகிற மேகத்தின்மேலே விடலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் நூற்றுவரென்று ஸங்க்யாதராலோ செய்யலாவது? தனியனுமாய், மேகங்கள் அஸங்க்யாதமானால் உதவலாகாதோ? [இதுவோபொருத்தம்]-ஆச்ரிதரோடு முன்பு பொருந்திப் போந்தபடியிதுவோ? ஆச்ரிதர்க்காக தூத்யஸாரத்யங்களைப்பண்ணியும், 'ஆயுதமெடேன்' என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும் பக்ஷபதித்தது பொய்யோ? "நாராயண கதாமிமாம்" என்றவனும் கைக்கூலிகொண்டு புளுகினானென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவையும் மெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? வந்து முகங்காட்டவமையாதோ? உன்வடிவைக்காட்டி மேகங்கள் அநுகூலமாம்படி பண்ணுதல், மேகதர்சநம் பாதகமாகாதபடி பண்ணுதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உனக்குப்போலியான மேகதர்சநத்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்து முகங்காட்டுகிறிலை; இதுவோ உன்ஸங்கல்ஸ்வபாவம்? என்கிறார்.

[ஒக்குமம்மானுருவமென்று] - ஸர்வேச்வரன்வடிவு இதரவிஸஜாதீயம்'' என்று புத்திபண்ணுகிற்கச்செய்தே, *தூமஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம்* ஸமூஹமான மேகத்தை ஸத்ருசமென்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே - அகவாய் சிதிலமாய். [நாளுநாளும்] - இந்தசைதில்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, இடைவிடாமல் செல்லுகை. [தோக்கமேகப்பல்குழாங்கள்] - மேகசகலங்களுக்குஇடையார்; திரண்டமேகஸமூஹங்களைக் காணுந்தோறும். [காணுநும்-தோகிலவன்] தர்மிலோபம்பிறக்கிறதுமில்லை. ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேகதர்சநம் காட்டார்க்கு ஆச்வாஸஹேதுவிறே. [நக்கவைவர்] - என்ன மேகதர்சநத்துக்கு இடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? ''பந்துக்கள் ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கும் ஐந்துகுடிக்காடு அமையும்'' என்னும்தக்கோர்மையுடைய ஐவர். [தமக்காய்] *ரதம்ஸ்த்தாபய* என்னும்படிகையானாய். [அன்று] அவர்கள் தனியரான அன்று. [சரைம்பதின்மர்தான்சாய] - ''பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்'' என்ற நூற்றுவரும் காலறும்படியாக. [புக்க] - ஆசித்தகிலேயே புக்க. [நல்தேர்]-இவனை ஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிச்லாக்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனானவனே! ரதியைக்காண்கிறிலர் *நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண* என்றவனைச் சேமம்சாத்திவைத்து வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர் காண்கிறது. [வாராய்] - *ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம்ஸ்த்தாபய* என்ன, உபயஸேனையின் நடுவே தேரை நிறுத்தின நீ, அத்தேரை இம்மேகங்களின் நடுவே நடத்தினலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் ஸங்க்யாதருமானாலோ உதவலாவது? தனியனுமாய் மேக ஸமூகங்கள் அஸங்க்யாதமானால் உதவலாகாதோ? [இதுவோபொருத்தம்] - ஆச்ரிதரோடுமுன்பு நீ பொருந்திப்போந்தபடி இதுவோ? ஆச்ரிதர்க்காக தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணியும், ''ஆயுதமெடேன்'' என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் பக்ஷபாதித்தது பொய்யோ; *நாராயணகதாமிமாம்* என்றவனும் கைக்கூலிகொண்டு புலமைபாடினானாகாதே யென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவை மெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்]-எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? முகங்காட்டவமையாதோ?

இதுவோபொருத்தம்?மின்னாழிப்படையாய்! ஏறுமிருஞ்சிறைப்புள்*
அதுவேகொடியாவுயர்த்தானே! என்றென்றேங்கியழுதக்கால்*
எதுவேயாகக்கருதுங்கொல்? இம்மாஞாலம்பொறைதீர்ப்பான்*
மதுவார்சோலை உத்தரமதுரைப்பிறந்தமாயனே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாக எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும்போக்கி ரக்ஷித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின ஆச்சர்யகுணகனான க்ருஷ்ணன், தன்னைக் காணவாசைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு என்செய்தருள நினைக்கிறானோ? என்கிறார். [மின் என்றுதொடங்கி] - ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநத்துக்கு உறுப்பாய் மின்னு நின்றுள்ள திருவாழியாகிற திவ்யாயுதத்தையுடையையாய் ஆச்ரிதரோடு ஸர்வவித ஸம்ச்லேஷமும் பண்ணுமவனே! [எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்] - இவ்வார்த்திபோக்கியருளத் திருவுள்ளமாயருளுமோ? இவ்வார்த்தநாதம் கேட்டால் அத்யந்ததயாளுவானவனுடைய திருவுள்ளம் எங்ஙனே புண்படுமோ? என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில் இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்க வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? என்கிறார். [இதுவோ பொருத்தம்] - இப்படிக் கூப்பிடச் செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு மறித்து ''இதுவோ பொருத்தம்?'' என்கிறார். [மின்னாழிப் படையாய்] - மேகத்திலே மின்னினைப்போலே, ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலமான திருவாழியைப்படையாக உடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தின் மேலே வ்யாபரிக்கலாகாதோ? என்கை. [ஏறும் இத்யாதி] - ஏறக்கடவதான பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆச்ரிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றோ? [என்றென்று இத்யாதி] - இப்பாசுரம் மாறாதே பொருமிப்பொருமி அழாநின்றால். [எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்] - இக்கூப்பீட்டுக்கு முகங்காட்ட நினைக்கிறானோ? கூப்பிட்டே போவானென்றிருக்கிறானோ? இக்கூப்பீட்டுக்கு

அவன்திருவுள்ளம் எங்ஙனே புண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாஞாலம் பொறைதீர்ப்பான்] - இம் மஹாப்ருதிவியின் பாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார் சோலையித்யாதி] - மதுஸ்யந்தியான சோலையை யுடைய வடமதுரையிலே, சத்ருக்களான கம்ஸாதிகள் நடுவே பிறந்த மாயனே! ஆவிர்ப்பவிக்கையன்றிக்கே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிவந்து அவதரித்த ஆச்சர்யகுணகனான க்ருஷ்ணன். "பூபாரநிரஸநம்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கி ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், நம்கூப்பீட்டுக்கு என்ன நினைத்திருக்கிறானென்கை.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமதசையில் ஸ்வர்க்கத்தேறப்போன இவர்கள்மீற்கிறார்; திருவாழியாழ்வான் முதலான நித்யரோடும் பொருத்தமிதுவோ? என்று ஸ்வகதமாக விசாரிக்கிறார். இருந்தமிதேதுடியாக ரக்ஷிக்கவந்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என் செய்தருளுமென்று சிந்திக்கிறாராகவுமாம்.

[இதுவோபொருத்தம்] - இப்படிக்கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே கண்ணுறங்கழலைபிட்டு, மீண்டும் 'இதுவோபொருத்தம்?' என்கிறார், [மின்னாழிப்படையாய்] - மேகத்திலே மின்னினைப்போலே, ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸநசீலமான திருவாழியைப்படையாகவுடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தின் மேலே வ்யாபரித்தாலாகாதோ? [ஏறும் இத்யாதி]. - ஏறக்கடவ பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆச்ரிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றோ? [என்றென் நேறங்கியழுதக்கால்] - இப்பாசுரம் மாறாதே பொருமிப் பொருமி அழாநின்றால். [ஏதுவேயாகக்கருதுங்கொல்] - இக்கூப்பீட்டுக்கு முகங்காட்டநினைக்கிறானோ? கூப்பீட்டேபோவானென்றிருக்கிறானோ? இக்கூப்பீட்டுக்கு அவன் திருவுள்ளம் எங்ஙனேபுண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாஞாலம்பொறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருதிவினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார்சோலை] - மதுஸ்யந்தியான சோலையையுடைய. [உத்தரமதுரை]- வடமதுரையில், சத்ருக்களான கம்ஸாதிகள்நடுவே பிறந்தமாயனே! ஆவிர்ப்பவிக்கையன்றியே *ததச்ச த்வாதசே மாஸே* என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப்பிறந்த ஆச்சர்யபூதனே பூபாரநிரஸநம் என்கிறவ்யாஜத்தாலே இதரஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ஆச்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனானவன், நம் கூப்பீட்டுக்கு என்நினைத்திருக்கிறானென்கை.

பிறந்தமாயா!பாரதம்பொருதமாயா! நீயின்னே*
சிறந்தகால்தீநீர்வான் மண்பிறவுமாயபெருமானே*
கறந்தபாலுள்நெய்யேபோல் இவற்றுளெங்குங்கண்டுகோள்*
இறந்துநின்றபெருமாயா! உன்னையெங்கேகாண்கேனே? (10)

௰.—பத்தாம்பாட்டில், ஸந்நிஹிதனாய் வைத்துக் கண்ணால் காணவொண்ணாதபடிநின்ற ஆச்சர்யபூதனை உன்னை நான் காண்பதெவ்விடத்தே? என்கிறார். [பிறந்தமாயா] - அகர்மவச்யனாயிருந்து வைத்து க்ருபாதிசயத்தாலே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தோடே கர்மவச்யரோடே ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆச்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - ஆயுதமெடுக்கக்கடவதன்றாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்துவைத்து, பாண்டவர்கள் வெல்லும்படி பாரதயுத்தம் பண்ணின ஆச்சர்யபூதனே! [நீயின்னே] - நீ இப்படி ஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே [சிறந்தகாலென்றுதொடங்கி]-ப்ருதிவ்யாதிகளான பூதங்களுக்கும், அவற்றின் கார்யங்களுக்கும்ஆத்மாவாய் நின்றவனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது தாரகத்வம். [கறந்தபாலென்றுதொடங்கி] - கண்ணாலே காண்கிறபாலினுள் நெய்யுண்டாயிருக்கச் செய்தே காண்கையரிதானாப்போலே இவை எல்லாவற்றினுள்ளும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற அத்யாச்சர்யபூதனே! [கறந்த] - காலத்தாலும் ஆகுஞ்சநாதிகளாலும் உள்ள பரிணாமராஹித்யத்தை நினைக்கிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனாய், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை எவ்விடத்தேயோ காண்பது ? என்கிறார். [பிறந்தமாயா] - அகர்மவச்யனாய் வைத்து, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிவந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாப்போலே இருப்பதொன்றாயிற்று இவ்வாச்சர்யமும்; ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானவன் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானவாச்சர்யம்; ''ஆயுதமெடேன்'' என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும். [நீயின்னே] - இப்படிஸௌலபனாயிருக்கச்செய்தே. [சிந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்இத்யாதி] - கார்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவான ஸர்வேச்வரனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது—காரணத்வம் ஒத்திருக்க தாரகத்வத்தால் வந்தஏற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணாலே காண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காண்கை அரிதானாப்போலே, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற ஆச்சர்யபூதனே. [கறந்தபால்] - காலத்தாலும் ஆதஞ்சநமதநாதிகளாலும் தோற்றுகிற நெய் கறந்தகாலத்தில் தோற்றாதிறே. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காணவரியை என்கை. [உன்னை எங்கே காண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு சரீரஸம்பந்தம் அறவேணும்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனானேன்; அர்ச்சாவதாரம் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு விஷயமன்று. இனி, எங்கே காணப்புகுகிறேன் ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனாய், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை நான் எவ்விடத்தே காண்பதென்கிறார்.

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவச்யனாய்வைத்து, அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாப்போலே யிருப்பதொன்றாயிற்று இவ்வாச்சர்யமும்! ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானவன் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனான ஆச்சர்யம். ''ஆயுதமெடேன்'' என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும். [நீயின்னே] - நீ இப்படி ஸௌலபனாயிருக்கச் செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்] - தத்கார்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும். [ஆய பெருமானே] - ஆத்மாவான ஸர்வேச்வரனே! காற்றுக்குச்சிறப்பாவது - காரணத்வமொத்திருக்க தாரகத்வத்தால் வந்த ஏற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணாலே காண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காணவரிதானாப்போலே ஸகல பதார்த்தங்களிலும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற அத்யாச்சர்யபூதனே! ப்ரஹ்மவிதுபநிஷத்து, *கவாமநேகவர்ணாநாம் க்ஷீரஸ்யத்யேகவர்ணதா, க்ஷீரவத்பச்யதிஜ்ஞாநம் லிங்கிநஸ்து கவாம்யதா, க்ருதமிவபயஸி நிகூடம் பூதேபூதேச வஸதிவிஜ்ஞாநம், ஸததம்மந்தேதவ்யம் மநஸா மந்தாநபூதேந, ஸர்வபூதாதிவாஸம் யத் பூதேஷுச வஸத்யபி, ஸர்வாநுக்ராஹகத்வேந ததஸ்ம்யஹம் வாஸுதேவ இதி* என்கிறபடியே. [கறந்தபால்] - காலத்தாலும் மதநாதியாலும் தோற்றுகிறநெய், கறந்தகாலத்தில் தோற்றாதிறே உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காண அரியையென்கை. [உன்னை எங்கே காண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு சரீரஸம்பந்தமறவேணும்; அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடனானேன்; அர்ச்சாவதாரம் நான் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு விஷயமன்று; இனி இவ்விழவோடே முடிந்து போமித்தனையாகாதே.*

எங்கேகாண்கேன்!ஈன்துழாயம்மான் தன்னை யான்?என்றென்று*
அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால் அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
செங்கேழ்சொன்னவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்*
இங்கேகாண இப்பிறப்பேமகிழ்வர் எல்லியுங்காலையே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார், ஆழ்வார்பட்ட துக்கம் படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே எம்பெருமானைப் பெற்று நிரந்தரமாக ஸுகிப்பரென்கிறார். [எங்கேயென்று தொடங்கி] - ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமாய் நிரதிசயபோக்யமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான

ஸர்வேச்வரனை நான் எங்கே காண்கேன் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்தபாவத்திலே ப்ரவணமான சொற்களாலே. [செங்கேழ்] - செவ்விதாம்படி. [எல்லி] - இரவு. [காலை] - பகல்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இவ்வாழ்வார்பட்ட து:க்கம்படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜன்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸுகிப்பரென்கிறுர். [ஈன்துழாயம்மான்தன்னை - எங்கேகாண்கேன்] - ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி சபலனான நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - நிரந்தரமாகச் சொல்லி. ஒருகால்சொல்லி "ஆசையை ஆவிஷ்கரித்தோமிறே" என்று ஆறியிருக்கிறாரல்லரே; ஸாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிறே. [அங்கேதாழ்ந்த சொற்களால்] - தோளும், தோள்மாலையிலும் அந்த சேஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண் குருகூர்ச் சடகோபன்] - "உபதிஷ்டந்து மாம்ஸர்வே" என்னுமாபோலே, இவ்வார்த்திமைக்கெல்லாம் இடங்கொடுத்த ஆழ்வார் என்று ஆளவந்தார்நிர்வாஹம்: [செங்கேழ்சொன்ன] - செவ்விதாகச்சொன்ன: நினைவும், சொல்லும், செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. [செங்கேழ்] - செவ்விதாக என்றபடி, [இங்கேயித்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜன்மத்திலே திவாராத்ர விபாகமின்றிக்கே பகவதநுபவம்பண்ணி மகிழப்பெறுவர். "ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்று - கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாதத்தால் பிறந்த தன்னுடைய அவத்யத்தை, ஆழ்வாரை ஆச்ரயித்தார்பக்கலிலே தீருமாயிற்று அவன்; பார்யையோடே வெறுப்புண்டானால் அவள்பக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜைகளை ச்லாகிப்பாரைப்போலே.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், தாம்பட்ட து:க்கம்படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜன்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸுகிப்பரென்கிறுர்.

[ஈன்துழாயம்மான்தன்னை யான் எங்கே காண்கேன்] - ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டல்லதுதரிக்கமாட்டாதபடி சபலனான நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - பரத்வாதிகளைப் பெறுத நான் உன்னை நிரந்தரமாகச் சொல்லி. ஒருகால் சொல்லி ஆசையை யாவிஷ்கரித்தோமிறே என்று ஆறியிருக்கிறாரல்லரே; ஸாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிறே. [அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால்] - தோளும், தோள் மாலையிலும், அந்த சேஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்] *உபதிஷ்டந்து மாம் ஸர்வே வ்யாதய:* என்கிறபடியே, இவ்வார்த்திமைக்கெல்லாம் இடங்கொடுத்த ஆழ்வார் என்று ஆளவந்தார்நிர்வாஹம். [செங்கேழ்சொன்ன இத்யாதி]- மனோவாக்காயங்கள் ஏகரூபமாய்ச்சொன்ன ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும். [வல்லார்கள்] - அப்யஸிக்கவல்லார். [இங்கே இத்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜன்மத்திலே திவாராத்ர விபாகமின்றிக்கே பகவதநுபவம் பண்ணி மகிழப்பெறுவர். "ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்று கூப்பிட வந்து முகங்காட்டாத அவத்யத்தை, இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்களோடே கடுகவந்து முகங்காட்டித் தீருமாயிற்று ஈச்வரன்; பார்யையோடே வெறுப்புண்டானால் அவள்பக்கல் முகம் பெறுகைக்காக ப்ரஜைகளை ச்லாகிப்பாரைப்போலே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—◆—

ஆறுந்திருவாய்மொழி—எல்லியுங்காலையும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஆறுந்திருவாய்மொழில், ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தத்வநிலையைக் கேட்டு தப்தஹ்ருதயனாய், அவருடைய ஆர்த்திதீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்தருளுகைக்காக வருகையிலே உத்யுக்தனான எம்பெருமான் —ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாதமித்தால் திருவயோத்யையிலே புக்கருளுகைக்காக ஸ்ரீபரதவாஜ பகவான் ஆச்ரமத்திலே பெருமாள் விட்டருளினதுபோலேயும், ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தூதெழுந்தருளினபோது நேரேசென்று ஹஸ்திநபுரத்தில் புகாதே குசஸ்த்தலத்திலே விட்டருளிறுப் போலேயும் ஆழ்வார்தம்பாடு நேரவந்து புகுந்தருளாதே, தான்வந்த வரவில் இவர்க்குப் பிறந்த ப்ரீதி ஸாத்மித்தால் வந்து ஸம்ச்லேஷித்தருளுகைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்தருளித் தம்மோடே கலக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராகிறுர்,

இ·—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், மாயக்கூத்தனில் ஆழ்வார்க்கோடின ஆர்த்தியனவன்று ஈச்வரனுக்குப் பிறந்தவிடாய்; இது பேச்சுக்கு நிலமாகையாலே பேசலாயிற்று. அவனுக்குப் பேச்சுக்குப் நிலமல்லாமையாலே பேசப்பெற்றதில்லை. "ஊர்த்த்வம்மாஸாத் நஜீவிஷ்யே" என்றிறே இத்தலையில் விடாய்; "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" என்றிறே அத்தலை யிருப்பது. கீழ் இவர் ஆர்த்தியோடேகூப்பிட முகங் காட்டப் பெறுமையாலே, "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து, தப்தஹ்ருதயனாய், இவருடைய ஆர்த்திதீர ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காக வருகையிலே உத்யுக்தனானவன், "ஒருகாலேசென்று முகங்காட்டில், ஒருகாலே ஆறுபெருகில் உடைகுலைப்படுமாபோலே இவர் சிதிலராவர்" என்று இவர்பக்க லிலே நேரேவந்து புகுராதே, "வரவை அறிவித்து ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே முகங்காட்டுவோம்" என்று பார்த்து, பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே எழுந்தருளுகைக்காக ஸ்ரீபரத்வாஜபகவானாச்ரமத்திலே விட்டருளினுப்போலேயும்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தூதெழுந்தருளுகிறபோது "இனேவின்றிக்கே போய்ப்புக்கவாறே விதுராதிகள் ப்ரீதியாலே சிதிலராகக்கூடும்" என்று, குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதரிஹைஷ்யதி" என்று வரவு வார்த்தையானவாறே பிற்றைநாள் ஹஸ்திநபுரத்திலே போய்ப் புக்காப்போலேயும் ஸம்ச்லேஷோந்முகனாய், திருக்கடித்தானத்திலேபுகுந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, தம்மோடு கலக்கைக்கு ஒருப்பட்டு நிற்கிறநிலையை அநுஸந்தித்து க்ருதக்ருத்யராய், அத்தைப் பேசி இனியராகிறுர். கீழில்திருவாய்மொழியில் வ்யஸநப்படுத்தின நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவநமாம்படி பண்ணினுன். செறுவாரும் நட்பாகுவரிறே செங்கோனருள் பெற்றவாறே.

ஈடு.—*மாயக்கூத்தனில், ஆழ்வார், தமக்கோடினவிடாய் பேச்சுக்கு நிலமாகையாலே பேசினுர்.; ஈச்வரனுக்கு ஓடினவிடாய் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பேசிற்றில்லை.* *ஊர்த்த்வம் மாஸாத்நஜீவிஷ்யே* *என்று இத்தலையில் விடாய்;* *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* *என்றிறே அத்தலையிருப்பது. "மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடினவிடாய்க்கு உதவப்பெற்றிலோம்" என்னுமத்தாலே தப்தனாய், ஆகுலனாய் பிற்பாட்டுக்கு* *ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா* *என்கிறபடியே லஜ்ஜித்து "இனி நாம் கடுகமுகங்காட்டில் ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படுவர், ப்ரீதியை ஸாத்மிப்பித்துஉளராக்கிப்ப ரிமாறவேணும்" என்று, பதினுலாண்டு பிரிவாலே நொந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வானை தரிப்பித்து முகங்காட்டுகைக்காகத் திருவடியைப் போகவிட்டு, ஸ்ரீபரத்வாஜபகவானாச்ரமத்திலே இருந்தாப்போலவும்; பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோகிற போது ப்ரேமபரவசரான விதுராதிகள்ப்ரீதியை அகஞ்சுரிப்படுத்தி முகங்காட்டுகைக்காக* *குசஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதரிஹைஷ்யதி* *என்கிறபடியே குசஸ்த்தலத்திலே விட்டுக்கொண் டிருந்து, பிற்றைநாள் ஹஸ்திநபுரத்திலே எழுந்தருளினுப்போலவும்; தம்மோடே ஸம்ச்லேஷோந்முகனான ஸர்வேச்வரன் தம்முடைய ப்ரீதியை ஸாத்மிப்பித்துத் தம்மோடே கலக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்து தம்பக்கல் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து இனியராய், அத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறுர். கீழில் திருவாய்மொழி யில் வ்யஸநஹேதுவான நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவநமாம்படி பண்ணினுன். செறுவாரும் நட்பாகுவரிறே செங்கோனருள் பெற்றவாறே.*

எல்லியுங்காலையும் தன்னைநினைந்தெழ*
நல்லவருள்கள் நமக்கேதந்தருள்செய்வான்*
அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி அப்பனூர்*
செல்வர்கள்வாழுந் திருக்கடித்தானமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவனூர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார். [எல்லியுமென்று தொடங்கி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ''ஒருவன் செய்தருளும்படியே'' என்று தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [செல்வர்கள்] - எம்பெருமானோடு நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணுமவர்கள். [அல்லியித்யாதி] - கீழில் திருவாய்மொழியில், ''நின்மொய் பூந்தாமத்தண்துழாய்'' என்று ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி.

இ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவனூர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார். [எல்லியும் இத்யாதி] - அஹோராத்ர விபாகமின்றிக்கே உபகாரகனை தன்னை, ''ஒருவன் செய்தருளும்படியே'' என்று நினைத்து நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. [நல்லவருள்கள்] - இத்தலையில் குற்றம்பாராதே, வெறுமையே பார்த்துத் தன்பேறாக அருளுகை. மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்கருளினான் என்றிருக்கிறிலர். [நமக்கே தந் தருள்செய்வான்] - ''பலரடியார் முன்பருளிய'' என்று நித்ய ஸூரிகளும் தாம்பெற்றபேறு பெற்றிலர் என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன்] - கீழில் திருவாய்மொழியில் - ''மொய் பூந்தாமத்தண்டுழாய்க் கடிசேர்கண்ணிப் பெருமான்'' என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியேயாயிற்று வந்துநிற்கிறது. [ஊர் செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானமே] - [செல்வர்கள்] - முன்பு மாயக்கூத்தனும், பின்பு எல்லியும் காலையுமாக வேண்டாதவர்கள், பகவதநுபவமாகிற நிரவதிகஸம்பத்தையுடையவர்கள். ''லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:''. [வாழும்] - கைங்கர்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஊர். செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அப்பனூர் செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல். தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - அருள்செய்வான், அவன்நிற்கிற திருக்கடித்தானம் நமக்கு ப்ராப்யபூமியென்கை. அப்பன் - உபகாரசீலன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவனூர் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

[எல்லியுங்காலையும் இத்யாதி] திவாராத்ர விபாகமின்றிக்கே எல்லாக்காலத்திலும் உபகாரகனை தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [நல்லவருள்கள்] என்குற்றமாதல், தன் ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல் பாராதே, தன்பேறாகப்பண்ணின அருள். மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்கு அருளினானென்று இருக்கிறிலர். [நமக்கேதந் தருள்செய்வான்] ''பலரடியார் முன்பருளிய'' என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளும் தாம் பெற்ற பேறு பெற்றிலர் என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி] கீழில் திருவாய்மொழியிலே ''மொய்பூந்தாமத்தண்டுழாய்க் கடிசேர்கண்ணிப்பெருமான்'' என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே காட்டிக்கொடுத்தான். [ஊர்] இப்படி உபகாரகனானவன் வர்த்திக்கையாலே நமக்கு ப்ராப்யபூமி திருக்கடித்தானமென்கிறார். [செல்வர்கள் வாழும்] மாயக்கூத்தனும் எல்லியுங்காலையுமாக வேண்டாதே அநுபவத்தோடே காலங்கழிக்கிறவர்கள்; *லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:* என்கிறபடியே யிருப்பார்சிலர். [எல்லியும் இத்யாதி] அப்பனானவனூர் என்னுதல்; செல்வர்கள் வாழும் ஊர் திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்து அருள்செய்வானென்னுதல்.

திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும்*
ஒருக்கடுத்து உள்ளேயுறையும்பிரான்கண்டீர்*
செருக்கடுத்து அன்றுதிகைந்தவரக்கரை*
உருக்கெடவாளிபொழிந்தவொருவனே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல்வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையுமெல்லாம் எம்பெருமான் தானே போக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்னுடைய சிந்தையிலும் ஒக்க அபிநிவேசத்தைப்பண்ணி என்னுள்ளே வர்த்திக்கநின்றான் என்கிறார். [பிரானென்று மேலுக்கு]-யுத்தகண்டூதியாலே மதிகெட்ட ராக்ஷஸரை சரீரம் அழியும்படி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த உபகாரகன் இவன்!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஒக்க அபிநிவேசித்து, என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார். [ஒருக்கடுத்து] - ஒருங்கவடுத்து. அதாகிறது - ஒக்கநினைக்கை. திருப்பதியையும் என்ஹ்ருதயத்தையும் ஒக்க ஆதரித்து. [உன்னேயுறையும்] - என்மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றான். விரோதி செய்தது என் ? என்ன; அது ராக்ஷஸர்பட்டது பட்டது. [செருக்கடுத்து] - யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து. [திகைத்த அரக்கரை] - சக்ரவர்த்திதிருமகனை வெல்ல நினைத்த மதிகேடரான ராக்ஷஸரை. [அன்று] - ''ந நமேயம்'' என்றஅன்று. [உருக்கெட] - ''ச்சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம்''. [வாளி பொழிந்த] - ''சரவர்ஷம் வவர்ஷஹ'' [ஒருவனுன பிரான்கண்டீர்] - ஏகவீரனுன உபகாரகன் கண்டீர் !

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்பக்கல்வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையும் தானேபோக்கித் திருக்கடித்தானத்திலும் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஒக்க அபிநிவேசித்து என் னுள்ளே வர்த்தியாநின்றுனென்கிறார்.

[ஒருக்கடுத்து] ஒருங்கவடுத்து, அதாகிறது ஒக்க நினைக்கை. திருக்கடித்தானத்தையும் என் ஹ்ருதயத்தையும் ஒக்கவிரும்பி. [உன்னே உறையும்] மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றான். விரோதிசெய்ததென்? என்ன, - அது ராக்ஷஸர்பட்டது பட்டது. [செருக்கடுத்து] யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து. [அன்று] *ந நமேயம்* என்றவன்று. [திகைத்தவரக்கரை] சக்ரவர்த்திதிருமகனை வெல்லலாமென்று நினைத்தமதிகேடரான ராக்ஷஸரை. [உருக்கெட] *ச்சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம்*. [வாளிபொழிந்த] *சரவர்ஷம் வவர்ஷஹ* என்கிறபடியே. [ஒருவன்] ஏகவீரனுனவன்.

ஒருவரிருவ ரோர்மூவரெனநின்று*
உருவுகரந்து உள்ளுந்தோறுந்தித்திப்பான்*
திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை*
மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரானே. (3)

ஓ.—மூன்ரும்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறையாநின்று கொண்டு என்பக்கலிலே ஆச்சர்யமாம்படி ப்ரவணனுனவன், உள்ளுந்தோறும் தித்தியாநின்றான் என்கிருர். [ஒருவ ரிருவ ரோர்மூவரெனநின்று உருவுகரந்து]-மூலபலத்தோடு யுத்தம் பண்ணியருளுகிற போது முந்துற ஒருவராய்த்தோற்றிச் சாரிகையிலே வேகம்மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி இந்த்ரியஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடி வேகம் மிக்கவாறே வடிவுதெரியாதபடியாய் உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனென்று கீழில் பாட்டோடே அந்விதமாகக்கடவது.

இ.—மூன்ரும்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்தானென்கிருர். ''ஒருவ ரிருவரோர் மூவரெனநின்று உருவுகரந்து - உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவன்'' என்று கீழோடே அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி பருளுகிறவன்று முந்துற ஒருவனுய்த்தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி. [உருவுகரந்து] - வேகம் மிக்கவாறே இந்த்ரியஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே, ரூபக்ரஹணமரிதாய் - உருக்கெடவாளிபொழிந்த ஒருவன் என்று அந்வயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை. [திருவமர்மார்வன்] - ''நகச்சிந்நாபராத் யதி'' என்னும்பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. திருக்கடித்தானத்தோடே பொருந்திவர்த்திக்கிற வனுய், என்பக்கலிலே ஆச்சர்யமாம்படி ப்ரவணனுன ஸர்வேச்வரன். [உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்] - அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்கப் புதியனுய்க்கொண்டு ரஸியாநின்றான்.

ஈடு.—மூன்ரும்பாட்டு. பிராட்டியோடுகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஆச்சர்யபூதனுன உபகாரகன் அநுஸந்திக்குந்தோறும் இனியனுகாநின்றுனென் கிறுர்.

[ஒருவர் இத்யாதி] வாளிபொழிந்தபடி எங்ஙனேயென்ன, இங்ஙனே யென்கிறார். [ஒருவரிருவரோர்மூவரெனநின்று உருவுகரந்து] ஒருவராய்த்தோன்றி, இருவராய்த்தோன்றி, மூவராய்த் தோன்றி, பின்னை இந்த்ரியார்த்தஸம்யோகமில்லாதபடி சாரிகைவந்து, ஒருவரிருவரோர் மூவரெனநின்று உருவுகரந்து—செருக்கடுத்தன்று திகைத்த அரக்கரை உருக்கெடவாளி பொழிந்தவொருவன் திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும் ஒருக்கடுத்து உள்ளே யுறையும்பிரான் கண்டீர் என்று இதிற்பாட்டோடே அந்வயமாகக்கடவது- [திருவமர்மார்வன்] "நச்சிக் காபராத்யதி" என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. [திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரான் உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்] பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவனாய், திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறையாநின்றுகொண்டு என்பக்கலிலே ஆச்சர்யமாம்படி ப்ரவணனானவன், அநுஸந்திக்குந்தோறும் புதியனாய் இனியனாகாநின்றான்.

மாயப்பிரான் எனவல்வினைமாய்ந்தற*
நேசந்தினால் நெஞ்சம்நாடுகுடிகொண்டான்*
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை*
வாசப்பொழில்மன்னு கோயில்கொண்டானே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாடில், எம்பெருமான் திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கைமாத்ரமாகக் கொண்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை, அத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணி நிரந்தர வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டருளினான் என்கிறார். [மாயப்பிரானென்று தொடங்கி] - ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதிகளையுடைய ஸர்வேச்வரன் தன்னைப்பிரிந்து காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து நான் படும் து:க்கமெல்லாம் நிச்சேஷமாகப் போம்படி தன்னோட்டை ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாலே நாடுபோலே வளர்ந்த நெஞ்சிலே ஸ்நேஹத்தாலே ஸபரிகரமாக நிரந்தரவாஸம் பண்ணாநின்றான். [தேசத்தமரரென்று தொடங்கி] - *அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு வாசத்தையுடைய பொழிலோடுகூடின கோயிலாகக் கொண்டானான மாயப்பிரான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருக்கடித்தானத்தைக் கலவிருக்கையாகக்கொண்டு ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே என்னெஞ்சை நிரந்தர வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டான் என்கிறார். [மாயப்பிரான்] - ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாய்ந்தற] - தன்னைப்பிரிந்து நான்பட்ட து க்கமெல்லாம் நிச்சேஷமாகப் போம்படி. மாயக்கூத்தனில் 'காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து' பட்ட விடாயெல்லாம் வாஸனையோடே போம்படி. [நேசத்தினால்] - எனக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, என்பக்கல் ஸங்காதிசயத்தாலே. [நெஞ்சம்நாடு] - ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாலே இவர்நெஞ்சு பரமபதம் போலே இடமுடைத்தானபடி. [குடிகொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான்; "அரவத்தமளியினோடும்" என்கிறபடியே. [தேசத்தமரர் இத்யாதி] - நிரந்தர பகவதநுபவத்தாலே தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியாய் - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின - திருக்கடித்தானத்தை - கோயிலாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற - மாயப்பிரான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடி கொண்டான்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு, திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்ரமாக்கொண்டு ஸங்காதிசயத்தாலே என்னெஞ்சையே நிரந்தரவாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாய்ந்தற] தன்னைப் பிரிந்து நான் பட்ட க்லேசமெல்லாம் நசிந்துப்போம்படி; மாயக்கூத்தனில் 'காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து' பட்டவிடாயெல்லாம் வாஸனையோடே போம்படி. [நேசத்தினால்] தான் என்பக்கல்பண்ணின ஸங்கத்தாலே. [நெஞ்சம்நாடு

ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களாலே ஒரு த்ரிபாத்விபூதிபோலே ஆக்கினுறையிற்று இவர் திருவுள்ளத்தை. [குடிகொண்டான்] ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்; "அரவத்தமளிப்" படியே. [தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை] நித்யாநுபவம் பண்ணுகையாலுண்டான தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்தை. [வாசப்பொழில்மன்னு] வாசத்தையுடைய பொழிலோடேகூடின. தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை-கோயில் கொண்டான், நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான்.

கோயில்கொண்டான்தன் திருக்கடித்தானத்தை*
கோயில்கொண்டா னதனோடும்என்னெஞ்சகம்*
கோயிற்கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழ* வைகுந்தம்
கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தவம்மானே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளினன் என்கிறார். [கோயிலென்று தொடங்கி] - நித்ய ஸித்தபுருஷர்கள் தன்னைத்தொழும் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் கோயிலாகக்கொண்ட குடமாடுகைதொடக்கமான மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடே கூடவந்து என் நெஞ்சிலே புகுந்தான் என்கிறார். [கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாதாரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - "செருப்பு வைத்துத் திருவடி' தொழப்புக்காரைப்போலே யாகவொண்ணாது" என்று திருக்கடித்தானத்தோடே வந்துபுகுந்தான். [கோயிற்கொள்தெய்வம்] - அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகர். பரமபதத்திலும் இவர்களுக்கும் ஒரோ கோயி லுண்டாயாயிற்றிருப்பது. நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கப் பரமபதந்தைக் கோயிலாக உடையவன். [குடக்கூத்தவம்மான்] - ஸர்வேச்வரனாகையாலே நித்யஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தியொத்திருக்க, "ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது" என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, குடக்கூத்து முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி, அவதாரத்துக்கும் பிற்பாடனை எனக்காகத் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு, அதுதன்னோடே வந்து என்நெஞ்சிலேபுகுந்தான்; "அழகிய பாற்கடலோடும்" என்கிற படியே. திருக்கடித்தானத்தில் நிலை என்னைப்பெறுகைக்காகையாலே, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநத்தில் இழிவாரில்லையிறே. இனியொரு கந்தவ்யபூமி உண்டென்றிராதொழிகை.

ரூ.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடே என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளின னென்கிறார்.

[கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாதாரணமான கோயிலாகக் கொண்டான். [கோயில் இத்யாதி] "செருப்புவைத்துத் திருவடிதொழுவாரைப் போலே ஆகவொண்ணாது" என்று திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வந்து என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளினன். [கோயில்கொள் இத்யாதி] ஒரோ கோயில்களுண்டாயிருக்குமிறே - திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸேனைமுதலியார் இவர்களுக்கு; அவர்கள் தொழும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட ஸர்வேச்வரன், க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி. அந்தச்ரமமாறும்படி திருக்கடித்தானத்தைக் கோயில்கொண்டான்; அத்தோடேகூட என் ஹ்ருதயத்தை - தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்டான்; "அழகியபாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே. திருக்கடித்தானத்தில் நிலை என்னைப் பெறுகைக்காகையாலே, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாதநத்திலிழிவாரில்லையாயிருக்க, என்னைப்பெற்றது அத்தேசத்திலே நிற்கையாலேயென்று அத்தேசத்தோடே வந்து புகுந்தான்.

கூத்தவம்மான் கொடியேனிடர்முற்றவும்*
மாய்த்தவம்மான் மதுசூதவம்மானுறை*
பூந்தபொழில் தண்திருக்கடித்தானத்தை*
ஏத்தநில்லா குறிக்கொண்மினிடரே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், மதுகைடபாதிகளைப் போக்கினாப்போலே தன்னைக்காணப்பெறாத என்னுடைய விடாயெல்லாம் போக்கின ஸர்வேச்வரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்கடித்தானத்தை ஏத்துங்கோள்; உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்; இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள் என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பரரைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். [கூத்தவென்று தொடங்கி] - மநோஹாரியான குணசேஷ்டிதாதிகளால் பெரியனாய் நிரதிசயது:க்கத்தை உடையேனான என்னுடைய து:க்கத்தைப் போக்கின என் ஸ்வாமி, [மதுசூதனென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து பூத்தபொழிலையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆச்ரயியுங்கோளென்று பரரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். [கூத்தவம்மான்] - மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலே பெரியனானவன். [கொடியேன்] - தன்னைப்பிரிகையாலே நிரதிசயது:க்கத்தையுடைய நான். [இடர்முற்றவும்] - என்னுடையது:க்கத்தை நிச்சேஷமாக. [மாய்த்தவம்மான்] - உருமாய்த்த என் ஸ்வாமி. [மதுசூதவம்மானுறை] - ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே நித்யவஸந்தமான பொழில். கடாக்ஷவர்ஷம் மாறிலிறே பூ மாறுவது. [தண்திருக்கடித்தானத்தை] - ச்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [ஏத்தநில்லா இடர்] - இனியத்தைச்செய்ய, இடரானது, "நமக்கு தேசமன்று" என்று தானே போம். [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்திராதே, புத்திபண்ணுங்கோள்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[கூத்தவம்மான்] மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரன். [கொடியேன்] மஹாபாபியான என்னுடைய. [இடர்முற்றவும் மாய்த்தவம்மான்] தன்னைப்பிரிந்து நான்பட்ட க்லேசத்தையெல்லாம் வாஸனையோடே போக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுசூதன் இத்யாதி ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்] அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே நித்ய வஸந்தமானபொழில், கடாக்ஷ வர்ஷம் மாறிலிறே பூ மாறுவது? [தண்திருக்கடித்தானத்தை] ச்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [ஏத்தநில்லா - இடர்] இனியத்தைச் செய்ய, இடரானது "நமக்கு இது தேசமன்று" என்று "சும்மெனாதே கைவிட்டோடும்". [குறிக்கொண்மின்] இத்தை "ஓலக்க வார்த்தை" என்திராதே, புத்திபண்ணுங்கோள்.

கொண்மினிடர்கெட உள்ளத்துக்கோவிந்தன்*
மண்விண்முழுதுமளந்த ஒண்தாமரை*
மண்ணவர்தாந்தொழ வானவர்தாம்வந்து*
நண்ணு திருக்கடித்தான நகரே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை ஹ்ருதயத்தால் ஸ்வீகரியுங்கோள் என்கிறார். [கோவிந்தனென்றுதொடங்கி] - எல்லார்க்கும் ஸௌலப்யமுள்ளவனுடைய ஸகலலோகங்களையும் அளந்த நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை ஒன்றும்

அளவில்லாத பூமியிலுள்ளாரும் தொழ அவர்களுக்கு ஸுலபனாயிருந்த இருப்பைக் காண்கைக்காக பேரளவுடைய அயர்வறுமமரர்களும் வந்து நண்ணுநின்றுள்ள திருக்கடித்தானநகரை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உங்கள் து:க்கநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா; திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினையுங்கோள் என்கிறார். [கொண்மின் இத்யாதி] - உங்கள் ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினையுங்கோள். [கோவிந்தன் இத்யாதி] - ஸர்வஸுலபனானவனுடைய, ஸகலலோகங்களையும் வரையாதே அளந்த. [ஒண்டாமரை] - ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்டாயிற்று அளந்தது. [மண்ணவர் தாம்தொழ] - ஸௌலப்யத்தையும் போக்யதையையும் அறியமாட்டாத அஜ்ஞர் தொழ. [தாம்தொழ] - பரமபதம் நித்யஸூரிகளுக்கேயாயிருக்குமாப்போலே, உகந்தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. அந்தர்க்குவைத்த இறையிலியில் கண்ணுடையார்க்கு ப்ராப்தியில்லையிறே. [வானவர்] - அஸங்குசிதஜ்ஞாநராய் நித்யாநுபவம்பண்ணுமவர்கள் தாம்வந்து நண்ணுகிற தேசம். "நமக்கவ்வருகானவன், தாழ்வுக்கு எல்லையான ஸம்ஸாரிகள் தொழும்படி நிற்கிற சீலமிருந்தபடியென் ?" என்று இத்தை அநுபவிக்கைக்கு இங்கேவந்து ஆச்ரயிக்கும் திருக்கடித்தான நகரை - கொண்மினிடர்கெட வுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்கேபோவது மேன்மையை அநுபவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுபவம்பண்ண.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. உங்கள் து:க்கநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினைக்கவமையு மென்கிறார்.

[கொண்மின் இத்யாதி] உங்கள் ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படியான திருக்கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினையுங்கோள். [கோவிந்தன்] ஸர்வஸுலபனானவனுடைய [மண் விண்முழுதுமளந்தவொண்தாமரை] ஒரு தாமரைப்பூவைக் கொண்டாயிற்று பூம்யந்தரிக்ஷங்களை அளந்துகொண்டது [மண்ணவர்தாம்தொழ] இடக்கை வலக்கையறியாத பூமியிலுள்ளார் தொழ. பரமபதம் நித்யர்க்கேயாயிருக்குமாப்போலே, உகந்தருளின தேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. [வானவர் இத்யாதி] ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொடு நிற்கிற சீர்மையை அநுஸந்தித்து, நித்யஸூரிகளும் வந்துகிட்டுகிற தேசத்தை - கொண்மினிடர்கெடவுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்குப்போவது மேன்மையை அநுபவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு.

தானநகர்கள் தலைச்சிறந்தெங்கெங்கும்*
வானிந்நிலங்கடல் முற்றுமெம்மாயற்கே*
ஆனவிடத்தும் என்னெஞ்சுந்திருக்கடித்
தானநகரும்*தனதாயப்பதியே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஸ்தாநமான விலக்ஷணமான நகரங்களெங்கும் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தன்னுடைய தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக்கொண்டு ஸ்நேஹித்திருக்கும் என்கிறார். [தானநகரென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும், பூமி, கடலும் எல்லாவிடங்கள் எல்லாம் ஆச்சர்யபூதனானவனுக்கு மிகவும் ச்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்களாயிருக்கச்செய்தேயும்,

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுக்கு விலக்ஷணமான நகரங்கள் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் என்நெஞ்சையும் திருக்கடித்தான நகரையும் தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக விரும்பியிருக்கும் என்கிறார். [தானநகர் இத்யாதி] - [வானிந்நிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - முற்றுமெம்மாயற்கே யானவிடத்தும்] - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும்

ச்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள் முற்றும். [எம்மாயற்கே]-என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனான ஆச்சர்ய பூதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்நெஞ்சும் திருக்கடித்தான நகரமும் தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிராநின்றான்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுக்கு 'விலக்ஷணமான நகரங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிருக்கு மென்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] (வானிந்நிலங்கடல்-எங்கெங்கும்-தலைச்சிறந்த-தானநகர்கள் முற்றுமெம்மாயற்கே யானவிடத்தும்) மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ச்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள் முற்றும் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனான ஆச்சர்யபூதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] ஆயிருக்கச் செய்தேயும். என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தானநகரும் தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிராநின்றான்.

தாயப்பதிகள் தலைச்சிறந்தெங்கெங்கும்*
மாயத்தினால் மன்னிவீற்றிருந்தானுறை*
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்*
ஆயர்க்கதிபதி அற்புதன் தானே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப்பதிகள் அல்லவோ? என்னில்,—அது அப்படியாகிலும், என்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு உறுப்பான நிலமென்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனானான் என்கிறார். [தாயப்பதிகளென்று தொடங்கி] - மிகவும் விலக்ஷணமாய் பழையதாய் வருகிற ஸ்த்தாநங்களெங்கும் அபிநிவேசத்தாலே விடாதே தன் ஐச்வர்யமெல்லாந் தோற்றும்படி இருந்தருளினவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கும் பரமப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்துள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப்பதிகள் அன்றோ?' என்னில்,—அப்படியேயாகிலும், ''என்னோடே கிட்டுகைக்கு உறுப்பானநிலம்'' என்று திருக்கடித்தானத்திலே அபிநிவிஷ்டனானான் என்கிறார். [தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - [தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்] - மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய் வருகிறஸ்த்தாநங்க ளெங்கும். [மாயத்தினால்] - அபிநிவேசத்தாலேயென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல்; ''மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்''. [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன்ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்ற இருந்தருளினவன். ஐச்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந்தவன் என்றுமாம். [உறை] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர்] - தேஜஸ்ஸை யுடைய நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதிபதி] - கோபஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, அவர்களில் தலைவனானவன். [அற்புதன்] - ஆச்சர்யமானபடிகளை உடையவன். உகந்தருளின தேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் விருப்பம் உண்டாகிலும், என்னைலபிக்கைக்குத் திருக்கடித்தானத்திலே தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரகாசியாநின்றான் என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அல்லாத திருப்பதிகளுமெல்லாம் அவனுக்கு அப்படியேயன்றோவென்னில், அது அப்படியேயாகிலும் என்னோடே கிட்டுகைக்கு உறுப்பானநிலம் என்று, திருக்கடித்தானத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனானா னென்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] (தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்) மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய்வருகிற ஸ்த்தாநங்களெங்கும். [மாயத்தினால்] அபிநிவேசத்தாலே யென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல். 'மாயா வயுநம், ஜ்ஞாநம்' [மன்னிவீற்றிருந்தான்] விரும்பி, தன் ஐச்வர்யமெல்லாந் தோற்றும்படி இருந்தருளினவன். ஐச்வர்யத்தால் வந்த வேறுபாடு

தோற்ற இருந்தவனென்றுமாம். [உறை] நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் இத்யாதி] தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதிபதி] கோபஸஜாதீயனும் வந்தவதரித்து அவர்களில் தலைவனானவன். [அற்புதன்] ஆச்சர்யமான படிகளையுடையவன். உகந்தருளின தேசங்களெல்லாவற்றிலும் விருப்பமுண்டானாலும், என்னை லபிக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே, தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்க நின்றானென்கை.

அற்புதன் நாராயணன் அரிவாமனன்*
நிற்பதுமேவிஇருப்பது என்னெஞ்சகம்*
நற்புகழ்வேதியர் நான்மறைநின்றதிர்*
கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றருளினான்; என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்நெஞ்சிலே என்கிறார். இப்பாட்டுக்கெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்படாநின்றுள்ள நாலுவேதங்களும் நிரந்தரமாக முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவநத்தை உடைத்தான திருக்கடித்தானத்தில் ஆச்ரிதவத்ஸலனும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸமர்த்தனும் ஆச்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் முடித்துக் கொடுக்கும் சீலவானும் இப்படி அத்யாச்சர்யபூதனானவன் நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என்ஹ்ருதயத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமையாகிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான்; என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்நெஞ்சிலே என்கிறார். [நாராயணன்] - தன்னுடைமையை விட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். "ஸ்ரீஹுணமபி வத்ஸல:". [அரி]-ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸந ஸமர்த்தன். வயிற்றிலேபிறந்த ப்ரஜை தாயை அறிந்து நேர்முகம் பார்த்தால் அதின் தோஷம் போக்குகை. [வாமனன்] - தன்னைத்தாழவிட்டு ஆச்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடித்துக்கொடுக்குமவன். தான் அர்த்தியாய் வந்து கிட்டுமவன். [அற்புதன்] - கிட்டினால் அநுபவிக்கைக்கு நிரதிசயபோக்யனானவன். இப்படிகளாலே அத்யாச்சர்யபூதன். [நற்புகழித்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜந ரென்னும் புகழை யுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களினுடைய ப்ரதித்வனியாலே முழங்காநின்றுள்ள கல்பக வனத்தையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - நிற்பது, மேவியிருப்பது என் நெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரிவாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என் நெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானமென்று ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப் பெற்றபின்பு நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலேயென்கிறார்.

[நாராயணன்] தன்னுடைமை விட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். [அரி] ஆச்ரித விரோதி நிரஸந ஸமர்த்தன். [வாமனன்] தன்னைச் சிறுகவிட்டு ஆச்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடிக்குமவன். [அற்புதன்] இப்படிகளாலே ஆச்சர்யபூதன். [நற்புகழ் இத்யாதி] அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களாலும் முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவனத்தையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே அவன் நிற்பது, மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்னுதல், திருக்கடித்தானத்து நாராயணன் அரி வாமனன் அற்புதன் நிற்பதும் என்னெஞ்சகம், மேவியிருப்பதும் என்னெஞ்சகமென்னுதல். திருக்கடித்தானமென்று ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமை.

சோலைத்திருக்கடித்தானத்து உறைதிரு
மாலை*மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்*
பாலோடமுதன்ன ஆயிரத்திப்பத்தும்*
மேலைவைகுந்தத்து இருத்தும்வியந்தே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடுமென்கிறார். [சோலையென்றுதொடங்கி] - அழகிய திருச்சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே உறைகிற ச்ரிய:பதியை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாலும்அமுதும்கலந்தாப்போலேயிருக்கிற வாச்ய வாசகங்களுடைய பொருத்தத்தையுடையஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இத்திருவாய்மொழி. [வியந்து]- அத்யாதரத்தைப்பண்ணி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிற் கொடுபோய்விடும் என்கிறார். [சோலையித்யாதி] - ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ச்ரிய:பதியை. [மதிள்குருகூர்] - ஸாம்ஸாரிக துரிதங்களுக்குப் போகவொண்ணாத அரணையுடைய திருநகரி. [சடகோபன்சொல்] - "ஏகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம்" என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன - ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். வாச்யவாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது — சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலென்கிற வாச்யத்தை; அமுதென்கிறது - சடகோபன்சொல் என்கிறவாசகத்தை. இது ஆளவந்தார்நிர்வாஹம். [இப்பத்தும் - வியந்து - மேலை வைகுந்தத்திருத்தும்] - "ஸம்ஸாரத்திலே இத்தை அப்யஸிப்பாரொருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு, ஸர்வாதிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும். மாயக்கூத்தன் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுபவத்தைக் கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

[சோலை இத்யாதி] ச்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ச்ரிய:பதியை. [மதிள்குருகூர்] ஸாம்ஸாரிக துரிதங்களுக்குப் புகவொண்ணாத அரணையுடைய திருநகரி. [சடகோபன்சொல்] "ஏகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம்" என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன ஆயிரமென்னுதல்; பாலோடமுதன்ன இப்பத்தென்னுதல். வாச்யவாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது சோலைத் திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலை. அமுதென்கிறது சடகோபன்சொல்லென்கிற வாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [இப்பத்தும் வியந்து மேலை வைகுந்தத்திருத்தும்] "ஸம்ஸாரத்திலே இத்தை அப்யஸிப்பாரொருவனுண்டாவதே" என்று விஸ்மயப்பட்டு ஸர்வாதிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைக்கும். மாயக்கூத்தனில்விடாய் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுபவத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாந் திருவாய்மொழி—இருத்தும் : ப்ரவேசம்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், தாமே தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அதுவே பற்றாசாக ஒருநாளும் அபராதங்கள்கண்டு உபேக்ஷியாதே அத்யந்தவத்ஸலனுமாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்குப் பண்ணின யத்நபாஹுள்யத்தையும், அவனுக்குத்

தம்மைப் பெறுகையிலுண்டான அபிநிவேசத்தையும், தம்மோடே ஸம்ச்லேஷித்து இந்த ஸம்ச்லேஷத்தைப் பெரும்பேறு பெற்றானாகக் கொண்டிருந்தருளுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடையபடியைப் பார்க்க, தம்முடைய அர்த்தித்வாதிகள் புறணியாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாளுடைய நீர்மையைக்கண்டு ஈடுபட்டாப்போலே, "நாம் என்செய்தோமானேம்!" என்று லஜ்ஜிதருமாய், எம்பெருமானுடைய வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு விஸ்மிதருமாய், ஹ்ருஷ்டருமாய் அவனுடைய க்ருபாதிகுண ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தின ஆழ்வார்,—ராமகதாகந்தசூந்யமான அசோகவநிகையின் நடுவே ராமகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த திருவடியைக்கண்டருளி மிகவும் ஹ்ருஷ்டையாய், "ராமஸம்பந்திகளாயிருப்பார் இத்தேசத்தில் வரக்கூடாது: ஆனபின்பு, இது ஸ்வப்நாதிகளோ?" என்று ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் அதிசங்கையைப்பண்ணி மெய் என்று தெளிந்து இனியளானாப்போலே,—எம்பெருமான் அதிவ்யாமோஹத்தோடே தம்மோடே கலந்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து, "இதுப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலேஒன்றோ?" என்று அதிசங்கையைப்பண்ணி, அன்று என்று தெளிந்து ப்ரீதராகிறார்: "எம்பெருமானுக்கு ஈச்வரத்வமன்று ஸ்வரூபம்: பாரதந்த்ர்யம்" என்று இத்திருவாய்மொழிக்குக் கருத்து.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அத்வேஷாபிமுக்யம் முதலான அவஸ்த்தைகளைப் பிறப்பித்து, அநாதிகாலம் புத்திபூர்வம்பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தை விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பிறந்த குற்றங்களில் அஜ்ஞனென்னும்படி வத்ஸலனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்கு "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தாம்பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் அவதரித்தபடியையும், கீழ்ப்பிறந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி கலந்தபடியையும், இது தமக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே தான் பெரும்பேறு பெற்றானாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அர்த்தித்வத்தைக்கண்ட அநந்தரம் தாம் அர்த்தித்துக்கூப்பிட்ட இது புறணியாய்த் தோற்றுகையாலே,—"ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ:" என்று - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாள்நீர்மையைக் கண்டபின்பு "நாம் என்செய்தோமானோம்?" என்று லஜ்ஜித்தாப்போலவும், ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவநிகையில் திருவடிசென்று, "ஸம்ச்ரவே மதுரம் வாக்யம்" என்று இனிதாம்படி ராமகுணங்களைச்சொல்லக்கேட்ட பிராட்டி, "இந்நிலத்தில் இதுகூடாது, "கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோ யம் பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம்—உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா" என்று அதிசங்கைபண்ணி "மெய்" என்று தெளிந்து இனியளானாப்போலவும்,—அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹத்திலே அதிசங்கைபண்ணி, "மெய்" என்றுதெளிந்து, அந்தவ்யாமோஹத்தைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் லாபத்துக்கு க்ருஷிபண்ணினபடியாயிருக்கிறது கீழெல்லாம்; இது ஸ்த்திரமாகைக்கு வேலியடைக்கிறார் மேல். ஸர்வேச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனென்று உபபாதித்தது கீழ்; அங்ஙனன்று, ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது இத்திருவாய்மொழியில்.

ஈடு.—இத்திருவாய்மொழியில் பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினபடி கீழுடைய; மேல் இப்பேற்றுக்கு வேலியாயிருக்கிறது. 'இத் திருவாய்மொழிதன்னில் செய்கிறதென்?' என்னில், தாம் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப் போந்த ப்ராதிகூல்யங்களையடைய விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாக உண்டானவற்றைக்காணக் கண்ணிட்டு தம்முடைய பேற்றுக்குத் தானே யத்நித்து, தமக்குப் பிறந்த விடாய் தீரும்படி ஸம்ச்லேஷித்து, இதுதான் இவர்க்கு உபகரித்தானா யிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து "தானே அர்த்தியாய்த் தன்பேறாக வந்து கலந்தவனை நாம் இரப்பாளராய்க் கூப்பிட்டவிடம் என்செய்தோமானோம்!" என்று லஜ்ஜித்து ஒரு "ஸம்ஸாரிசேதநன்பக்கலிலே ஸர்வேச்வரன் பண்ணும் விஷயீகாரமிருக்கும்படியோ இது!" என்று வித்தராய்; *ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ:* என்று 'ராவணன்பின் பிறந்த நம் ரகுகுலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாநின்றோமோ? என் றிருந்தவன் பெருமாள்பாடுநின்றும் அருளப்பாடிட்டு வந்தவாறே, "என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருளுவது! அவன் பின் பிறந்த தன்மை எங்கே போயிற்று?" என்று வேரற்ற மரம் போலே, கூடவந்தநால்வரோடும் திருவடிகளிலே விழுந்து தறைப்பட்டாப்போலவும்; ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவநிகையிலே திருவடிபோய்ப்புக்கு, *ஸம்ச்ரவே

மதுரம்வாக்யம்* என்று, பிராட்டி உளளாம்படி ராமநாம ஸங்கீர்த்தனத்தைப் பண்ண, "இக்கலத்தில் இது பரிமாறுவதொன்றல்ல; *கிந்து ஸ்யாச்சித்தமோஹோऽயம் பவேத் வாதகதிஸ்தவியம், உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ர்ஷ்ணிகா* இன்று இது சித்த மோஹத்தால் வந்ததோ? வாதகதியோ? உந்மாதஜ விகாரமோ? ம்ருகத்ருஷ்ணிகையோ?" என்று பல படிகளை சங்கித்து "முன்னே நின்று வார்த்தைசொல்லா -நின்றான்; இது கேட்டு நாம் விக்ருதராகிறமையுமுண்டு; ஆனபின்பு, இது மெய்யாமித்தனை" என்று ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகள் தெளிந்து ஹ்ருஷ்டையானாப் போலவும்; இவரும், "இதுவும் ப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலேயொன்று" என்று சங்கித்து, "அங்ஙனல்ல, மெய்" என்று தெளிந்து ப்ரீதராய், "நமக்கு அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தையுண்டாக்கித் தன்னையல்லது செல்லாமையைப் பிறப்பித்து, தன் மேன்மைபாராதே இப்படி தாழநின்று வந்து கலந்து பரிமாறுவதே! இதென்ன ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம்! இதென்ன நீர்மை!" என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இருத்தும்வியந்தென்னைத் தன்பொன்னடிக்கீழென்று*
அருத்தித்தெனைத்தோர் பலநாளழைத்தேற்கு*
பொருத்தமுடை வாமனன்தான்புகுந்து* என்றன்
கருத்தையுற வீற்றிருந்தான் கண்டுகொண்டே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியைச் சுருக்காகவருளிச் செய்கிறார். [இருத்துமென்று தொடங்கி] - "ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை ஆசைப்படுவாருண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு என்னைத் தன்னுடைய ச்லாக்யமான திருவடிகளின்கீழே இருத்தும் என்று தன்னை அர்த்தித்து அநேககாலம் கூப்பிட்ட எனக்காக. [அழைத்தேற்கென்று]-அவனுடைய ப்ரணயித்வஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தியாதே இவன் தான் தாழ்த்தானாகவும், ப்ரணயஸ்வபாவனான வாமநன்தன் அர்த்திதையாலே புகுந்து "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்றுள்ள என்னுடைய மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டு க்ருதார்த்தனாயிருந்தான்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியை ஸங்க்ரஹேண அருளிச் செய்கிறார். [என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ் - வியந்துஇருத்தும் - என்று] - தன்வாசி அறியாதே சப்தாதிவிஷயங்களிலே அக்யமானன என்னை ச்லாக்யமான தன் திருவடிகளின்கீழே. "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள்பிடிக்கும் மெல்லடி"யிறே. [வியந்து] - "ஸம்ஸாரத்திலே நம்மையே அபேக்ஷிப்பாரொருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு; "ஸமஹாத்மாஸு—துர்லப:" என்று கைவாங்கியிருக்குமவனிறே ஒருநாளும்பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். தன்பொன்னடிக்கீழ் என்று - ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகஸ்வரூபமும் அவனே என்கிறது. [வியந்து - இருத்தும்] - தன்பேறாக இருத்தும். [அருத்தித்து] - "தன்பேறாக இருத்தும்" என்கையாலே - அர்த்தித்வமும் மிகை, ஸைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. [எனைத்தோர் பலநாள்] - "நாளுநாளும் தொக்க மேகப்பல் குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன்நான்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு] - "என்னை ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்"; என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். "இவன் ப்ரணயித்வத்தை அறியாதே தாழ்த்தானாகவும், நாம் அபிநிவிஷ்டராகவும் கூப்பிட்டு என்னகார்யம் செய்தோம் என்கிறார்காண்" என்னும் பிள்ளான். அழைக்கவுங்கூட மாட்டாத இவனையோ நாம் அழைத்தது? அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால், அர்த்தித்வமேதொடங்கி மிகையாயிறே இருப்பது; "எழுதுமென்னும் இதுமிகை" யிறே. [பொருத்தமுடை] - இப்படி பொருத்தமுடையவனையோ நான் "இதுவோ பொருத்தம்" என்றது? [வாமனன்] - அர்த்தித்வமில்லாத மஹாபலியோடே பொருந்தினவனையோ, அர்த்தித்வமுடையேனுமிருக்க என்னோடு பொருந்திற்றிலன் என்கிறது? [தான்புகுந்து] - தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தியானவன் என்னைத் தான பெறுகைக்கு அர்த்தியாய் வந்துபுகுந்தான். [என்தன் கருத்தையுற] - "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்ற என் கருத்தை - மநோரதத்தை, தான் கைக்கொண்டு வந்துபுகுந்தான். [வீற்றிருந்தான்] - என்னைப்பெறுகையாலே 'ஸம்ஸாரங்கொண்டவரை மீட்டோம் என்றிருந்தோம்; மாயக்

கூத்தன் கொண்டவரும் பிழைக்கப் பெற்றோமே' என்று குறைவற்றிருந்தான் என்னுதல்; என்னோட்டைக் கலவி தன்பேறும இருக்கிற வேறுபாடு தோற்றும்படி இருந்தான் என்னுதல். [கண்டு கொண்டே] - ப்ரபலவ்யாதிக்குப் பிழைத்த புத்ரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பிதாவைப்போலே, "விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ" என்கிறபடியே மாயக்கூத்தனில் ஆற்றாமைக்குப் பிழைத்தவனென்று, வைத்த கண் வாங்காதே யிரா நின்றான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாபத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ் - வியந்து - இருத்தும் - என்று] தன் வாசியறியாதே சப்தாதி விஷயங்களிலே அப்யபரனான என்னை, ச்லாக்யமான தன் திருவடிகளின் கீழே *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப*: என்று கைவாங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை அபேக்ஷிப்பானொருவனுண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு இனி ஒருநாளும் பிரியாதபடி இருத்தி அடிமை கொள்ளும். இத்தால் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. தன் பொன்னடிக் கீழென்று ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகனுமவனே யென்றது. [வியந்து இருத்தும்] தன் பேறாக இருத்தும். [அருத்தித்து] சேதனனவாசிக்கு இத்தனையும் வேணுமிறே. [எனைத்தோர்பலநாள்] 'நாளுநாளும்' என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு "என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். "இவன் ப்ரணயித்வத்தையறியாதே, தாழ்த்தானாகவும், நாம் அபிநிவிஷ்டராகவும் நினைத்துக்கூப்பிட்டு என்ன கார்யஞ் செய்தோமென்கிறார்காண்!" என்னும் பிள்ளான். (அழைக்கவுங்கூடமாட்டாத இவனையோ நாமழைத்தது.) அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால், அர்த்தித்வமே தொடங்கி மிகையாயிறே யிருப்பது; "எழுதுமென்னுமிதுமிகை" யாயிறே யிருப்பது. [பொருத்தமுடை] இப்படிப் பொருத்தமுடையவனையே "இதுவோ பொருத்தம்?" என்றது. [வாமனன்] நான் அர்த்தித்தவிடம் என்செய்தேனானேன், தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனானவனை. [தான் புகுந்து] என்னைத் தான் பெறுகைக்கு அர்த்தியாய் வந்து புகுந்து. [என் தன் கருத்தையுற] 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே' என்ற என்னினைவைத் தான்கைக் கொண்டான். [வீற்றிருந்தான்] இவரைப் பெற்ற அத்தாலுண்டான வேறுபாடு வடிவிலே தோற்ற க்ருதக்ருத்யனாயிரா நின்றான். [கண்டு கொண்டே] மஹாவ்யாதியைத் தப்பின புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே மாயக்கூத்தனில்விடாய்க்குத்தப்பினவரென்று பார்த்துக்கொண்டிரா நின்றான்.

இருந்தான்கண்டுகொண்டு எனதேழைநெஞ்சாளும்*
திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தறமன்னி*
பெருந்தாட்களிற்றுக்கு அருள்செய்தபெருமான்*
தருந்தானருள்தான் இனியானறியனே. (2)

ஏ.— இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தன்னழகைக்காட்டித் தவிர்த்து என்னை விஷயீகரித்தருளின மஹோபகாரத்தோடு ஒவ்வாது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமும் என்கிறார். [இருந்தானென்று தொடங்கி] - நிதிகண்டாரைப்போலே என்னைக்கண்டுக்ருதார்த்தனாய் என்னுடைய சபலமானநெஞ்சை ஆளாநிற்பதுஞ்செய்து எத்தனையேனும் பலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே சேதநரைப்போலேநின்று நலிகிற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் போய் க்ஷயிக்கும்படி என்மநஸ்ஸிலே விடாதேயிருந்தான். [பெருந்தாட்களிறு என்று மேலுக்கு] - என்னுடைய இந்த்ரியங்களை வென்று தந்தபின்பு ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணோபகாரத்தையும் ஓர் உபகாரமாக நினையேன், [தருமருள்] - தந்தஅருள். 'பெருந்தாட்களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான்-தான் - தரும் - அருள்தான் இனி யான் அறியேன்' என்றந்வயம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தன்னழகாலேதவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்தருளின உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமும் என்கிறார். [இருந்தான் கண்டுகொண்டு] - தரித்ரன் நிதி கண்டால் கண்டுகொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராநின்றான். "அந்யோந்யமபிவீக்ஷந்தௌ நத்ருப்திமுபஜக்மது:" என்கைக்கு, எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறிலர். இத்தை நினைத்திறே "அர்த்தித்வம் மிகை" என்றது, முதற்பாட்டில். [எனதேழை நெஞ்சாளும்] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என் நெஞ்சை அதுவேபற்றாசாக இந்த்ரியங்கள் பொதி எடுக்கத்தொடங்கிற்று; ஈச்வரசேஷமான நெஞ்சை இந்த்ரியங்கள் பணிகொள்ளத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - அநாதிகாலம் ஸர்வசக்தி திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் திருந்தாத வன்மையையுடைய இந்த்ரியங்கள். [ஓரைவரை] - இப்படிபண்ணுகைக்கு இன்னம் ஓரைவரில்லை; இவற்றால் பட்ட நலிவின் மிகுதியாலே சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். [தேய்ந்தறமன்னி இருந்தான்] - ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்று அறும்படி புகுந்திருந்தான். ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்றுநேராக க்ஷயிக்கும்படி தன் வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது- ராஜாக்கள் சத்ருக்களை ஆஸ்கபலத்தாலே அழிக்குமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களில் பற்று அறும்படி புகுந்திருந்தான். [பெருந்தாள் இத்யாதி] - பெரியதாளையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேச்வரன். வடிவில்கனமும் கோவிற்படாத்த வொண்ணுமைக்கு உடல் என்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்த அருள்; "தரும்" என்கிற இது காலத்ரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. ஆச்ரிதர்க்குச்செய்தது தமக்குச் செய்ததாகவிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [இனியானறியேனே] - எனக்கு உதவினபின்பு நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத்திரேன். ஆனைநோவுபட்டது ஆயிரம் வத்ஸரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்நம், முதலையொன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலைஐந்து; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அது ஒருகுணமாயற்றதோ? ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளார்பக்கல் பண்ணின அருளை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தன்னழகாலே தவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்த உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமுமென்கிறார்.

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு] தரித்ரன், தநலாபமுண்டானால் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராநின்றான். "அந்யோந்யமபிவீக்ஷந்தௌ ந த்ருப்தி முபஜக்மது:" என்கிறபடியே சொல்ல எதிர்த்தலையான தம்மைக்காண்கிறிலர். [எனதேழை நெஞ்சாளும்] கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என்னெஞ்சை, அதுவே பற்றாசாக இந்த்ரியங்கள் பொதியெடுக்கத் தொடங்கிற்று. ஒருப்ரபலனைப் பற்றாதே கடுவேன்றவாறே பணி கொள்ளத் தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனாலும் அநாதிகாலம் திருத்தப்போகாதபடியிறே இவற்றின் வன்மையிருப்பது. [ஓரைவரை] இனியிப்படி ஓரைவரைத் தேடப்போகாது. இவற்றால்பட்ட நலிவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறார். [தேய்ந்தறமன்னி—இருந்தான்] கண்ணுக்கிலக்கான ப்ராக்ருத விஷயங்களில் பற்று நேராக க்ஷயிக்கும்படி, தன்வடிவழகைக்காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள் சத்ருக்களை ஆஸ்கபலத்தாலே வெல்லுமாபோலே, "இருப்பாலே இந்த்ரியங்களை வெல்லவேணும்" என்று வந்து புகுந்திருந்தான். "போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த அழக"னிறே. [பெருந்தாள் இத்யாதி] பெரியதாள்களையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேச்வரன். வடிவில் கனமும் நோவில் படாத்தவொண்ணுமைக்கு உடலென்கை. [பெருமான்-தான்-தரும் - அருள்தான்] தருமருள்-தந்தவருள். "தரும்" என்கிறவிது- காலத்ரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறார். ஆச்ரிதர்க்குச் செய்ததும் தமக்குச் செய்ததாகவிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [இனியானறியேன்] எனக்கு உதவின பின்பு, நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத்திரேன். ஆனை நோவுபட்டது ஆயிரம் வத்ஸரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சிந்நம், முதலையொன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி,

அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலை அஞ்சு; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அதொரு குணமாயற்றதோ? ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளாரை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப் பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார்:

> அருள்தானினியானறியேன் அவனென்னுள்*
> இருள்தானறவீற்றிருந்தான் இதுவல்லால்*
> பொருள்தானெனில் மூவுலகும்பொருளல்ல*
> மருள்தானீதோ? மாயமயக்குமயக்கே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் தம்பக்கல் இப்படி நிரதிசயவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுகையாகிற இது கூடாதது ஒன்று; ஆகையாலே, இவ்வநுபவம் விப்ரமாதிகளிலே ஒன்றோ? என்று சங்கிக்கிறார். [அவனென்று தொடங்கி] - ஸர்வேச்வரன் எனக்குண்டான அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி என்ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்தான்; இவ்விருப்பொழியத் தன்னுடைய ஸர்வைச்வர்யமும் ஒருபுருஷார்த்தமாக நினைத்திருக்குமோ என்றுபார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒரு சரக்கல்ல, [மருளென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரமமோ! ஆச்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரன் தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்றாகையாலே, இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோ என்று சங்கிக்கிறார். [அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தவிர்த்த இதுதன்னையும் இப்போது நான் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலேன்; எத்தைப் பற்ற ? என்னில்,—அவன் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி தன் குறைவு தீர்ந்தானாய் அத்தாலே வந்த வேறுபாடு தோற்ற இருந்தான். [இதுவல்லால் பொருள்தானெனில் மூவுலகும் பொருளல்ல] - "நாட்டார் ஐச்வர்யங்களில் தலையாக நினைத்திருப்பது - த்ரைலோக்ய ஐச்வர்யத்தை ஆயிற்று; இவன் என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தபின்பு, அத்தையும் ஒரு பொருளாக நினைத்திரேன்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹமாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும். "என்ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்த விதொழிய வீற்றிருந்தேழுலகம் தனிக்கோல் செல்ல இருக்கிற ஐச்வர்யத்தையும் ஒரு புருஷார்த்தமாக நினைத்திருக்குமோ? என்று பார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒருசரக்கல்ல" என்று எம்பெருமானார்நிர்வாஹம்; இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஸர்வேச்வரன் ஒரு ஸம்ஸாரியைப்பெற்று ஹ்ருஷ்டனானான் என்கிற இது கூடுவதொன்றன்று. நான் ப்ரமித்தேனோ? [மாயமயக்குமயக்கே] - தன் ஆச்சர்யமான ப்ரமஸாதனங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ? அநாதிகாலம் ப்ரக்ருதியைக் காட்டி அறிவுகெடுத்தான் ; இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டி அறிவு கெடாநின்றான்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான ஸர்வேச்வரன், தன்பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்று என்று சங்கித்து, இவ்வநுபவம், ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோவென்கிறார்.

[அருள்தானினியானறியேன்] என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத்தவிர்த்த இதுதன்னையும் இப்போது ஒன்றாக நினைத்திரேன். எத்தைப் பற்ற? என்னில். [அவன் இத்யாதி] அவன் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் போம்படி பெறாப்பேறு பெற்றானாய் அவ்வேறுபாடுதோற்ற இராநின்றான்; இனி எனக்கு வேறொன்றுதோற்றுமோ? [இதுவல்லால் இத்யாதி] இதுக்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி "நாட்டார் ஐச்வர்யங்களில் தலையாகச் சொல்லுவது த்ரைலோக்யைச்வர்யத்தையிறே; அதுவும் எனக்கு ஒரு சரக்கல்லவென்கிறார்", என்று. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. "என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து எழுந்

தருளியிருக்கிற இருப்பொழிய. வீற்றிருந்தேழுலகுந்தனிக்கோல் செல்ல இருக்குமிருப்பையும் தனக்கு ஐச்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்று பார்த்தால், அதுவும் ஒருசரக்காக நினைத்திருக்கிறிலன்" என்று. இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] ஒருவன் ஸாரிசேதநனைப்பெற்றுஸர்வேச்வரன் இப்படி இருந்தானென்னுமதுகூடுவதொன்றன்று; இது என்னறிவுகேட்டாலே சொல்லுகிறேனோ? [மாயமயக்குமயக்கே] அன்றிக்கே, அவன் தன்னுடைய ஆச்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களையிட்டு ப்ரமிப்பித்தானோ? நெடுநாள் ப்ரக்ருதியையிட்டு அறிவுகெடுத்தான், இப்போது தன்வ்யாமோஹத்தாலே என்னை ப்ரமிப்பித்தான்.

மாயமயக்குமயக்கான் என்னைவஞ்சித்து*
ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்*
தூயசுடர்ச்சோதிதனதென்னுள்வைத்தான்*
தேசந்திகழும் தன்திருவருள்செய்தே. **(4)**

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாத படியையுடையனாயிருந்துவைத்து, ஆயனாய் என்னையடிமைகொண்ட பரமப்ராப்தன், என்னைவஞ்சித்து ப்ரமிப்பியான்; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிற இதில் ஒரு ஸம்சயமில்லை என்கிறார். என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப்பண்ணி ஹேயப்ரத்யநீகமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிவை என்னுள்ளே வைத்தருளினான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து என்னை அடிமைகொண்ட பரமாப்தனானவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானாகக்கூடாது; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிறவிதில் ஒருஸம்சயமில்லை என்கிறார். [என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்] - அநாச்ரிதரான துர்யோதநாதிகளைக்குறித்து, "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தான் இத்தனையொழிய, பாண்டவர்கள் விஷயத்தே யத்தைச் செய்தானோ? ஆகையால், தனக்கேபரமான என்னை, ஆச்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென் என்னில்? [ஆயனமரர்க்கரியேறெனதம்மான்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாதபடியையுடையனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, எனக்கு முறையை அறிவித்த பரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான். முறையை உணர்த்தின வழியென் என்ன? [தேசந்திகழும் தன் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதிதனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன் திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமானவருள். ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷணதேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாதாரணமான வடிவை என்னுள்ளத்தே வைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யன் என்னும்படியைக்கொண்டு என்னுள்ளே தன்னை ப்ரகாசிப்பித்தான். "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்."

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானல்லன்; என்னுள்ளே கலந்தருளினானே; இதில் ஒருஸம்சயமில்லையென்கிறார்.

[என்னை வஞ்சித்து மாயமயக்கு மயக்கான்] அநாச்ரிதரான துர்யோதநாதிகளைக் குறித்து "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தானித்தனையல்லது, பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் அத்தைச் செய்தானோ? ஆகையால், தனக்கே பரமான என்னை வஞ்சித்து, ஆச்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென்னென்ன [ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்] நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ஏற்றத்தையுடையனாய்வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, என்னுடைய சேஷத்வத்தை நிர்வஹித்த பரமாப்தன் என்னை வஞ்சித்து மாயமயக்குமயக்கான். ஆனால் இப்பேறு வந்தபடிதானென்னென்ன, [தேசந்திகழும் தன் திருவருள்செய்து தூயசுடர்ச்சோதிதனதென்னுள்வைத்தான்]

லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன் திருவருள்] புறம்போருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமான அருள், ஹேயப்ரத்யநீகமாய் விலக்ஷண தேஜோரூபமாய் சுத்தஸத்வமயமாய், தனக்கே அஸாதாரணமான வடிவை, என்னுள்ளே வைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யனென்னும்படியைக் கொண்டு என்னுள்ளே ப்ரகாசிப்பித்தான். *தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்* என்கிற படியே.

திகழுந்தன் திருவருள்செய்து உலகத்தார்
புகழும்புகழ்* தானது காட்டித்தந்து* என்னுள்
திகழும்மணிக்குன்றமொன்றே ஒத்துநின்றான்*
புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருளே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ''ஒருவர் பெறும்பேறே'' என்று என்னை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான் ; இத்தால்வந்த புகழை அல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாகமதியேன் என்கிறார். [உலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித்தந்து] - என்னுடைய பேற்றை லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி. [என்னுள்ளென்று தொடங்கி] - விளங்காநின்றது ஒரு நீலமலைபோலே என்னுள்ளே நின்றான். மணிக்குன்றமென்று - தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிற எம்பெருமான் இங்கு நின்று போராமையும், இத்தாலே பூர்ணனாகையும், தேஜஸ்வியாகையும் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ''ஒருவர்பெறும்பேறே !'' என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படிவந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான். இத்தால் வந்த புகழை யல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒன்றாக மதியேன் என்கிறார். [திகழும் தன் திருவருள் செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்நமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டு தலைக்கும் நிறமாம்படியான தன் க்ருபையை என் பக்கலிலேபண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். ''பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்'' என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி பண்ணுகை ''இமௌமுநீ பார்த்திவலக்ஷணாந்விதௌ குசீலவௌ சாபி மஹாதபஸ்விநௌ'' ''மமாபிதத் பூதிகரம் ப்ரவக்ஷ்யதே மஹாநுபாவம் சரிதம் நிபோதத'' என்று ஸர்வர்க்கும் ஸம்ருத்தியை விளைக்கக்கடவ இத்தை எல்லாரும் செவிதாழ்த்துக் கேளுங்கோள் என்றாப்போலே. [என்னும் திகழும் மணிக்குன்றமொன்றே யொத்துநின்றான்] - விளங்காநின்றதொரு நீலமலைபோலே, என்னுள்ளே நின்ற இம்மஹாகுணத்தையல்லது மற்றுள்ள புகழை ஒரு புகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தவிர்த்த குணத்தையும் இனி நான் ஒரு சரக்காக நினைத்திரேன்.

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ''ஒருவர்பெறும்பேறே!'' என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி என்னுள்ளே வந்து நின்றருளினான். அத்தால் வந்த புகழையல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழையும் ஒன்றாக மதியேனென்கிறார்.

[திகழுந்தன் திருவருள்செய்து] பிறருடைய பரிச்சிந்நமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டுதலைக்கும் நிறமாம்படியான தன் க்ருபையை என்பக்கலிலே பண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] என்னுடைய பேற்றைக்குறித்து லோகத்தார்பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். ''பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்'' என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி பண்ணுகை. *இமௌ முநீ பார்த்திவலக்ஷணாந்விதௌ குசீலவௌ சாபி மஹாதபஸ்விநௌ* என்றாப்போலே நாடாகப் புகழாநின்றது. [என்னுள் இத்யாதி] என்னுள்ளே வந்து புகுந்து, பெரும்பேறுபெற்றானாய், நிலைபெற்றுப் புகருடையனாய்க் கால் வாங்கிப்போகமாட்டாதே, விளங்காநின்ற ஒரு ரத்நபர்வதம் போலே நின்றான். [புகழும் புகழ்] என்னுள்ளேநின்ற இம்மஹாகுணத்தையல்லது, மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைப் போக்கினானென்று நான் சொன்ன இது ஒருசரக்காக நினைத்திரேன்.

பொருள்மற்றெனக்குமோர்பொருள்தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல்* பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்*
கருமாணிக்கக்குன்றத்துத் தாமரைபோல்*
திருமார்வுகால்கண்கை செவ்வாயுந்தியானே. (6)

ஈ.—ஆறும்பாட்டில், வேறு ஒரு புருஷார்த்தத்தை எனக்குத் தந்தால், அத்யந்த விலக்ஷண மான திருவழகையுடைய தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லாமையன்றிறே, என்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத் தாலே தன்னை எனக்குத் தந்தருளினான் என்கிறார். [பொருளென்று தொடங்கி] - லோகத்தில் புருஷார்த்தவர்கத்தில் மற்றொரு புருஷார்த்தத்தை எனக்குச் சீர்க்கத்தந்தால். [ஆர்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] - தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லை என்று கேஷபம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விலக்ஷண புருஷார்த்தங்களில், இது ஒழிய எனக்கு வேறொன்றைத் தந்து விட்டால், புறம்பு தன்னை வேறொருவர் கொள்வாரில்லாமல் தன்னை எனக்குத் தந்தானோ? என்பக்கல் அபிநிவேசத்தாலே தந்தருளினனத்தனையன்றோ? என்கிறார். [பொருளித்யாதி] - [பொருள்தன்னில்-மற்றெனக்கும் ஓர் பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்] - புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்த் தத்தை. [தருமேல்] - தந்துவிட்டால், [அவன் - பின்னையார்க்கு - தன்னைக் கொடுக்கும்] - இப்பொகடு சரக்கைக் கொள்வாரில்லையிறே என்று கேஷபம். [கருமாணிக்கமித்யாதி] - கொள்வாரில்லாதவஸ்து இருக்கிறபடி. [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] - ஆச்ரயத்துக்குத் த்ருஷ்டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவசோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியிருக்கிற திருமார்வு, [கால்] - அச்சேர்த்திக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள். [கண்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண். [கை] - அவர்களை எடுத்தணைக்கும் கை. [செவ்வாய்] - இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவதரம். [உந்தி] - அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திருவுந்தி. ''உந்திமேலதன்றோ?'' என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. எனக்குத் தன்னையொழிய வேறொன்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்பு தன்னை வேறொருவர் கொள்வாரில்லாமை எனக்குத்தந்தானோ? என்பக்கல் அபிநிவேசத் தாலே தந்தருளினானென்கிறார்.

[பொருள் இத்யாதி] (பொருள் தன்னில் - மற்றெனக்குமோர் - பொருள் - சீர்க்கத் தருமேல்) புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்த்தத்தை, தருமேல் தந்துவிட்டால், [பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] பின்னை இப்பொருள் கடிதாகக் கைக்கொள்வாருண்டோ? என்! கைக்கொள்வாரில்லையோ? என்னில். [கருமாணிக்கம் இத்யாதி] இவ்வேப்பங்குடிநீரைப் புறம்பு ஸ்வீகரிப்பாருண்டோ? [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] ஆச்ரயத் துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [தாமரைபோல்] அவயவசோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] புருஷகாரமான பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கிற மார்வு. [கால்] அச்சேர்த்திக்குத்தோற்று விழும் திருவடிகள். [கண் இத்யாதி] திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண், அவர்களை எடுத்தணைக்கும் கை, இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவதரம். அவர்களுக்கு அநு பாவ்யமான திருவுந்தி. ''உந்திமேலதன்றோ'' என்னக்கடவதிறே.

செவ்வாயுந்தி வெண்பல்சுடர்க்குழைதம்மோடு*
எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ள*
செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த*
அவ்வாயன்றி யானறியேன்மற்றருளே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்மோட்டைக் கலவியாலுள்ள ஹர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் அழகை யநுபவித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார். [செவ்வாயென்று தொடங்கி] - திருப்பவளமும் திருநாபீகமலமும் வெளுத்த திருமுத்தும் சுடரையுடைத்தான திருமகரக்குழையோடே மற்றும் எவ்விடத்திலுமுண்டான ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி தம்முள்ளே கலகம்படி. ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ள வென்றுமாம். [செவ்வாயென்று தொடங்கி] - சிவந்த திருப்பவளத்தில் முறுவலோடு என்னுடையஹ்ருதயத்திலே இருந்தபடி அல்லது மற்று அருள்கள், அறியேன். இதுவே அமையும், மற்றொன்றும் வேண்டா என்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல் செய்த திருப்பவளத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார். [செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவதரம், திருவுந்தி, வெளுத்த திருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றுமெவ்விடத்திலுமுண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில் முன்வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி என்னை வளைத்துக்கொள்ள. அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருப்பவளத்தில் முறுவலோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருந்த. "அவாக்யநாதர:" என்றிருக்குமவன் இவரைப்பெற்றவிது தன்பேறென்று தோற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் முறுவல் செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறக்குமாபோலே, திவ்யாவயவங்கள் தோறும் ஒருவிக்ருதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று. [அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இருப்பல்லது. "காந்தஸ்மிதா" என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, "ஜாதஹாஸா" என்றதிறே, அப்போதைய ஹர்ஷத்தால் உண்டான விக்ருதி என்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவே, அமையும்; மற்றொன்றும் வேண்டா என்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன் பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்.

*[செவ்வாய் இத்யாதி] சிவந்த திருவதரம்; திருவுந்தி, வெளுத்த திருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட, [எவ்வாய்ச்சுடரும்] மற்றுமெவ்விடத்துமுண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ள] ஒன்றுக்கொன்று "நான், நான்" என்று தம்மில்தாம் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள. அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், முற்பட்டுஎன்னை வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், [செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த] *அவாக்யநாதர:* என்றிருக்கக்கடவ தத்தவம், இவரைப்பெற்று "இது தன்பேறு" என்று தோற்ற முறுவல்செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒரு செவ்வி பிறக்குமாபோலே, திவ்யாவயவங்கள்தோறும் ஒருவிக்ருதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று. [அவ்வாயன்றி] அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இருப்பல்லது. *காந்தஸ்மிதா* என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, *ஜாதஹாஸா* என்றதிறே, அப்போதை ஹர்ஷத்தாலுண்டான விக்ருதி யென்னுமிடந் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவேயமையும், மற்றொன்று வேண்டாவென்கை.*

அறியேன்மற்றருள் என்னையாளும்பிரானார்*
வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து*
சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் மூவுலகும்* தன்
நெறியாவயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி எம்பெருமான் தன்னோடேவந்து ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஹேது அவனுடைய க்ருபைபோக்கி மற்றொன்றில்லையென்கிறார். [என்னையென்று தொடங்கி] - என்னை அடிமை கொள்ளுகிற மஹோபகாரகரானவர் தாம்விஷயீகரிக்கவேண்டுவார்க்கு நிர்ஹேதுகமாக உகந்துக்ருபை பண்ணுவர். [சிறியேனென்று தொடங்கி]-மூவுலகையும் தன்னுடைய வயிற்றினுள்ளேவைத்து அதுக்குப் பாங்காக வைத்துக்கொண்டு அவ்வைச்வர்யத்தோடே சிறியேனுடையசிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடு வந்து கலக்கைக்கடி, அவன்க்ருபை என்கிறார். [அறியேன் மற்றருள்] - வேறு ஓர் அருள் அறியேன். [என்னையாளும் பிரானார்] - என்னை அடிமை கொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதே யருள்செய்வர்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில்? [செய்வார்கட்கு] - தாந்தா மொன்றைச்செய்வார்கட் கென்னில், "வெறிதேயருள் செய்வர்" என்னக்கூடாது; "யமேவைஷவ்ருணுதே" தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. [உகந்து] - தம்முடைய உகப்பேஹேதுவாக: தம்முடை உகப்புக்கு, "ப்ரியதமஏவஹி வரணீயோபவதி" என்று ப்ரியதமனன்றோ விஷயமென்னில்; சைதந்யப்ராப்தமானருசி, ஸ்வரூபம் இத்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாதநமாகப் பெருமையாலே அத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லவொண்ணாது. அத்யல்பனுன என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் நித்யஸித்தர்கோடியிலேயாம்படியிறே தம்மை நினைத்திருப்பது. மூவுலகும் தன் வயிற்றினுள்ளே அவற்றுக்குப் பாங்காகவைத்துக்கொண்டு. நெறிஆ - பாங்காக. அன்றியே, மூவுலகை முறையிலே வயிற்றிலேகொண்டு என்றுமாம். ரக்ஷகன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்குகை முறையிறே. [நின்றொழிந்தாரே] - [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தாரே] : ஜகத்ரக்ஷணத்தில் முறையிலே நின்றார், என்பக்கல் முறைகெட நில்லாநின்றார். அதிக்ஷுத்ரனான என்ஹ்ருதயத்திலே தன் மேன்மையோடே புகுந்து நிற்கிறவனுக்கு, தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோக்கினான் என்கிற இது ஒரு குணமோ? அவன் - மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக இவரை நினைத்திராநின்றான். இவர் - தம்மை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழாக நினைத்திரா நின்றார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கைக்கடி அவன் க்ருபை யென்கிறார்.

[அறியேன்மற்றருள்] வேறருளுமறியேன். [என்னையாளும்பிரானார்] என்னை அடிமை கொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயருள் செய்வர்] நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவர். ஆருக்கென்னில். [செய்வார்கட்கு] "யமேவைஷ வ்ருணுதே" என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தாருக்கு. தாந்தாமொன்று செய்வார்க்கென்னில், "வெறிதே" என்னக்கூடாதிறே. ஆனாலும் ஒருஹேதுவேண்டாவோ அருளுக்கென்னில், - உகப்பாயிற்று ஹேது: "ப்ரியதம ஏவஹி வரணீயோ பவதி" என்னக்கடவதிறே. ருசியுண்டானாலும், இவன் சேதநனானாசிக்குச் சைதந்யப்ராப்தமான ஸ்வபாவமாகக் கொள்ளுமித்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே. நிர்ஹேதுகமாகவருள் இப்படி எங்கே கண்டோமென்ன - புறம்பு தேடிப்போக வேணுமோ? [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்] அத்யல்பனாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மூவுலகும் இத்யாதி] உடையவன் உடைமையை நோக்குவது முறையாலேயாயிருக்குமிறே. தம்முடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை முறையிலே நோக்குகிறவர், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி முறைகெடப் பரிமாறுகின்றார். தம்மைச் சிறுமைக் கெல்லையாக நினைத்தபடியாலே முறைகேடாய்த்தோற்றுகின்றதாயிற்று இது. அவன் இவரை மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திராநின்றான்; இவர், தம்மை மூவுலகுக்கும் இவ்வருகாக நினைத்திராநின்றார்.

வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்யவரும்*
வயிற்றில்கொண்டு நின்றொருமூவுலகும்* தம்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றவண்ணம்நின்றமாலை*
வயிற்றில்கொண்டு மன்னவைத்தேன் மதியாலே; (௮)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென் என்னில்? அநுமதிமாத்ரம் பண்ணினேனத்தனை என்கிறார். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும் யவரும் வயிற்றிற்கொண்டு நின்று] - ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரிக்குமாபோலே, பரிஹரிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் அவர்களில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும் ஸங்கல்பத்திலேகொண்டு நிற்பதுஞ்செய்து. [ஒருமூவுலகும் தம் வயிற்றிற் கொண்டென்று மேலுக்கெல்லாம்] - மூன்றுலோகத்தையும் தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே நடத்துகையாலே ஓர் ஆயாஸம் தோற்றாதே பண்டுபோலேநின்ற ஸர்வேச்வரனை நிரந்தரமாக என்மனத்திலே வைத்துக்கொண்டேன், அநுமதியாலே. ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரிப்பரைப் பரிஹரிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளும், அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் இவர்களெல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கும்படியாக இடம் உடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும் என்றுமாம். ''வைத்தேன் மதியாலே'' என்றது-இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்'' என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்தது என்?' என்னில்,—'அநுமதி மாத்ரம் பண்ணினேனித்தனை' என்கிறார். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்] - ஜநநியானவள், ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்குமாபோலே, ஜகத்தைரக்ஷிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] - அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொருமூவுலகும்] - க்ஷத்ரியாதிகளையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருக்குமுள்ள மூவுலகையும். [தம்வயிற்றிற் கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே நடத்திக்கொண்டு என்னுதல்; அவர்களையும் வயிற்றிலேகொண்டு நின்று ஒருமூவுலகையும் தம்வயிற்றிலேகொண்டு என்னுதல். [நின்ற வண்ணம் நின்ற மாலை] – இவற்றையடையத் தம்வயிற்றிலேகொண்ட விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே முன்பு போலேநின்ற ஸர்வேச்வரனை. ஸவிபூதிகனானவனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு ஒருநாளும் பிரியாதபடியாக வைத்துக்கொண்டேன். [மதியாலே] - ''இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்'' என்னும் அம்மாள். அங்ஙனன்றிக்கே, ''மதி: - அநுமதி:'' என்றுக்கி என் அநுமதிமாத்ரத்தாலே'' என்பர் பட்டர்; அவன் புகுருகிறவிடத்தில் விலக்காமையாலே என்கை.

ஐ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர்செய்ததென? என்னில்,—அநுமதி மாத்ரம்பண்ணினேனித்தனையென்கிறார்.

[வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்] ஜநநியானவள், ப்ரஜையை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிக்குமாபோலே, ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] இந்த க்ஷத்ரியர்களையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றில் இத்யாதி] ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருக்குமுள்ள மூவுலகையும் [தம்வயிற்றில்கொண்டு] தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைக தேசத்தாலே நடத்திக்கொண்டென்னுதல்; வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரையும் யவரையும் வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொருமூவுலகையும் தம்வயிற்றிற்கொண்டென்று பிரித்துச் சொல்லுதல். [நின்றவண்ணம் நின்றமாலை] இவற்றையடையத்தன்வயிற்றில் கொண்டவிடத்திலும், ஒரு விகாரமின்றிக்கே நின்ற ஸர்வேச்வரனை, ஸவிபூதிகனான ஸர்வேச்வரனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே போராதபடி வைத்தேன். [மதியாலே] "இவன்படியை அறிந்துகொண்டேனென்கிறார்" என்னும் அம்மாள். அன்றிக்கே "மதி:-அநுமதி:" என்றுக்கி, "அநுமதிமாத்ரத்தாலே" என்பர் பட்டர்; அதாவது அவன் புகுருகிறவிடத்தில் விலக்கிற்றிலேனென்கை.

வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே*
எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுமெப்போதும்*
மொய்த்தேய்திரைமோது தண்பாற்கடலுளால்*
பைத்தேய்சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனையே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே வந்து புகுந்தான்; அவனை இனி ஒருநாளும் விச்லேஷித்து துக்கப்படேன்' என்கிறார். [மொய்த்தேன்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தகுதியான திரைகள் மோதா நிற்பதுஞ்செய்து ச்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலினுள்ளே தன்னுடைய ஸ்பர்சஸுகத்தாலே ப்பணம் விரிப்பதும்செய்து தகுதியான தேஜஸ்ஸையுமுடையனான திருவநந்தாழ்வானை அணையாகவுடையனாய் ஆச்ரிதஸுலபனான ஸர்வேச்வரனை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே புகுந்தான்; அவனை இனி ஒருகாலமும் பிரிந்து க்லேசப்படுகிறேனல்லேன் என்கிறார். [வைத்தேன் இத்யாதி] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். அநுமதிமாத்ரத்துக்குள்ள ப்பலாதிக்யமென்? அவன் ஹ்ருதயஸ்த்தனானபின்பு பிரிந்து துக்கப்படுகிறேனல்லேன். இது எத்தனை குளிக்குநிற்கும். என்னெ? - [என்றும் எப்போதும்] - ஸர்வதிவஸத்திலும், ஸர்வாவஸ்த்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - நிரந்தரமாய், ஏய்ந்த - தகுதியான, திரை மோதாநிற்பதாய், ச்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே; சிறுதிவலை படிலும், ''மோதிற்று'' என்னும் படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது. [பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள் அவன்திருமேனியில் படாதபடி விரித்த ப்பணத்தையுடையனாய் அநுபவத்துக்குத் தகுதியான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனை. [நம்பரனை] - நமக்கு ஸுலபனான ஸர்வேச்வரனை - வைத்தேன் மதியால். ''அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும்'' என்கிறபடியே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே புகுந்தான்; அவனை நான் இனி ஒருநாளும் விச்லேஷித்து துக்கப்படேனென்கிறார்.

[வைத்தேன்மதியா லெனதுள்ளத்தகத்தே] அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். அநுமதிமாத்ரத்துக்கு இத்தனை ப்பலமுண்டாவதே! [எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்] இனி ஒருநாளும் இளைத்து க்லேசப்படக்கடவேனல்லேன். இவ்வார்த்தை எத்தனை குளிக்கு நிற்குமென்ன, [என்றுமெப்போதும்] எல்லாதிவஸத்திலும், எல்லாவவஸ்த்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை]திரண்டு தகுதியான திரைகள் மோதாநின்றுள்ள ச்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே. சிறுதிவலைபடிலும் 'மோதிற்று' என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது! [பைத்தேய்சுடர்ப்பாம்பணை] திரைகள்வந்து திருமேனியில் படாதபடி விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், பகவதநுபவத்தால் வந்த தகுதியான புகரையுடையனான திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையா லுண்டான ஏற்றத்தையுடையவன். [நம்பரனை] அவ்வேற்றத்தை நமக்கு வெளியிட்டுத்தந்தவனை: வைத்தேன் மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே, எய்த்தே யொழிவேனல்லேன் என்றுமெப்போதும். அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடுங்கூடவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்திருந்தது.

சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத் திருமாலை*
அடிச்சேர்வகை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்து இப்பத்தும்சன்மம்
விட* தேய்ந்தறநோக்கும் தன்கண்கள்சிவந்தே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், கற்றவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷம் என்கிறார். [அடிச்சேர் வகையென்று தொடங்கி] - திருவடிகளைச் சேருகை ஸ்வபாவமான ஆழ்வார் தம்முடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுக்கங்களையும் போக்குகைக்காக அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷம் என்கிறார். [சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத் திருமாலை] - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜந்மமறுகையிறே ப்பலமாகச் சொல்லுகிறது. அது அற்றால் போய் அநுபவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறார் - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மடியிலே ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுபவிக்கையிறே முக்த ப்ராப்யம்; "அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது" என்னக்கடவதிறே. [அடிச்சேர்வகை யித்யாதி] - திருவடிகளைச் சேருகையே ஸ்வபாவமாக உடைய ஆழ்வார். ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று நிரூபகம்; திருவடிகளில சேர்த்தியே நிரூபகம். [முடிப்பான் சொன்ன வாயிரத்திப்பத்தும்] - ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுக்க அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இப்பத்து. அடிச்சேர்வகை - முடிப்பான் என்றுமாம். [சன்மமித்யாதி] - ஜந்மஸம்பந்தம் அறும்படி இப்பத்தும் தன்கண்கள் சிவந்துநோக்கும். அதாகிறது. ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. ஜந்மத்துக்கும் இப்பத்துக்கும் ஸஹாநவஸ்த்தாநலக்ஷண விரோதமுண் டென்கை.

கக.—நிகமத்தில் இப்பத்தானது, தன்னைக்கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனைத்திருமாலை] இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜந்மமறுகையிறே ப்பல மாகச் சொல்லுகிறது: அத்தால் போய் அநுபவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மடியிலே பெரிய பிராட்டியாரோடே எழுந் தருளியிருக்கக்கண்டு அநுபவிக்கையிறே முக்தப்ராப்யபோகந்தான். [அடிச்சேர்வகை இத்யாதி] திருவடிகளிலே சேருகையே தமக்கு ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆழ்வார். ஜ்ஞாநாநந் தங்களன்று இவர்க்கு நிரூபகம்; சேஷத்வமாயிற்று. [முடிப்பான் சொன்ன இத்யாதி] ஸம் ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்காகச் சொன்ன ஆயிரத்து இப்பத்து. அடிச்சேர்வகை முடிப் பானென்றுமாம். சன்மமானது விட்டுபோம்படியாக நோக்கும். அதுசெய்யுமிடத்தில், [இப்பத்தும் தன்கண்கள் சிவந்து நோக்கும்] அதாவது ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷ மென்கை. இப்பத்துக்கும் ஜந்மத்துக்கும் ஸஹாநவஸ்த்தாநலக்ஷண விரோதமுண்டென்கை.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து : ப்ரவேசம்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆழ்வாரோடே ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்று இவர் தம்மிற்காட்டிலும் அதிப்ரீதனான எம்பெருமான், இவர் வளவேழுலகிற்படியே தம்மை அயோக்யராக அநுஸந்தித்து அகன்று வ்ருத்தஸம்ச்லேஷம் கலங்காமே இஸ்ஸம்ச்லேஷம் உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக இவருடைய ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ராந்தனும், "முதலிலே தம்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் பண்ணவென்னில், 'இந்த க்ஷுத்ரத்தில் என்?' என்று அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்" என்று பார்த்தருளி, ஆத்மாவலோகத்துக்கு இசை யும்படியாக நிரதிசயபோக்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளைக் காட்டிக்கொடுத்து, அவ்வழி யாலே, "இவ்வாத்மா தனக்கு அநந்யார்ஹசேஷம்" என்னுமிடத்தையும், "தனக்கு நிறம் கொடுக்கும் படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்து" என்னுமிடத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தருளக்கண்டு அநுஸந் தித்து ப்ரீதராகிறார். "முதலிலே இரண்டரைப்பாட்டு - 'இருத்தும்வியந்தில் அநுபவித்த அழகு பின் நாட்டுகிறது" என்றுஞ்சொல்லுவர். "ஆத்மா ஸ்வாச்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக, அதுக்கு ஆச்ரயமான தன்னை முற்படக்காட்டிக் கொடுக்கிறான்" என்றுஞ்சொல்லுவர்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீர இருந்தும் வியந்திலே, இப்படி ''எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில் முன்வளாய்க்கொள்ள'' என்கிறபடியே நிரவதிகப்ரீதியோடே ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றுனாய், இவர்விடாயும் தீர்க்து தன்விடாயும் தீர்ந்து தம்மிலும் அதிகப்ரீதனானவன், ''இவர் வளவேழுலகிற்படியே தம்மை 'சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்' என்று அயோக்யராக அநுஸந்தித்து அகலுவார் ஒருத்தர்: அத்தாலே வ்ருத்தஸம்ச்லேஷம் சிதிலமாம்; இஸ்ஸம்ச்லேஷரஸம் கலங்காமே உருவச் செல்லுகைக்கு உறுப்பாக ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுவோம்'' என்று காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரமித்தான்; இவர்தாம் அகலநினைப்பது—''நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவ்வாத்மா அங்குத்தைக்கு அயோக்யம்'' என்றாயிற்று; அவன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கையாவது:—''ஸ்வயம்ப்ரகாசஜ்ஞாநாதி குணகமாய் ''ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம்'' என்று பிராட்டிமாரோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் உம்மோட்டைச்சேர்த்தி நமக்கு ஸத்ருசமாய்க்காணுமிருப்பது: வந்தேறியான குறையைப் பார்க்கக்கடவீரல்லீர் காணும்'' என்றாயிற்று. ''இந்த ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்தவே இவர் நம்மைவிடார்; அதுசெய்யுமிடத்தில் முதலிலே 'ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாரீர்' என்னில்; 'அவ்வாயன்றி யானறியேன்' என்று நம்முடைய குணங்களிலே கால் தாழ்ந்து, புறம்பொன்றில் போகாதவராகையாலே, 'மின்மினிபோலே இருக்கிற இதுகொடு கார்யமென்?' என்று அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்'' என்று பார்த்து, தன்வடிவைக்காட்டி இவரைவரவணைத்து, இவருடைய ஸ்வரூபம் தனக்கு ப்ரகாரமாய், தன்னைக்காணும் காட்சிக்குள்ளே காணலாம்படியிருக்கிறபடியையும், தனக்கும் நிறங்கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு ப்ரீதராகிறார். முதல் இரண்டரைப்பாட்டாலே தன்வடிவழகைக்காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறானாயிருக்கிறது. ''முதல் இரண்டரைப்பாட்டு ஆத்மாச்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கைக்காக ஆச்ரயமான தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்'' என்றும் சொல்லுவர். ''இருந்தும் வியந்தில் அழகு பின்னாட்டுகிறது'' என்றும் சொல்லுவர்கள்,

ஈடு.—மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடின விடாயெல்லாம் ஆறும்படிவந்து ஸம்ச்லேஷித்து தன்விடாயுந்தீர்ந்து, இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே ப்ரீதனாய், ''நினைவின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே இங்ஙனே சேரவிழுந்தது. இனி ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ச்லேஷம் சிதிலமாகவொண்ணாது: இவராகிறார் வளவேழுலகெலாம்வாராயிற்று; நம்மைக் கிட்டக்கொள்ள 'சிறியேனுடைச் சிந்தை' என்று தம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்தவர், இன்னம் அதுபின்னாட்டி அகலப் பார்ப்பார்; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும்'' என்றுபார்த்து, ''இனி இவர்தாம் அகலப்பார்ப்பதும் 'அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மவஸ்து அங்குத்தைக்கு யோக்யமன்று' என்றாயிற்று. இது அங்ஙனல்ல, வந்தேறியான இதைப்பாராதே அடியைப்பாரீர்'' என்று இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்தவேணும், என்று பார்த்து ''நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், நமக்கு அத்யந்தசேஷமாய்க்காணுமிருப்பது; நீர் கிட்டுமது நமக்கு அவத்யமல்ல: கௌஸ்துபத்தோபாதி பிராட்டிமாரோபாதி நமக்கு நிரமாமித்தனை'' என்று இவருடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்துகிறானாய் ''அதுசெய்யுமிடத்தில் 'உம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படி காட்டவாரீர்' என்றால் 'மின்மினி போலேயிருக்கிற இதில் சரக்கென்?' என்று இவர் இசைவாரொருவரல்லர்; 'அவ்வாயன்றியானறியேன் மற்றருள்', என்று நம்வடிவழகிலே துவக்குண்டிருப்பதொன்றுண்டு; நம்மைமுன்னிட்டு நமக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுப்போம்'' என்று பார்த்து, ''வாரீர், நம்முடைய வடிவழகிருக்கிறபடி கண்டீரே; நம்மைக்காணும் காட்சியிலே உம்மையுங் காணலாய்க் காணுமிருப்பது'' என்று தன்னுடைய வடிவழகை முற்பட அநுபவிப்பித்து, தனக்கு நூபுராதிகளோபாதி அத்யந்தபோக்யமுமாய் அத்யந்த சேஷமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுபவித்து இனியராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில், முதலிரண்டரைப் பாட்டாலே தன்னையநுபவிப்பித்து, அநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிக் கொடுத்தானாயிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில், ''வஸ்துதான் ஸ்வாச்ரயமாயல்லது இராமையாலே ஆச்ரயமான தன்னைக்காட்டி, பின்னை ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்'' என்பாருமுண்டு. அன்றிக்கே, ''ஸ்வரூபமிருக்கும்படியைக் காட்டித்

தர வாருமென்றால் இசையார் என்று தன்னை முற்படக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்'' என்பாருமுண்டு. ''இரண்டரைப்பாட்டாலும் இருத்தும் வியந்திற்கலவி பின்னாட்டுகிறது'' என்பாருமுண்டு.

கண்கள்சிவந்துபெரியவாய் வாயுஞ்சிவந்துகனிந்து*உள்ளே
வெண்பலிலகுசுடரிலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன்*
கொண்டல்வண்ணன்சுடர்முடியன் நான்குதோளன்குனிசார்ங்கன்*
ஒண்சங்கதைவாளாழியான் ஒருவனடியேனுள்ளானே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னோட்டைக் கலவியாலே புதுக்கணித்து ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுபவிக்கிறார், [வாயும் சிவந்துகனிந்து] - நிரதிசயபோக்யமான செவ்வியை யுடைத்தாய், [உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன்]-என்னோட்டைக் கலவியாற் பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் சிவப்போடு பகைத்தொடையாய் உள்ளே விளங்காநின்றுள்ள திருமுகத்தின் ஒளியையும் விளங்காநின்றுகொண்டு அலைந்துவருகிற மகரகுண்டலத்தையுமுடையான். சங்கு, கதை, வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - அத்விதீயன்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக் கண்டநுபவிக்கிறார். [கண்கள் சிவந்து] - ''தஸ்ய யதா கப்யாஸம்புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ'' என்று கண்களாகிறது சிவந்திறே இருப்பது. இப்போது சிவந்து என்கிறது - மாயக்கூத்தனில் விச்லேஷத்தாலே விவர்ணமானது, ஸம்ச்லேஷித்தபின்பு தன்னிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலே துவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. [பெரியவாய்] - ஏகரூபமாயிருக்கிற இதுக்கு வ்ருத்திஹ்ராஸங்கள் உண்டோ? என்னில், கர்மநிபந்தநமாய் வருமது இல்லையென்னுங்காட்டில், வாத்ஸல்ய நிபந்தநமாய் வருமதுதவிராதே; ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷத்தில் அவிக்ருதனாகில் ஆச்ரயணீயனன்றிக்கே ஒழியுமிறே. அவனும், கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே விக்ருதனாகக்கடவனிறே, [வாயும் சிவந்து] - கண்களேயன்றிக்கே, ''செவ்வாயுந்திவெண்பல்சுடர்க்குழை'' என்று கலவியாற் பிறந்த சிவப்பைச்சொல்லுகிறது. [கனிந்து] - சிவப்பாய்ப் பரிந்துபோகையன்றிக்கே, நெய்ப்பூறியிருக்கை நிரதிசயபோக்யமான செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. [உள்ளே வெண்பலிலகுசுடர் - உள்ளே விளங்காநின்றுள்ள திருமுத்தொளியையும். [உள்ளே] - திருவதரத்துக்குள்ளுப் புகுகையினுடைய அருமை சொல்லுகிறது. [வெண்பலிலகு சுடர்] - சிவப்புக்குப் பரபாகமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற ஒளி. அது இத்தைத்தள்ள, இது அத்தைத்தள்ள இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே முழாவாநிற்கை. [இலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தின்] - திருக்குழலில் இருட்சிக்கு ப்ரகாசகமாய் அலைந்துவருகிற திருமகரக் குழையையுமுடையவன். அலைந்து வருகையாவது - இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே ''இங்ஙனே ஸம்பவிப்பதே, என்று திருமுடியை அசையாநிற்கை. [கொண்டல் வண்ணன்] - வர்ஷு''கவலாஹகம்போலே வடிவு குளிர்ந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன் அழகாலே அல்லாத அழகை அடங்கமுட்டாக்கிடும் திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீருகையாலே வந்தபுகர். ''முடிசேர் சென்னியம்மா'' என்று இவர் கூப்பிடாநிற்க, இவரை உபேக்ஷித்துக்கவித்திருப்பதொரு முடியுண்டோ? ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடாநிற்க, ரக்ஷகனுக்கு முடிசூடியிருப்பது ஓர்ஏற்றமுண்டோ? [நான்குதோளன்] - இவரை அணைக்கையாலே தோள்களும் பணைத்தது. ஆத்மகுணங்களளவில் நிற்பார் இவ்விஷயத்தில் தேசிகரல்லர். இப்படி வடிவழகுக்கு அவ்வருகு அறியாதிருக்கையாயிற்று இதில் தேசிகனாகை, ப்ரதமத்தில் ருசிஜநகமாய், பின்பு சுபாச்ரயமாய், பின்பு ஸ்தாதர்சநத்துக்கு விஷயமாயிறேயிருப்பது. [குனிசார்ங்கன் இத்யாதி] - ''மகரகுண்டலத்தன்'' என்கிறவோபாதி, இவையும் சில ஆபரணங்களிருக்கிறபடி. வீரர்கள்பிடித்த வில்லாகையாலே, தானே வளைந்தாயிற்று இருப்பது. ''வளையுமிணைகேலவில்'' ''உண்பது சொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம்.'' தர்சநீயமான சங்கு கதை வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனாய், காளமேகநிபச்யாமனாய், சதுர்ப்புஜனாய், சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதோபேதனாகையாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] - அவனுடைய சேஷித்வம் அத்விதீயமாயிருக்கிறாப்போலே த்ரிவியாத்மவர்க்கத்திலும்

இவருடைய சேஷத்வம் அத்விதீயம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக்குத்தோற்று- அடியேன் **என்கிறார்.** [உள்ளானே] - "யுவா குமார:" என்று கேட்டேபோம்படியான அழகு, வயிரப்பேழை **திறந்தாப்போலே** அவயவசோபையும் ஆபரணசோபையும் ஆயுதசோபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவன், தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த திவ்ய லெளந்தர்யாதிகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தானென்கிறார். நம் ஆழ்வார் கள் வடிவழகுக்கு அவ்வருகு ஸ்வரூபகுணங்களில் இழியமாட்டார்கள்; திவ்ய விக்ரஹத்தை சுபாச்ரயமாகப் பற்றினபின்னை அவ்வருகுபோவானென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகிறது- இத்தைவிட்டுப் போகச் சொல்லுகிறதல்ல; ஸ்வரூபகுணங்களும் உபாஸ்யமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. அவன் தன்னோடு பிராட்டிமாரோடு சேஷபூதரோடு வாசியில்லை; எல்லார்க்கும் அபிமதமாயிருக்குமாயிற்றுத் திருமேனி.

[கண்கள்சிவந்து] ***தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ*** என்று கண்களாகில் சிவந்திருக்குமிறே. இப்படியிருக்கச் செய்தே மாயக்கூத்தனில் விச்லேஷத்தாலே விவர்ண மானது. இருத்தும் வியந்தில் ஸம்ச்லேஷத்தாலே தன்னிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலே துவக் குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. [பெரியவாய்] வ்ருத்திஹ்ராஸாதிக ளுண்டாகிறதாயிற்று. *ஸததகருபருபாய* என்கிறது-கர்மபெந்தமான விகாரங்கள் இல்லையென்ற இத்தனையொழிய ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தாலே பிறக்கும் விகாரத்தை இல்லையென்கிறதன்றே; அப்படியேயானவன்று ஆச்ரணீயனன்றிக்கே யொழியுமே. அவனும் தன்னளவிலே விக்ருதனைக் கடவனிறே. [வாயும்சிவந்து] கண்ணேயன்றிக்கே, திருவதரமும் தன்னிறம் பெற்றபடி சொல்லுகிறது. "செவ்வாய்-வெண்பல் சுடர்க்குழை" என்றது பின் னாட்டுகிறபடி. [கனிந்து] இச்சிவப்பு, தன்னிலேயூறி நெய்த்துத் தோற்றுநின்றதாயிற்று. [உள்ளே] திருவதரத்தில் சிவப்பைவிட்டு, உள்ளுப்புகுகையிலுண்டான அருமையடையத் தோற்றுகிறது. [வெண்பலிலகுசுடர்] திருவதரத்திற்சிவப்புக்குப் பரபாகமான வெண்மையை யுடைத்தாய், தேஜஸ்ஸானின்று சுழியாநின்றதாயிற்று. [இலகுவிலகுமகர குண்டலத்தன்] திருக்குழலிருட்சிக்கு ப்ரகாசகமாய், அலைந்துவருகிற திருமகர குண்டலத்தையுடையவன். **"இக்கலவி நமக்கு ஸம்பவிப்பதே!"** என்று தலைசீய்த்துப்படாநின்றான்போலே. கடலுடைந் தாப்போலே **தன்னளவிலே** ஹ்ருஷ்டனாகாநின்றான். [கொண்டல்வண்ணன்] வர்ஷாகவலா ஹகம்போலே **வடிவம் குளிர்ந்து கறுத்தது.** முன்பு **விவர்ணமாய்ப்**போலே திருமேனி யிருந்தது. [சுடர்முடியன்] **தன்னழகாலே அனந்தவழகை மூட்டக்கிடும்** திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். மாயக்கூத்தனில் **இவர் விடாய்தீர்ந்தபின்பாயிற்று** முடியும் கற்றறித்தது. "முடிசேர்சென்னியம்மா" என்றிறே **கூப்பிட்டது. [நான்கு தோளன்]**இவரை அணைந்த பின்பு தோள்கள் பணைத்தபடி. [**குனிசார்ங்கன்**] **"மகரகுண்டலத்தன்"** என்கிறவோபாதி இவையும் சிலவாபரணங்களிருக்கிறபடி. ***வீரர்கள்கையில்வில்லு*** வினையில்லாதபோதும் வளைந்தேயிருக்குமிறே. [ஒண்சங்கு] ***"உண்பது சொல்லில்"*** "உன் செல்வம் சாலவழகியது" என்னும்படியான ஒண்சங்கு. [**கதை வாளாழியான்] இவற்றையுடையவன்.** [ஒருவன்]புண்டரீ காக்ஷனும், காளமேகஸ்பச்யாமனும், **சதுர்ப்புஜனும், சங்கசக்ராதி** திவ்யாயுதோபேதனுகை யாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] அவனுடைய சேஷித்வம் **அத்விதீயமாயிருக்கிறாப்**போலே, இவருடைய சேஷத்வமும் அத்விதீயம். **அதாவது-ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக்குத் தோற்று அடியேனென்கிறார்.** [உள்ளானே] பரகார்த்தமான மகஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷய மாக்கினவாறே, *யுவா குமார:* என்று கேட்டேபோம் வடிவழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாப் போலே அவயவசோபையும் ஆயுதசோபையும் ஆபரணசோபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று.

அடியேனுள்ளான்உடலுள்ளான் அண்டத்தகத்தான்புறத்துள்ளான்*
படியேயிதுவென்றுரைக்கலாம்படியனல்லன் பரம்பரன்*
கடிசேர்நாற்றத்துள்ளாலை இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை*
ஒடியாவின்பப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரொருவனே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனுமிருக்கிற எம்பெருமான், என் உள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்சரீரத்திலுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். என்னுள்ளா னென்ன வேண்டுமிடத்திலே "அடியேனுள்ளான்" என்கைபாலே - அடியேனென்றும் நானென்றும் பர்யாயம். [அண்டத்தென்று தொடங்கி]-ஸர்வகதனுய்த் தனக்கு உபமானரஹிதனுய் மேற்பட்ட பதார்த்தங்களுக்கும் மேற்பட்டுள்ளான். [கடிசேர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்திற்காண்கிற விலக்ஷணமான நாற்றத்தையுடைய ஆலையை அநுபவித்தாலுள்ள ஸுகத்தில் அஸ்திரத்வாதி தோஷம் நீக்கினாலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய் நித்யமுமாயிருந்துள்ள ஆநந்தத்தை உடைத்தான [உணர்விலும்பரொருவனே] - அறிவில் மேற்பட்டு அத்விதீயனுயுள்ளான். அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயுள்ளவனென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனுமிருக்கிறவன் என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே என் சரீரத்திலே வந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்]-என்னுள்ளானென்னவேண்டும் ஸ்த்தாநத்திலே "அடியேனுள்ளான்" என்றது, அடியேனென்கிறது - அஹம்சப்தபர்யாயமாகையாலே. ஜ்ஞாநாகந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் பகவத்சேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] - சேதநனுக்கு, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேச்யமாயிருக்கிறப்போலே, ஆச்ரிதன்ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் இவன்தேஹத்தையாயிற்று ஈச்வரன் விரும்பியிருப்பது; செருக்கர்-அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால் ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்குப் பரஸ்பர பேதமும் சேஷிசேஷித்வ ஸம்பந்தமும் "அபரமார்த்தம்" என்றும் "ஔபாதிகம்" என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் அர்த்தாத்ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். ஆழ்வானுக்குத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி, "அடியேனுள்ளான் என்னப்பெற்றபடி யென்!" என்று பணித்தார். 'உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ஆர்?' என்ன, — சொல்லுகிறது மேல்: [அண்டத்தகத்தான்] - அண்டாந்தர்ப்பூதங்களான பதார்த்தங்களோடு புறம்புள்ளபதார்த்தங்களோடு வாசியற ஸர்வகதனுனவன். ஸர்வகதமான வஸ்து கிடீர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான சரீரத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியேயிது] - [இதுவே-படி] - ஸர்வதா ஸத்ருசமாயிருப்பதோர் உபமாநத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வகதமுமாய், ஸர்வநிர்வாஹகமுமாய் இருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாகில்றே ஒப்புச் சொல்லலாவது. சொல்லும் படிதான் என்? என்னில், — [பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன்: "நேதிநேதி" என்கிறபடியே இவ்வளவன்று என்னுமித்தனை. இவ்விஷயத்தைப் ப்ரதிபத்திபண்ணும்படிதான் என்? என்னில், — [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை] - வேதங்கள் "நிலமன்று" என்றுமீண்டத்தை இவர்நிலமாக்கிப் பேசுகிறார்காணும். "கடி" என்றும், "நாற்றம்" என்றும் - பரிமளம். மீமிசைச் சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. "கடி" என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிமள மென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாதபடியாலே நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக் கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநுபவத்தால்வந்த ஸுகத்தில், து:க்காம்சத்தைக்கழித்த நேர்மையுண்டு - நுண்மை, ஸுகாம்சம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே - அதில் அல்பாஸ்த்திரங்கள் து:க்காம்சம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸுகாம்சம். [ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்] - ஒடியாததுமாய், பெரியதுமான ஸுகத்தையுடையவன். நித்யமாய், நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [உணர்வி லும்பரொருவனே] - ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலான ஒருவன். அத்விதீயஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூப னென்கை. [ஒடியாவின்பப்பெருமையோ னுணர்விலும்பரொருவன் - அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹாவிஷயமா யிருக்கிறவன்கிடீர் என் சரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த அளவன்றிக்கே, என் சரீரத்திலேயும் புகுந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] திருக்கோட்டியூர்நம்பிஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று போரப்புக்கவாறே, "ஆழ்வான்! ஆழ்வார் 'அடியேனுள்ளான்' என்றபடி கண்டாயே" என்ன, "க்ருதார்த்தனானேன்" என்று போந்தானாம், என்னுள்ளான் என்ன வேண்டுமிடத்திலே, 'அடியேனுள்ளான்'-என்கையாலே-ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று வஸ்துவுக்கு நிரூபகம்; சேஷத்வமென்கை. ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் பகவச்சேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] சேதநனுக்கு பகவத்ஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேச்யமானாப்போலே, ஈச்வரனுக்கும், இவர்ஸ்வரூபத்திலும் இவர்களுக்கிற சரீரம் உத்தேச்யமாய்த் தோற்றுகின்றது; செருக்கர் அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாப்போலே. இத்தால்-"ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்குப் பரஸ்பரபேதமும், சேஷசேஷி ஸம்பந்தமும் அபாரமார்த்தம்" என்கிற பக்ஷங்கள் அர்த்தாத் ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ஆர்? என்ன, இன்னானென்கிறதுமேல் :—[அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான்] அண்டாந்தர்ப் பூதமான பதார்த்தங்களோடு, புறம்புள்ள பதார்த்தங்களோடு வாசியற ஸர்வகதனானவன், ஸர்வகதமான வஸ்துவிறே ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான சரீராம்சத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியோயிது] (இதுவே-படி) ஸர்வதா ஸத்ருசமாயிருப்பதோர் உபமானத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வகதமுமாய் ஸர்வநிர்வாஹகமுமாயிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாகில்றே ஒப்புச் சொல்லலாவது. சொல்லும்படிதான் என்? என்னில், [பரம்பரன்] மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன். *நேதிநேதி* என்கிறபடியே-இவ்வளவன்று என்னுமித்தனை. ஆனாலும் இவ் விஷயத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படிதானென்? என்னில், [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை] ஆலை-மது. கடி என்றும், நாற்றம் என்றும்-பரிமளமாய், மீமிசைச் சொல்லாய்-மிக்கபரிமள மென்கை. கடி என்று-புதுமையாய், செவ்விப் பரிமளமென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும் புறம்பு மில்லாமையாலே-நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை] அதினுடைய அநுபவத்தால் வந்த ஸுகத்தில் து:க்காம்சத்தைக் கழித்த நேர்மையுண்டு-நுண்மை-ஸுகாம்சம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே, அதில் அல்பாஸ்திரத்வங்கள் து:க்காம்சம்; அதுகழிந்த நுண்மை-ஸுகாம்சம்; துன்பம் கழிந்த இன்பமென்றபடி. [ஒடியாவின்பப்பெருமையோன்] ஒடியாததுமாய், பெரியதுமானஸுகம். நித்யமுமாய் நிரதிசயமுமான ஆநந்தத்தையுடையவன். *ஆநந்தமய:* என்கிறார். [உணர்விலும் பரொருவனே] ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலான ஒருவன். அத்விதீய ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனென்கை. [ஒடியாவின்பப் பெருமையோனுணர்விலும்பரொருவன் - அடியேனுள்ளான்-உடலுள்ளான்] எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமாயிருக்கிறவன்கிடீர் என் சரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்!

உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறற்பொருட்டு*என்
உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே*
உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும்பழுதேயாம்*
உணர்வைப்பெறவூர்ந்திறவேறி யானுந்தானாயொழிந்தானே. (3)

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடேவந்து ஸம்ச்லேஷித்து, ஸம்ச்லேஷத்தைநிர்வாஹத்தமாக, ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வபாவமாய் தேஹவிலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் எனக்குக்காட்டியருளினானென்கிறார். [உணர்விலென்று தொடங்கி] - அதில் மேற்பட்டிருந்துள்ள 'அயர்வறுமமரர்களதிபதியை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே பெறுமைக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத்தினேன்: இச்சித்தேனென்றவாறு. [அதுவுமவனதின் னருளே] - அவ்விச்சைதான் பிறந்ததுவும் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே. [உணர்வுமென்று தொடங்கி] -

வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் சரீரமும்மற்றுமுண்டான அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும் அபுருஷார்த்தம் என்னும் அறிவையுடையேனும்படிபண்ணி, இவைபுருஷார்த்தமல்லாமையைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக என்னை நிர்வஹித்து அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லும் சொல்லாலே தன்னைச்சொல்லலாம்படி ஸ்வப்ரகாரதயா நான் தனக்கு அத்யந்தசேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டியருளினான்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்து, ஸம்ச்லேஷஸ்த்தைர்யார்த்தமாக, விலக்ஷணமாய்த் தனக்கு அநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினான் என்கிறார். [உணர்வி லும்பரொருவனை] - உணர்விலே உளரான நித்யஸித்தர் - ஜ்ஞாநாதிகரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிற அத்விதீயனை. ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. 'அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருக்கிற இருப்பிறே ப்ராப்யம். ''அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ'' என்றிறே ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளாலுறற்பொருட்டு] - அவனுடையப்ரஸாதத்தாலே பெறுகைக்காக. ''ப்ராப்யம் அவன்'' என்கிற நிர்ப்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும் அவன்ப்ரஸாதம் என்றிறே இவர் இருப்பது. ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயாகில் நீர்வரநின்ற அம்சமேதென்னில்? — [என்னுணர்விலுள்ளே யிருத்தினேன்] - ''வைத்தேன் மதியால்'' என்றதுதானிறே. அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். இச்சித்தேனென்கை, இச்சைதான் ஸ்வாதீநமோ என்னில்? [அதுவுமவனதின்னருளே] - அந்த இச்சைதானும்பிறந்தது அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. நின்றநின்ற வளவுகள்தோறும் ''இவ்வளவு அவனாலேபிறந்தது'' என்னும்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய நிருபாதிகஸௌஹார்த்தம். ''தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும் வியந்து'' என்று ப்ராப்ய ப்ராபகமவனே என்று ''அருத்தித்து'' என்றதிறே; அத்தையிறே இங்குச்சொல்லுகிறது இரண்டரைப் பாட்டுக்குமேல் - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது. [உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - சரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹதாதி ப்ரக்ருதி விகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து] - இவை ஹேயமென்னுமறிவை நான் பெறும்படிநடத்தி; ''தேரூர்ந்து'' என்னுமாபோலே. இவை அபுருஷார்த்தமென்னும் உணர்வுண்டு - மயர்வற்றமதி: அத்தை நான் உடையேனும்படி பண்ணி. [இறவேறி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தமென்னுமளவேயன்றிக்கே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனும் நித்யனும் ஸ்வதஸ்ஸுகியாயிருக்கிற வளவும்செல்ல அறிவித்து [யானுந்தானாயொழிந்தானே] - அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தான். அஹம்புத்தியும் அஹம்சப்தமும் தன்னளவும் செல்லும்படி ப்ரகாரதைகவேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். தச்சப்தம் குணவிசிஷ்டவாசியானவோபாதி த்வம் சப்தமும் அசித்விசிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியாமளவும் காட்டக்கடவதிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்து, ஸம்ச்லேஷ ஸ்த்தைர்யார்த்தமாக விலக்ஷணமுமாய்த் தனக்கு அநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினானென்கிறார்.

[உணர்விலும்பரொருவனை] உணர்விலேயுளரான நித்யஸித்தர்; ஜ்ஞாநாதிகரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற அத்விதீயனை. இத்தால் - ப்ராப்யஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று. அயர்வறுமமர்களதிபதியாயிருக்குமிருப்பிறே ப்ராப்யம். ''அடியார்கள் குழாங்களை . உடன்கூடுவதென்றுகொலோ'' என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது - [அவனதருளால்] அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே. ப்ராப்யம் அவனே என்கிற நிர்ப்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும் அவன்ப்ரஸாதமேயாயிருக்கிறபடி. [உறற்பொருட்டு] ப்ராபிக்கையின் பொருட்டு. ப்ராப்யப்ராபகம் அவனேயாகில், நீர் அதில் அந்வயித்த அம்சமேதென்ன; [என்னுணர்விலுள்ளேயிருத்தினேன்] அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். ''வைத்தேன் மதியால்'' என்றதுதானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதீநமோவென்னில்,— [அதுவுமவனதின்னருளே] அந்த இச்சைதான் பிறந்ததும் அவன்ப்ரஸாதத்

தாலே நின்றநின்ற அளவுகள் தோறும் "இவ்வளவும் அவனாலே பிறந்தது" என்னும்படியா
யிற்றிருப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்த்தம், "தன்பொன்னடிகீழ்-இருத்தும் வியந்து" என்று
ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயென்று, "அருத்தித்து" என்றதிறே; அத்தையிறே இங்குச்
சொல்லுகிறது. இரண்டரைப்பாட்டென்கிறது அற்றது. மேல் - ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷண்
யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது—[உணர்வும்] வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] பஞ்ச
வ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] சரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] மற்றும் அபரிச்சேத்யமான
மஹதாதிப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து]. இவை
யெல்லாம், ஹேயமென்னும்படியான அறிவை நான் பெறும்படி நடத்தி; அக்வர்த்தப்ரயோஜ
நத்தேர் ஊருமாப்போலே. இவை அபுருஷார்த்தமென்னுமுணர்வுண்டு - மயர்வற்றமதி;
அத்தை நான் உடையேனும்படிபண்ணி. [இறவேறி] ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்
தங்களென்னுமளவேயன்றிக்கே முடியப்போய்; ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய், பகவச்சேஷைதைக
ரஸமாயிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவென்னுமளவும் காட்டித்தந்து. [இறவேறி] முடியவேற்றி.
[யானும் தானுயொழிந்தானே] அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே, என்னைச் சொல்லும் சொல்லாலே
தன்னைச் சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தான்.
'ஆழ்வீர்!' என்றால், 'ஏன்', என்பான் ஈச்வரன்போலேகாணும். அஹம்சப்தமும் அஹம்புத்
தியும் தன்னளவும் செல்லும்படி ப்ரகாரதைக வேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான்.
தச்சப்தம் குணவிசிஷ்டவாசியானவோபாதி, த்வம்சப்தமும் அசித்விசிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமி
யளவும் செல்லக்கடவதிறே.

யானுந்தானுயொழிந்தானை யாதும்யவர்க்கும்முன்னோனை*
தானும்சிவனும் பிரமனுமாகிப் பனைத்ததனிமுதலை*
தேனும்பாலுங்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்தித்து*என்
ஊனிலுயிரிலுணர்விலில் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த போக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தருளினனென்கிறார். [யானும்என்று தொடங்கி] - சேதநாசேதநங்களுக்குக் காரணமுமாய், விபூத்யந்தர்ப்பூதனுனதாலும் ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரன்தொடக்கமானகாரியவர்க்கத்துக்கும் காரணமான வனை. [தேனும் பாலும் என்று மேலுக்கு] - நிரதிசயபோக்யமாய் என்னுடைய சரீரத்திலும் ப்ராண னிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் வ்யாப்தமாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு சேஷமாகவுடை யவனை யறியப்பெற்றேன். "யாதும் யவர்க்கும் முன்னோனை, தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப்பனைத்த தனிமுதலை, தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து - என் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றை யானுந்தானும் ஒழிந்தானை - உணர்ந்தேன்" என்றந்வயம். இருந்ததேகுடியாக ஸர்வசேத நரையும் விசேஷித்து அவர்களில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளையும் தன்னுடைய திவ்யஸங்கல்பத் தாலும் _ன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களாலும் அவர்களுடைய இச்சாதிகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ராக்ருத மான ஐச்வர்யதாரதம்யத்தைதக் கொடுத்து நடத்துகிறவன். அங்ஙனன்றிக்கே, என்னை யொருவனையும் விசேஷித்து முற்றூட்டாகக்கைக்கொண்டு, ஆத்மஸ்வரூபாநுகுணமாக ப்ராக்ருதமான சப்தாதிவிஷயாநு பவம் ஹேயமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மஸ்வரூபம் பரதந்த்ரமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மா நிரதிசய போக்ய மென்னுமிடத்தையும் அறிவித்தார் என்று இவ்விரண்டு பாட்டுக்கும் கருத்து. நின்றனிருந் தனித்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு விசேஷ்ணும்சமான போக்யதையிலே தாத்பர்யம். கீழ் - ஆத்மை பகவத்சேஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. இனிமேல் ஆத்மமாத்ரம் அநுஸந்திக்கப் படுகிறது.

ஈ.—ஐந்தாம்பாட்டில், ப்ராப்தியைக் காட்டினவளவேயன்றியே இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த போக்ய மென்னுமிடத்தையும் காட்டினு னென்கிறார். [யானும் தானுயொழிந்தானை] - கீழ்ச்சொன்ன அநந் யார்ஹசேஷத்வத்தின் ப்ரீதியாலே யநுபாஷிக்கிறார். [யாது மித்யாதி] - காரணவஸ்த்தமான ஸகலசேதநா

சேதநங்களுக்கும் காரணமானவனை. நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே காரணமாவது. ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதரித்து, தானும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் தொடக்கமான கார்யவர்க்கமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனை; நாமரூபங்களிழந்து சக்த்யவஸ்த்த ப்ரபைபோல ஸ்வஸ்வரூபத்திலே அந்தர்க்கதமான சேதநாசேதநங்களை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் ப்ரதாந புருஷாவஸ்த்தையையுண்டாக்கி மஹதாத்யண்ட ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமாக ஸ்வேநரூபேண ஸ்ருஷ்டித்தும், அண்டாந்தர்ப்பூத பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்தும் பாலநார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தவனென்கை. [தேனும் இத்யாதி] - ''ஸர்வரஸ:'' என்று சேதநனுக்கு அவன் இனிதாயிருக்குமாபோலே அவனுக்கும் இவன் போக்யனாயிருக்கை. ''அவனுக்கு போக்யம்'' என்னுமாகாரத்தாலேயிறே, ஸ்வஸ்வரூபம் இவனுக்கு இனிதாவது. [என்னுளில் இத்யாதி] - என்சரீரத்திலும் ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்திலும், வ்யாப்தமான விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு சரீரமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். ''நின்றவொன்று'' என்கிற ஆத்மஸ்வரூபவாசியான சப்தம், ஆச்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதாநம் பண்ணுகிறது ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே பகவத்பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது. ஆத்மாவினுடைய போக்யதையாகில் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதென் என்னில்? விமுகரானவர்களை கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான். ஐச்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஐச்வர்யங்களைக்கொடுத்து அதிகாரங்களை நடத்திக் கொடுத்தான்; என்னளவில் இவ்வாத்மா தனக்கு அநந்யார்ஹமாய் போக்யமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தானென்கிறார். நின்றனர் இருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு விசேஷணாம்சமான போக்யதையிலே தாத்பர்யம். வையதிகரண்யத்துக்கும் நாட்டார் சொல்லுகிற சுத்தபேதமன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்யமன்று பொருள்; 'யாதும்யவர்க்கும் முன்னோனை' என்று தொடங்கி என்னுளிலுமிலுணர்வினில் நின்றவொன்றுள - யானும் தானுயொழிந்தானை உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம்.

ரு.—நாலாம்பாட்டு. ப்ராப்தியைக் காட்டினவனவேயன்றியே இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்தபோக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தா னென்கிறார்.

* [யானும் தானுயொழிந்தானை] கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தில் ப்ரீதியாலே அநுபாஷிக்கிறார். [யாதும் இத்யாதி] யாதும் யவர்க்குமென்று காரணாவஸ்த்தமான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. [முன்னோனை] கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியான இறே காரணமாவது. [தானும் இத்யாதி] ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதரித்த தானும், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் முதலான கார்யவர்க்கமுமாய்க் கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனை, சேதநாசேதநங்களடங்க அழிந்தபோது தன் திருமேனியிலே சக்த்யவஸ்த்தப்ரபைபோலே ஸூக்ஷ்மரூபேண இவை கிடக்கும்படி யேறிட்டுக்கொண்டுநோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் விபக்தமாக்கி, அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானே நடத்தி, அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளை உண்டாக்கி, ஸ்வேநரூபேண நின்று பாலநகர்மத்தைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் அதிஷ்டித்துக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், அவர்கள் செய்கிற கார்யங்களோடு தான் செய்கிற கார்யங்களோடு வாசியற எல்லாம் தானே நடத்துகிறவனை. [தேனும்] இப்படி இனிதாயிருக்கிறது ஆர்க்கு? என்னில் "ஸர்வரஸ:" என்று சேதநனுக்கு அவன் இனியனாயிருக்குமாபோலே ஈச்வரனுக்கும் இது இனிதாயிருக்குமிறே. அவனுக்கு ''என்னது'' என்று இனிதாயிருக்கும்; இவனுக்கு ''அவனது'' என்று இனிதாயிருக்கும். ''ஈச்வரபரதந்த்ரன்'' என்று அறிவதற்கு முன்னும், ''ஸ்வாநுபவம் அமையும்'' என்னும்படி இனிதாயிருக்கிறதிறே, [என்னுளில் இத்யாதி] என்சரீரத்திலும், ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்திலும் வ்யாப்தமாய் விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு சரீரமாகவுடையவனை அறியப்பெற்றேன். ''நின்றவொன்று'' என்கிறது ஜீவாத்மஸ்வரூபவாசியான சப்தம்; ஆச்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதாநம் பண்ணுகிறது. ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே பகவத்பர்யந்தமாயிறேயிருப்பது. ஆத்மாவினுடைய போக்யதையாகிற் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதென்? என்னில், விமுகரான சேதநரைக் கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்து விட்டான்; ஐச்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுகந்த ஐச்வர்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டான்; எனக்கு,

அசிதம்சம் த்யாஜ்ய மென்னு மிடத்தையும், ஐச்வர்யம் அபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும் ஆத்மவஸ்து தனக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய் நிரதிசயபோக்யமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தானென்கைக்காகச் சொல்லுகிறார். நின்றனரிருந்தனரிற்போலே, இஸ்ஸாமாநாதி கரண்யத்துக்கு விசேஷணாம்சமான போக்யதையிலே தாத்பர்யம். வையதிகரண்யத்துக்கும், காட்டார் சொல்லுகிற சுத்தபேத மன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கும், ஸ்வரூபைக்ய மன்று பொருள். 'யாதும் யவர்க்கும் முன்னேனை' என்று தொடங்கி 'என்னுனி லுயிரி லுணர்வினில் நின்றவொன்றுன யாதும் தானுயொழிந்தானை உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம்.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு அதனுள்நேர்மையதுவிதுவென்று*
ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகாது உணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது*
சென்றுசென்றுபரம்பரமாய் யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று*
நன்றுதீதென்றறிவரிதாய் நன்ருய்ஞானங்கடந்ததே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிறதன்று என்கிறார். [நின்ற வென்று தொடங்கி] - தேஹேந்த்ரியாதிகளுக்கு ஸ்வாமியாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவை ஆராய்ந் தேனுக்கு அதினுடைய வைலக்ஷண்யம் ஒரு ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி 'இப்படியிருந்தது' என்று எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும் ஒன்றும் அறியவொண்ணாது; அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வொண்ணாது. [சென்றென்று தொடங்கி] - போய்ப் போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அன்னமயாதிகளுக்கும் பரனுய் ப்ரக்ருதியின் தன்மை ஒன்றுமில்லாதபடி அத்தோடு அறஒட்டற்று ப்ராக்ருத மானபடியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவொண்ணுதே அறவிலக்ஷணமாய் ஐந்த்ரியகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும்; இப்பாட்டில்-ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வ ஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ், பகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப்பட்டது; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு — படகதமான சௌக்ல்யத்தை நிஷ்கர்ஷக சப்தத்தாலே பிரித்துச் சொல்லுமாபோலே, ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். இதில் முதற்பாட்டு - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அதுஅறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறதன்று என்கிறார். [நின்றவொன்றை] - தேஹேந்த்ரிய மந ப்ராணாதிகளிற் காட்டில் அந்யமாய், இவையழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நியந்தாவுமாய், விலக்ஷணமுமான ஆத்மாவை- [உணர்ந்தேனுக்கு] - "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" என்று அவன்கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே இதுக்குமுன்பு மின்மினிபோலே யிருக்கிற ஆத்மஸ்ருபத்தில் கைவைத்திலர்; பரிகரமும் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாகையாலே இத்தை யநுஸந்திக்கப் போதுபெற்றிலர். முக்தன், "நோபஜநம்ஸ்மரந்" பண்ணுமாபோலேயிறே பகவத்ப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷயமாயிருதபடிஇத்தை யாராய்ந்தவாறே இருந்தபடியென்? [அதனுள் நேர்மை] - அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [அதுஇதுஎன்று] - அநுபூதங்களின்படி யென்றுதல், அநுபவிக்கிறவற்றின்படி யென்றுதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கும் உணரலாகாது] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும் அறியப்போகாது; "க்லேசோதிகதரஸ்தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம்". [உணர்ந்து மேலும் கண்பரிது] - வருந்தியறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணாது. [சென்று சென்று பரம்பரமாய்] - போய்ப் போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அன்னமயாதிகளுக்குப்பரமாய். [யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வபாவமொன்றும் தட்டாதபடி அவற்றோடு அறத்தொற்றற்று. [நன்று தீதென்று அறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்தைக்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற்காட்டில் மனஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன், அதிற்காட்டில் புத்தி என்கிறதில் வைலக்ஷண்யம் உண்டாகிறுப்போலே ப்ராக்ருதங்களில் உண்டான நன்மை தீமைகள் சொல்லவொண்ணுதிருக்கை. [நன்ருய்] - இவற்றிற்காட்டில் அதிவிலக்ஷணமாய். [ஞானங்கடந்ததே] - ஐந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில், அவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியுண்டா யிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாண

கம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு: அதுவுமில்லையென்கிறது, இப்பாட்டில். ஸாங்க்யத்தில் தத்வஸங்க்யாக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. "இற் பகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப்பட்டது; இதுக்கு மேல் நாலுபாட்டு படகதமான சௌக்ல்யத்தைப் பிரித்து நிஷ்கர்ஷக சப்தத்தை யிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே, 'எம்பெம்மானேடு' என்கிற பாட்டளவும் கேவல ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்டான், "ப்ரகார மான வேஷத்திலே சொல்லுகிறது" என்னும். "நின்றவொன்றை" என்கிறவிதில் பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாது, வருந்தி யறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறதன்றென்கிறார்.

[நின்றவொன்றை] தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணதிக்களிற்காட்டில் அந்யமாய், இவை அழியுமன்றும் அழியாதே, ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நியந்தாவுமாய், விலக்ஷணமுமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] ஆராய்ந்தேனுக்கு, "உயர்வறவுயர்நலம்" என்று அவ னுடைய கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே இதுக்குமுன்பு மின்மினி போலே யிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கண்வைத்திலர்; பரிகரமும் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாந மாகையாலே இத்தை யநுஸந்திக்கைக்குப் போதுபெற்றிலர், (முக்தன், *நோபஜநம் ஸ்மரந்* பண்ணுமாப் போலே யிறே, பகவத்குணப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷயமாயிருக்கும்படி). இத்தை ஆராய்ந்தேனுக்கு இது இருந்தபடியென்? என்கிறார்:— [அதனுள்நேர்மை] அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [அதுவிதுவென்று] அநுபூதங்களின் படி என்றுதல், அநுபவிக்கிறவற்றின்படி என்றுதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கு உணரவாகாது] (ஒருவர்க்கு-ஒன்றும்-உணர வாகாது) எத்தனையேனும் அதிசயதஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும் அறியப்போகாது. [உணர்ந்து மேலும் காண்பரிது] *ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்த்வேந* என்கிறபடியே அறியப்போகாது, அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும் போகாது. [சென்று சென்று பரம்பரமாய்] போய்ப் போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமய ப்ராணமய மநோமயங்களுக்கு அவ்வருகாய். [யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று] அவற்றின் ஸ்வபாவங்கள் ஒன்று மின்றிக்கே அவற்றோடறத் தேய்ந்தற்று. [நன்றுதீதென்று அறிவரிதாய்] தேஹம், தேஹத்திற்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற் காட்டில் மநஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன் என்று ஒன்றுக்கொன்று வைலக்ஷண்ய முண்டா யிருப்போலே, ப்ராக்ருதங்களின்படியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவரிதாயிருக்கும். [நன்றாய்] ஸ்வதோவ்யாவ்ருத்தமாய் [ஞானங்கடந்ததே] ஐந்த்ரியிகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக் கும். இதிலவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியாயிருக்கச் செய்தேயும் ஏகப்ரமாண கம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு: அதுவுமில்லையென்கிறது. ஆக, இப்பாட்டில்—ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வ ஸங்க்யா நக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்படியையும், அது தன்னை அறிகை யிலுண்டான அருமையையுஞ் சொல்லிற்று.

நன்றாய்ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து*
ஒன்றாய்க்கிடந்தவரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனையுணர்ந்துணர்ந்து*
சென்றாங்கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்களைந்துபசையற்றால்*
அன்றேயப்போதேவீடு அதுவேவீடுவீடாமே. (6)

௬.—ஆறாம்பாட்டில், யோகசாஸ்த்ரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபப்ராப்த்யுபாயமாகச் சொல்லுகிற இந்த்ரியஜயாதிரூபமான யோகத்தாலே ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை துக்கேநப்ராபிக்கலா மென்கிறார், [நன்றாய் ஞானங்கடந்து] - அநுபாஷணம். அதவா [ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரிய மெல்லாம் ஈர்த்துஒன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனை, உணர்ந்துணர்ந்து - நன்றாய் - சென்று] - சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமான சப்தாதி விஷயங்களில் அகப்படாதே தப்பிப்போய்ப்

போகுதும் அவையிருந்த இடமேற இழுக்கக்கடவதாய் மிகவும் ப்ரபலமான இந்த்ரியங்களைத்தையும் வென்று ஆத்மாவோடு அநாதியாக விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் துஸ்தரமாய் மஹதாதி விகாரங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் பெரும்பரப்பாய் நித்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை மிகவும் உணர்ந்து அதில் அவகாஹநமின்றிக்கே சுத்தமாய்ப்போல அதிலுண்டான [illegible] ஸுகதுக்கங்களையும் அற விட்டு அவற்றிலுண்டான [illegible] போகுல். [அன்றே அப்பொதே வீடு, அதுவேவீடு] - அன்றே அப்போதே ப்ரக்ருதி [illegible]; அதுவே ஆத்மப்ராப்தியாவது. [வீடாமே] - இதுவும் புருஷார்த்தமாக [illegible].

௬.—ஆறும்பாட்டில், யோகசாஸ்த்ரத்தில் [illegible]ரூபமானயோகத்தாலே ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார். [நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - அநுபாஷணமென்றுதல். "நன்றாய்" என்கிற இதுவிடக்க: சப்தாதிவிஷயங்களை நிரோகசப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்து] - [illegible] அவையிருந்தவிடத்தே இழுக்கக்கடவ ப்ரபலமான இந்த்ரியகணத்தையும் வென்று. [ஒன்றாய்க் கிடந்த] - ஆத்மாவோடு சேர்ந்து விவேகிக்க வொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய். [அரும்பெரும் பாழ்] - "மம மாயா துரத்யயா" என்கிற படியே துஸ்தரமாய் மஹதாதிவிகாரங்களாலும் காரணமான அவ்யக்தஸ்வரூபத்தாலும் பெரும்பரப்பை யுடைத்தாய் போகமோக்ஷங்களை [illegible] யோக்யமாய். [உலப்பிலதனை உணர்ந்துணர்ந்து] நித்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை மிகவுமுணர்ந்து. [சென்றாய்ச் சென்று] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் கால்தாழாதே [illegible]. [ஆங்கு] - ஆத்மஸ்வரூபத்திலே. [இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - ப்ராக்ருதங்களை த்யஜித்தாலும் [illegible] புண்யபாபங் கிடக்குமாகில், அவை தொலைந்து [illegible] ஸுகதுக்கங்களைவிட்டு [பசைபற்று] - அவற்றை விட்டாலும் [illegible] கிடக்குமாகில் பின்னையும் கர்ப்பிக்கும்; அந்த [illegible]. [அன்றே இத்யாதி] அம்முஹூர்த்தத்திலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றும் [illegible], நன்பக்கல் த்யாஜ்ய புத்திபண்ணினாலும் [illegible]. [அதுவேவீடு] "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்" என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றறுகை [illegible] மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுமென்னில் [illegible]. [வீடாமே] - இதுவும் ஒரு புருஷார்த்தமாம். ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் அவனுக்கு [illegible] ஆத்மாவும் ப்ராப்யமாகக் கடவதாகையாலே இதுவும் புருஷார்த்தமாமே என்கிறார். [illegible] புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாக [illegible].

௬.—ஆறும்பாட்டு. யோகசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த்ரிய ஜயாதிரூபமான யோகத்தாலே ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அங்கே ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] [illegible] நன்மையை யுடைத்தாய், இந்த்ரிய [illegible] நன்று என்றே இதுவிடக்க, சப்தாதி விஷயங்களைத் [illegible], "நன்றாய் இந்த்ரியம்" [illegible] காணப்படும் விஷயங்களை நிரோகசப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்து] விஷயங்களைத் தப்பிப் போனாலும், அவையிருந்தவிடத்திலே [illegible] இந்த்ரியங்களையும் [illegible]. [ஒன்றாய்க்கிடந்த] [illegible] ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய்க் கிடப்பதாய், "மம மாயா துரத்யயா" என்கிறபடியே [illegible] கடக்க அரிதாய், மஹதஹங் காராதிகார்யங்களைக்கொண்டு [illegible] பரப்பையுடைத்தாய், போகமோக்ஷங்களை [illegible] கொள்ளலாம் படியாய், ப்ரவாஹ ரூபத்தாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் [illegible] அசித்தத்த்வத்தை, ப்ரக்ருதியை, கார்யங்களையும் [illegible] ப்ரக்ருதியின் [illegible] மிகவுமுணர்ந்து. [ஆங்கு

நன்றாய்-சென்று] தன்பக்கல் போக்யதாபுத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான இதில் கால்தாழாதே, ஆத்மஸ்வரூபத்தளவும் சென்று. [இன்பந்துன்பம் இத்யாதி] அத்தை த்யாஜ்யமென்று விட்டாலும், ஸுக து:க்கங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபகர்மங்கள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கொண்டு மூட்டுமிறே; அவற்றையும் விட்டு. அவற்றை விட்டாலும் ருசிவாஸனைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கர்ப்பிக்கும். [பசையற்றால்] ருசிவாஸனைகளற்றால், [அன்றேயப்போதே] அக்காலத்திலே அம்முஹூர்த்தத்திலே. [வீடு] ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தொற்று அறும். ப்ரக்ருதியின் தன்னை சுனையும், ஸௌகுமார்யமுமுடையாரில்லை. தன்பக்கல் த்யாஜ்யபுத்தி பண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவே வீடு] "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடுயிர்" என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்று அற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதில்லை. [வீடாமே] அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர் தாம் நினைத்திருப்பது. அவ்வளவு போகமாட்டாதே இதின் நன்மையைக் கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ! என்கிறார். தம்முடைய உத்தேச்யத்தில் ஏகதேசத்தைப் புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாகக் கொள்ளுகையாலேயிறே முன்பு இவர் இத்தைச் சிரித்திருந்தது.

அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறி*
எதுவேதானும்பற்றின்றி யாதுமிலிகளாகிற்கில்*
அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேருது*
எதுவேவீடேதின்பமென்று எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே அத்தையும் விடக்ஷமராகில், அது மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும்ஸுகமாவதுவும். [அதுவே வீடென்று மேலுக்கு] - அதுவே மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும் ஸுகமாவதுவும் என்று தேருதே எதுவே மோக்ஷம் எதுவே ஸுகம்' என்று அத்யவஸிக்கமாட்டாதார் என்றும் து:க்கப்பட்டேபோமத்தனை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே வேறே சில வழிகளாலே ப்ராபிக்கப் பார்க்கில் அது கைவாராதென்கிறார். [அதுவே வீடு] - அந்த ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷமாவது [வீடு பேற்றின்பந்தானு மது] - அம்மோக்ஷத்தைப் பெற்றால் வரும் ஸுகமாகிறதும் அந்த ஆத்மாநுபவமே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும் பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதியிலும் ப்ராக்ருதமான சப்தாதிகளிலும் உண்டான பற்றடங்க அற்று. [யாதுமிலிகளாகிற்கில்] - அவற்றிலுண்டான வாஸனைகளும் அறத் தவிரப்பெறில். கர்மத்தை அநுஷ்டித்து ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகள் பிறந்து யோகமும் நிலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்பெறில். [அதுவே வீடு] - கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். [வீடுபேற்றின்பந்தானு மது] - மோக்ஷஸித்தியால் வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாநுபவம். [தேருது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவே வீடு ஏதின்பமென்று எய்த்தார்] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - என்றும் க்லேசப்பட்டுப் போமித்தனை. நிராச்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜந மென்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தின்படி அவ்வஸ்துவை ப்ராபிக்கமாட்டாதே அதிலே ஸம்சயமநுவர்த்திக்குமவர்கள் உருவ க்லேசப்பட்டேபோமித்தனை யென்கிறார்.

[அதுவேவீடு] கீழ்ச்சொன்ன அதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாவது. [வீடு பேற்றின்பந்தானுமது] அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால்வரும் ஸுகமும் அதுவே. [தேறி] இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும் பற்றின்றி] ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களிலுண்டான தொற்றற்று. [யாதுமிலிகளாகிற்கில்] அதில் ருசிவாஸனைகளும் அறப்பெறில். கர்மத்தையநுஷ்டித்து

ஜ்ஞானத்தையுடையனுய், ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞாக்யாவஸ்த்தை பிறந்து, யோகரும் தலைநின்று ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணப்பெறில். [அதுவே வீடு] கீழ்ச்சொன்ன ஆத்ம ப்ராப்தியே மோக்ஷம். [வீடுபெற்றின்பந்தாநுமது] மோக்ஷஸித்தியில் வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாநுபவம். [தேறாது] இப்படி தெளியமாட்டாதே [ஏதுவேவீடு ஏதின்பமென்றெய்த்தார்] 'மோக்ஷமாவது ஏது? மோக்ஷஸுகமாவது ஏது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] இளைத்தாரிளைத்தாரென்று உருவ க்லேசப் பட்டுப்போமித்தனை; நிராச்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று இல்லத்தாரும்புறத்தாரும்
மொய்த்து* ஆங்கலறிமுயங்கத் தாம்போகும்போது*உன்மத்தர்போல்
பித்தேயேறியனுராகம்பொழியும்போது எம்பெம்மானோ
டொத்தேசென்று* அங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்பே. (8)

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி துஸ்ஸம்பாதமான ஜ்ஞாநம் ஒருபடி கைவந்தாலும், அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் அந்த ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குப்பட்ட க்லேசமெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறுர். [எய்த்தாரென்று தொடங்கி] - முடிந்தாரென்று பலகால் சொல்லி ஸ்வக்ருஹத்தில் பார்யாதிகளும் அவர்களுடைய அவஸ்த்தையை அறியவந்த புறம்புள்ளாரும் திரண்டு அத்தசையிலே இவர்கள் தங்களுக்கு பயாவஹமாம்படிக் கூப்பிட்டுக் கட்டிக்கொள்ள, தாங்கள் சரீரத்தை விட்டுப்போம்போது. [உன்மத்தரென்று தொடங்கி] - எத்தனையேனும் வீதராகருங்கூட உன்மத்தரைப்போலே அறிவுகெட்டுப் புத்ராதிகள் பக்கலிலே மிகவும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணும் தசையிலே எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "இப்படி விலக்ஷணன்" என்று ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கக் கூடிற்றாகில் ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திப்பது. இல்லாவிடில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். "நின்ற ஒன்றை உணர்ந்து" என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இப்பாட்டளவும், "அவர் நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்தாந மாத்ரமின்றிக்கே பகவச்சேஷமானவளவும் ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கிறது" என்றும், இப்பாட்டில், "அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் இவ்வாத்மா தனக்கு சேஷியென்றிருக்குமாபோலே, இவன்றனக்கும் அத்தசையில் சேஷித்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி உள்ளது, இல்லையாகில் கிடையாது" என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இத்து:க்கஸம்பாதநமானஜ்ஞாநம் கைவந்தாலும் அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் இஜ்ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குக் கீழ்ச் செய்தவையெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறுர். [எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று] - இவனுக்கு உத்க்ரமணதசை பிறப்பதற்குமுன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, "முடிந்தான்" என்று பலகாலும் சொல்லுவர்கள். இவன் கலங்கினதசையில் நெஞ்சைத் தெளியவிட ப்ராப்தமாயிருக்க, இவன் பயப்படும்படி "முடிந்தான், முடிந்தான்" என்பர்கள். [இல்லத்தாரும்] - இவன்பார்யாதிகள் ஜீவிக்கும்நாள் லோபத்தாலே சிலவற்றை மறைத்துப் போருகையாலே, "இது ஒரு நடுவில் பெருங்குடி என்? எல்லாம் நமக்கே ஆகவேணும்; இவன்போக அமையும்" என்றிருப்பர்கள். [புறத்தாரும்] - இவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயந்தன்னைப் பொருமையாலே புறம்புள்ளார், "போக அமையும்" என்றிருப்பர்கள். பார்யாதிகளுடைய அநாத்மகுணங்களைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்திறே இவன்போருவது. [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைக்கவேணும்; து:க்கத்துக்குத் தாங்களே வருவர்கள் ஆதரத்தாலே. [ஆங்கலறி] - மீளுகைக்கு சங்கை உண்டான தசையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன் போம்படி கூப்பிடுவர்கள். [முயங்க] - கட்டிக்கொள்ள; மோஹிக்க என்னவுமாம், கூப்பீட்டிலே போகாத குறைப்ராணனும் போம்படி, ஸ்நேஹித்தார்களாக மேல்விழுந்து கட்டிக்கொள்ளுவர்கள். [தாம்போகும்போது] - "இவர்களைவிட்டுப் போகாநின்றோம்!" என்று நெஞ்சு அங்கேகிடக்க, தன்னால் மீளவொண்ணாதபடியாலே சரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். [உன்மத்தர் இத்யாதி] வீதராகருங்கூட உந்மாததசையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவு பிறந்து ஸர்வேச்வரனையும் தன்னையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும் தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம் பொழியும்போது] - புத்ராதிகள்பக்கலிலே முன்பு ஸ்நேஹியாத நாளைக்கும் போர ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணும். இத்தசையிலே அபிமதவிஷயங்களை முன்னே

கொடுவந்து நிறுத்துவர்கள். ஜீவித்த நாள், லோபத்தாலே த்ரவ்யத்தைப் புதைத்துவைத்து உபேக்ஷித்தவன் இப்போதாக 'த்ரவ்யத்தையிட்டு அவர்களை பூஜித்துக் காணப்பெற்றிலோம்' என்று கீழ் ஸ்நேஹியாத நாளைக்கும் போர ஸ்நேஹிக்கத் தொடங்கும். [எம்பெம்மான் இத்யாதி] - அத்தசையில் தெளிவு பிறந்து ஈச்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து, இப்படி அவனோடொத்த சுத்தி இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டென்று அநுஸந்திக்கக் கூடிற்றாகில் நல்லவாய்ப்பு. ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும். அல்லாதபோது செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேறில் அபிமதம் ஸித்தியாது. அநுராகம் பொழியில் ஆதிபரதனைப்போலே மானாய்ப்போமித்தனை. " 'நின்றவொன்றை, என்கிறபாட்டுத் தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்டாநுஸந்தாநமாத்ரமன்றியே பகவச்சேஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது, இப்பாட்டிலே 'எம்பெம்மானோடு ஒத்தே சென்று அங்குள்ளங்கூடக் கூடிற்றாகில்' என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும் எம்பெருமான் தனக்கு சேஷமாக இவ்வாத்மாவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனுக்கும் அத்தசையிலே சேஷத்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு" என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும். பகவத்குணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில்,—இப்படி துர்லபமாயிருக்கிற இத்தைக்கிமர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது! என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி துர்லபமான ஜ்ஞானம் கைவந்தாலும், அந்திம ஸ்ம்ருதியில்லையாகில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தார் எய்த்தார் என்று] இவனுக்கு உத்க்ரமண தசை பிறப்பதற்கு முன்னே இவன் முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, "முடிந்தான் முடிந்தான் முடிந்தான்" என்று பலகாலும் சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. இவன் கலங்கின தசையிலே நெஞ்சைத் தெளிவித்து உத்தேச்ய வஸ்துவை அநுஸந்திக்கவல்லனாம்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, "முடிந்தான், முடிந்தான், முடிந்தான்" என்கிற இத்தையே சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. [இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்] இவன் தான் உள்ளநாளில இவர்களுக்கு ஒன்றுங்கொடாமையாலே, "இவனும் இதொரு நடுவிற்பெருங்குடியுமென்? இவன் முடிந்து உள்ள த்ரவ்யத்தை நாமே விநியோகங்கொண்டாலாகாதோ?" என்றிருப்பர்கள் பார்யாதிகள். [புறத்தாரும்] அவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயம் பொறுமையாலே "போகவமையும்" என்றிருப்பர்கள் புறம்புள்ளார். [மொய்த்து] கல்யாணத்துக்கு அழைத்தாலும் வாராதவர்கள், துக்கமுண்டானவாறே தாங்களே வந்து மேல்விழுவர்கள். [ஆங்கலறி] இவனுக்குள்ள தெளிவும் போம்படி கூப்பிடாநிற்பர்கள்; மீளுகைக்கு சங்கையுண்டான தசையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன்போம்படி கூப்பிடுவர்கள். [முயங்க] கட்டிக்கொள்ள, கூப்பீட்டுக்குப் போகாத குறைப்ராணன்களும் போம்படி, ஸ்நேஹிகளைப்போலே மேலேவிழுந்து கட்டிக்கொள்வர்கள். [தாம்போகும்போது] "இவர்களையும் இவ்வைச்வர்யத்தையும் விட்டுப்போகாநின்றோம்" என்று நெஞ்சு இங்கேயிழுக்க, தன்னுடைய ஜீவனொண்ணாமையாலே சரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். "நாம்போகும்போது" என்கிறார்காணும்-அப்போதைக் க்லேசத்தைப்பற்ற. [உன்மத்தர் இத்யாதி] விகாரங்களும் கூட, உந்மாததசையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து தன்னையும் ஸர்வேச்வரனையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும் தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம் பொழியும்போது] இளையாளைப் பொன்னையும் பூட்டிக்கொடுவந்து முன்னே நிறுத்துவர்கள். புத்ராதிகள்பக்கல் ஸ்நேஹியாத நாளைக்கும் போர ஸ்நேஹிக்கத்தொடங்கும். ஜீவிக்குங்கால் லோபத்தாலே இவற்றுக்கு ஒன்றும் செய்யான். இப்போதாக "புதைத்துவைத்த தநத்தை ஆபரணமாகப் பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம்" என்று மதகுதிறந்து ஸ்நேஹிக்கும். [எம்பெம்மானோடொத்தே சென்று இத்யாதி] இப்படி கலங்குகிற ஸமயத்திலே தெளிவுண்டாய், தன்னையும் அவனையும் அநுஸந்தித்து "அவனோடொத்த சுத்தியையும் இது உடைத்து" என்று அநுஸந்திக்கையாகிற இவ்வர்த்தம் கூடிற்றாகில், "அவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநைகஸ்வலக்ஷணமாயிருக்கும். இவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநைகஸ்வலக்ஷணமாயிருக்கும்" என்று அநுஸந்திக்கும்படி அவ்வாத்மவஸ்துவிலே ஹ்ருதயம் சேருகையாகிற அர்த்தம் கூடுமாகில். [நல்லுறைப்பு] நல்லவாய்ப்பு. (ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும்.) அல்லாதபோது, செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேயேறில் அபிமதம் ஸித்தியாது. அநுராகம் பொழியில் ஆதிபரதனைப்போலே மானாய்ப்

போமித்தனை. ஆண்டான் பணிக்கும்படி-'' 'நின்ற ஒன்றையுணர்ந்தேனுக்கு' என்னும் பாட்டுத் தொடங்கி, நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்தாநமாத்ரமேயன்றிக்கே பகவச்சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது; இப்பாட்டில் 'எம்பெம்மானோடொத்தே சென்றங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றாகில்' என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் தனக்கு சேஷமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனோடொத்து அவன்நினைவோடொத்து அத்தசையிலே சேஷத்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு'' என்று. பகவத்குணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில், ''இப்படி அரிதாயிருக்கிற இத்தைக்கிடீர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது'' என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே.

கூடிற்றாகில்நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக்கூடினல்*
ஆடற்பறவையுயர்கொடி எம்மாயனவததுவதுவே*
வீடைப்பண்ணியொருபரிசே எதிர்வும் நிகழ்வுங்கழிவுமாய்*
ஓடித்திரியும்யோகிகளும் உளருமில்லையல்லரே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஈச்வரனும் ஆத்மாவுமென்று இருவர் ப்ரஸக்தராகவாறே, ''இந்த தத்த்வபேதம் இல்லை; இவ்வாத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று'' என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற [மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார். கூடாமையென்று தொடங்கி] - ''ஸர்வேச்வரபரிக்ரஹம்'' என்னும் ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்குப் பரிகரமாகவுடையனும் ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையனுன ஸர்வேச்வரனுகை ஸம்ஸாரியான இந்த ஜீவாத்மாவுக்குக்கூடுவது, அஸங்கதமான சசவிஷாணாதிகள் உண்டாகக்கூடில். [அதுவதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயா யிருக்குமத்தனை. [வீடைப் பண்ணியென்று மேலுக்கு] - இங்ஙனே மோக்ஷஞ் சொல்லுவாரும் உளரோ என்னில்,—ப்ரமாணமூலமாகவன்றிக்கே ஸ்வபுத்திகளாலே சிலவற்றை மோக்ஷமாகக்கட்டிக் காலத்ரயத்திலும் மோக்ஷத்துக்கு யத்நம்பண்ணி வ்யர்த்தமே தட்டித்திரிவாரும் உளர்; இல்லாமை இல்லை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, இந்தபேதம் அபரமார்த்தம். தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று'' என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார். [கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்பு] - அநுபாஷணம். [கூடாமையித்யாதி] - ''ஸர்வேச்வரபரிக்ரஹம்'' என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகவுடையனும் ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுமுடைய ஸர்வேச்வரனுகை இஸ்ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவுக்குக் கூடுவது, சசவிஷாணம் வந்த்யாஸுதன் என்கிற அநுபபந்நங்கள் உபபந்நமாகக்கூடில். [அது அதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயா யிருக்குமத்தனை; கருடவாஹநனும், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனும், அதிமாநுஷசேஷ்டிதனுன ஸர்வாதிகனுகமாட்டாது தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாமோ? ''அந்யத்ராப்யஹி ஜாதிதத்ராப்பதாம்யத:''. [வீடைப்பண்ணி யித்யாதி]-நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகான தத்த்வமாக நித்யஸம்ஸாரியைச் சொல்லுவார் உண்டோ? என்னில்,—அப்படி இருப்பாரும் உண்டென்கிறார். [ஒருபரிசே வீடைப்பண்ணி] - சாஸ்த்ரமூலமாகவன்றிக்கே அவித்யா நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வபுத்தியாலே ஒன்றைக்கட்டி. [எதிர்வும் இத்யாதி] - பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமாநகாலத்ரயங்களிலும் உளராய், நிஷ்ப்ரயோஜநமாகத் தட்டித்திரியும் மகாயோகிகளும் உளர். [இல்லையல்லரே] - இல்லாமை இல்லை. காலம் அநாதி; பண்ணிவைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லை இல்லை. இப்படி இருப்பாரில் மஹாபுருஷர்கள் உண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாதது உண்டோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, ''இந்தபேதம் அபரமார்த்தம்; தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று'' என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[கூடிற்றாகில் நல்துறைப்பு] அநுபாஷணம். [கூடாமை இத்யாதி] சசவிஷாணமாதல், ககநகுஸுமமாதல், வந்த்யாஸுதனுதல் அநுபபந்நமானவை கூடுமாகில், "ஸர்வேச்வர வாஹநம்" என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடியை த்வஜமாக வுடையவனும், ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனும், பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே பின்பும் ப்ராக்ருதனாய் ஸம்ஸாரிசேதநனிருப்பது. [அதுவ துவே] அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவே : வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாகாதிறே. நித்ய ஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக ஸம்ஸாரி சேதநரைச் சொல்லுவாரும் சிலருண்டோவென்ன,—[வீடைப்பண்ணியொருபரிசே] [ஒருபரிசே-வீடைப்பண்ணி] சாஸ்த்ரமூலமாக வன்றிக்கே, அவித்யாநிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வபுத்தியாலே ஒன்றைக்கட்டி. [எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய்]பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலத்ரயத்திலுமுளரார். [ஓடித்திரியும் யோகிகளுமுளரும்]ஷேப்ரயோஜநமாகத் தட்டித்திரியும் மஹாயோகிகளும் உளர். [இல்லையல்லரே] இல்லாமையில்லை. காலம் அநாதி : பண்ணிவைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லையில்லை ; இப்படியிருப்பார் சில மஹாபுருஷர்களுண்டாகக் கூடாதோ ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாததுண்டோ ?

உளருமில்லையல்லராய் உளராயில்லையாகியே*
உளரெம்மொருவரவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்*
வளரும்பிறையுந்தேய்பிறையும்போல அசைவுமாக்கமும்*
வளருஞ்சுடருமிருளும்போல் தெருளும்மருளும்மாய்த்தோமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாமே காத்து எனக்கு சேஷியான தான், என்னோடேவந்து நிரந்தரஸம்ச்லேஷம் பண்ணுகையாலே என்னுடைய ஸகலது:க்கங்களும்போயிற்று என்கிறார். [உளருமில்லையல்லராய்] - "இல்லையென்ன வொண்ணாதே அஸ்திமாத்ரமாயிருப்பர்" என்று ஸேச்வரஸாங்க்யமதம். [உளராயில்லையாகியே]-"இல்லையாகியே உளரென்று நிரீச்வரஸாங்க்ய மதம். இவையிரண்டையும் ஆச்ரித அநாச்ரிதவிஷயமென்றுஞ் சொல்லுவர். [உளரென்று தொடங்கி] குணவிபூத்யாதிகளெல்லாவற்றாலும் பூர்ணமாயிருந்துள்ளவர் அவற்றைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போதும் வர்த்தியாநின்றார். [வளருமென்று தொடக்கு] - வளரும்பிறையும் தேய்பிறையும்போலே மாறிமாறி வருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், தம: ப்ரகாசங்கள் போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போக்கப்பெற்றோம்

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வயம்வரித்து அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு அவகாசம் இல்லாதபடி நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலது:க்கங்களும் போயிற்று என்கிறார். [உளருமில்லையல்லராய்] - "இல்லையென்னவொண்ணாதே அஸ்திமாத்ரமாயிருப்பர்" என்று ஸேச்வரஸாங்க்யமதம். விதிநிஷேதக்ஷம மன்றிக்கேயிருக்கும் பர்த்தாவைப்போலே, ஈச்வரனுகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்பாவமாத்ரமாயிருக்கை. [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியே உளர்" என்று நிரீச்வரஸாங்க்யமதம். இல்லையாய்க்கொண்டே அவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவமென்கை. 'ஆச்ரிதர்க்கு இல்லையல்லராய் உளர்; அநாச்ரிதர்க்கு இல்லையாகியே உளர்' என்று ஆச்ரித அநாச்ரித விஷயமென்றும் சொல்லுவர். [உளரெம்மொருவர்] - குணவிபூத்யாதிகளால் பூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த அத்விதீயர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்] - குணாதிகரானவர் என்னளவும் வந்து மயர்வற மதிநலமருளித் தாந்திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணா நின்றார். [வளரும் இத்யாதி] - அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே சந்த்ரனைப்போலே மாறிமாறிவருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், ஆதித்யனையும் அந்தகாரத்தையும்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் நிச்சேஷமாகப் போகப்பெற்றோம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வயம்வரித்து நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போயிற்றென்கிறார்.

[உளஞ்சுழீஇல்லையல்லராய்] ''ஈச்வரனென்பானொருவனுளன். இல்லையென்ன வொண்ணுதே அஸ்திமாத்ரமாயிருக்கும்'' என்று ஸேச்வரஸாங்க்யமதம். விதிநிஷேதகஷமனன்றிக்கேயிருக்கும் பர்த்தாவைப்போலே, ஈச்வரனுமிருன் ஜகத்ரக்ஷணக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்பாவமாத்ரமேயாயிருக்குமென்கை. [உளராயில்லையாகியே] ''இல்லையாகியேகாண் அவனுடையவுண்மை'' என்னும் நிரீச்வரஸாங்க்யன். அந்தபக்ஷங்களை நிரஸிக்கிறுர். அன்றிக்கே, ஆச்ரிதாநாச்ரிதவிஷயமாக்கி, இல்லையல்லராய் உளராயிருப்பர் ஆச்ரிதர்க்கு; இல்லையாகியே யுளராயிருப்பர் அநாச்ரிதர்க்கு. [உளரெம்மொருவர்] குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த அத்விதீயர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத் துள்ளேயுறைகின்றார்] குறைதீரானஅவர் என்னளவும் வந்து, மயர்வறமதிநலமருளித் தாம் திருத்தின நெஞ்சிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகின்றார் [வளரும் இத்யாதி] தீபஸந்நிதியில் அந்தகாரம் நில்லாதாப்போலே, அவர் என் ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, சந்த்ரனுக்குப் போலே மாறிமாறி வரக்கடவதான வ்ருத்திக்ஷயங்களும், ஆதித்யனும் அந்தகாரமும்போலே மாறிமாறிவரக்கடவதான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் மாய்க்கப்பெற்றேன்.

தெருளும்மருளும்மாய்த்துத் தன்திருந்துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்*
அருளியிருத்துமம்மானும் அயனுஞ்சிவனும் திருமாலால்*
அருளப்பட்ட சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தால்*
அருளியடிக்கீழிருத்தும் நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றுரை, ஆழ்வார்தம்மைவிஷயீகரித்தாப்போலே எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக் கொள்ளும் என்கிறுர். [தெருளும் மருளுமென்று மேலுக்கு] - ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஈச்வரனும், தன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப்போக்கி, தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களைத் தன்திருவடிக்கீழே சேர்த்துக்கொண்டருளும் ஸ்வபாவனுன ச்ரிய:பதியாலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஆழ்வாருடைய.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றுரை, தம்மை விஷயீகரித்தாப்போலே விஷயீகரித்துத் தன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளுமென்கிறுர். [தெருளும்மருளும் மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ்டி ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன்தாமஸமடியாகவந்த ஆகமாதிபாஹ்ய ஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும் மாய்த்து. ஸ்வரூபவிரோதியான ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப் போக்கி. [தன்திருந்து செம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆச்ரிதரை வேறொருவர்காலிலே போகவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான தன்திருவடிகளின் கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டிமுன்னுக ஆச்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்தும்] - கேவலக்ருபையாலே இருத்தும். [அம்மானும் அயனும் சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனும், ஸர்வேச்வரனுன ச்ரிய:பதியாலே. [அருளப்பட்ட சடகோபன்] - ''மயர்வறமதிநலம் அருளினன்'' என்கிறபடியே - க்ருபைக்கு விஷயபூதரான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஓராயிரத்துள் இப்பத்தால்] - இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்களை அதுவே ஹேதுவாக. [நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்]-நமக்கு ஸ்வாமியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையுடையவன், தன்கேவலக்ருபையாலே தன்திருவடிகளின்கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இப்பத்தும் கற்றவர்களை ஆழ்வார்க்குப்பண்ணின க்ருபையைப் பண்ணிச் சேர்த்துக்கொள்ளும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இப்பத்தும் கற்றுரை, தம்மை விஷயீகரித்தாப்போலே விஷயீகரித்துத் தன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொள்ளு மென்கிறுர்.

[தெருளும் மருளும்மாய்த்து] ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாக வந்த குத்ருஷ்டி ஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸஜ்ஞாநமடியாக வந்த ஆகமாதி பாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும்

மாய்த்து; ஸ்வாநுபவவிரோதியான ப்ராக்ருதவிஷயஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை வாஸனையோடே போக்கி. [தன் திருந்துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்] ஆச்ரிதரை வேறொருவர்காலில் குனியவிடாத தாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலை யுடைத்தான திருவடிகளின்கீழே. இப்போதை வீரக்கழல் பிராட்டி முன்னாக ஆச்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருக்கும்] கேவல க்ருபையாலே இருக்கும். [அம்மானும் அயனும் சிவனும் திருமாலால்] ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேர்வாஹகனும் ஸர்வேச்வரனை ச்ரிய: பதியாலே. [அருளப்பட்ட சடகோபன்] "மயர்வறமதிநலமருளினன் என்கிறபடியே அருளுக்கு விஷயபூதரான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஓராயிரத்துளிப்பத்தால்-எம்மண்ணல் கருமாணிக்கமே-அருளியடிக்கீழிருத்தும்] ஸர்வநிர்வாஹகனும், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையும் குணங்களையுமுடையனுன ஸர்வேச்வரன் தானேயருளித் தன்திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார்க்குத் தாம்பெற்ற பேறு என்கிறார்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை : ப்ரவேசம்.

ஒ.— ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், நிர்ஹேதுக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாத்யநுபவபூர்வகமாக ஸ்வசேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். திருப்புலியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவனுலே அபஹ்ருத சித்தையாய், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கிற தன்மையை யறியாத பித்ராதிகள், 'இவளுடைய ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது' என்று நகரத்திலே பறை அறைவிக்கக் கேட்ட இவளுடைய தோழியானவள், "ஸ்ரீபரதாழ்வானை ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யகோஷாதிகள் அவனுக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாய்த் தரிப்பரிதானாப்போலே ராஜபுத்ரியும் இதனை அறியில் ஜீவியாள்"; என்று பார்த்து "இவள் அறிவதற்கு முன்பே இதனை விலக்க வேணும்', என்று துணிந்து, இவ்வம்ச்லேஷத்தை நான் அறிந்தமை அறிவிக்கில் என்காவற்சோர்வென்று கொள்ளுவர்; நான் அறியாதேனுமிருக்கில் இவளைக் கிடையாது; போம்வழி என்?" என்று பார்த்து இவளுடைய உறவு முறையார்க்கு "திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய் மிகவும் ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றக்காணநின்றோம்; ஆனபின்பு, திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுக்கல்லது வேறுசிலர்க்கு உரியளல்லள்" என்று அவர்களுபக்ரமித்த மணத்தை விலக்கி, இவளுடைய உறவுமுறையாரும் "புறம் ஓரிடத்துக்கும் உரியளல்ளாகில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுக்கு இவளுக்குத்தக்கஅழகும் ஒப்பனையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணவத்தையும் ஐச்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேதார்த்ததத்வஜ்ஞாநமும் இன்னம் இப்புடையிலுண்டானஸத்குணங்களும் உண்டோ?" என்று கேட்க, தோழியும் "நீங்கள் சொல்லுகிறவளவல்ல; அத்யாச்சர்யபூதன்; அவனோடு ஸம்ச்லேஷித்தமைக்கு இவள்வடிவிலே வ்யக்தமான அடையாளங்களும் உள; ஆனபின்பு அவனுக்கே இவளைக் கொடுங்கோள்" என்கிறாள். இத்திருவாய் மொழியால் பகவச்சேஷத்வமே புருஷார்த்தமென்றும் அந்யசேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவன்ப்ரஸாதத்தாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாதிகளை அநுபவித்து, அவற்றோபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குலப்பாட்டுக்களாலே அநுஸந்

த்து இனியரானார். அந்த சேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவச்யத்தாலே தாமானதன்மை அழிந்து, ஒருபிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலேபேசி இனியராகிறார். "ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழியே" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும். திருப்புலியூரிலெம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கிற இவள்படியை, உயிர்த்தோழியானவள், இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில் வேறுபாட்டாலும் "ஸம்ச்லேஷம் வ்ருத்தம்" என்று அறிந்தாள்; இவையொன்றையும் அறியாதே "பதிஸம்யோகஸுலபம் வய:" என்கிறபடியே 'ப்ராப்தயௌவனை' என்னும் இவ்வளவேகொண்டு, பித்ராதிகள் "ஸ்வயம் வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலே பறையறைவிக்க, கேட்ட தோழியானவள், ஸ்ரீபரதாழ்வானை ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யகோஷம் அவனுக்கு அஸஹ்யமாய் அவன் பட்டதெல்லாம் பட்டாள். "ராஜபுத்ரியும் இத்தை அறியுமாகில் ஜீவிக்கமாட்டாள்" என்று, "அவள் அறிவதற்குமுன்னே இத்தை விலக்கவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஸம்ச்லேஷத்தை நாம் அறிந்தமை அறிவிக்கில் 'நம்காவற்சோர்வு' என்றுகொள்வர்: பேசாதிருக்கில் அவர்கள் ப்ரவர்த்திக்கிறவையே தலைக்கட்டி இவளை இழக்கவரும்; இதுபோம் வழிஏது?" என்றுபார்த்து, "இவள்படியைக் கண்டு பந்துக்களும் விசாரியாநின்றார்கள்: நாமும் இனி நிருபணத்திலே இழிந்து அவ்வழியாலே யறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்" என்று நிருபித்து இவள் திருப்புலியூர்நாயனார்குணசேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றாநின்றாள்; இருந்தபடியால் ஸம்ச்லேஷம் வ்ருத்தமானாப்போலே இராநின்றது; இனி அவனுக்கே கொடுக்கப் பாருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நிற்கிறாளாய்,—"நீங்கள்செய்கிறவை தர்மமன்று" என்று அவர்கள் உபக்ரமித்த மணத்தைவிலக்க; அவர்களும் "இவனுக்கு அவன் ஸத்ருசமாகப் போருமோ? அழகும் ஆபரணசோபையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணமும் ஐச்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமும் முதலான ஸத்குணங்களும் உண்டாகவேணுமே" என்ன, "அவனைப் பார்த்தால் 'இவன் அவனுக்குப்போரான்' என்னும்படி அவன் வைலக்ஷண்யம்; அது கிடக்க, அவனோடு ஸம்ச்லேஷித்தமை இவள்வடிவிலே வ்யக்தமாம் அடையாளங்களும் உண்டு; ஆனபின்பு அவனுக்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நின்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகிற தோழிவார்த்தையாயிருக்கிறது. கீழ்த்திருவாய்மொழியில், அநந்யார்ஹசேஷத்வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்யசேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்கிறது. ஒரு கந்யகையாகில், ஒருவனுக்காயிருக்கையும், ஒருவனுக்கானால் பிறர்க்கு உரியளல்லளாயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

ஈடு.—*இதில் திருவாய்மொழியில், முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவனுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவற்றோபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டாலே அநுஸந்தித்து இனியரானார். அந்த சேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவச்யத்தாலே தாமான தன்மையழிந்து ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி இனியராகிறார். "ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழி யொன்றுமே" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்படி. திருப்புலியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாயிருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியானவள் கண்டு, இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில் வேறுபாட்டாலும் ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தம் என்றறிந்தாள். இவையொன்றையு மறியாதே,* ***பதிஸம்யோக ஸுலபம் வயோ த்ருஷ்ட்வா ச மே பிதா*** *'என்கிறபடியே, ப்ராப்தயௌவனையென்னு மிவ்வளவே கொண்டு, பித்ராதிகள் "ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலே மணமுரசறைவிக்க, அத்தைக்கேட்ட தோழியானவள், ஸ்ரீபரதாழ்வானை, "நீ ராஜா" என்றுபண்ணின தூர்யகோஷம் செவிப்பட்டபோது அவன் பட்டதெல்லாம் பட்டு: "இக்கந்நி பெண்பிள்ளைசெவிப்படுமாகில் மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத தன்மையளாயிருக்கிற இவளைக்கிடையாது, ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும், அது செய்யுமிடத்தில் 'திருப்புலியூர்நாயனாரோடே ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று' என்போமாகில் நம் காவற்சோர்வாலே வந்ததாம். அறிவியாதொழியில் இவளை யிழக்க வரும்*

இனி இவ்வளவில் செய்யலாவதென்?" என்றுபார்த்து, "இவர்கள்தாங்களும் 'இவளுக்கு வரவிலே ஒரு வேறுபாடுண்டு; இதுக்கு ஹேது ஏதோ?' என்று விசாரியாநின்றார்கள். நாமும் இவர்களோடே நிரூபணத்தே இழிந்து அவ்வழியாலே அறிந்தோமாய் இத்தை விலக்க வேணும்" என்று நிரூபித்து "இவள்வடிவிருக்கிறபடியால் இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ச்லேஷம் ப்ராக்ருதமாயிற்றுப்போலேயிருந்தது. அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்றாநின்றாள். நீங்கள் செய்கிறவற்றைத் தவிருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நிற்கிறாளாய், "இது தர்மமல்ல" என்ன, "ஆனால் நீ சொல்லுகிற திருப்புலியூரில் நாயனார்க்கு இவளுக்கேடான வைலக்ஷண்யமுண்டாகவேணும்; ஒப்பனையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணமும் ஐச்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமுமுண்டாகவேணும், ஸமாசாரஜ்ஞனாகவேணும்; வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞானமுடையனாகவேணும்; இவையெல்லாம் உண்டோ?" என்ன, "நீங்கள் கேட்கிறவளவல்ல; இவையெல்லாம் குறைவற்றவிஷயம். இவை யொன்றுமில்லையே யாகிலும் இவன்தான் அங்கே அநந்யார்ஹையானாள்; நீங்கள் செய்கிற இவற்றைத் தவிருங்கோள்" என்று அத்தைவிலக்குகிறதாயிருக்கிறது. 'மணவிலக்கு' என்பதொரு கிளவித்துறை இது. திருமந்த்ரத்திலே தனக்கும் பிறர்க்குமாயிருக்குமிருப்பைக் கழித்து அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே, அது இங்குச் சொல்லுகிறது. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் - அநந்யார்ஹ சேஷத்வஞ்சொல்லிற்று இதில் - அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்கிறது. ஒருகந்யகை யாகில், ஒருவனுக்கே யாயிருக்கையும், ஒருவனுக்கேயானால் பிறர்க்குரியளல்லளாயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள்போல்*
திருமார்வுவாய்கண்கையுந்திகாலுடையாடைகள்செய்யபிரான்*
திருமாலெம்மான் செழுநீர்வயல்குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர்*
'அருமாயன்பேரன்றிப்பேச்சிலள் அன்னைமீர்!இதற்கென்செய்கேனோ? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு, அவ்வழகிலது மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். [கருமாணிக்கமலை]-கறுத்தே இருள் நீக்குவதொரு மாணிக்க மலை. [மணித்தடம்] - தெளிந்த பொய்கையிலே. திருமார்புக்குச் சிவப்பு பிராட்டிஸந்நிதாநத்தாலே. இவளுக்கு இப்படி விலக்ஷணனான இவனைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே பிரானென்றும் எம்மானென்றும் சொல்லுகிறாள். [திருமாலென்று தொடங்கி] - முன்பு சொன்ன அழகோடே மேன்மையை உடையவனும்; அழகிய நீர்வாய்ப்பையுடைத்தான வயலையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் பெறுதற்கு அரியனும், அத்யாச்சர்யமான படியை யுடையனுமானவன்பேரன்றி, வேறு பேசுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேனோ] - அவர்கள் தன் வார்த்தை விச்வஸிக்கைக்காகத் தானும் அவர்களோடொக்க அறியாதாளாய், இதற்கு என் செய்கேனென்கிறாள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். "கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்வு கால் கண் கை செவ்வாயுந்தியான்" என்று இருத்தும் வியந்தில் அநுபவித்ததைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார். [கருமாணிக்கமலைமேல்] - குளிர்ந்து ப்ரகாசகமாய், நிரதிசய போக்யமாயிருக்கும் வடிவு. அநுபவிப்பாருடைய மநஸ்ஸுக்குத் தாபஹரமாய், ப்ரகாசகமுமாய், அபரிச்சிந்ந போக்யமுமாயிருக்கை. கறுத்தே இருள்நீக்குவதொரு மலையென்றுமாம். [மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்] - தெளிந்த தடாகத்திலே பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாப்போலேயாயிற்று, திவ்யாவயவங்களும் ததாச்ரயமான வடிவும் இருப்பது. திருமார்வுக்குச் சிவப்பு, பிராட்டிஸந்நிதாநத்தாலே. [வாய்] - அவள்வழியாலே உறவு பண்ணினார்க்கு அநுகூலபாஷணம் பண்ணும் திருவதரம். [கண்] - இவைசொல்லுச் சொல்லப்புக்குத் தடுமாறினால், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் கண். [கை] - அந்நோக்குக்குத்தோற்றாரை அணைக்கும் கை. [உந்தி] - உத்தேச்யபூமியிலே விழாநின்றால் நடுவே கால் கட்டவற்றான உந்தி. [கால்] - இவை

வித்தனைக்கும்தோற்று விழும்திருவடிகள். [உடையாடைகள்] - அங்கே கிடந்தநுபவிக்கும் திருப்பீதாம் பரம். ''திருக்கமலபாதம்'' என்று, ''சிவந்தவாடை'' என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] இவ்வவயவசோபை யுடைய ''பக்தாநாம்'' என்றிருக்குமவன். [திருமால்] - அழகேயன்று, இவளுக்கிடான மேன்மையும் உண்டு. ''யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:'', [எம்மான்] - ''இவளுக்கு இவன் போருமோ?'' என்னுதபடி விலக்ஷணனுகப் பெற்ற ப்ரீதியாலே என்னுயனென்கிறுர். [செழு நீரித்யாதி] - நீர்வாய்ப்பை யுடைய வயலாலே அலங்க்ருதமான குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே வர்த்திக்கிற பெறுதற்கு அரிய ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனுடைய; திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குச் சக்ரவர்த்தி திருமகனைப் போலேயாயிற்று இவனும். [பேரன்றிப் பேச்சிலள்] - பரவ்யூஹவிபவங்களில் திருநாமங் களைச் சொல்லுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கு என் செய்கேனே] - அவர்களோடொக்கத் தானும் அறியாதாளாய், தன்வார்த்தையை விச்வஸிக்கைக்காக ச்சாதித்து, இதுக்கு என் செய்வேன்? என்கிறுள். உள்வாயிருந்த ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டுச் சொல்லுகிறுள்.

ஈடு.—மூதற்பாட்டு. அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக்கண்டு மற்றொன் றறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறுள். ''கருமாணிக்கக்குன்றத்துத் தாமரை போல் திருமார்வு கால்கண்கை செவ்வாயுந்தியான்'' என்று இருந்தும் வியந்திலநுபவித்த வித்தைத் தோழி பேச்சாலே பேசி இனியராகிறுர்.

[கருமாணிக்க மலைமேல்] அநுபவிப்பார்நெஞ்சு குளிரும்படி கருமையையுடைத்தாய், ப்ரகாசத்தால் மிக்கிருப்பதாய், நிரதிசய போக்யமாயிருப்பதொரு மலைமேலே. கறுத்தே இருவகிக்குவதொரு மலையென்றுமாம். அபூதோபமை யிருக்கிறபடி. [மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்] இப்படி இருப்பதொரு மலைமேலே, தெளிந்ததொருதடாகமாய், அதுகாடு பட்டுத்தாமரைபூத்தாப்போலேயாயிற்றுத் திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களு மிருப்பது. [திரு மார்வு] பர்யாப்தமான பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கும் திருமார்வு. திருமார்வுக்குச் சிவப்பு பிராட்டிஸந்நிதானத்தாலே. [வாய்] அவள் வழியாலே உறவுபண்ணினார்க்கு அநுகூலபாஷணம் பண்ணுகிற திருப்பவளம். [கண்] இன்சொல்லுச் சொல்லப்புக்கு அநுகூலதர்சநத்தாலே தடுமாறினல், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் கண். [கை] நோக்குக்குத் தோற் ருரை அணைக்கும் கை. [உந்தி] உத்தேச்யபூமியிலே விழாநின்றால் நடுவே காற்கட்ட வல்ல திருவுந்தி; நடுவே யழுந்தும் சுழியிறே. [கால்] இவையெல்லாவற்றுக்கும் தோற்று விழும் திருவடிகள். [உடையாடைகள்] அங்கே கிடந்தநுபவிக்கும் திருப்பீதாம்பரம்; ''கமல பாதம்'' என்று, ''சிவந்த வாடை'' என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] இவ்வவயவசோபை யடைய *பக்தாநாம்* என்றிருக்குமவன். [திருமால்] அழகேயன்றிக்கே, இவளுக்கிடான மேன்மையுமுண்டு. *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா-அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:* என்கிறபடியே. [எம்மான்] ''இவனை அவளுக்குக் கொடுங்கோள்'' என்றால் ''இவளுக்கு அவன்தரம் போருமோ?'' என்னவேண்டாதபடி யிருப்பதே என்னுயன்! என்கிறுள். [செழுநீர் இத்யாதி] அழகிய ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான வயல்சூழ்ந்த. [குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர்] குட்ட நாடென்று அந்நாட்டுக்குப் பேர். [அருமாயன்] பெறுதற்குரிய ஆச்சர்யபூதன். [பேரன்றிப் பேச்சிலள்] பர வ்யூஹ விபவங்களுக்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறிலள். அல்லாத உகந்தருளின நிலங்களில் நிற்கிறவர்கள்பேரும் சொல்லுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற் கென் செய்கேன்] 'அவர்களோடொக்கத் தானும் இப்போதறிந்து சொல்லுகிறுள்' என்னு மிடந்தோற்ற, இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேனென்கிறுள்.

அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேன்? அணிமேருவின்மீதுலவும்*
துன்னுசூழ்சுடர்நாயிறும் அன்றியும்பல்சுடர்களும்போல்*
மின்னுநீள்முடியாரம் பல்கலன்தானுடையெம்பெருமான்*
புன்னையம்பொழில்சூழ் திருப்புலியூர்புகழுமிவளே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆபரணசோபையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள். [அணிமேருவென்று தொடங்கி] - அத்யந்தவிலக்ஷணமான மேருவிலே உலாவாநிற்பதுஞ்செய்து, காண்கிற அளவன்றிக்கே நிரந்தரமாகச்சூழப்பட்ட தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனான ஆதித்யனும், மற்றும் அப்படி இருக்கிற நக்ஷத்ராதிகளையும் போலே. [எம்பெருமான்] - ப்ரீத்யுக்தி.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அழகைச்சொல்லுங்காட்டில் ஸம்ச்லேஷம் வ்ருத்தமாகவேணுமோ? அகம்பந சுக ஸாரணாதிகளும் 'ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந லங்காயாமபிஷேசித:' என்றிலர்களோ? என்ன, பிராட்டி தானைப்பித்த ஒப்பனைக்குத் தோற்று ப்ரீதியாய்ச் சொல்லுமாபோலேயன்றோ இவள்வார்த்தை! என்கிறான். அவனுடைய ஆபரணசோபையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள். [அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள், நான் கற்பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன்? [அணிமேருவின் இத்யாதி] - அழகிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரியாகிற்பானுமாய், காண்கிற அளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனான ஆதித்யனும். [அன்றியும் பல்சுடர்களும் போல்] - மற்றும் அப்படியே இருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜ:பதார்த்தங்களும்போலே. [மின்னுநீண்முடி] - ''துன்னுசூழ் சுடர் ஞாயிறு'' என்ற திருவபிஷேகம். [ஆரம்] - ''அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு'' என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திருவாபரணங்களும். [எம்பெருமான்] - ப்ரீத்யுக்தி. இவ்வம்சம் பொய்யாகாத படி இருந்த என்நாயன். [புன்னையம்பொழில் சூழ்] - அழகிய புன்னைப்பொழில் சூழ்ந்த ஊர். அவ்வூரில் சோலைவாய்ப்பையன்றோ இவள் புகழுகிறது. [திருப்புலியூர் புகழுமிவளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூரில் வாசி எங்கே அறிந்தாள்; அவனுடைய ஆபரணசோபையோபாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள்வார்த்தையாலே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆபரணசோபையில்அகப்பட்டாளென்கிறான்.

[அன்னைமீர் இதற்கென்செய்கேன்] நீங்கள் கற்பித்திலிகோள்; நான் கற்பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன்? [அணி இத்யாதி] அழகிதான மேருவின் மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிறவளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனான ஆதித்யனும். [அன்றியும்பல்சுடர்களும்போல்] மற்றும் அப்படியேயிருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜ:பதார்த்தங்களும்போலே. [மின்னுநீண்முடி] ''துன்னுசூழ்சுடர்ஞாயிறு'' என்றுசொன்ன திருவபிஷேகம். [ஆரம்] ''அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு'' என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] அல்லாத திவ்யாபரணங்கள். [எம்பெருமான்] ப்ரீத்யுக்தி. இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடியிருந்த என்நாயன். [புன்னையம் பொழில்சூழ்] (அழகியபுன்னைப்பொழில் சூழ்ந்த அவ்வூரில்) சோலைவாய்ப்பை யன்றோ இவள் சொல்லுகிறது. சோலையிலே கலந்தார் வார்த்தையாயன்றோ இருக்கிறது. [திருப்புலியூர் புகழுமிவளே] பிள்ளாய்! இவ்வூர்வாசி எங்கேயறிந்தாள்? அவனுடைய ஆபரண சோபையோபாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள் வார்த்தையாலே.

புகழுமிவள்நின்றிராப்பகல் பொருநீர்க்கடல்தீப்பட்டு*எங்கும்
திகழும்எரியொடுசெல்வதொப்பச் செழுங்கதிராழிமுதல்*
புகழும்பொருபடையேந்திப் போர்புக்கசுரரைப்பொன்றுவித்தான்*
திகழுமணிநெடுமாடநீடு திருப்புலியூர்வளமே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருப்புலியூரிலெம்பெருமானுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே இவள் அகப்பட்டு அவனுடைய சௌர்யாதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பெருங்கிளர்த்தியோடே பேசா நின்றாளென்கிறாள். [இவள்] - விரப்பாடுகள் அறிந்து படும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள். [பொருநீர்க்கடலென்று தொடங்கி] - அலை எறியாநின்றுள்ள கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி பரப்பு மாறின அத்யுஜ்ஜ்வலமான எரியோடேகூட நடந்து செல்லுமாபோலே. [செழுங்கதிராழிமுதல் புகழும் பொரு

படையேந்தி] - மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாம், சத்ருக்களும் புகழும்படியான திருவாழிமுதலான பொருகைக்கு ஸாதநமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை, வளம் - அழகு.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், "பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே" என்னுமாபோலே அவன் ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே தோற்று, அந்த சௌர்யவீர்யாதிகளைப் பெருங்கிளர்த்தியோடே பேசாநின்றாள் என்கிறாள். [புகழுமிவள் நின்றிராப்பகல்] - நின்றுபுகழும் வீரவாசி அறிந்துபடும் பருவமன்றிக்கே இருக்கிற இவள், கேட்டார்வாய் கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டாளோ? அஹோராத்ரம் நின்று வாய்புலற்றாநின்றாள். [புகழும்] - நெஞ்சாலே மதித்துவிட்டவளவோ? வீரனை குடிபோய் விட்டுப் புகழ்கிறிலளோ? [பொருநீர்க் கடல் தீப்பட்டு] - திரைக்கிளர்த்தியாலே அலையெறிகிற நீரையுடைய கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எங்கும் இத்யாதி] - பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலியாநின்ற எரியோடேகூட நடந்துசெல்லுமாபோலே. [புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] "ஹேதிபி ச்சேதநாவத்பிருதீரிதஜயஸ்வநம்" என்கிறபடியே திவ்யாயுதங்கள்தான் அவனைப் புகழாநிற்கும் என்று ஆளவந்தார்நிர்வாஹம். "சத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்யவிக்ரமை:" என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதப்பொருத்தமும் இருந்தபடி என்? என்று சத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர். [பொருபடை] - யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. [போர்புக்கு அசுரரைப் பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுதனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு, துஷ்ப்ரக்ருதிகளை முடித்தான். பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. [திகழுமித்யாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மணிகளையுடைத்தாய், ஓங்கின மாடங்களை யுடைத்தாய், கல்பாவதியான திருப்புலியூரில் அழகைப் புகழும். [வளம்] - அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாமைக்கு அவன்தான் வேண்டா; அவ்வூரே அமையுமென்கை. திருவயோத்யையைப்போலேயும், "அயோத்யா₂பராஜிதா" என்கிற பரமபதத்தைப் போலேயுமாயிற்று இவள் இவ்வூரை நினைத்திருப்பது.

ஈடு—மூன்றும்பாட்டு. "ஒப்பனையழகு ருஷிகளும் சொல்லார்களோ, இது கலவிக்கு ஸூசகமாகவேணுமோ" என்ன; *பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே* என்று வீரவாசிகண்டு அணைக்கும் பிராட்டிபாசுரமாயன்றோ இவள்வார்த்தை யிருக்கிறதென்கிறாள்.

[புகழுமிவள் நின்றிராப்பகல்] (இவள் - இராப்பகல் - நின்று புகழும்) வீரவாசியறிந்துபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள், கேட்டார்வாய் கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டாளோ, அஹோராத்ரம்நின்று வாய்புலற்றாநின்றாள். [புகழும்] நெஞ்சாலே நினைத்துவிட்ட அளவேயோ? வீரனை குடிபோய் வாய்விட்டுப்புகழுகிறாளல்லளோ? [பொருநீர்க்கடல்தீப்பட்டு] பொராநின்றுள்ள திரையையுடைத்தான கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எங்கும் திகழுமெரியொடு செல்வதொப்ப] பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலியாநின்றுள்ள நெருப்போடேகூட நடந்து செல்லுமாபோலேயாயிற்று, ஆயுதங்களால் வந்த புகரும் திருமேனியுமிருக்கும்படி. [புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] *ஹேதிபிச்சேதநாவத்பி ருதீரிதஜயஸ்வநம்* என்று திவ்யாயுதங்கள்தான் அவனைப் புகழும்படியாதல்; *சத்ரோ: ப்ரக்யாதவீர்யஸ்ய ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை*; என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதமுமாய்ப் பொருத்தமிருந்தபடியென்?' என்று சத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. [பொருபடை] யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களையேந்தி. [போர்புக்கசுரரைப்பொன்றுவித்தான்] ஸாயுதனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு துஷ்ப்ரக்ருதிகளை முடித்தான். பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. [திகழும் இத்யாதி] உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கங்களையுடைய ஓங்கின மாடங்களையுடைத்தாய், கல்பாவதியான திருப்புலியூரிலழகை - புகழும். வளம் - அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாமைக்கு அவன்தான் வேண்டா; அவ்வூரேயமையும். பிராட்டி, ஸ்ரீமிதிலையைவிட்டு *ராகவஸ்ய நிவேசநே* என்று திருவயோத்யையைப் புகழுமாபோலே, இவள் திருநகரியைவிட்டுத் திருப்புலியூர்ப்புகழே புகழாநின்றாள். *அயோத்யா₂பராஜிதா* என்கிற பரமபதத்தை நினைத்திருக்குமாபோலேகாணும் இவள் அவ்வூரை நினைத்திருப்பது. "மரக

வைகுந்தங்காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணுமிராப்பகலின்றியே " என்றிறே அங்கும் இவர்பாசுரம்.

ஊர்வளங்கிளர்சோலையும் கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலுஞ்சூழ்ந்து*
ஏர்வளங்கிளர் தண்பணைக் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்*
சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான்*
பேர்வளங்கிளர்ந்தன்றிப்பேச்சிலள் இன்றிப்புனையிழையே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய குணவத்தையிலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள். [ஊர்வளங்கிளர் சோலை] - தன்னைக்காணவே ஊரில் ஸம்ருத்தியெல்லாம் தோற்றும்படியான சோலை. [ஏரென்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள ஏரியினுடைய ஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் ஸமஸ்தலோகங்களையும் உண்பது உமிழ்வதாய்அத்தாலே தன்னுடைய கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் நிறம்பெறும்படியாவதுஞ்செய்து, அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியானவனுடைய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றைக் கிளர்ந்து பேசுமித்தனைபோக்கி மற்றொன்றும் பேசுகிறிலள்; [இப்புனையிழை] - இவ்விலக்ஷணையான பெண்பிள்ளை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வெறும்ஆண்பிள்ளைத்தனமேயன்றிக்கே, குணவானும், ஆபத்ஸகனுமிருக்கிறவனுடைய குணதிக்பத்திலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள். [ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் அழகெல்லாம் தன்னைக்கண்டபோதே தோற்றும்படியான சோலையென்னுதல் ; ஊர்க்குச் சிறப்பாய்ச் சோலைக்குள்ள நன்மைகளெல்லாமுடைய சோலையென்னுதல். வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடைத்தானவென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - உழுவது நடுவதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னுதல். மருதநிலமென்றத்தால் - வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான்] - குணங்களின் நன்மையடங்கச் செயலிலே தெரியும்படி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த அயர்வறுமமரர்களதிபதி; தன்மேன்மை பாராதே உபக்ரமிக்குமவனென்கை. [பேர்வளம்] - திருநாமத்தில் அழகைச் சொல்லுதல் ; திருநாமங்களடங்க வென்னுதல். குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியோடே யன்றோ இவள் சொல்லுகிறது ? நாம் திருநாமஞ் சொல்லுகிறப்போலேயோ ? கடலோதங் கிளர்ந்தாப்போலேயன்றோ இவள்சொல்லுகிறது. அப்படியல்லது, வேறொன்றைச் சொல்ல மாட்டுகிறிலள். [இன்று] - இவள் தனக்குத்தான் முன்புண்டோ ? [இப்புனையிழையே] - திருநாமத்தைச் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி பூண்டாப்போலேயன்றோ இருக்கிறது ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வெறும் ஆண்பிள்ளைத்தனமே போராதே, ஆபத்ஸகனுக வேணுமேயென்ன, அக்குறைதானுண்டோ இவனுக்கு என்கிறாள் ? புனல்தரு புணர்ச்சியையன்றோ இவள் வாய்புலற்றுகிறது.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] ஊரில் ஸம்பத்தைக் கோட்சொல்லிக்கொடுக்கும் சோலையென்னுதல் ; ஊர்களுக்கு இட்டுச்சொல்லும் சிறப்புக்களைத் தெரிவிக்கும் சோலையென்னுதல்; [கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும்சூழ்ந்து] வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] ஏராலுண்டான அழகையுடைத்தாயென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லிற்றுதல். அதாவது உழுவது நடுவதாய்ச்செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னுதல், மருதநிலமென்றத்தால், வயலைச்சொன்னபடி [சீர்வளங்கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ்] குணங்களின் நன்மையடையச் செயலிலே தெரியும்படி, ஸகல லோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து, வெளிநாடு காணவுமிழ்ந்த அயர்வறுமமரர்களதிபதி. [பேர்வளம்] திருநாமங்களினுடைய அழகைச் சொல்லுதல்,

திருநாமங்களைபடங்க வென்னுதல். [ஒளர்ந்தன்றிப் பேச்சிலள்] குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை, கடல்ஓளர்ந்தாப்போலே பெரியஒளர்த்தியோடே யன்றோ இவள் சொல்லுகிறது. நாம் திருநாமம் சொல்லுமாபோலேயோ இவள் சொல்லுகிறது, [இன்று] இவ்வேறுபாடும் நன்மையும் தெற்றில்லை வுீர். [இப்புனையிழையே] திருநாமம் சொல்லச் சொல்ல ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாப்போலே இராகின்றாள்.

புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடையும் புதுக்கணிப்பும்*
நினையும்நீர்மையதன்றுஇவட்கிது நின்றுநினைக்கப்புக்கால்*
சுனையினுள்தடந்தாமரைமலரும் தண்திருப்புலியூர்*
முனைவன்மூவுலகாளி அப்பன்திருவருள்மூழ்கினளே. (5)

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நாமும் பேசுகிறிலோமோ? இவளும் அவ்வோபாதி பேசினளானாலாகாதோவென்ன; இவள் வடிவிருக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன்ஐச்வர்ய குணத்திலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ச்லேஷித்தாள் என்கிறாள். [புனையிழைகளென்று தொடங்கி] - பூணக்கடவ ஆபரணங்கள் பூண்டிருக்கிறபடியும் கூறையுடையும் இவள்வடிவிலேபிறந்த புதுக்கணிப்பும் இவளுக்குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் ஆராயவொண்ணுவாகிலும் மிகவும் ஆராய்ந்துபார்க்கில், [திருப்புலியூ ரென்று மேலுக்கு] - திருப்புலியூருக்கு ப்ரதாநனும் அதுக்குமேலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஆளக் கடவ ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்திலே மூழ்கினள். அப்பனென்று - தோழி தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள் மூழ்கினளென்றது - கடல்கொண்டாப்போலே நமக்கு உதவாளென்றவாறு.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழில் ஸௌந்தர்யம், ஒப்பனை, ஆண்பிள்ளைத்தனம், குணவத்தை, இவை நாமும் பேசுகிறிலோமோ? இவளும், அவ்வோபாதியானாலோவென்ன, இவள்வடிவிருக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன்ஐச்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு ஸம்ச்லேஷம் வ்ருத்தமாயிற்று என்கிறாள். [புனையிழைகளணிவும்] பூணக்கடவ ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கிறபடியும், நாம் பூட்டினவையா யிருக்கச்செய்தே அப்படி குறிக்கோளுண்டாயிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்]-கூறையுடையும்; முகத்தலை பார்த்து உடுத்ததாயோவிருக்கிறது? [புதுக்கணிப்பும்] - முன்புள்ளவற்றுக்குப் பிறந்தவாசியன்றிக்கே இவள்வடிவிலே பிறந்த புதுமைகளும். [நின்று நினைக்கப் புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது]- உபக்ரமித்து விடுகையன்றிக்கே காலமெல்லாம் ஆராயப்புக்காலும், இவளுக்குப் பிறந்தவழகுகள் நினைக்கப்போகாது. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் இவள்படி பரிச்சேதிக்கநிலமன்று. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேதித்த அம்சம் ஏதென்ன?— [அப்பன்திருவருள்மூழ்கினள்]. [சுனையினுள்தடந்தாமரைமலரும்] - பொய்கைகளில் தாமரைமலரும். பொய்கைகளில் தாமரை கண்செறியிட்டாப்போலே பூத்துமலர்ந்து நிற்கும் ஊர். அவ்வூரில் பதார்த்தங் கள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறாள். [திருப்புலியூர்முனைவன்] - அவ்வூருக்கு ப்ரதாநன். [மூவுலகாளி] - அவ்வளவன்றிக்கே ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். [அப்பன்]-"ஐச்வர்யத்தாலும் குறைவறப்பெற்றேன்" என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள்; அவனுடைய. [திருவருள் மூழ்கினள்] - கடல்கொண்டவஸ்துவையன்றோ நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது?

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வெறும் ஆபத்ஸகத்வமே போருமோ? இவளுக்குத்தக்க ஐச்வர்யமு முண்டாகவேணுமேயென்ன; அதுவுமுண்டென்கிறான்.

[புனையிழைகளணிவும்] ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினாப்போலே யிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்] முகத்தலையறிந்து உடுத்ததாயிருந்ததோ? [புதுக்கணிப்பும்] நீர்பாய்ந்த வயல்போலே இவள்வடிவிலே பிறந்த செவ்வி பாரீகோள்! [நினையும் நீர்மையதன்று இவட்கிது நின்று நினைக்கப்புக்கால்] (நின்று நினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்று இவட்கிது) உபக்ரமித்து விடுகையன்றிக்கே, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நின்று ஆராய்ப்புக்காலும்.

இவனுக்குப் பிறந்த இவ்வழகுகள் நினைக்கப்போகாது. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்கிறவிஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கலும், இவன்படி பரிச்சேதிக்கப்போகாது. இவைஇரண்டி லொன்றிலும் நீ பரிச்சேதித்த அம்சமேதென்ன? [அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்]. [சுனையி னுள் தடந்தாமரைமலரும்] ஒரு பூவே தடாகத்தைக் கண்செறியிட்டாப்போலே மலரும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறாள். இவனுக்குப் புறம்பு போக்கில்லை. [திருப்புலியூர் முனிவன்] அவ்வூருக்கு ப்ரதாநன். [மூவுலகாளி] ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். ஐச்வர்யத்துக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப்போகவேண்டா. [அப்பன்] "ஐச்வர்யத்தாலும் குறைவறப்பெற்றேன்!" என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள். [திருவருள் மூழ்கினளே] கடல்கொண்ட வஸ்துவை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி? அருட்கடலிலே மூழ்கின இவளை மீட்கலாமோ உங்களாலே?

திருவருள்மூழ்கிவைகலும் செழுநீர்நிறக்கண்ணபிரான்*
திருவருள்களுஞ்சேர்ந்தமைக்கு அடையாளந்திருந்தவுள*
திருவருளருளால் அவன்சென்றுசேர் தண்திருப்புலியூர்*
திருவருள்கமுகொண்பழத்தது மெல்லியல்செவ்விதழே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இவளுடைய வடிவில் வேறுபாடு, லீலாவிநோதத்தாலும் இவள்பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்?—எம்பெருமானுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யகப்பட்டு அவனோடே ஸம்ச்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள். [திருவருளென்று தொடங்கி] - ச்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையவனும் உபகாரசீலனுமான க்ருஷ்ணனுடைய ப்ரஸாதத்திலே மூழ்கி நாடோறும் அவனுடைய விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு அடையாளங்கள் வ்யக்தமாக உள. [திருவருளருளாலென்று மேலுக்கெல்லாம்] - குறை குண நிரூபணம்பண்ணாதே, எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக அவன்தானே சென்று சேரும்படியாய் ஒருகாரியப்பாடு வேண்டாதே தானே நிரதிசய போக்யமாயிருந்த திருப்புலியூரில் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வளருகிற கமுகினுடையசெவ்விப்பழம் போலே மிராநின்றது, ம்ருதுஸ்வபாவையான இவளுடைய அதரம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவள்வடிவில் வேறுபாடு லீலாவிநோதத்தாலும் இவள்பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்; அவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யீடுபட்டு ஸம்ச்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள். [வைகலும் திருவருள்மூழ்] — அநேககாலம் அவன்ப்ரஸாதத்திலே யவகாஹித்து நாம் கண்டத்தையறியும் இத்தனையன்றோ? எதிர்சூழல்புக்கு எத்தனை காலமுண்டு செல்லுகிறதென்றறிந்தோமோ? [செழுநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - ச்ரமஹரமான வடிவையும் சீலத்தையுமுடையவன். அவன்றனக்கு ஸர்வஸ்வமான வடிவிலும் குணத்திலும் அகப்பட்டமை தோற்றியன்றோ விருக்கிறது. [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கடையாளம் திருந்த உள] - அவன்விஷயீகாரங்களையும் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. நீ இதென்கொண்டு அறிந்தாயென்ன, [திருவருளருளால்]- குறைகுணநிரூபணம் பண்ணாதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வபாவத்தை உபரிக்கைக்காக, அவன்தானே சென்று பொருந்தும் ச்ரமஹரமான வூர். 'திருவருட்கமுகு' என்று சிலவுண்டு: நீரால் வளருமதன்றிக்கே பிராட்டியும் தானும் கடாக்ஷிக்க அதுவே நீராக வளருமவை. [மெல்லியல் செவ்விதழ் - ஒண்பழத்தது] - ம்ருது ஸ்வபாவையான இவளுடைய அதரம் செவ்விபழம்போலேயிராநின்றது. இவளுடைய அவயவம் அவ்வூர்க்காயன்றோ யிருக்கிறது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஐச்வர்யமே போருமோ? உதாரகுணம்வேண்டாவோ? என்ன, அவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யகப்பட்டு ஸம்ச்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும்-திருவருள்மூழ்கி] அநேககாலம் அவன்ப்ரஸாதத்திலே அவகாஹித்து. நாம் கண்டத்தையறியுமித்தனையிறே. எதிர்சூழல்புக்கு இப்படி பரிமாறித்திரிகிறது எத்தனை

காவலுமுண்டு. அறிக்தோமோ? [செழுநீர்நிறக் கண்ணபிரான்] ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்யங்களைக் காட்டிக்காணும் இவளை இப்படி அகப்படுத்திற்று. [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கு] அவனுடைய ப்ரஸாதமெல்லாம் இவ்வாச்ரயமொன்றிலும் வந்துசேர்ந்தமைக்கு. [அடையாளந் திருந்தவுள] அவன் விஷயீகாரம் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. (நீ இதென் கொண்டறிந்தாய்? என்ன) [திருவருளருளால்] குறைகுணநிரூபணம் பண்ணாதே விஷயீகரிக்கை யாகிற ஸ்வபாவத்தை உபகரிக்கைக்காக; திருவருளருளுகைக்காக. ஆல் - அசை [அவன் சென்று இத்யாதி] கலங்காப் பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்கவன்றோ அவன் இங்கு வந்து ஸந்நிஹிதனாயிற்று. [திருவருட்கமுகு] என்று சிலவுண்டு. அதாவது நீராலே வளருகையன்றிக்கே, பெரிய பிராட்டியாரும் ஸர்வேச்வரனுமாகக் கடாக்ஷிக்க அத்தால் வளருவன சில; அதினுடைய அழகிய பழம்போலே யிராநின்றது, ம்ருதுஸ்வபாவையான இவளுடைய அதரம். அவ்வாயிலே பதியவாயன்றோ விருக்கிறது.

மெல்லிலைச்செல்வவண்கொடிப்புல்க வீங்கிளந்தாள்கமுகின்*
மல்லிலைமடல்வாழை யீன்கனிசூழ்ந்துமணங்கமழ்ந்து*
புல்லிலைத்தெங்கினூடு காலுலவுந்தண்திருப்புலியூர்*
மல்லலஞ்செல்வக்கண்ணன்தாளடைந்தாள் இம்மடவரலே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தன்பக்கல் அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூடவெள்ளங்கோத்து அவையுங்கூட பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷைகதாரகமாயிருக்கும்படியே பெருகுகிற இவளுடைய ப்ரணயித்வ வெள்ளத்திலே முழுகினாளென்கிறாள். [மெல்லிலையென்று தொடங்கி] - ம்ருதுவான இலையையுடைத்தாய் ச்ரத்தையோடேகூடித் தன்னைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவமான கொடி தழுவ அத்தாலே வளர்ந்து கொண்டு இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை ஈன்ற பழுத்த குலைகள்சூழ்ந்து அத்தாலே வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரிமளத்தையுடைத்தாய், [புல்லிலைத்தெங்கென்று தொடங்கி] - செறிவின் மிகுதியாலே நேர்தான இலையையுடைய தெங்கின் உள்ளே போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாநிற்பதுஞ்செய்து இப்படி நிரதிசயபோக்யமான திருப்புலியூரில் மிக்கிருந்துள்ள ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன்திருவடிகளை அடைந்தாள் இந்த முக்தையான பெண்பிள்ளை. [புல்லிலைத் தெங்கென்றது] - சோலையைத்தழுவித் தாழத்திருந்ததெங்கென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அருளின்று ப்ரஸ்துதமான ஔதார்யத்தளவன்று: ப்ரணயித்வம் பார்த்தாலும் ஸ்தாவரபர்யந்தமாக வெள்ளமிடுகிறதென்கிறாள். தன்பக்கல் அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூட பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷைகதாரகமாம்படி பெருகுகிற இவளுடைய ப்ரணயித்வ வெள்ளத்திலே முழுகினாளென்கிறாள். [மெல்லிலையித்யாதி] - ம்ருதுவான இலையையுடைத்தாய், ச்ரத்தையோடே கூடித் தன்னைக் கமுகுக்கு முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவமான கொடிதழுவ. [வீங்கிளந் தாட்கமுகின்] - கொடி தழுவத்தழுவ வளராநின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாநின்றுள்ளதாளையுடைய கமுகு. 'யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:" என்னும் ஸ்வபாவத்தாலே "ததேன பாஹுபாலிதாம் ஸ்கந்தே கோபீ மதுநிகாதிந:". [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை; வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கமுகுக்கும் வெயில் படாமல் நிழல் செய்கிற வாழை. [ஈன்கனி சூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து] - வாழைகளீன்ற நெருங்கின பழத்தாறுகளைக் காற்று விளைவதறியாமையாலே வந்து புகுந்து, பரிமளத்தின் லோபத்தாலே பலகால் சூழவந்து பரிமளத்தை பெறட்டுக்கொண்டு. [புல்லிலைத் தெங்கினூடு காலுலவும்] - செறிவின் மிகுதியாலே நெருங்கின இலையையுடைய தெங்கினுள்ளே யுலாவாநின்றது; விளைவதறியாதே புகுந்து பரிமளித்த வாழைச் சோலையிலே நெருக்குப்பட்டு அல்பம் அவகாசமுள்ள தென்னஞ்சோலையிலே புறப்பட்டுப் போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாநின்றது. புல்லிலை-புல்லப்பட்ட இலை: அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையென்றுமாம்; வாழையிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்றுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] தெங்கும் கமுகும் வாழையு

மான சோலைநெருக்கத்தாலே ச்ரமஹரமான திருப்புலியூர். [மல்லலஞ்செல்வக் கண்ணன்] - நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் [தாளடைந்தாள்] - ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்றுத் திருவடிகளைப்பற்றினுள். [இம்மடவரல்] - இம்முக்தையான பெண்பிள்ளை. முன்புஎனக்கு பவ்யையான இவள் என்னால் விலக்கவொண்ணாத தேசத்திலே போய்ப்புக்காள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கேவலம் உதாரனுகைப்போராதே, ப்ரணயித்வகுண முண்டாக வேணுமேயென்ன; அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஆச்ரயமாம்படியன்றோ அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணமிருந்தபடி யென்கிறாள்.

[மெல்லிலைஇத்யாதி] ம்ருதுஸ்வபாவமான இலையையுடைத்தாய், சரத்தையையுடைத் தாயிருக்கிற வண்கொடியுண்டு - உதாரமானகொடி; தன்பர்த்தாவான கமுகுக்குத் தன் னுடம்பை முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும்போலே. [விங்கிளந்தாள்கமுகின்] கொடி தழுவத் தழுவ வளராநின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கமுகு. *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:* என்னும் ந்யாயத்தாலே. *ததௌ பாஹுலதாம் ஸ்கந்தே கோபி மதுநிகாதிந:*. [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை. வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கமுகுக்கும் வெயில் தட்டாதபடி நிழல் செய்து நிற்குமாயிற்று வாழை. [ஈன்கனிசூழ்ந்து] பழந் தாறுகள் தெற்றிக் கிடக்குமாயிற்று. [மணம்கமழ்ந்து] காற்றானது விலைவதறியாதேபுக்கு, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே அங்கே யிங்கே சுழித்து, பரிமளத்தை எடுத்துக்கொண்டு வாழைநெருக்கத்தாலே நெருக்குப்பட்டு அல்பாவகாசமுள்ள தெங்கின் சோலையிலே புறப்பட்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாயிற்று. [புல்லிலை] புல்லப்பட்ட இலை. அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையையுடைய தெங்கென்னுதல், வாழை யிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்னுதல்; சோலைநெருக்கத்தாலே கேரிதான இலையென்னுதல். [மல்லலம் செல்வக்கண்ணன்] நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய க்ருஷ்ணன். [தாளடைந்தாள்] ப்ரணயித்வகுணத்துக்குத் தோற்றுத் திருவடிகளைப் பற்றினுள். [இம்மடவரல்] முன்பு எனக்கு பவ்யையாய்ப் போந்த இவள்இனி மீட்க வொண்ணாதபடியானுள்.

மடவரலன்னைமீர்கட்கு என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்* மல்லைச்செல்வ
வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுள்நெய்யழல்வான்புகைபோய்*
திடவிசும்பிலமரர்நாட்டைமறைக்கும் தண்திருப்புலியூர்*
படவரவணையான்தன் நாமமல்லால் பரவாளிவளே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய வ்ருத்தவத்தையாலே இவள் வசிக்ருதையானுளென்கிறாள். [மடவரல்] - மடவந்தபடி. பற்றிற்றுக் கைவிடாமையும், [மல்லைச் செல்வமென்று மேலுக்கு] - மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீயையுடையராய் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையும் வேதங்களும் தாங்களிட்ட வழக்கான ப்ராஹ்மணருடைய பகவத் ஸமாராதநஸ்வரூபமான யாகங்களிலே ஹோமம் பண்ணின நெய்கள்பட்ட அக்னிகளில் நின்றும் புறப்படாநின்றுள்ள மிக்கிருந்துள்ள புகை வ்யவஸ்திதஸ்வபாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருப்புலியூரில் தன்மேட்டை ஸ்பர்சத்தாலே ப்பணம் விரிந்திருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடைய வனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லுகிறிலள். ஸம்ச்லேஷதசையில் படுக்கையழகை நினைத்துச் சொல்லாநின்றுளென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன்வ்ருத்தவத்தையிலே வசீக்ருதையானுளென்கிறாள். "கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்திதா ஜநகாதய:" என்று குடிப்பிறப்பாலே வ்ருத்தருசியுடையளாகையாலே, ப்ரணயித்வத்திற்காட்டில் இவள் ஆசாரத்திலேயிறே வசீக்ருதையாவது. [மடவரல்] - மட வந்தபடி. இவள் எனக்கு பவ்யையானபடியை; பற்றிற்றுவிடாதபடியை யென்றுமாம். [அன்னை

மீர்கட்கு இத்யாதி] - என்கையிலே காட்டித்தந்த உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தையிட்டுச்சொல்லு வேன்? எனக்கு பவ்யை என்னவோ? நானும் கூட்டென்னவோ? என்னைக் கடக்தாளென்னவோ? [மல்லிச்செல்வம்] - மிக்க ஸம்பத்தையுடையராய். [வடமொழி மறைவாணர்இத்யாதி] - ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையும் வேதங்களும் தாங்களிட்ட வழக்காய் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்ல ப்ராஹ்மணர் ஸமாசாரத ருபமான யாகங்களிலே ஹோமம் பண்ணின நெய்யாலே ஜ்வலித்த அக்நிகளினின்றும் புறப்பட்ட மிக்க புகையானது. [திடவிசும்பிலமரர் நாட்டைமறைக்கும்] - வ்யவஸ்த்தித ஸ்வபாவமான ஆகாசத்தில் தேவ லோகத்தை மறைக்கும். வைமாநிகர்க்கு அப்ஸரஸ்ஸுக்களை முகம் பார்க்கவொண்ணாதபடி மறைக்கும். [தண்திருப்புலியூர்] - இப்படி ஸமாசார ஸ்ரீயையுடைய ஊர். "ஸங்கரஸ்யச கர்த்தா ஸ்யா முபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" என்றிறே இவன்தன்படி. [படவரவித்யாதி] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணருள்ள திருவநந் தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலள். நான் அருகேயிருக்க ஸம்ச்லேஷதசையில் படுக்கையழகையே வாய்புலற்றுகின்றாள். "தோழீ" என்று ஸம்போதிக்கிலன்றே இவளை யென் வசமாக்குவது. [இவளே] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்கவறியாத இவள்.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. வெறும் ப்ரணயித்வமே போராதே *கர்மணைவஹி ஸம்ஸித் திமாஸ்த்திதா ஜநகாதய:* என்றன்றோ குடியிருப்பது? ஆனால் இதுக்குத் தக்க ஆசாரமுண்டாக வேணுமே அவனுக்கென்ன; ஆனால் அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஆசாரமிருக்கிறபடியைக் கேட்க லாகாதோவென்கிறாள்.

[மடவரல்] மடவந்தபடியை; இவள் எனக்கு பவ்யையானபடியை; பற்றிற்று விடாத படியை யென்னுமாம் [அன்னைமீர்கட்கு] என் கையிலே இவளைக் காட்டித்தந்திருக்கிற உங்க ளுக்கு. [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்] இவள் என்வழி வாராதென்றுசொன்னவோ? இவள் எனக்கு பவ்யையென்னவோ? [மல்லி இத்யாதி] நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடையராய், ஸம்ஸ்க்ருதத்துக்கும் வேதத்துக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லராயிருந்துள்ள ப்ராஹ்மண ருடைய யாகங்களில் நெய்யாலே ஹோமம்பண்ணின அக்நியிலுண்டான செறிந்தபுகையானது போய். [திடவிசும்பி லமரர்நாட்டை மறைக்கும்] வ்யவஸ்த்திதஸ்வபாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும். ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள வைமாநிகரை அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் முகங் கண்டு அநுபவிக்க வொட்டாதே மறைக்கும். போகத்துக்கு ஏகாந்தமாகத் திரைவளையாநின்ற தென்னுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] *ஸங்கரஸ்யச கர்த்தா ஸ்யா முபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:* என்றிறே அவன் படியும். [படவரவு இத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதபணரான திருவநந் தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலள். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ச்லேஷதசையில் படுக்கையழகையே சொல்லி வாய்புலற்றுகின்றாள் [இவள்] என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்க அறியாத இவள்.

பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல் பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்*
விரவாரிசைமறைவேதியரொலி வேலையினின்றொலிப்ப*
கரவார்தடந்தொறும்தாமரைக்கயம் தீவிகைநின்றலரும்*
புரவார்கழனிகள்சூழ் திருப்புலியூர்ப்புகழன்றிமற்றே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாமவேத ப்ரப்ருத்யசேஷ வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநத்தையு முடையவ னிருக்கும்படியை எப்போதும் பரவாநின்றாளென்கிறாள். [பனிநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற நிறத்தையும் அந்நிறம்போலே ச்ரமஹரமான ஸ்வபாவத்தை யுமுடையவனான க்ருஷ்ணனுடைய. [விரைவாரிசையென்று தொடங்கி] - நிரதிசய போக்யமான த்வநியை யுடைய ஸாமவேதிகளுடைய அத்யயநகோஷமானது கடல்போலே கோஷியாநிற்க. 'விரவார்' என்று பாடமானபோது விரவி யெழுகிற நாலுவேதங்களினுடைய த்வநியும் வேதார்த்தத்தை மீமாம்ஸிக்கிறவர் களுடைய த்வநியுமென்றுபொருள். [கரவார் தடமென்று மேலுக்கு] - பொய்கைகள்தோறும் தாமரை

நிலைவிளக்கெரியுமா போலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து தலைத்தரமான கழனிகளையும் உடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூரில் புகழ் அன்றி மற்றொன்று. கயம் - பெருமை; ஆவது - திரள். கரவு - முதலை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நிஷ்ட்டிதம் ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்ட்டிதம்" என்கிற இக்குலத்திலே பிறந்தவளுக்கு ஸத்ருசமான வேதார்த்ததத்த்வஜ்ஞாநமுண்டாக வேண்டாவோவென்ன, ஸாமவேத ப்ரப்ருத்யசேஷ வேதார்த்ததத்த்வஜ்ஞானத்தையைப் பரவாநின்றாள் என்கிறாள். [பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்] - இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்: இராப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்தியேயன்றோ ப்ரமாணம். [பனிநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் அப்படியே குளிர்ந்த சீலத்தையு முடையவன். [விரவாரிசை மறை] விரவி-எங்குமொக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து - மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேத மென்னுதல். "விரை" என்று போக்யதையாய் வார் என்று அதில் மிகுதியாய் "இசைமறை" என்று ஸாமவேத மென்னுதல். வேதியரொலி - வேதகோஷமும் வேதார்த்தவிசாரம் பண்ணுவாருடைய கோஷமும். வேலையில் நின்றொலிப்ப-ஸமுத்ரகோஷத்திற்காட்டில் நின்றுகோஷிக்க. [கரவார் தடந்தோறும்] - முதலை மிக்கிருந்துள்ள தடாகந்தோறும். கரவு - முதலை. தாமரைக்கயம் - தாமரைப்பெருமை, தாமரைத்திரள். "தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை" என்னக்கடவதிறே. தீவிகை நின்றலரும் - நிலைவிளக்கெரியுமா போலே அலராநின்றன. [புரவார்கழனிகள்சூழ்] - புரவார்ந்திருக்கையாகிறது - தலைத்தரப்பெருக்காயிருக்கை. [திருப்புலியூர்ப்புகழ்]-வேதகோஷமும் வேதாத்தவிசாரயுக்தர் கோஷமும், அலர்ந்த தாமரைப் பொய்கைகளாலே அலங்க்ருதமான வயலுமான திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று பரவாளிவள் நின்றிராப் பகல்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆசாரமே போருமோ, ப்ரயோகவ்ருத்தியைப் பார்த்து அநுஷ்ட்டாநத்துக்கு வேண்டுவ தறிந்திருக்கவொண்ணாதே? "நிஷ்ட்டிதம் ஸர்வசாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்ட்டிதம்" என்றன்றோ இக்குடியிலுள்ளாருடைய படி. இதுக்குத்தக்க வேதார்த்த தத்த்வஞான முண்டாகவேணுமேயென்ன, அதுக்கும் ஒரு குறையில்லை யென்கிறாள்.

[பரவாளிவள்நின் றிராப்பகல்] இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இராப்பகல் பேசா நின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்தியேயன்றோ ப்ரமாணம், [பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்] குளிர்ந்த வடிவையும், அப்படியேயிருக்கிற சீலத்தையு முடைய வன். [விரவாரிசைமறை] விரவி - எங்குமொக்கப் பரம்பி, ஆர்ந்து, மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தை யுடைத்தான வேதமென்னுதல். அன்றிக்கே, 'விரைவார்' என்று பாடமாகில், விரையென்று - போக்யதையாய், வாரென்று - அதில் மிகுதியாய், இசைமறையென்று - ஸாமவேதமென்னு தல். [வேதியரொலி] வேதகோஷமும், வேதார்த்த விசாரம்பண்ணுகிறவர்களுடையகோஷமும். [வேலையில்நின்றொலிப்ப] ஸமுத்ரகோஷத்திற்காட்டில் நின்று கோஷிக்க. [கரவார்தடந் தோறும்] முதலை மிக்கிருந்துள்ள பொய்கைதோறும். [தாமரை இத்யாதி] (தாமரைக்கயம்) கயமென்று திரளுக்கும், பெருமைக்கும் பேர். [தீவிகை] விளக்கு. தாமரையினுடைய திரளானது நிலைவிளக்குப்போலே அலர்ந்து நிற்கும். [புரவார்கழனிகள்சூழ்] - (புரவு - ஸாரம், பூஸாரமென்றபடி.) புரவார்ந்திருக்கையாவது - தலைத்தரப்பெருக்காயிருக்கை. பட்டர், "அவ் வூரில் ப்ராஹ்மணர் இறந்து மாய்கிறார்கள். இவர்களுக்குச் சிறப்புச் சொல்லிப்போரு கிறதிறே" என்றருளிச்செய்வர். [திருப்புலியூர்ப்புகழன்றிமற்று பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்] அவ்வூரிலுள்ளாருடைய வேதகோஷமும், வேதார்த்த விசாரம் பண்ணுகிற ஆரவாரமும், அவ்வூரில் போக்யதையுமேயிறே இவள் அடைவுகெடச் சொல்லாநிற்பது.

அன்றிமற்றோருபாயமென்? இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்*
குன்றமாமணிமாடமாளிகைக் கோலக்குழாங்கள்மல்கி*
தென்திசைத்திலதம்புரை குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்*
நின்றமாயப்பிரான்திருவருளாம் இவள்நேர்பட்டதே. (10)

ஆ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் பேசுமளவோ அவனுடையபடி? அத்யாச்சர்யமென்று சொல்லி அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தமைக்கு இவர்களும் இசைய வேண்டும் படியான அடையாளஞ் சொல்லுகிறாள். [அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ, இவள் அழகிதாய் குளிர்ந்ததிருத்துழாய் நாறுகைக்கு? [குன்றமாமணிமாடமென்று தொடங்கி] - மலை போலே மஹார்க்கமான ரத்நங்களாலே செய்த அழகிய மாடங்களினுடைய திரளாலே நெருங்கித் தெற்கில்திக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிற குட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆச்சர்யபூதனுடைய அவனுடைய ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரமானுளோளாகவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்பெருமைக்கு இவள்தான் அவனுக்குத் தரமன்று; அதொழிய உங்களுக்கும் இசையவேண்டும்படியான வ்யக்தமான அடையாளங்களுமுண்டென்கிறாள். [அன்றி இத்யாதி] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்கு மாளிகைச்சாந்து நாறுமோ? என்னுடம்பு திருத்துழாய் நாறுகின்றதோ? ஸ்வாபதேசத்தில், "அந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்கிறது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] - மலைபோலேயாய், மஹார்க்கமான ரத்நங்களாலே செய்த மாடமென்ன, மாளிகையென்ன, இவற்றினுடைய தர்சநீயமான திரள்களாலே இடம்பற நெருங்கி; "க்ருஹகோடாகீர்ணம்" என்னுமாபோலே. [தென்திசை இத்யாதி] - தெற்கில்திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்ட நாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆச்சர்யபூதன். "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்னும்படி குணாதிகன். "இவளுக்கவன்போரான்" என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது; "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்றன்றோ அவ்வூரார்வார்த்தை. [திருவருள் நேர்பட்டது ஆம்] - அவன்ப்ரஸாதத்துக்கு ஸத்ருசமான பாத்ரமானவளாகவேணும்; அன்றி, மற்றோருபாயமென், இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீ சொல்லுகிறவை யெல்லாம் கிடக்க; இவளை அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்படி அஸாதாரண லக்ஷணம் ஏதேனு முண்டாகில் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள்.

[அன்றிமற்றோருபாயமென்-இவளந்தண் துழாய் கமழ்தல்] வேறுமற்று உபாயமுண்டோ இவள் அழகிதாய்க்குளிர்ந்த திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்குக் கோயிற்சாந்து நாறுகைக்கு விரகுண்டோ? என்னுடம்பாதல் உங்களுடம்பாதல் திருத்துழாய் நாறுகின்றதோ? ஸ்வாபதேசத்தில், "அந்தண்துழாய்கமழ்தல்" என்கிற இது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] மலைபோலே அதிசயமாயிருப்பதாய், பெருவிலையனை ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்டிருக்குமுள்ள மாடங்களினுடையவும் மாளிகைகளுடையவும் தர்சநீயமான குழாங்களால் மிக்கு. தெற்கில் திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆச்சர்யபூதன்; "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்னும்படி குணாதிகன். "இவளுக்கு அவன் போரான்" என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது? "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்றன்றோ அவ்வூரிலுள்ளார் வார்த்தை. [திருவருளாமிவள்நேர்பட்டதே] இவள் நேர்பட்டது அவன் திருவருளாம். அவன் திருவருளேயாமென்றுள். இதுவேயோ? இன்னம் அடையாளமுண்டோவென்ன? [அன்றி மற்றோருபாயமென் னிவளந்தண்டுழாய்கமழ்தல்].

நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை*
நேர்பட்டதொண்டர்தொண்டர்தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன்
நேர்பட்டதமிழ்மாலை ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தும் [சொல்*
நேர்பட்டாரவர்* நேர்பட்டார் நெடுமாற்கடிமைசெய்யவே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் கற்றவர்கள், இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார். [நேர்பட்ட நிறைமூவுலகென்று] - இப்பாட்டுக்கு; எம்பெருமான் இவ்வுலகத்துக்கு ஸ்வாமியாக நேர்ப்பட்டாப்போலே அடிமைக்கு நேர்படுவதுஞ்செய்து தாஸ்யபர்யவஸானபூமியிலே நின்ற ஆழ்வாருடைய உக்தியான வாய்த்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைசெய்ய நேர்பட்டார்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையுங்கற்றவர்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார். [நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்]-குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்ட நாயகன். "த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம், என்று ரக்ஷ்யத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத் துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படி சொல்லிற்று. இவர்தம்படி சொல்லுகிறது:—[அடிமைநேர்பட்ட தொண்டர்இத்யாதி] - அவன் சேஷித்வத்துக்கெல்லையானுப்போலே இவர் சேஷத்வத்துக்கெல்லையானபடியும். [சொல் நேர்பட்ட தமிழ்மாலை] - அந்த வாச்யத்துக்குத் தகுதியான உக்திவாய்த்த தமிழ்த் தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள். [நேர்பட்டார் நெடுமாற்கடிமை செய்யவே] ஸர்வேச்வரனுக் கடிமை செய்ய நேர்பட்டார். இவர்பாசுரத்தைச் சொன்னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்தியிலே யந்வயிக்கப் பெறுவரென்கை. ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாதகமான ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தையும், இத்தையப்யஸித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தைக் கற்றவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப் பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்ட நிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன் தன்னடிமை] குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்ட நாயகன். "த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்" என்று ரக்ஷ்யவர்க்கத்தளவன்றிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத் துடிப்பு. இத்தால் நாயகன்படி சொல்லிற்று. "அநுரூபஸ் ஸ வை நாத:" என்னுமாபோலே. [அடிமைநேர்பட்டதொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்] இவர் தம்படி சொல்லுகிறது. அவன் சேஷித்வத்துக்கு எல்லையானுப்போலே, இவர் சேஷத்வத்துக் கெல்லையானபடி. [சொல் நேர்பட்டதமிழ்மாலை] அந்த வாச்யத்துக்குத் தகுதியான உக்திவாய்த்த தமிழ்த்தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள். [நெடுமாற்கடிமை செய்ய நேர்பட்டார்] இப்பாசுரத்தைச் சொன்னவர்கள், இவருடையவ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கப்பெறுவரென்கை. நேர்படுகை - சொல்லப்படுகை; சொல்லப்பட்டாரென்றபடி. ஆக, இப்பாட்டால் - ஸர்வேச்வரஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாதகமான ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தையும், இத்தை யப்யஸித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாம் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாம்படி அடிமை கொண்டபடியை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யசீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் சேஷத்வத்தளவும் சென்று ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே "அவர்களுக்கு சேஷமாகையே நிரதிசய புருஷார்த்தம்" என்றத்யவஸித்து, 'ஐச்வர்யாதியாய் ஸர்வேச்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகல புருஷார்த்தங்களும் தனித்தனியும் திரளவும் இப்பாகவத சேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தமே யென்றும்நேர்படவேணும்' என்கிறார். பயிலுஞ்சுடரொளியில் "இவ்வாத்மாவுக்கு நாதர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்" என்றது; "இத்திருவாய்மொழியில் நிரதிசயபுருஷார்த்தபூதர் அவர்கள்" என்கிறது.

இ.—பத்தாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் கண்கள்சிவந்து, கருமாணிக்கமலை இரண்டிலுமாக அவனுக்குத் தம்மை அநந்யார்ஹசேஷமாக அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யசீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் சேஷத்வத்தளவும் சென்று, "அவர்களுக்கு சேஷமாகையே நிரதிசய புருஷார்த்தம்" என்று அத்யவஸித்து, "ஐச்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி, பகவத்ப்ராப்தி, ஸர்வநியந்தாவாய் ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்குமிருப்பு என்று சொல்லுகிற ஸகல புருஷார்த்தங்களும் தனித்தனியும், திரளவும், இந்த பாகவதசேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தம் என்றும் நேர்படவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இதுவும் நமச்சப் தார்த்தத்திலே யொன்றாயிருக்கிறது. "நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றதிறே. இன்னம் ஈச்வர சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது:—ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானாலாயிற்று. ஒருவனுக்கு ஒன்றுண்டானால் - புத்ரபௌத்ராதிகளுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமானாலிறே அவனுக்கு ஸ்வமாயிற்றாவது. இது தான் பயிலுஞ்சுடரொளியிலே சொல்லிற்று அன்றோ? என்னில்; அதில் இவ்வாத்மாவுக்கு நாதர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்றது; "இதில் நிரதிசய போக்ய பூதர் அவர்கள்" என்கிறது; 'ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:' "பேரானன்பேரோதும் பெரியோர்," "தன்சேறையெம்பெருமான்தாள் தொழுவார் காண்மினென்தலைமேலாரே" என்றிறே அளவுடையார் வார்த்தை. ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் இதுக்கு நிதர்சநம்: 'கச்சதா' இத்யாதி.

ஈடு.—இரண்டு திருவாய்மொழியாலுமாக ஆத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹசேஷத்வம் சொல்லிற்றாய், அது "பிறர்க்கு உரித்தல்ல, தனக்குமுரித்தல்ல" என்றாயிற்றுச் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில் மத்யமபதத்தாலும், நமஸ்ஸாலும் சொன்ன அர்த்தமாயிற்றுச் சொல்லிநின்றது. அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை, ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாகையிறே. ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானவன்றிறே தச்சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது. "எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்கள்" என்றிறே இருப்பது. அம்முனியாழ்வான் போசளராஜ்யத்தினின்றும் வந்தானிலே, பட்டர் கண்டருளி, "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போர அடிமைசெய்து போந்தாய் என்று கேட்டோம்" உன் ப்ரக்ருதிக்குச்சேர நெடுமாற்கடிமையைக்கேள்" என்று அருளிச்செய்தாராம். "ஈச்வரசேஷம்" என்று அறிந்தவன்று ப்ரமித்து மீளவுமாம்; ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாக உணர்ந்தால் மீளவேண்டாவிறே. "தத்பக்திக்ரமகளாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ:" என்னக் கடவதிறே. ஐச்வர்யம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஆத்மலாபம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், பகவச்சேஷத்வம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஈச்வரனாய் "ஆநந்தமய:" என்றிருக்குமிருப்பு புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாராயிறேயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்கள், தனித்தனியும் திரளவும், நான்பற்றின பாகவதசேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது என்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போராது. இப்படியிருக்கிற இதுவே காலதத்த்வமுள்ளதனையும்

எனக்கும் என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் வாய்க்கவேணும் என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக் கட்டுகிறார். பயிலும்சுடரொளியிற்காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியென்? என்னில், பாகவதர்கள் சேஷிகளென்றதங்கு; பாகவதர்கள் போக்யரென்கிறதிங்கு. *கச்சதா மாதுலகுலம்* - ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுக்காதல், இவ்வாழ்வார்க்காதலிறே இவ்வர்த்தங்களில் ருசியுள்ளது. *நித்யசத்ருக்ந:* - "பெருமான் போக்யர்" என்று அவர்பக்கல் கள்வையான் என்றறிறே.

நெடுமாற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருதவஞ்சித்து*
தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்ந்தசதிர்நினைந்தால்*
கொடுமாவினையேனவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்*
விடுமாறென்பதென்? அந்தோ! வியன்மூவுலகுபெறினுமே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தையாளுமதிற்காட்டிலும், பாகவத சேஷத்வமே எனக்கு நிரதிசயபோக்ய மென்கிறார். [நெடுமாற்கடிமை செய்வேன்போ லவனைக்கருத] - ஆச்ரிதரைத் தன்திருவடிகளிலே விஷயீகரித்தருளும் அளவன்றிக்கே, பாகவதசேஷத்வ பர்யந்த மாக்கும் பெரும்பித்தனானவனுக்கு, அடிமைசெய்யவென்று அவனைக் குறித்து மநோரதித்த மாத்ரத்திலே, [வஞ்சித்துத் தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள்முற்றுந்தவிர்ந்த] - பாதகமில்லாமையாலே பதற்ற மற்றுநின்று நலிகிற புண்யபாபரூப கர்மங்கள் அவைதனக்கடியான அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளோடுங்கூட அடையப்போயிற்று; தெரியாமே என்னைவிட்டுப்போன. [சதிர்நினைந்தால்] - உறுவன பார்க்கில். [கொடுமாவினையேன்] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே மகாபாவியானேனென்கிறார். "முதலிலே பாகவதசேஷத்வத்திலே தலைவைக்கப் பெற்றிலேனென்று மகாபாவியே னென்கிறார்" என்றுஞ் சொல்லுவர். பாகவதசேஷத்வபுருஷார்த்தம் ஐச்வர்யத்தோ டொவ்வாது" என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டு வதேயென்னும் வெறுப்பாலே 'அந்தோ' என்கிறார்.

இ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தை யாளப்பெறுமதிற் காட்டிலும், பாகவத சேஷத்வமே எனக்கு நிரதிசயபோக்யமென்கிறார். [நெடுமாற்கு] - மாலென்று - பெரியோன். நெடுமை - அதின்மிகுதி ஸர்வசேஷியென்றபடி. "தமீச்வராணும் பரமம்மஹேச்வரம்". அவனுடைய சேஷித்வத்தில் எல்லையைச்சொல்லுகிறார்; தாம் சேஷத்வத்தில் எல்லையிலேநிற்கப் பார்க்கிறவராகையாலே. அதவா, மாலென்று - வ்யாமுக்தன். நெடுமை - அதின்மிகுதியாய் அதிவ்யாமுக்தன். தன்திருவடிகளைப் பற்றினாரைத் தன்னளவன்றிக்கே தன்னுடையாரளவும் செல்ல நிறுத்தும்படியான வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்கை; "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்". [அடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக் கருத] - ஸர்வசேஷியானவனைக் குறித்து மனோரதித்த மாத்ரத்திலேபோல்; மித்ரபாவமேயுள்ளது ஆராய்ந்தால் என்கை. [தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள்] - நிவாரகரில்லாமையாலே கூச்சமற்றுநின்று படவடிக்கிற அவித்யாதிகளாகிற விரோதிவர்க்கமடங்க. இடையிலே ஒருஸத்கர்மமும் பண்ணிலிறே அவையிவற்றுக்குக் கூசவேண்டுவது. [முற்றுந்தவிர்ந்த] - ஒருக்காலே நிச்சேஷமாகப் போயிற்றின. நான் போக்கிக்கொள்ளுமன்றிறே க்ரமத்திலே போவது. "ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே" "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றிறே,அவன்போக்கும்போதிருப்பது. தவிர்ந்தப்ரகாரமென்? என்னில்,— [வஞ்சித்து - தவிர்ந்த] - மத்யராத்ரத்திலே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே, போனமை தெரியாதபடி போயிற்றின; "சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன" என்கிறபடியே. 'தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றும் வஞ்சித்து - தவிர்ந்த' என்னுதல். 'அடிமைசெய்வேன் போல் அவனை வஞ்சித்து - கருத - முற்றுந்தவிர்ந்த' - என்னுதல். [சதிர்நினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில், ததீயரையன்றோ பற்றவடுப்பது. [கொடுமாவினையேன்] - ஹர்ஷம் மிக்கவனவிலே இது சொல்லிற்றென்னென்னில்; பாட்டுக் கேட்பார் "பாவியேன்" என்னுமாபோலே யென்னுதல்; முதலிலே சரமாவதியான பாகவதசேஷத்வத்திலே தலைவைக்கப் பெற்றிலேனென்று வெறுக்கிறாராதல்; இதுகிடக்க, ப்ரதமாவதியிலேநின்று துவங்கினேனென்கிறார். [அவனடியாரடியே] - தன்திருவடிகளிலேதலைசாய்த்தால் தான்சேஷியாயிருக்கையன்றிக்கே,

அவர்களை யொழியச்செல்லாத வ்யாமுக்தனுடைய திருவடிகளோபாதியானார்திருவடிகளையன்றோ பற்ற, வடுப்பது? அவன் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனானால் அவனுக்கு ப்ரியவிஷயத்தையன்றோ பற்றவடுப்பது? அவதார ணத்தலே - அங்கு ஸாம்யாபந்நரா யிருக்குமவரல்லர். அவன் சேஷித்வத்திலெல்லையிலே நிற்குமாபோலே, இவரும் சேஷத்வத்திலெல்லையிலே நிற்கிறார். [விடுமாறென்பதென்] - ஐச்வர்யாதிகளைப்பற்றினால்' அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷயத்தைப்பற்றலாம்; அதிலேயின்றால் சரமாவதியான இதிலேபுகுரலாம்; இதுவேயின்றால் மேல் கந்தவ்யபூமியில்லை யென்கை. [அந்தோ] - பாகவதசேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோ டொவ்வாது ஐச்வர்யம் என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டுவதே என்கிறார். [வியன் மூவுலகு பெறினுமே] - விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தைப்பெறிலும். காடுமோடையும் திருத்தி ஆச்சர்யமாகப்பண்ணி, எனக்குத்தந்தாலும் - விடுமாறென்பதென்? [பெறினும்] - பெறுந்தனையும் இப்படிச்சொல்லிப் பெற்றவாறே அதிலே தோன்மாறிச் சொன்ன வார்த்தையன்று; பெறிலும் இதுவே வார்த்தை. ஐச்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலே, அத்யந்தவிலக்ஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும், நான்பற்றின பாகவத சேஷத்வத்தோடு ஒவ்வா தென்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நாட்டார் விரும்புகிற ஐச்வர்யபுருஷார்த்தமும் நான் பற்றின புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போராதென்கிறார்.

[நெடுமாற்கு] நெடுமாலுக் கென்றபடி. மாலென்று - பெரியோனென்றபடி. நெடுமை யால் நினைக்கிறது - அதில் பெருமையை; அறப்பெரியோனென்றபடி. அவன்சேஷித்வத்தில் எல்லையைப் பிடிக்கிறார், தாம் சேஷத்வத்தில் எல்லையைக் கணிசிக்கிறவராகையாலே. அன்றிக்கே, மாலென்று - வ்யாமோஹமாய், நெடுமையால் - மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவ னென்னுதல். தன்னளவன்றியே தன்னுடையாரளவிலேயிருத்தும்படியானும் வ்யாமோஹம்; "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்". [அடிமைசெய்வேன் போலவனைக்கருத] அவனுக்கு அடிமை செய்வாரைப்போலே அவனைநினைக்க, மித்ரபாவமேயாய், ஆராய்ந்தால் அதுதானும் போட்கன். [கடுமாற்றற்றதிக்கதிகள் மூற்றுந்தவிர்ந்த] ஒரு ஸத்கர்மத்தை யநுஷ்டித்து, அது நின்று தடுக்குமதில்லாமையாலே தடுமாற்றமற்று வர்த்திக்கிற அவித்யாதிகளடங்கத் தவிர்ந் தன. தவிர்ந்தபடிதானென்னில், - வஞ்சித்துத்தவிர்ந்தன. பகலெல்லாம் ஒக்கவர்த்திக்கக் கடவோமென்று சொல்லிவைத்து, ராத்ரியிலே ஒருகலத்திலேயுண்டு வைத்து, ஒக்கக்கிடந்து விளக்கை யெரியவைத்துப் போனதறியாமே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே. 'அடிமை செய்வேன்போலவனை - வஞ்சித்து கருத' என்னவுமாம். [மூற்றுந்தவிர்ந்த] நான் போக்கிக் கொள்ளு மன்றிறே க்ரமத்தாலே போகவேண்டுவது. *ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றிறே அவன் போக்கும்போது இருப்பது [சதிர்நினைந் தால்] அவன்திருவடிகளிலே குனிந்தமாத்ரத்திலே துஷ்கர்மங்களடங்கலும் போனபடியை யநுஸந்தித்தால், புருஷார்த்தத்துக்கு எல்லையானாரையன்றோ பற்றவடுப்பது? உறுவதுபார்க் கில் ததீயரையன்றோ பற்றவடுப்பது? [கொடுமாவினையேன்] ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறார். பாட்டுக்கேட்பார் பாட்டுவருத்தினவாறே "பாவியேன்" என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, ப்ரதமாவதியிலே சரமாவதியைப் பற்றப் பெற்றிலே னென்கிறாராகவுமாம். [அவனடியாரடியே கூடும் இதுவல்லால்] தன் திருவடிகளைப் பற்றினார்திறத்திலே அவன் மிக்க வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுவானானால், அவன் விரும்பினாரையன்றோ நமக்கும் விரும்ப வடுப்பது? அவன் ஆச்ரிதவ்யாமுக்தனானால் அவனுக்கு ப்ரிய விஷயத்தையன்றோ பற்ற வடுப்பது? அவதாரணத்தால் - அங்கு ஸாம்யாபந்நராயிருக்குமவரல்லர், அவன் சேஷித்வத்தி லெல்லையிலே நிற்குமாபோலே, சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறார். [அடியேகூடும்] அவர்களோ டொப்பூணுண்ண விருக்குமவரல்லர்; அவர்கள்காலைப் பற்றுவராயிற்று. [விடுமாறென்பதென்] புறம்புண்டான விஷயத்திலே விடுவது பற்றுவதானத்தை இவ்விஷயத் திலும் செய்யவோ? [அந்தோ] நான் பற்றின புருஷார்த்தத்துக்கு நாலு மூன்றுபடி கீழே நிற்கிற ஐச்வர்யம் இத்தோடு ஒவ்வாதென்ன வேண்டுவதே! என்று, அந்தோ! என்கிறார். [வியன்மூவுலகுபெறினும்] காடும் மலையுமான அமசத்தைத்திருத்தி, அநுபவயோக்யமாம்படி

பண்ணி, த்ரைலோக்யத்தையும் எனக்குக் கையடைப்பாக்கினுலும் விடுமாறென்பதென் னங்கோ! ஐச்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாகையிறே, அத்யந்த விலக்ஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும், "இது நான் பற்றின பாகவதசேஷத்வத்தோடொவ்வாது என்னவேண்டுகிறது.

வியன்மூவுலகுபெறினும் போய்த்தானே தானேயானாலும்*
புயல்மேகம்போல்திருமேனியம்மான் புனைபூங்கழலடிக்கீழ்*
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணங்கி* இம்மையே
பயனேயின்பம்யான்பெற்றது உறுமோபாவியேனுக்கே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டுங் கூடினும் நான் பெற்ற பாகவத சேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார். [வியன்மூவுலகென்று தொடங்கி] - சிறப்புடைய ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் பெறினும், ஸம்ஸாரத்தில் தொற்றறவற்று கேவலாத்மாநுபவம் பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷுகமான மேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசயபோக்ய மான திருவடிக்கீழ் சயமேயடிமை தலைநின்றார். [திருத்தாள் வணங்கி] - அடிமைதானே ப்ரயோஜந மாக எல்லா அடிமையும் செய்யுமவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி. அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜயத் தாலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்கள் திருவடிகளை வணங்கியென்றுமாம். [இம்மை யென்று தொடங்கி] - இஹலோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூபமான ஸுகத்தை ஒக்குமோ? எனக்கு இவை ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டிற்றென்னும் கழிப்பாலே பாவியேனென்கிறார்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடினாலும் பாகவதசேஷத்வத்தோ டொவ்வா தென்கிறார். [வியன் மூவுலகுபெறினும்] - சிறப்புடைத்தான ஐச்வர்யபுருஷார்த்தத்தைப் பெறினும், [போய்த் தானே தானேயானாலும்] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றுப்போய்க் கேவலாத்மாநுபவம் பண்ணப் பெற்றாலும். தானேதானே யென்கிற வீப்ஸையால் - பார்யாபுத்ராதிகளோடு களிக்கும் அத்தை விட்டு, பரமபதத்திலேபோய், 'அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்' என்று களிக்குமத்தையும்விட்டுக் கேவலம் தானேயாகை. [புயலித்யாதி] - வர்ஷுகவலாஹகம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய், அவ் வடிவைக் காட்டி யிருந்ததேகுடியாகத் தனக்காக்கிக்கொள்ளும் அவன். நிரதிசயபோக்யமான வடிவை யும், விருபனானாலும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தத்தையும் உடையவனென்றுமாம். [புனைபூங்கழலடிக்கீழ்]- புனையப்பட்ட பூவையும் வீரக்கழலையுமுடைய திருவடிகளின்கீழே. [சயமேயடிமை தலைநின்றார்]-ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னுதல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜயத்தாலே தோற்று எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்கள் என்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமென்னுதல், ஜயமென்னுதல். [திருத்தாள் வணங்கி] - ஐச்வர்யாநுபவத்திலும் ஆத்மாநுபவஸுகத்திலும், அவன் விக்ரஹத்திற்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹத்தில் ஏகதேசத்தைப்பற்ற அமையுமென்கிறார். [இம்மையே பயனேயின்பம்] - ஐஹிகத்திலே நான்பெற்ற ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகத்தையொக்குமோ? [பாவியேனுக்கு]-நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தின் எல்லைக்கும் அபுருஷார்த்தத்துக்கும் வாசி சொல்ல வேண்டும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பகவத்விஷயமல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐச்வர்யம்போலே அஸ்த்திரமல்லாமையாலே நிலைநின்ற புருஷார்த்தமென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யத்தோடே ஆத்மாநுபவத்தைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் பாகவதசேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[வியன் மூவுலகுபெறினும்] விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யைச்வர்யத்தையும் எனக் கொருவனுக்கே யாக்கினாலும். [போய்த்தானே தானேயானாலும்] ஸம்ஸாரபந்தமற்றுப்போய்க் கேவலாத்மாநுபவம்பண்ணப் பெற்றாலும், தானேதானேயென்கிற வீப்ஸையாலே ஸம்ஸாரத் திலே புத்ரபௌத்ராதிகளும் தானுமாய் ஜீவிக்குமத்தையுந்தவிர்ந்து, பரமபதத்தே போய் *அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்* என்று களிக்குமத்தையும்விட்டு, கேவலம் தானே யாகை. [புயல்

இத்யாதி] வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையு மெழுதிக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய, புனையப்பட்ட பூவையும் விரக்கூறவயுமுடைய திருவடிகளின்கீழே. விருபனுனலும் விடவொண்ணாத ஸம்பத்தத்தையுடையவனென்கை. [சயமே யடிமைதலைநின்றார்] ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்களென்னுதல். அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவனென்னுதல். [சயம்]. ஸ்வயமென்னுதல், ஜயமென்னுதல். [திருத்தாள் வணங்கி] தேஹாதிரிக்தமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை ப்ராபிக்குமதிலும், அவன் வடிவழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வடிவில் ஏகதேசமமையுமென்கிறார். [இம்மையே பயனே யின்பம்] சரீரத்தை விட்டுப்போய் அநுபவிக்குமதன்றிக்கே, இஹலோகத்திலே ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகமாயிற்று யான் பெற்றது. ஒரு ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணி, கைபுகுரும் என்று நினைத்திருக்கையன்றிக்கே. [உறுமோ] இத்தோடொக்குமோ? [பாவியேனுக்கே] கீழ்நின்ற புருஷார்த்தத்தினெல்லைக்கும் அபுருஷார்த்தத்துக்கும் வாசி சொல்லும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பகவத்விஷய மல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐச்வர்யம்போலே அஸ்திர மல்லாமையாலே கீழ்நின்ற புருஷார்த்தமென்கை.

உறுமோபாவியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றுமுடன்நிறைய*
சிறுமாமேனிநிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண்திருக்குறளன்*
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்*
சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரியவே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவத்ப்ராப்தியைப் பெற்றாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடு ஒவ்வாதென்கிறார். [உறுமோவென்று தொடங்கி] - லோகங்களெல்லாம் ஒருக்காலே நிறையும்படி பேரழகையுடைய சிறியதிருவடிவை நிமிர்த்தருளின ஆச்ரிதபவ்யனுமாய் அழகிய திருக்கண்களையுமுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்கிருந்துள்ள நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகை, உறுமோ எனக்கு? [அன்றியென்று தொடங்கி] - வடிவுசிறுத்து மஹா மாஹாத்ம்யங்களை யுடையராய் என்னையடிமை கொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய அவர்களைத்தவிர்ந்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவல்லாபமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடொவ்வாதென்கிறார். [உறுமோ பாவியேனுக்கு] ஆத்மாநுபவத்தைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தையை பகவத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். கீழ்ச் சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாதே, சரமாவதியல்லாமையாலே உறுமோ* என்கிறார். [பாவியேன்] -ப்ரதமாவதிக்கும் சரமாவதிக்கும் வாசி சொல்ல வேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். உலகு மூன்று முடன்நிறைய என்று தொடங்கி, நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ? [உலகுமூன்று முடன் நிறைய] - தன்வாசியறியாத லோகம்மூன்றுமொருக்காலே நிறையும்படியாக; வற்றி, பாழாய்க் கிடந்த ஏரி, வர்ஷியா நிரம்பிகிற்குமாபோலே. [சிறுமாமேனி நிமிர்த்த] - கண்ணாலே முகந்தநுபவிக்கலாம் படியாய், எல்லைகாணவொண்ணாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. இவ்வடிவையாயிற்று உலகமூன்று முடன்நிறையும்படி நிமிர்த்தது. [என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்] - வாத்ஸல்ய ஸூசகமான அழகிய திருக்கண்களையுடைய என்னுடைய ஸ்ரீவாமனன்; இருந்ததே குடியாக எல்லார் தலையிலும் தன்திருவடிகளை வைத்து வாழ்வித்தான்; என்னைத் தன் கண்ணழகாலே பொடிபெறிந்தான். இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டது; இவர்க்கு அழகு கூறுபட்டது. "உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு" என்னக்கடவதிறே. [நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல்] - இதிறே இவருடைய வேப்பங்குடிநீர். ஸ்ரீவாமனனுடைய மிக்க நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகை உறுமோ எனக்கு? பகவத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்சமான இதுவாயிற்று, பாகவத புருஷார்த்தத்தைக் குறித்து இவர்க்குக் கழிப்புணுகிறது. [அன்றி] - அத்தைத்தவிர்ந்து. [அவனடியார்] -

ஸ்ரீவாமநனுடைய ஸௌந்தர்யசேஷ்டிதாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்] – ப்ரபாவங்களைப் பார்த்தால் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே, வடிவைப்பார்த்தால் நம்மோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஸர்வேச்வரன் மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலேயாயிற்று இவர்களும். "சிறுமை பெருமையாகிற விருத்ததர்ம த்வய ஸமாவேசம் ஏகவ்யக்தியிலே கூடுமோ?" என்று பட்டர் ஆழ்வானைக் கேட்க, "நம்மோடொக்க அன்னபாநாதிகள்தாரகம் என்னலாய் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹநம்பார்த்தால், 'நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள்' என்னலாம்படியிருக்கிற ஆண்டான் அருளாளப்பெருமாளார் ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமாளார் இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசராகிறார்" என்று பணித்தான். என்னையடிமைகொண்டவர்கள். [இங்கேதிரிய] - கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்க. [அன்றி] - அவர்களைத்தவிர்ந்து. [நறுமாவிரை நாண் மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும்அடி யிதிறே. பொய்கின்ற ஞானம் தொடங்கி முனியே நான்முகனளவும் அநுவர்த்தித்தவிடத்து, ஆழ்வார், தமக்கு ப்ரயோஜநரூபமாகச்சொன்ன பயிலுஞ்சுடரொளி .நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத்தஞ்சமாகப் பற்றினார் "யாங்வஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி" என்னக்கடவதிறே.

௩௫.—மூன்றாம்பாட்டு. ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவல்லாபமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்கையோடு ஒவ்வாதென்கிறார். உலகமளந்தபொன்னடிக்கு கல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேயிருந்து என்னை யடிமை கொள்ளில், உலகமளந்தவன் திருவடிகளிலடிமைதான் உறுமோதென்கிறார்.

[உறுமோபாவியேனுக்கு] ஆத்மாநுபவத்தையும் ஐச்வர்யத்தையுங் குறித்துச்சொன்ன வார்த்தையை, பகவத் விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். [உறுமோபாவியேனுக்கு] கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாது; புருஷார்த்தமெல்லை யல்லாமையாலே கழிக்கவேணும். [பாவியேன்] ப்ரதமாவதிக்கும், சரமாவதிக்கும் வாசிசொல்லவேண்டும்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். உலக மூன்றுமுடன்நிறைய என்று தொடங்கி நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ? [இவ்வுலகமூன்று முடன்நிறைய] சில ஏரிகள் வற்றிப்பாழாய்க்கிடக்க நீர்வந்திக்கே வர்ஷியா நிறைந்து நிற்குமா போலே, தன்வாசியறியாத மூன்றுலோகங்களும் ஒருக்காலே நிறையும்படி. [சிறுமாமேனிநிமிர்த்த] கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுத்து, வைலக்ஷண்யத்துக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்கிற திருமேனியை நிமிர்த்த [எம்] "உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்க்காகச்செய்த செயலிறே. [செந்தாமரை இத்யாதி] விகாஸம் செவ்வி, குளிர்த்திகளுக்குத் தாமரையையொப்பாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கிற கண்ணழகையுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய, அழகிய மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தான நாட்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. [நறுமாவிரை] நன்றாய் மிக்க பரிமளம். இதுதானும் இவர்க்கு வேப்பங் குடிநீராய், "உறுமோ" என்று கழிக்கிறது. பகவத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்சமான துவாய்த்து இவர்க்கு பாகவத புருஷார்த்தத்தைப்பற்றக் கழிப்பனாகிறது. [அன்றி] அத்தைத் தவிர்ந்து. [அவனடியார்] ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்களாகிறார் "முன்னங் குறளுருவாய் மூவடிமண்கொண்டளந்த - மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்" என்றிருக்குமவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்]வடிவு சிறுத்து ப்ரபாவம் கனத்திருக்குமவர்கள். "சிறுமை பெருமையாகிற விருத்ததர்மத்வயத்துக்கு ஏகதர்மியில் ஸமாவேசம் கூடினபடி எங்ஙனே?" என்று பட்டர் பால்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க, "நம்மோடொக்க அந்நபாநாதிகள் தாரகம் என்னலாய், பகவத்விஷயத்தி லவகாஹநம் பார்த்தால் நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள் என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப் பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள் இவர்கள் காண் சிறுமாமனிசராகிறார்கள்" என்று பணித்தான். [என்னையாண்டார்] என்னையடிமைகொண்டவர்கள். [இங்கே திரிய] என் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியா நிற்க. [அன்றி] அவர்களைத் தவிர்ந்து [நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு] இவருடைய கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பிருக்கிறபடி: ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் அடி இதுவிறே. "பொய்நின்றஞானந்தொடங்கி முனியே நான்முகனளவும் இவரை

அநுவர்த்தித்துவிட்டது, ஆழ்வார், தமக்கு ப்ரயோஜநரூபமாகச் சொன்ன பரிஜுஞ்சடரோனி நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றினர். *யாங்யஸ்மாகம்ஸுசரிதாநி* என்னக் கடவதிறே.

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்! இருமாநிலம்முன்னுண்டுமிழ்ந்த*
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணனென்னம்மான்*
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்*
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோடவருளிலே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிதாம்படி எம்பெருமானைப்பேசவும் அடிமை செய்யவும் பெறில், அவர்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ச்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே நிரதிசய புருஷார்த்த மென்கிறர். பாகவத கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்துக்கு வர்த்தகமான பகவதநுபவம் பூர்ணமாகக் கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் போகவேண்டாவோ வென்னில்; அவ்வநுபவமிங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் ச்சேதமென்? என்கிறுரென்றுமாம். [இழுக்குற்றென்] - தண்ணிதானது என்? [இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்தவென்று தொடங்கி] - அறப்பெரிய பூமியை பண்டுபிறுவடிவோடே உண்பதுமிழ்வதாய்ச் சிவந்து அழகிதாயிருக்கிற பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரத்தையும் உடைய னும், சொன்ன குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டவனுடைய பொங்கி எழா நின்றுள்ள புகழ்கள் வாயிலேயுளவாய் ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரகூமமான திருவடிவு என்மனஸ்ஸிலே ஸந்நிஹிதமாய்க் கையிலே மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்ய அருளில்.

இ.—நாலாம்பாட்டில். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ச்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்த மென்கிறர். [இங்கே திரிந்தேற்கு] - பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான பகவதநுபவம் பூர்ணமாகக்கிடைப்பது பரம பதத்திலே யன்றோவென்ன; அவ்வநுபவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கே வர்த்தித்தால் ச்சேதமென்னென்கிறுரென்றுமாம். அங்குத்தை யநுபவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாதமேயிறே ஹேது: இங்கே கிடைக்குமாகில் ச்சேதமென்னென்கை. [இழுக்குற்றென்] - தண்ணிதானதென்? [இருமா நிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த] - மிக்கபரப்பையுடைய பூமியை, ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யுமிழ்ந்த, [செங்கோலத்த பவளவாய்] - ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத திருவதரத்தையுடையவன், சிவந்தழகிதான பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரம். [செந்தாமரைக் கணனென்னம்மான்] - என்னை நோக்காலே "ஜிதம்" என்னப் பண்ணினவன். உக்தமான குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்] - பொங்கியெழா நின்ற கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடைத்தாய்ப் புக்காரைக் கொண்டு கிளரவற்றன குணங்கள். [புலன்கொள்வடிவென் மனத்ததாய்] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரகூமமான வடிவு என்மனஸ்ஸிலே ஸந்நிஹிதமாய். [அங்கேய் மலர்கள் கையவாய்]- அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளிலே] - நெறிபட்டுச் செல்லும்படி பண்ணப்பெறில்; மனோவாக்காயங்கள் அவன்திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன்ப்ரஸாதத்தைப்பெறில். [இங்கேதிரிந்தேற்கு இழுக்குற்றென்] - பாகவத ப்ரியரூபமான பகவத்கைங்கர்யத்தை அவன்ப்ரஸாதத் தாலே இங்கேபெறில் அதுவே புருஷார்த்தமென்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள்ஸஞ்சாரத்தாலே ச்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறர். [இங்கே திரிந்தேற்கு] "சிறுமாமனிசர்" என்றீர்; "இங்கே" என்றீர்: இது இருள்தருமா ஞாலமன்றோ? பாகவதகைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான பகவதநுபவம் பூர்ணமாகக் கிடைப்பது பரமபதத்திலேயன்றோ வென்னில்? அவ்வநுபவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கே கிடைக்கு

மாகில் இங்கே வர்த்தித்தால் ச்சேதமென்னென்கிறேன்றுமாம். அங்குத்தையநுபவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாதமேயிறே வேணுது; அது இங்கே கிட்டுமாகில் ச்சேதமென்னென்கை.

[இழுக்குற்றென்] தன்மையென்? [இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த] மிக்க பரப்பை யுடைத்தான பூமியை ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே உமிழ்ந்த. [செங்கோலத்த பவளவாய்] ப்ரளயத்திலே தன்னிலும் விடவொண்ணுத திருவதரத்தை யுடையவன். சிவந்து அழகிதான பவளம்போலே யிருந்துள்ள திருவதரம். [செந்தாமரைக்கண்ணென்னம்மான்] என்னை நோக்காலே "த்ருதம்" என்னப்பண்ணினவன். உத்தமான குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். [பொங்கேழ் இத்யாதி] பொங்கி-பரந்து - ஏழ் - அழகு. பொங்கி யெழாநின்றுள்ள கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய், ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே கீர்த்தியை யுடைத்தாய்ப் புக்காரைக் கொண்டு கரை வற்றுன குணங்கள். [புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்] ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரகமமான வடிவு என்மனஸ்ஸிலே ஸங்கிலிதமாய். [அங்செய்மலர்கள் கையவாய்] அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளில்] நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அருளப் பெறில். மநோ வாக் காயங்கள் அவன்திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன்ப்ரஸாதத்தைப்பெறில். [இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்] பாகவதப்ரீதிரூபமான பகவத் கைங்கர்யத்தை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் எனக்கு அதுவே புருஷார்த்த மென்கிறார்.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோலமலரடிக்கீழ்*
சுழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும்*
இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீர்யான்கற்று*
மொழிபட்டோடுங்கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோ?முழுதுமே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேபோய் அவனுக்கு அடிமைசெய்கையாகிற நிரதிசயபுருஷார்த்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாம் கூடினுலும், ஸம்ஸாரத்திலேபிறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழிபாடுகையை ஒக்குமோவென்கிறார். [வழிபட்டென்று இப்பாட்டுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெற்று, அத்யாச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை யுடையவனுனவனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிக்கீழே மிகுதியாலே சுழிக்கிற அப்ராக்ருதமான அழகுவெள்ளத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனுயிருந்தாலும், மற்றுள்ளபுருஷார்த்தங்களெல்லாம், அறத்தண்ணிய சரீரத்தோடே பிறந்து தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள அதுக்குஅடைவில்லாத நான் அறிந்து அவை உள்ளடங்காமை சொல்லாய்ப் ப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றுள்ள நிரதிசய போக்யமான கவிகளை அநுபவிக்கையை ஒக்குமோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அந்த பகவதநுபவத்தைப் பரமபதத்திலே தந்தாலும் அத்தோடே கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதிகளைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் அது இங்கே "தொண்டர்க்கமுதுண்ண", "அடியார்க்கின்பமாரி", "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்று பாகவதப்ரியரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியநுபவிக்கிற ரஸத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார். [வழிபட்டோட அருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று. [மாயன்] - அத்யாச்சர்யமான ஸௌந்தர்யசீலாதிகளாலே எல்லாரையும் தோற்பிக்குமவனுடைய. [கோலமலரடிக்கீழ்] - தர்சநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின்கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து] - ஆறுபெருகுமாபோலே சுழித்துச் செல்லுகிற தேஜஸ்ஸமுத்ரமான பரமபதத்திலே. "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்விஷ்ணோர் மஹாத்மந:" [இன்புற்றிருந்தாலும்]-"ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்தநிர்ப்பரனுயிருந்தாலும். [முழுதும்]-கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதிகளையும் இத்தோடே கூடப்பெற்றுலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப் போன சரீரத்தோடேபிறந்து. [தன்சீர்] நித்யஸூரிகளும் குமிழிநீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான்கற்று] - நித்ய ஸம்ஸாரியாய் அந்த

குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான்அறிந்து. [மொழிபட்டோடும்] - அவையுள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள. [கவியமுதநுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை அநுபவிக்கையோடு ஒக்குமோ - சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படிப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியும், கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தங்களுமெல்லாங்கூடினாலும், "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்" என்கிறபடியே, பாகவதர்களுக்கு ப்ரியமாகத் திருவாய்மொழி பாடி அடிமை செய்யுமித்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோடவருள்பெற்று] கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக. [மாயன்] ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளால் ஆச்சர்யபூதனானவன். [கோலமலரடிக்கீழ்] தர்சநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின் கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து] ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்தரங்கங்களையுடைத்தான பரமபதத்திலே; *அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்* என்னக்கடவதிறே. [இன்புற்றிருந்தாலும்] *ஏஷஹ்யேவா நந்தயாதி* என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க, ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்] கீழ்ச்சொன்ன ஐச்வர்யாதிகளும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற் பிறந்து] தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப்போன சரீரத்தோடே பிறந்து, [தன் சீர்] நித்ய ஸூரிகளும் குமிழ்நீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான் கற்று] நித்யஸம்ஸாரியாய், அந்தக் குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந்து. [மொழிபட்டோடும்] அவை உள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள. [கவியமுதம்நுகர்ச்சியுறுமோ] திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை அநுபவிக்கையோடொக்குமோ? [சுடர்ச்சோதிவெள்ளத் தின்புற்றிருந்தாலும் முழுதும்] "அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கேதிரிய நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் உறுமோ" என்றாரே கீழே; அத்தைவிட்டு "கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோ முழுதும்" என்கிறார், அத்தை விட்டாராயிருக்கிறதோவென்னில் விட்டிலர்: "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்கையாலே, அவர்களுக்கு அடிமை செய்கிறபடி.

நுகர்ச்சியுறுமோ? மூவுலகின்வீடுபேறு* தன்கேழில்
புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கையென்னம்மான்*
நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள் நீண்டவசுரருயிரெல்லாம்*
தகர்த்துண்டுழலும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே. (6)

ஓ.—ஆறும்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவதநுபவப்ரீதியும் பகவதாநந்தமும் கூடினாலும்தான் ததீயர்க்கு ப்ரீதியை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கையை யொக்குமோ? என்கிறார். [நுகர்ச்சியென்று இப்பாட்டுக்கு] - தனக்கு ஒப்பு இன்றிக்கே ஒளியையுடைத்தான சிவந்தமுகத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை முடிப்பதுஞ்செய்து அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையனான என் நாதனுமாய், தங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாகச் சிவந்த தலைமயிரையுடையராய் அக்நிஜ்வாலைபோலே நோக்காநின்றுள்ள கண்களையுடையராய்ப் பெரியவடிவையுடையரான அஸுரருடைய ப்ராணன்களை முடித்து அதுவேதாரகமாய்த் திரியாநின்றுள்ள பெரியதிருவடிக்குப் பாகனானவனுடைய பெரிதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருந்துள்ள கல்யாணகுண ராசியை அநுபவிக்கையோடு ஒக்குமோ ஸர்வேச்வரத்வம்?

இ.—ஆறும்பாட்டில், உத்தமான ஐச்வர்யாதிகளும் சேஷியாய் ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணமான ஸர்வேச்வரனும் நிரதிசயாநந்தியாயிருக்கும் இருப்பும், பாகவத ப்ரியரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியநுபவிக்கிற

ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார். [நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலே பகவத் குணங்களை யநுபவிக்குமத்தோடுஒக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்பைகதேசத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரமாம்படி இருக்கிற ஐச்வர்யம். [தன்கேழில்] - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றியிலே இருக்கும தாய். [புகர்ச்செம் முகத்த] - "புத்தம்" என்றால் கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய்ச் சீற்றத்தாலேசிவந்த முகத்தையுடைத்தான குவலயாபீடத்தை முடித்த. [பொன்னாழிக்கை] - அழகிய திருவாழி மோதிரத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையும் திருவாழி மோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும்அறுகாழியுமான அழகைக்காட்டி என்னை எழுதிக் கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலே யழித்தான்; உகப்பாரை யழகாலே யழித்தான். [நிகர்ச்செம் பங்கியெரிவிழிகள்] - ஜாத்யுசிதமான சிவந்த தலைமயிரையுடையராய், அக்நிஜ்வாலைபோலே நோக்காநின்ற கண்களையுடையராய். [நீண்டவசுரர்] - "ஒருசேஷியுண்டு" என்னும் கூச்சமின்றிக்கே, "ஈச்வரோஹம்" என்றிருக்கையாலே மெலிந்துவளருமவர்களல்லாமையாலே நீண்ட வடிவையுடைய அஸுரர் களுடைய உயிரெல்லாம். [தகர்த்துண்டுழலும் புட்பாகன்] - பிராணன்களை முடித்து அதுவேதாரகமாக ஸஞ்சரிக்கும் பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்துமவனுடைய. [பெரிய தனிமாப்புகழே] - நிரவதி யாய், அத்விதீயமான கல்யாணகுணங்களை - திருவாய்மொழி முகத்தாலே யநுபவிக்குமத்தோடு ஒக்குமோ, ஜகத்காரணமாய் சேஷியா யிருமாந்திருக்கை ?

௬.—ஆறும்பாட்டு. உக்தமான ஐச்வர்யாதிகளும், சேஷியாய் ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரண மான ஸர்வேச்வரனும் நிரதிசயாநந்தியாயிருக்குமிருப்பும், பாகவத ப்ரீதிரூபமாகத் திருவாய் மொழி பாடியநுபவிக்கும் ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார். புட்பாகனுடைய பெரிய ஒப்பில் லாத விலக்ஷணமான புகழைத் திருவாய்மொழியாலே நுகருமதுக்கு, விபுவான அவனுடைய ஆநந்தமும் போராதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] திருவாய்மொழிமுகத்தாலே பகவத்குணங்களை யநுபவிக்குமத்தோ டொக்குமோ? [மூவுலகின்வீடுபேறு] தன் ஸங்கல்ப ஏகதேசத்தாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களாம்படியிருக்கிற ஐச்வர்யந்தான் அத்தோடொக்குமோ! அவனுக்கிறே இது ஐச்வர்யமாய்த் தோற்றுவது; இவருக்கு இது அபுருஷார்த்தமே. *ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜ்ஜம்* என்கிற படியே, ஸ்வரூபாநுரூபமானவையிறே புருஷார்த்தமாவது? [தன்கேழில் இத்யாதி] மிடுக்குக்குத் தனக்கு ஒப்பின்றிக்கேயிருப்பதாய், புகரையும், சீற்றத்தாலே சிவந்த முகத்தையு முடைத்தான களிறுண்டு - குவலயாபீடம்; அத்தைமுடித்த. [பொன்னாழிக்கை] அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே யலங்க்ருதமான திருக்கையை யுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையும் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] கையும் அறுகாழியுமான வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலே யழித்தான், உகந்தாரை அழகாலே யழித்தான். [நிகர் இத்யாதி] ஜாதிப்ரயுக்தமான சிவந்த மயிரையுடையராய், எரிபோலே விழியாநின்றுள்ள கண்களையுடையராய், பெரியவடிவையுடைய ரான அஸுரர்களுடைய உயிரையெல்லாம் தகர்த்து புஜித்து இதுதானே யாத்ரையாயிருக்கிற பெரிய திருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்துகிறவனுடைய, அபரிச்சிந்நமாய் உபமாநரஹித மாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களை - திருவாய்மொழிமுகத்தாலே யநுபவிக்கும் அநுபவத்தோ டொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] திருவாய்மொழி நுகரும் ஆநந்தத்துக்கு, ஏழுலகுந் தனிக் கோல்செல்ல வீற்றிருக்குமாநந்தமும் போராதென்கிறார்.

தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத்தான்தோன்றி*
முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமூன்றும்முளைப்பித்த*
தனிமாத்தெய்வத்தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்*
நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும்வாய்க்கநங்கட்கே. (7)

௭.— ஏழாம்பாட்டில், ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளும் பகவதநுபவத்தையொழிய பாகவத ப்ரீதிரூபமான பகவதநுபவத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு பாகவதஸம்ச்லேஷமே நாளும் வாய்க்க

நங்கட்கென்கிறார்- [தனியென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அழகிய புகழே காலமுள்ளதனையும் நிற்கும் படியாக ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய், "பஹு ஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரண மாய் லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின ஒப்பில்லாத பெரிய தைவத்தினுடைய தளிர்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகையைத் தவிர்ந்து. [அவனென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்தான ஸம்ச்லேஷஸுகமே நாள்தோறும் நமக்கு வாய்க்கவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், பாகவதசேஷத்வத்திலே ஸத்தையுண்டாக அந்தர்ப்பூதமான பகவதநுபவ மொழிய, தனியே "எனக்கு" என்றுவரும் பகவதநுபவம் வேண்டா என்கிறார். [தனிமாப்புகழே] - உபமானரஹிதமாய், அழகிதான புகழே. நாமரூபங்களழிந்து தமோபூதமான ஸமயத்திலே, இவற்றை யுண்டாக்க நினைத்த மஹாகுணம். [எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியா] - காலதத்வமுள்ளதனையும் "ஒருவன் பண்ணும் உபகாரமே!" என்று அத்தையே அநுஸந்திக்கும்படியாக. [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க, பூர்ணனாயிருக்கிற தான் தன்பேறாக, "பஹுஸ்யாம்" என்றுதோன்றி. [முனிமாப்பிரம முதல்வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரம காரணமாய், இவற்றின் துர்த்தசையைத் தானே நினைத்துத் தன்பெருமைபாராதே த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] - ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கின. [தனிமாத் தெய்வத்தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றி] - உபகரிக்குமிடத்தில் அத்விதீயமான பரதேவதையுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளின்கீழே புகுகை தவிர்ந்து. தானில்லாதவன்று ஹிதம்பார்த்த உபகாரகனாய், போக்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகையிறே ப்ராப்தம்; அது எனக்கு வேண்டா; வேண்டுவதுதான் எது? என்னில்?—[அவனடியார்] - அவனுடைய குணங்களிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய. [நனிமாக் கலவியின்பமே] - மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்தான ஸம்ச்லேஷ ஸுகமே. நனி - மிகுதி. மா - வேண்டற்பாடு. [நாளும் வாய்க்க] - நாள்தோறும் வாய்க்கவேணுமென்னுதல், பகவத் ப்ராப்தி யுண்டானாலும் இதுவே வாய்க்க வேணுமென்னுதல். [நங்கட்கே] - புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியை அர்த்தித்த நமக்கு. "அவனையணைக்க வேண்டா, அவன்காலைத் தலையிலே வைக்க அமையும்" என்னுமாபோலே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாய்வரும் பகவதநுபவம் எனக்கு வேண்டா; பாகவதர்களோடேகூடி அநுபவிக்கும் பகவதநுபவமே காலதத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

[தனிமா இத்யாதி] உபமாநரஹிதமாய், ச்லாக்யமானபுகழே காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்கும்படியாக. [தான்] அப்ரார்த்யனான தான். [தான் தோன்றி] அர்த்திப்பாரின்றிக்கே யிருக்க, பூர்ணனாயிருக்கிறதான், தன் பேறாக "பஹுஸ்யாம்" என்று தோன்றி. [முனிமாப் பிரம முதல் வித்தாய்] ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரம காரணமாய். முனி - மநநசீலன். தேசாந் தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய் நினைக்குமாபோலே "இவையென்பட்டன!" என்று திருவுள்ளத் தாலே நினைத்து, பரப்ரஹ்மமான தானே த்ரிவித காரணமுமாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] கார்யவர்க்கமடையத் தன் பக்கலிலே அரும்பும்படி பண்ணினவனுடைய; பஹுபவநஸங்கல்ப மிருந்தபடி. [தனி இத்யாதி] ஒப்பில்லாத பரதேவதையினுடைய தளிர்போலேயிருக்கிற திருவடி களின் கீழே புகுதல்; இதுகாணும் ஸ்வநிஷ்டப்ரயோஜநம். சேதநனுக்கு உபகரித்தவன் திருவடிகளைப் பற்றுகையிறே ப்ராப்தம். [அன்றி] அத்தைவிட்டு. [அவனடியார் இத்யாதி] அவ் வுபகாரத்திலே தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடுண்டான மிக்கவிலக்ஷணமா யிருக்கின்ற ஸம்ச்லேஷஸுகமே நாள்தோறும் வாய்க்க. [நங்கட்கே] இத்தை விரும்பி "இதுவே பேறு" என்றிருக்கிற நமக்கு, இது காலதத்வமுள்ளதனையும் கிட்டவேணும்.

நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து* தன்
தாளும்தோளும்முடிகளும் சமனிலாதபலபரப்பி*
நீளும்படர்பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்னாயிற்றின்*
கோளுமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்கூட்டமே (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸம்ச்லேஷம்வேணுமோ? அவர்களோடு ஏகத்ர வாஸமே யமையுமென்கிறார். அவர்களுடைய திரள்களைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமையுமென்றுமாம். [நளிர் நீர்க்கடலைப்படைத்தென்றுதொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுகைக் கீடாக குளிர்ந்திருக்கிற நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி, ஒப்புஇன்றிக்கே பலவான தன்னுடைய திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பி, உயர்ந்து மிகவும் தழையாநின்றுள்ள அழகிய கற்பகச்சோலையையும் நிறை பன்னாயிற்றின் கோளுமுடைய மணிமலைபோல் - பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையுமுடைய நீலரத்ந பர்வதம் போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய இவ்வழகிலே அகப்பட்ட அடியார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பாகவதர்களோடு ஸம்ச்லேஷம் வேண்டா, அவர்கள்திரளைக் கண்ணாலே கண்டுகொண்டிருக்க அமையு மென்கிறார். [நாளும் வாய்க்கநங்கட்கு] - இத்தையே புருஷார்த்தமாக விரும்பியிருக்கிற நமக்குக் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இதுவேவாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்க்கடலைப் படைத்து] - குளிர்ந்த நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி: கண்வளருகைக்கு ஸத்ருசமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத தன்தாளும் தோளும் முடிகளும்] - உபமான ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். “முடிகளாயிரத் தாய்” என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [பல பரப்பி] - கடல் பாழ்த்திரும்படி வடிவாலேபாரித்து. [நீளு மித்யாதி] - ஓங்கி, மிகவும் தழைத்து, தர்சநீயமான கற்பகச்சோலையும். பூவென்று பரப்புமாறப் பூத்த வென்னுமாம். [நிறையித்யாதி] - நிறைந்த ஒளியையுடைய பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையும். கோளென்று க்ரஹங்களாய் அவைதான் தேஜ:பதார்த்தங்களாகையாலே தேஜஸ்ஸைலக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல் கிடந்தான்] - ஒரு ரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்வளருகிறபடி. [தமர்கள் கூட்டமே நாளும் வாய்க்க] - இப்படி வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிற வனையன்று நாளும் வாய்க்கவென்கிறது; “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திரளிலே நாளும் ஒருவனாய் அந்வயிக்கவேணுமென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணாலே காணவமையுமென்னுதல். [தமர்கள் கூட்டமென்று] - பசியர் “கலவரிசிச்சோறு உண்ணவேணும்” என்னுமாபோலே தம்மபிநிவேசந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். “ஸத்பிரேவ ஸஹாஸீத” என்றும், “ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அவன்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவேணு மென்றார், கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றி ருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளைக் கண்ணாலேகாண அமையுமென்கிறார், இதில்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பாகவதர்களோட்டை ஸம்ச்லேஷஸௌக்யம் வேணுமென்றார் கீழ்; அதெல்லாம் வேணுமோ, அவர்கள்திரளைக் கண்ணாலே காண அமையுமென்கிறாரிதில்.

[நாளும்வாய்க்க இத்யாதி] இதுவே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கு, இது நாள்தோறும் வாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்க் கடலைப்படைத்து] சைத்யமே ஸ்வபாவமான ஜலத்தையுடைய கடலையுண்டாக்கி, கண்வளருகைக்கு ஸத்ருசமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத தாளும் தோளும் முடிகளும்] உபமாந ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். [பலபரப்பி] அக்கடலிலே பாழ் திரும்படி வடிவாலே யலங்கரித்து. [நீளும்படர்பூங்கற்பகக்காவும்] நிரவதிகபோக்யமான பூப்போலேயிருக்கிற தாளும், கற்பகக்காவைப் போலேயிருக்கிற தோளும். தாளுந்தோளு மிருக்கிறபடி. [நிறைபன்னாயிற்றின் கோளும்] “முடிகளாயிரத்தாய்” என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று-தேஜஸ்ஸு, ஆயிரக்கோடி ஆதித்யர்களைத் திரட்டி முடியாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிறமுடி. கோளென்று - க்ரஹங்களாய், அவைதான் தேஜ:பதார்த் தங்களாகையாலே, தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது என்றுமாம். [மணிமலைபோல் கிடந்தான்] ஒரு ரத்நபர்வதம்சாய்ந்தாற் போலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [தமர்கள் கூட்டமே

நாளும் வாய்க்க] இப்படி வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனை யென்று நாளும்வாய்க்க வென்கிறது; "இடைத்தோரிடைச்சை" என்று நடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நானுமொருவனும் அந்வயிக்கவேணு மென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணாலே காணவமையுமென்னுதல். பரிவர் "கலவயிர்ச்சோறு உண்ண வேணும்" என்னுமாபோலே, தம்மையிவ்வைச் சகத்தோற்ற அருளிச் செய்கிறார் "ஸத்பிரேவ ஸஹாஸீத" என்றும், "சட்டைக்கண்டிடக்கூடுமேல்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவன் பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவேணு மென்றார் கீழ்; நடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திரளைக் கண்ணாலேகாணவமையுமென் கிறார் இதில்.

தமர்கள்கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்சதுமூர்த்தி*
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தண்டாதிபல்படையன்*
குமரன்கோலவைங்கணை வேள்தாதை கோதிலடியார்தம்*
தமர்கள்தமர்கள்தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய சேஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாக அமையுமென்கிறார். [தமர்களென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டத்துக்குவரும் விரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனுமாய் அதுக்குறுப்பான அநேகவிக்ரஹங்களையுமுடையான், வைஷ்ணவர்களுடைய இரண்டுபாபங்களையும் போக்குமவனென்றுமாம். [அமர்கொள் என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முகமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுதவர்க்கத்தையுடையனாய், நித்யயுவாவுமாய் பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாதகனானவனுடைய. [கோதிலென்று தொடங்கி] - அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமான வாய்ப்பான புருஷார்த்தமே நேர்படவேணும், வேறொருவர்க்கு நிலமல்லாத புருஷார்த்தத்தை நானே ஆசைப்படுகிற எனக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ! அவர்களுடைய சேஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாக அமையுமென்கிறார் [தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசம்செய்யும்] - தமர்களுடைய கூட்டத்துக்கு விரோதியாய் ப்ரபலமான பாபமென்னுதல், தமர்களுடைய திரளான வல்வினையென்னுதல், தமர்கள் வல்வினையைக் கூட்டக்கூட்ட நாசஞ்செய்யுமென்னுதல். இத்தலைக்குச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகையே யாத்ரையாயிருக்குமாபோலே யாயிற்று, அவனுக்குக் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கும்படி. [சதுமூர்த்தி] - இவர்கள்விரோதி போக்குகைக் குறுப்பான அநேக விக்ரஹங்களையுடையவன். இவர்கள், அடிமைக்கு அநேக சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று, இவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளும்படி. [அமர்கொளாழி யித்யாதி] - விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முகமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுதவர்க்கத்தையுடையனாய். [குமரன்] - நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலமித்யாதி] - பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாதகனானவனுடைய. "அழகுக்கு எனக்குமேலில்லை" என்றிருக்குங்காமனுக்கும் அழகுக்கு உற்பத்திஸ்தாநமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்தநிலம் ஆகவேணுமென்கிறார். [சதிரேவாய்க்க] - இந்த நிரதிசயபுருஷார்த்தம் என்றுமொக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கு] - பூதகாலத்திலும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும்படி யாகையாலே வர்த்தமானகாலத்தில் தமக்கு உபமானமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழே, "நங்கட்கு" என்றார், கேசவன்றமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமையாலே, தம்மைப் பற்றினாரைக் கூட்டிக்கொண்டு. இங்கு 'தமியேற்கு' - என்கிறது, தமக்கு ஸம்ஸாரிகளில் உபமானமாவார் இல்லாமையாலே,

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய சேஷத்வத்திலே முடிந்தநிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்] ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய திரளுக்கு வரும் வல்வினையை நாசஞ்செய்யுமென்னவுமாம். அன்றிக்கே தமர்களுடைய, கூட்டமான வல் வினையை - திரண்ட வல்வினையை; நசிப்பிக்குமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, தமர்கள் வல்வினையைக்கூட்டி, அத்தை நசிப்பிக்குமென்னுதல். இவனுக்கும் கூட்டுகையே ஸ்வபாவமாகும் போலே, அவனுக்கும் அழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கிறபடி. [சதுர்த்தி] விரோதியைப் போக்குகைக்கு ஏகாந்தமான பலவடிவுகளையும் கொள்ளாநிற்கும். இவர்கள், கைங்கர்யத்துக்குப் பலவடிவு கொள்ளுமாபோலே யாயிற்று, அவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவு கொள்ளும்படி. [அமர்கொள் இத்யாதி] விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முகமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுதங்களையுடையவன். [குமரன்] நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலம் இத்யாதி] பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். "அழகுக்கு எனக்கு மேலில்லை" என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமாயிருக்குமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமாகவேணுமென்கிறார். [சதிரேவாய்க்க] இந்த நிரதிசய புருஷார்த்தம் என்றுமொக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கே] பூதகாலத்திலும் ஸ்ரீசத்ருக்னாழ்வானைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுகையாலே வர்த்தமாநகாலத்தில் தமக்கு உபமானமின்றிக்கேயிருக்கை. இத் "எங்கட்கு" என்றார், கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு தனியரல்லாமையாலே. இங்கு "தமியேற்கு" என்கிறது, எம்பெருமான்களில் தமக்கு உபமானமில்லாமையாலே.

வாய்க்கதமியேற்கு ஊழிதோறூழியூழி* மாகாயாம்
பூக்கொள்மேனிநான்குதோள் பொன்னாழிக்கைஎன்னம்மான்*
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரெங்
கோக்கள்* அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும்நல்லகோட்பாடே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கு மென்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார். [ஊழிதோறூழி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும். [மாகாயாம் பூவென்று தொடங்கி] அழகிய காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் நாலுதிருத்தோள்களையும் அழகிய திருவாழியோடேகூடின திருக்கையையுமுடையனான என் ஸ்வாமியுடைய பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதே அடியாரில் சரமாவதியானவர்கள் என் ஸ்வாமிகள். [கோட்பாடு] - கோலுபாடு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்ப்ராப்யம், எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணுமெனகிறார். [வாய்க்கதமியேற்கு] - புருஷார்த்தத்தில் எல்லையளவும் அவகாஹிக்கையாலே உபமானரஹிதனான எனக்கு இப்பேறு வாய்க்கவேணும் [ஊழிதோறூழியூழி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே, யாவதாத்மபாவி யிதுவே புருஷார்த்தமாகவேணுமென்கை. [மாகாயாம்பூவித்யாதி] - அழகிய காயாவின் பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களையும் கல்பகதருப்பூப்போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். பிரிய நினைக்கில், "குருஷ்வமாம்" என்ன வேண்டும்படி விச்லேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவதியானவர்கள் என் ஸ்வாமிகள். தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள் என்று முடித்த எல்லையை முதலாகத் தொடங்குகிறார். [அவர்க்கே] - இருகரையரன்றிக்கே. [குடிகளாய்] - ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹராய். [செல்லும் நல்ல கோட்பாடு - வாய்க்க] - அநுவர்த்தித்துச் செல்லும் நல்லகோட்பாடு வாய்க்க. கோட்பாடு - கோலுபாடு.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்ப்ராப்யம், எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு] புருஷார்த்தத்தில் எல்லையிலே அவகாஹிக்கையாலே உபமானரஹிதனான எனக்கு இப்பேறு வாய்க்கவேணும், [ஊழிதோறூழியூழி] காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே யாவதாத்மபாவியாக இதுவேபுருஷார்த்தமென்கை. [மாகாயாம்பூ

இத்யாதி] அழகிய காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற, திருமேனியையும், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களையும், கல்பகம் பூத்தாப்போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங் காட்டி என்னை அங்கீகரித்தருளினவன். [நீக்கமில்லாவடியார்] பிரியில் *குருஷ்வ மாம்* என்னவேண்டும்படி விச்லேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவதியானவர்கள் என் ஸ்வாமிகள். "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்'' என்று முடித்தவெல்லையை முதலாகத்தொடங்குகிறார். சயமே யடிமைதலைநின்றாராகிறார் - ஸ்ரீபரதாழ்வான்போல்வார்; கோதிலடியாராகிறார்.— ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்போல்வார்; நீக்கமில்லாவடியாராகிறார் இளையபெருமாள்போல்வார். [அவர்க்கேகுடிகளாய்] இருகரையராயிராதே, *நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுரக்ஷரீ, காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தேஜந்தவோ ஹந்தமாத்ருச:* என்றிருக்கப்போலே காணும் அடுப்பது. [அவர்க்கே இத்யாதி] அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அங்கீகாரமாயச்செல்லும் நல்லகட்டளை வாய்க்க தமியேற்கு. கோட்பாடு—கோளுபாடு.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளுந்தான்நிறைந்த*
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
சொல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்*
நல்லபதத்தால்மனைவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் இதில் ப்ரதிபாதித்த பாகவதசேஷத்வத்தைப் பெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழ்வரென்கிறார். [நல்லகோட்பாடென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் பாகவதசேஷத்வமே புருஷார்த்தம்'' என்று உபபாதிக்கையாலே அப்படியேயான ஸகலலோகங்களிலும், புகுந்து தான் பூர்ணனுவதுஞ்செய்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த கண்களையுடையனானவனை. [அந்தண்குருகூர்ச் சடகோபனென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஸபரிகரமாக பாகவதசேஷத்வமாகிற பதத்தைப் பெற்று கார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் இதில் சொன்ன பாகவத சேஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழ்வரென்கிறார் [நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள்] - பாகவதசேஷத்வமே புருஷார்த்தம் என்று உபபாதித்தவாறே லோகங்களும் அப்படியே கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த] - வ்யாப்தியும் தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக் கமலக்கண்ணனை] - இவர் ததீயரைப் பற்றின ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையவன். [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமாயிற்று. [சடகோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரம்] - வேதம்போலே தான்றோன்றியன்றிக்கேயிருக்கை. [இவையும்பத்தும் வல்லார் இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார். [நல்ல இத்யாதி] - நல்ல பதமாகிறது பாகவதசேஷத்வம்; அத்தோடே த்கார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவர்கள். [கொண்ட பெண்டிர்மக்களே] - ஸபுத்ரபௌத்ரஸ் ஸகண:'' என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக பாகவத சேஷத்வத்தை அநுபவிக்கக் கடவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில்—இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இதிற்சொன்ன பாகவத சேஷத்வத்தைப் பெற்று ஸபரிகரமாக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்] இவர் "பாகவதசேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தம்'' என்று நெடுமாற்கடிமை யருளிச்செய்தபின்புகாணும் லோகம் கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றின் னுள்ளும்தான்நிறைந்த] வ்யாப்தியும் தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக்கமலக் கண்ணனை] இவர், தன்னைப்பற்றினாரைப்பற்றி விரும்ப விரும்ப, திருக்கண்களும் சிவந்து புதுக்கணித்தது. [அந்தண்குருகூர்] ஊரும் தர்சநீயமாய் ச்ரமஹரமாயிற்று. [சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்) வேதம்போலே தான்தோன்றியன்றிக்கே யிருக்கை. பரத்வம்

போலே வேதம்; அவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. [இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்] இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [நல்ல இத்யாதி] நல்லபதமாகிறது பாகவதசேஷத்வமிறே, அத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே இவர்நிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே; அத்தோடேகூட. [மனைவாழ்வர்] கார்ஹஸ்த்ய தர்மம் அநுஷ்டிக்கப் பெறுவர். [கொண்ட இத்யாதி] தாங்களொன்றைநினைக்க பரிகரமொன்றைநினைக்கையன்றிக்கே, ஸபரிகரமாக பாகவதர்களுக்கு உறுப்பாக வர்த்திக்கப்பெறுவர். திருவனந்தபுரத்துக்குச் சாத்தாகப் போகாநிற்கச்செய்தே திருக்கோட்டியூரிலே செல்வநம்பி திருமாளிகையிலே போய்ப் புக்கார்களாய், நம்பி தாம் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, நங்கையார், நூறுவித்துக்கோட்டை கிடக்க, அவற்றைக்குத்தி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை அமுது செய்யப்பண்ணிவிட, பிற்றைநாள் நம்பிவந்து "அவை செய்ததென்?" என்ன, "பரமபதத்திலே விளைவதாகவித்தினேன்" என்றுளாம். "தொண்டனூர்நம்பி, எச்சான்" என்று சில மஹாபுருஷர்களுண்டிறே பாகவதசேஷத்வமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்கள்; அவர்கள்படியேயாகப்பெறுவர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் பத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தேவனுறைபதியில் சேரப்பெருமையால் *
மேவுமடியார்வசனும் மெய்ந்நிலையும் * யாவையுந்தா
னாம்நிலையும்சங்கித்து அவைதெளிந்தமாறன்பால் *
மாநிலத்தீர் நங்கள்மனம். 71

நங்கருத்தைநன்றாக நாடிநிற்கும்மாலறிய *
இங்கிவற்றிலாசை யெமக்குளதென் —சங்கையினால் *
தன்னுயிரில்மற்றில்லாசை தானொழிந்தமாறன்தான் *
அந்நிலையை யாய்ந்துரைத்தானங்கு. 72

அங்கமரர்பேண அவர்நடுவேவாழ்திருமாற்கு *
இங்கோர்பரிவரில்லையென்றஞ்ச—* எங்கும்
பரிவருளரென்னப் பயந்தீர்ந்தமாறன் *
வரிகழல்தான் சேர்ந்தவர்வாழ்வார். 73

வாராமலச்சமினி மால்தன்வலியினையும் *
சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—* பாருமெனத்
தானுகந்தமாறன்தான் சார்நெஞ்சேசாராயேல் *
மானிடவரைச் சார்ந்துமாய். 74

மாயன் வடிவழகைக் காணாதகல்விடா
யாய் * அதறவிஞ்சியழுதலற்றும்— தூயபுகழ்
உற்றசடகோபனை நாமொன்றிநிற்கும்போதுபகல் *
அற்றபொழுதானதெல்லியாம். 75

எல்லிபகல்நடந்த இந்தவிடாய்தீருகைக்கு *
மெல்லவந்துதான்கலக்கவேணுமென —* நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தே மாலிருக்கமாறன்கண்டு *
இந்நிலையைச் சொன்னானிருந்து. 76

இருந்தவன் தான் வந்து இங்கிவரெண்ணமெல்லாம் *
திருந்தவிவர் தந்திறத்தே செய்து—* பொருந்தக்
கலந்தினியனாயிருக்கக் கண்டசடகோபர் *
கலந்தநெறி கட்டுரைத்தார்கண்டு. 77

கண்ணிறையவந்து கலந்தமாலிக்கலவி *
திண்ணிலையாவேணுமெனச் சிந்தித்து—* தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றம் அதுகாட்டவாய்ந்துரைத்தான் *
காரிமாறன் தன்கருத்து. 78

கருமால்திறத்தில் ஒருகன்னிகையாம்மாறன் *
இருமாகலவியுரைப்பால்*— திரமாக
அந்நியருக்காகாது அவன்றனக்கேயாகுமுயிர் *
அந்நிலையையோர் நெடிதா. 79

** நெடுமாலழகுதனில் நீள்குணத்தில் * ஈடு
படுமாநிலையுடையபத்தர்க்கு *— அடிமைதனில்
எல்லைநிலம்தானாக எண்ணினான் மாறன் * அது
சொல்லைநிலமான நிலைகொண்டு. 80

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

